

Diệp Lạc Vô Tâm

Nếu không là Tình yêu

Nếu không là tình yêu

Nếu không là tình yêu

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Dịch giả: Greenrosetq

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 544

Ngày xuất bản: 12-08-2013

Giá bìa: 126.000 đ

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: acekiller

Type

Mac Sinh: 1-6

Yuuki_sp: 7-11

Nguyen Thu Phuong: 12-17

ha vong: 18-22

whynot99: 23-27

Thanh Hường: 28-33

Hoài Anh Hoàng: 34-hết

Beta: Vu Dinh

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Có câu nói, con người trong cả một đời dù sao cũng phải làm vài chuyện khiến bản thân hối hận, như thế cuộc đời mới hoàn chỉnh.

Cho đến tận bây giờ, tôi chỉ làm hai việc giúp cuộc đời mình hoàn chỉnh. Đó là việc đầu tiên là yêu anh và việc thứ hai là gả cho anh.

Anh đã từng nói với tôi, nếu em thật sự yêu một người, dù anh ta không yêu em, em cũng phải tìm mọi cách giành được anh ta, bằng không cả đời này em sẽ không hạnh phúc. Tôi tin vào lời khuyên đó, vì vậy tôi đã sử dụng mọi cách có thể. Cuối cùng, tôi cũng có được anh nhưng rồi tôi lại rời xa anh.

Khi gặp hôn nhân sau hai mươi năm chờ đợi, liệu anh có phân biệt rõ, bao nhiêu là tình thân, bao nhiêu là tình yêu?

Khi hai thân thể hòa nhập là một, liệu anh có phân biệt rõ, bao nhiêu là dục vọng, bao nhiêu là nghĩa vụ?

Lúc gặp lại, lướt qua vai nhau, liệu anh có phân biệt rõ, bao nhiêu là quyến luyến, bao nhiêu là bất lực?

Lúc mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau, anh nói ra câu “Anh yêu em, từ rất lâu rồi...”, em mới biết, người động lòng không chỉ có một mình em.

Thông tin tác giả

Diệp Lạc Vô Tâm – nữ tác giả ngôn tình Trung Quốc rất được các độc giả trên các trang mạng văn học yêu thích. Cô được độc giả Việt Nam biết đến qua những tác phẩm như Ngủ Cùng Sói, Hôn Sói, Chân Trời Góc Bể, Mãi Mãi Là Bao Xa, Gió Đem Ký Ức Thổi Thành Những Cánh Hoa,...

Mục lục

[Lời nhắn gửi yêu thương](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1: Hôn lễ](#)

[Chương 2: Động phòng](#)

[Chương 3: Yêu thương](#)

[Chương 4: Bất gian](#)

[Chương 5: Người tình](#)

[Chương 6: Cùng giường](#)

[Chương 7: Tò tính](#)

[Chương 8: Gặp lại](#)

[Chương 9: Viên phòng](#)

[Chương 10: Hợp tác](#)

[Chương 11: Nụ hôn đầu](#)

[Chương 12: Sinh tử](#)

[Chương 13: Tha thứ](#)

[Chương 14: Kịch tình](#)

[Chương 15: Cải nhau](#)

[Chương 16: Nói chuyện trong đêm](#)

[Chương 17: Bạn thân](#)

[Chương 18: Nhà mới](#)

[Chương 19: Thân thế](#)

[Chương 20: Che giấu](#)

[Chương 21: Buổi tiệc](#)

[Chương 22: Gian tình](#)

[Chương 23: Sẩy thai](#)

[Chương 24: Ly hôn](#)

[Chương 25: Ly biệt](#)

[Chương 26: Gặp lại](#)

[Chương 27: Đêm dài](#)

[Chương 28: Đóng kịch](#)

[Chương 29: U mê](#)

[Chương 30: Dị mộng](#)

[Chương 31: Vãn hồi](#)

[Chương 32: Tha thứ](#)

[Chương 33: Tái hôn](#)

[Chương 34: Kết thúc](#)

[Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ: Nguyên tội](#)

[Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ: Bệnh tim](#)

[Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ](#)

[Action 1: Tuyết ở Washington](#)

[Action 2: Đêm giáng sinh](#)

[Ngoại truyện về Hứa Tiểu Nặc: Bí mật không thể nói ra](#)

[Ngoại truyện: Tình yêu chân thành](#)

Action 1: Về nhà

Action 2: Baby đính ước

Phần kết

Lời nhắn gửi yêu thương

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, trong chớp mắt, những cuốn tiểu thuyết đã đi cùng tôi bảy năm ròng. Trong bảy năm qua, tôi trải qua cuộc sống đơn điệu nhất. Hằng ngày, ngoài làm việc trong phòng thí nghiệm, tôi chỉ làm bạn với máy tính, viết những câu chuyện phong phú, đa dạng về người khác. Nhưng tôi vẫn rất hạnh phúc, bởi đoạn đường này có rất nhiều độc giả đáng yêu sánh bước cùng tôi, cùng thưởng thức các nhân vật có tính cách hoàn toàn khác biệt nhưng giống nhau ở điểm dám yêu, dám hận.

Họ là Hàn Trạc Thân và An Dĩ Phong, những người đàn ông sống trong tăm tối nhưng luôn khao khát ánh mặt trời;

Là Giáo sư Dương ám áp như ngày xuân;

Là Tham mưu Diệp nóng bỏng như mùa hè;

Là Trác Nhị thiếu đẹp đẽ như trời thu;

Là Cảnh Tổng lãnh đạm như mùa đông.

...

Nhiều lúc tôi có ảo giác, họ đều thật sự sống trong giấc mộng của chúng ta. Chính tình yêu của chúng ta dành cho họ đã khiến họ trở nên sống động và đáng yêu.

Tôi vừa chân thành cảm ơn độc giả, những người luôn ở bên tôi, khích lệ tôi đi hết chặng đường vừa qua, đặc biệt là các bạn độc giả Việt Nam để

thương. Nhờ sự ủng hộ của các bạn, tôi mới có ngày hôm nay, mới có thể tạo ra nhiều nhân vật không hoàn hảo nhưng đáng để chúng ta yêu như vậy.

Cuối cùng, tôi xin chúc các bạn độc giả có thể tìm thấy một nửa dù không hoàn hảo nhưng xứng đáng để các bạn yêu thương trọn đời, trọn kiếp!

Diệp Lạc Vô Tâm

Mở đầu

Khi kết hôn sau hai mươi năm chờ đợi, liệu anh có phân biệt rõ bao nhiêu là tình thân, bao nhiêu là tình yêu?

Khi hai cơ thể hòa vào làm một, liệu anh có phân biệt rõ bao nhiêu là dục vọng, bao nhiêu là nghĩa vụ?

Lúc gặp lại, lướt qua vai nhau, liệu anh có phân biệt rõ bao nhiêu là quyến luyến, bao nhiêu là bất lực?

Lúc mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau, anh nói: “Anh yêu em, từ rất lâu rồi...”, em mới biết, người động lòng không chỉ có mình em.

Một ngày đầu đông trời mưa tầm tã, bầu trời xám xịt, hiu quạnh khiến buổi sáng sớm trở nên u ám. Tôi cầm chiếc ô trong suốt đi tới tòa kiến trúc bằng kính ở phía đối diện. Gió thổi hạt mưa rơi xuống trước mặt tôi. Hạt mưa lạnh buốt, giống trái tim người đó.

Tôi mãi mãi không thể hiểu, trái tim của người đó được làm bằng gì mà có thể cứng rắn, băng giá đến vậy, khiến tôi không thể đoạt được, cũng không có cách nào từ bỏ...

Đi đến trước cánh cửa kính, tôi gập ô lại, thu cả nỗi muộn phiền bị khuấy động bởi thời tiết, đi vào nơi bán đấu giá bất điều hòa ấm áp. Buổi bán đấu giá đã bắt đầu, hội trường gần như không còn chỗ trống. Tôi chọn vị trí ở hàng ghế gần cuối hội trường, sát cửa sổ. Còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, Tề Lâm đã đi xuống, mặt dày đuôi thẳng cổ anh chàng đẹp trai bên cạnh tôi, ngồi thế vào đó.

“Anh tưởng em sẽ không đến.” Anh nheo đôi mắt đào hoa, ghé sát tai tôi.

“Núi đất đỏ là tâm huyết nửa đời của ba em, em không giữ nổi, ít nhất cũng nên biết nó sẽ rơi vào tay ai.” Tôi nhích người nói rộng khoảng cách với anh. Vừa nói tôi vừa đưa mắt qua một lượt những gương mặt của đám người giàu có ngồi trong hội trường. Biểu hiện của bọn họ không giống nhau. Một số không che giấu sự thèm khát, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nhân viên đấu giá như ông chủ Lâm, một nhân vật phất lên nhờ khai thác khoáng sản. Cũng có người chỉ thuần túy đến xem trò vui như Tề Lâm ngồi cạnh tôi. Còn có người hoàn toàn không có khả năng cạnh tranh, chỉ mở to mắt chứng kiến núi đất đỏ bị bán đấu giá để trả nợ như tôi. Trong số đó, không có gương mặt tôi muốn gặp nhất nên tôi không biết biểu hiện của anh như thế nào.

Giá tiền ngày một tăng cao. Khi ông chủ Lâm đưa ra con số hai trăm ba mươi triệu, hội trường đang ồn ào, náo nhiệt bỗng nhiên im bật. Một số người không đủ tài lực đành bỏ cuộc. Số khác lại lo lắng đĩa thức ăn ngon lành đã bị Cảnh gia xơi gần hết, chỉ còn lại vài khúc xương không xứng với số tiền bỏ ra nên quyết định rút lui. Khi cuộc đấu giá đạt đến con số hai trăm bốn mươi triệu, mọi người bắt đầu quay sang nhìn nhau. Ông chủ Lâm vẻ đầy đắc ý, một đối thủ cạnh tranh trẻ tuổi trán đầm mồ hôi, động tác gesticulate ngày càng do dự.

Tất cả đã ngã ngũ, tôi chống tay vào thành ghế đứng dậy, không buồn xem kết quả.

“Em không xem nữa à? Chưa đến lúc cao trào mà.” Tề Lâm quay sang nhìn tôi, nụ cười ôn hòa như ngọc của anh lúc này trông thật đáng ghét.

“Anh cứ từ từ thưởng thức đi, em còn bận việc.”

Mặc chiếc áo khoác ướt lạnh, tôi đi về phía cửa chính. Đột nhiên, tầm nhìn của tôi bị che khuất trong giây lát, hình như có ai đó chắn trước mặt tôi. Tôi vội ngẩng đầu nhưng không kịp nhìn rõ gương mặt người đó. Một bóng hình vừa quen thuộc vừa xa lạ đi lướt qua tôi, để lại chút không khí băng giá của mùa đông Washington...

Không một lời chào hỏi khách sáo, thậm chí chẳng thèm nhìn tôi, Cảnh Mạc Vũ cứ thế đi qua. Bóng lưng của anh vẫn xa cách như ngày nào. Dù anh ở ngay trước mắt tôi, cũng chỉ giống ảo ảnh trong sa mạc hoang vắng.

Tôi gượng cười. Lúc này tôi còn chờ mong anh nói với tôi điều gì đây? Lẽ nào chúng tôi cùng ngồi ôn lại chuyện cũ, kể chuyện gia đình, bày tỏ tình anh em thân thiết?

Cảnh Mạc Vũ đi thẳng đến chiếc ghế tôi vừa rời đi rồi ngồi xuống, tựa vào thành ghế, bộ dạng thảnh thơi, nhàn nhã.

“Ồ! Anh về rồi à?” Tề Lâm vui vẻ nhướn mày. Anh nói chuyện với Cảnh Mạc Vũ nhưng ánh mắt lại hướng về phía tôi. “Anh cũng đến đây xem trò vui sao? Hay định thò một chân vào?”

“Tôi không có sở thích như Tề thiếu...” Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, tảng băng trong đáy mắt anh tan đi ít nhiều. “Tôi không tranh thì thôi! Nếu tranh, tôi không chỉ thò một chân.”

Tề Lâm nhận ra hàm ý trong câu nói của anh, cười khan hai tiếng, không nói gì nữa.

Tôi đứng bất động, từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi hình bóng anh phản chiếu trên cửa kính. Do không khí lạnh, cửa kính mờ hơi nước, tôi

không thể nhìn thấy gương mặt điển trai, lạnh lùng của anh, cũng không nhìn thấy ánh mắt sắc sảo của anh, nhưng tôi có thể cảm nhận sự cô độc, kiêu ngạo và mạnh mẽ toát ra từ người anh càng sâu đậm theo năm tháng.

Là anh, Cảnh Mạc Vũ, anh đã trở về.

Nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ, người đàn ông trẻ tuổi vừa rồi còn do dự không biết có nên giơ thẻ bài liền thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, đi đến giao thẻ bài cho anh.

Cảnh Mạc Vũ chỉnh lại tư thế, nhẹ nhàng giơ thẻ bài trong tay.

Nhân viên bán đấu giá lập tức nói lớn: “Hai trăm năm mươi triệu! Số hai mươi chín đưa ra hai trăm năm mươi triệu, còn ai...”

“Không phải.” Cảnh Mạc Vũ từ tốn mở miệng, giọng anh lạnh lẽo như hàn ngọc^[1] dưới lòng đất. “Tôi ra giá ba trăm triệu.”

[1]. Hàn ngọc: tên một loại ngọc.

Cả hội trường đột nhiên tĩnh lặng. Ông chủ Lâm kinh ngạc đứng dậy, nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi. Cảnh Mạc Vũ nhìn ông ta, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng. Ông chủ Lâm ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng bỏ thẻ bài trong tay. Cả hội trường không một ai nhúc nhích, cho đến khi tiếng búa báo hiệu cuộc đấu giá ngã ngũ vang lên.

Tôi túm chặt vạt áo khoác cũng không thể che giấu thân hình đang run rẩy. Tôi quay người đi ra cửa, nước mưa chảy trên cửa kính, lãnh lẽ rơi xuống đất, tạo thành một vệt dài như nước mắt.

Tôi đi qua cánh cửa tự động ra khỏi tòa nhà, nước mưa lẫn hoa tuyết đầu mùa tạt vào da tôi. Tôi không hề cảm thấy lạnh, chỉ thấy những chấm trắng óng ánh trước mắt giống hoa tuyết bám trên lông mày và lông mi của anh mùa đông năm đó...

Ông chủ Lâm đang đi ra ngoài, theo sau ông ta là nhị thiếu gia của nhà họ Lâm miệng còn hôi sữa: “Ba, sao vừa rồi ba không nâng giá cao hơn, chỉ ba trăm triệu thì anh ta lời quá!”

“Con hiểu gì chứ?” Ông chủ Lâm kéo cổ áo jacket. “Cảnh Mạc Vũ tới đây, chắc chắn cậu ta sẽ không để mở khoáng sản của nhà họ Cảnh rơi vào tay người khác. Ba tranh với cậu ta, đồng nghĩa với việc nâng cao giá mua của cậu ta. Đến lúc đó, không những ba không ăn được miếng thịt mà còn đắc tội với cậu ta. Chi bằng lần này nhường cho cậu ta, tương lai còn không ít cơ hội kiếm tiền...”

“Cảnh Mạc Vũ là người thế nào mà ba có vẻ kiêng dè anh ta như vậy?”

“Nói tóm lại, cậu ta là nhân vật không thể đắc tội. Con hãy nhớ mặt Cảnh Mạc Vũ, sau này nếu có gặp thì phải khách sáo một chút...” Tình cờ nhìn thấy tôi, ông chủ Lâm lập tức ngậm miệng, gật đầu, mỉm cười lịch sự với tôi. “Cảnh tiểu thư, cô đang đợi ai à?”

Tôi mỉm cười, không trả lời ông ta.

Ông ta cũng không nói gì thêm, lập tức lên chiếc xe sang trọng. Tôi vẫn nghe thấy tiếng nhị thiếu gia họ Lâm lải nhải: “Ba, cô ta chẳng phải là Cảnh An Ngôn sao? Mấy hôm trước con gặp cô ta đi cùng Bill tại một party...”

Mãi không thấy tôi lên xe, chú Tài lái xe liền cầm ô chạy ra đón. Chiếc ô đen ngấn hoa tuyết trắng ở trên đầu. “Tiểu thư, tôi vừa nhìn thấy...”

Tôi xua tay ra hiệu chú đừng nói tiếp. “Núi đất đỏ vốn là tài sản ba cháu định để lại cho anh ấy. Bây giờ anh ấy bỏ tiền ra mua, không cần cháu bận tâm lo lắng cũng là một việc tốt.”

Chú Tài không nói gì nữa, nhìn về phía cánh cửa tự động, vẻ mặt chú đột nhiên cứng đờ. Tôi dõi theo ánh mắt chú, quả nhiên chạm phải đôi đồng tử sâu không thấy đáy của Cảnh Mạc Vũ.

Tôi và anh chỉ cách nhau một bước chân nhưng mưa tuyết trắng xóa rơi xuống giữa chúng tôi, làm chúng tôi cảm thấy như nghìn trùng xa cách. Ánh mắt giao nhau chỉ một giây nhưng có cảm giác lâu hơn bảy trăm hai mươi tư ngày. Tôi nắm chặt vạt áo khoác, mũi bị lạnh đến mức không còn cảm giác, hơi thở cũng trở nên khó khăn. Tôi cố gắng hít sâu hai hơi nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt ra câu: “Anh có khỏe không?”

Cảnh Mạc Vũ thu lại ánh mắt, sai những bước dài xuống cầu thang đá trước cửa tòa nhà. Bước qua bậc thang cuối cùng, anh mới dừng bước, quay người.

Tôi mím môi khô khốc, hoa tuyết rơi xuống mặt mang lại cảm giác giá lạnh, giống hệt ánh mắt anh.

Anh cup hai hàng mi, chậm rãi giơ tay xem đồng hồ.

Đúng lúc này, điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi buông vạt áo, rút điện thoại ra nghe. Đầu máy bên kia vọng đến câu tiếng Trung không chuẩn của Bill: “Hi, người đẹp, cô chưa từng trễ hẹn bao giờ.”

“Bill, sorry, sorry...” Tôi quên bém hôm nay có cuộc hẹn với Bill để bàn việc ký kết hợp đồng dự án mới. Tôi vừa nói xin lỗi vừa vội vàng lên xe. Ô

tô lăn bánh, tôi vẫn kịp nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ qua gương chiếu hậu. Anh vẫn đứng đó, chỉ là hình bóng anh ngày càng xa vời, ngày càng mờ hồ.

Vài ngày sau, vì một số thủ tục rườm rà, chúng tôi không thể tránh khỏi những cuộc tiếp xúc. Tuy nhiên, anh không còn là Cảnh Mạc Vũ của quá khứ, tôi cũng không còn là Cảnh An Ngôn của ngày xưa, đến phép xã giao cơ bản là hàn huyên cũng trở nên thừa thãi. Sau khi hoàn tất thủ tục chuyển giao núi đất đỏ, tôi tưởng mình chẳng còn bất cứ mối quan hệ nào với Cảnh Mạc Vũ, không ngờ lại xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Hôm đó, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của thư ký của Cảnh Mạc Vũ khi đang vui vẻ trò chuyện với Bill. Cô thư ký nói, Cảnh Mạc Vũ mời tôi ăn cơm ở phòng VIP của câu lạc bộ tư nhân Hội Hiên.

Hội Hiên từng là câu lạc bộ tư nhân xa xỉ nhất thành phố A. Bởi phí gia nhập quá cao, lại vô cùng đắt đỏ nên chỉ những người có tiền, thích khoe mẽ ở thành phố A mới thường đưa bạn bè và người thân tới đây. Trước kia, mỗi lần Cảnh Mạc Vũ dẫn tôi tới Hội Hiên ăn cơm, đi qua hành lang nước lạnh lẽo, tôi thường không kìm được hỏi anh: “Ông chủ câu lạc bộ này mỗi năm phải đổ vào đây bao nhiêu tiền mới giữ mặt tiền không bị đóng cửa?” Cảnh Mạc Vũ chẳng thèm nhìn tôi, cầm tay tôi đi về phía trước.

Sau khi Cảnh Mạc Vũ bỏ đi, kiểm kê lại tài sản của Cảnh gia, tôi mới kinh ngạc khi phát hiện, hóa ra chủ nhân của Hội Hiên chính là Cảnh gia. Nơi này làm ăn thua lỗ, không biết tiêu tốn bao nhiêu tiền. Tôi nhất thời xót ruột, quyết định bán câu lạc bộ. Sau đó, mức phí trong Hội Hiên được hạ thấp, khách đến ngày một đông. Khi đi trên hành lang nước, tôi không còn cảm giác xót ruột như ngày trước.

Đến Hội Hiên sớm nửa tiếng, tôi theo cô lễ tân xinh đẹp đi qua đại sảnh tới hành lang nước.

Hành lang nước, như tên gọi của nó, là một hành lang dài bằng thủy tinh trên mặt hồ phẳng lặng. Sàn nhà cũng được làm bằng thủy tinh khiến người đi trên đó có cảm giác đang đi trên hồ nước xanh biếc, tĩnh mịch.

Tôi thích nhất thiết kế hành lang nước này bởi mỗi lần đi qua, Cảnh Mạc Vũ đều chủ động nắm tay tôi. Lòng bàn tay anh rất ấm áp, hơi ấm lan đến tận trái tim tôi.

Hành lang nước vẫn không thay đổi nhưng anh không còn nắm tay tôi như trước kia.

Mãi chìm đắm trong suy tư, tôi đã đi hết hành lang nước lúc nào không hay. Cô lễ tân xinh đẹp đưa tôi đến phòng VIP cuối cùng, gõ cửa hai tiếng rồi giúp tôi đẩy cửa.

“Cảnh tiểu thư, mời!”

“Cám ơn!”

Bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã, gian phòng được trang trí một màu gỗ trắc, Cảnh Mạc Vũ đang đứng trước khung cửa sổ hé mở. Anh đặt tay lên thành cửa sổ, trên tay là điều thuốc cháy dở, khói thuốc nhàn nhạt bị khí lạnh thổi tan, không lưu lại chút dấu vết.

Trong ký ức của tôi, anh không bao giờ hút thuốc.

Thấy tôi đi vào, Cảnh Mạc Vũ dập điều thuốc, nhẹ nhàng đóng cửa sổ. Hình như anh ngày càng biết cách che giấu tâm tư của mình, tôi không nắm bắt được một tia vui buồn, hài lòng hay tức giận trên gương mặt anh.

“Ngồi đi!” Cảnh Mạc Vũ chỉ vào chiếc ghế bên bàn ăn. Bàn ăn rất lớn, ít nhất có thể dành cho hai mươi người ngồi. Nhưng lúc này chỉ có hai chúng tôi, tôi ngồi một đầu, anh ngồi một đầu, chúng tôi như cách nhau cả thế giới.

Thức ăn bày biện đẹp mắt được dọn lên rất nhanh, chớp mắt đã đầy bàn. Tôi không có hứng thú với mấy món sơn hào hải vị đó, vội vàng rót rượu để xua đi cái giá lạnh. Tôi quên sạch lời dặn dò của bác sĩ, cầm chai rượu brandy rót đầy hai ly, một ly cầm lên tay, một ly chuyển đến trước mặt Cảnh Mạc Vũ. “Ly này là để chúc mừng anh giành được quyền khai thác núi đất đỏ.”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, cầm ly rượu cùng nhẹ xuống mặt bàn rồi ngừng lên uống cạn. Tôi cũng không chịu lép vế, uống một hơi hết sạch. Rượu cay nồng hơn tôi tưởng, vừa vào đến cổ họng lập tức gọi nhớ nhiều kỷ ức đau buồn.

Tôi lại rót một ly brandy, xoay xoay ly rượu trong tay, ngắm thú chất lỏng trong suốt, sóng sánh. “Nghe nói ở Washington anh sống rất tốt, anh đã kết hôn chưa?”

Tôi vốn có ý uống rượu mừng anh nhưng anh lại nâng cốc với tôi trước, nói rành rọt từng từ một: “Trong cuộc đời mình, tôi chỉ cho phép bản thân sai lầm một lần.”

Nói rất hay! Tôi suýt vỡ tay tán thưởng.

Vì câu nói của Cảnh Mạc Vũ, tôi đương nhiên phải uống hết ly rượu. Nhưng tôi quên mất một chuyện, trữ lượng của tôi còn lâu mới bằng anh, vì vậy, anh uống hai ly mà mặt vẫn không biến sắc, còn tôi bắt đầu hoa mắt, chóng mặt.

Không khí của bữa cơm không sôi nổi, chẳng có mấy câu hàn huyên dù chỉ mang tính hình thức nhưng chúng tôi cũng nâng ly chúc tụng. Không nhớ đã cùng anh nâng cốc mấy lần, mặt tôi nóng như quả cầu lửa, tâm tư và lý trí như một con ngựa hoang thoát khỏi sợi dây, phi mỗi lúc một xa.

Không biết Cảnh Mạc Vũ tới ngồi bên cạnh tôi từ lúc nào. Mùi hương quen thuộc pha lẫn mùi rượu brandy xộc vào mũi tôi, đó là mùi hương có sức quyến rũ tôi nhất. Tôi thật sự say rồi, ngất ngây vì mùi đàn ông của anh.

“Gần đây sức khỏe của ba không tốt lắm. Ông thường nhắc đến anh...”

“VẬY Ạ?” Giọng anh vẫn lạnh nhạt như ngày nào, tôi không nhận ra tâm tình của anh.

“Ba rất nhớ anh... Dù trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, anh mãi mãi vẫn là con trai ông.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, về mặt pháp luật, tôi và ông ấy không còn bất cứ quan hệ gì.”

Mũi tôi cay cay. Tôi cắn răng, cố không để nước mắt chảy xuống. “Tôi biết trong lòng anh rất hận, nhưng ba đã già rồi, nếu có hận, xin anh hãy hận một mình tôi.”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc, cúi đầu nhìn ly rượu.

“Ba luôn coi anh là con trai ruột, ông còn muốn giao cả sản nghiệp của Cảnh gia cho anh... mấy ngày trước, ông bị đột quỵ. Lúc rời khỏi phòng cấp cứu, tinh thần không tỉnh táo, ông không ngừng gọi tên anh...” Nhớ

đến gương mặt trắng bệch và ánh mắt đờ đẫn, mắt hờn của ba khi rời khỏi phòng cấp cứu, giọng nghẹn ngào. “Anh... hãy về nhà thăm ba đi!”

“Về nhà?” Cảnh Mạc Vũ giơ tay về phía tôi, ngón tay lạnh giá của anh chạm vào giọt nước mắt nóng hổi trên mặt tôi. “Em đang cầu xin tôi về nhà sao, Ngôn Ngôn?”

Tôi gật đầu. “Vâng, coi như tôi cầu xin anh.”

Anh nhếch môi cười khó hiểu. Ngón tay anh lướt qua má, mắt và mái tóc lòa xòa trước mặt tôi. “Được... Vậy em có thể cho tôi thứ tôi muốn?”

Ngữ khí và động tác của anh khiến tôi hoảng loạn. Tôi muốn trốn tránh nhưng tay vừa rời khỏi mặt bàn, cơ thể đã mất thăng bằng, ngã về phía sau. Cảnh Mạc Vũ nhanh tay đỡ lấy tôi, ngón tay giá lạnh của anh dừng trên đầu tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

“Em sợ gì chứ?” Giọng anh ảm chứa ý cười nhưng làm tôi sớn gai ốc.

“Tôi... tôi không sợ.”

Giọng nói run rẩy đã bán đứng tôi.

Ý cười nơi khóe miệng anh càng sâu hơn. Anh đột nhiên cúi xuống, bế tôi lên. Cơ thể tôi lơ lửng trên không, tôi như chìm trong giấc mộng, không thể phân biệt đâu là thật, đâu là giả.

“Anh... anh bế tôi đi đâu?” Tôi có dự cảm chẳng lành, muốn vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay Cảnh Mạc Vũ, nhưng không hiểu do rượu brandy đã làm thần kinh tôi tê liệt hay mùi vị trên người anh mê hoặc tôi, tôi không có chút sức lực phản kháng.

Cảnh Mạc Vũ ôm tôi chặt hơn. Anh bế tôi đi qua tấm bình phong, hóa ra đằng sau tấm bình phong có một cánh cửa.

Cánh cửa mở ra, bên trong là một phòng ngủ. Chiếc giường lớn làm bằng gỗ trắc được phủ tấm ga trải giường màu tím trông rất bắt mắt. Tôi lập tức cảnh giác, đẩy người anh nhưng anh đột nhiên buông tay làm người tôi rơi xuống giường.

“Cảnh Mạc Vũ, rốt cuộc anh muốn gì hả?”

Cảnh Mạc Vũ cởi từng chiếc cúc áo. “Tôi nói rồi, những thứ tôi đã mất, rồi cũng có ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ. Em còn nhớ không?”

Tôi đương nhiên nhớ rõ, đó là cảnh tượng suốt đời tôi không thể nào quên. Trận tuyết đầu tiên của mùa đông phủ đầy trên mặt đất, trước cánh cổng uy nghiêm của tòa án, bàn tay ấm áp của Cảnh Mạc Vũ túm chặt cánh tay tôi. Hoa tuyết đậu trên hàng lông mi và lông mày của anh dần dần tan chảy. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nỗi đau khổ và quyến luyến không hề che giấu trong đôi mắt anh. “Tại sao em không tin anh?”

Tôi không vùng vẫy, chỉ nở nụ cười bình thản: “Vấn đề này anh nên đi hỏi quan tòa. Chính ông ấy không tin anh, chính ông ấy phán xử toàn bộ tài sản của Cảnh gia cho tôi. Nếu anh không phục, anh có thể kháng án, với điều kiện anh cho đây là việc làm vô vọng.”

Bàn tay Cảnh Mạc Vũ từ từ buông lỏng, anh không tiếp tục cứu vãn trong vô vọng. Mặc dù trắng tay, anh vẫn kiêu ngạo, không chịu cúi đầu, hạ giọng khản cầu.

Tôi quay người bỏ đi, không muốn ở lại dù chỉ một giây phút.

“... Những thứ tôi đã mất, rồi cũng có ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ.” Giọng nói trầm thấp của Cảnh Mạc Vũ vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu, nở nụ cười khinh thường. “Cảnh Mạc Vũ! Đợi đến ngày có bản lĩnh đòi về, anh hãy đến nói với tôi câu này.”

Chương 1: Hôn lễ

Có câu nói, trong cả một đời, dù sao con người cũng phải làm vài chuyện khiến bản thân hối hận, như thế cuộc đời mới hoàn chỉnh. Cho đến tận bây giờ, tôi chỉ làm hai việc giúp cuộc đời mình hoàn chỉnh. Việc đầu tiên là yêu anh. Việc thứ hai là lấy anh.

Có hối tiếc thì cũng không thay đổi được quá khứ. Tôi chỉ có thể đóng gói, nén chặt và cất giấu thật sâu trong ký ức. Nhưng vào một thời khắc vô tình, tôi vẫn nhớ lại tất cả.

Trong đêm trăng sáng sao thưa, tôi nằm trên giường, gối đầu lên chân anh, ngắm nhìn gương mặt cúi xuống của anh bằng ánh mắt mong chờ. Chiếc váy ngủ mỏng màu đen bị làn gió nóng tỏa ra từ máy sấy tóc thổi tung, đường cong của thân hình thiếu nữ mới lớn thoáng ẩn hiện. Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, ngón tay anh dịu dàng vén mái tóc dài của tôi trong làn gió nóng. Căn phòng thoáng thoáng mùi hương ấm áp...

Tôi bắt được một tia nóng bỏng trong đôi mắt đen láy của anh.

Kể từ lúc đó, tôi tin chắc anh cũng yêu tôi, chỉ là anh không thể vượt qua hố sâu của quan hệ anh em, vì vậy, tôi cố gắng bước chín mươi chín bước về phía anh, chờ đợi anh có thể bước bước cuối cùng về phía tôi.

Cho đến hai năm rưỡi trước, tôi trở thành cô dâu của anh như sở nguyện...

Đám cưới của tôi và anh được tổ chức ở một nơi có trời xanh biển biếc, rực rỡ, xa hoa. Không thể không công nhận, đám cưới này tương đối “có thanh”, “có sắc”. Theo lời quan khách, hôn lễ của tôi ăn đứt đám cưới con gái một ông chủ lớn nào đó cách đây không lâu. Trên thực tế, ba tôi không phải là người quá giàu có, chỉ có điều, tính ông thích khoe khoang. Tôi lấy Cảnh Mặc Vũ là tin tức gây chấn động, tất nhiên ông phải khoe cho cả thiên hạ biết. Điều này phù hợp với tính cách ông chủ Cảnh gia – Cảnh Thiên Hạo.

Sau khi kết thúc màn tuyên thệ không chút mới mẻ của mục sư, ba tôi và những người anh em thân thiết của ông bắt đầu nâng ly, trò chuyện rôm rả.

Đang nhớ tới lời thề trước mục sư lúc nãy: “Dù là bệnh tật hay khôn khổ, dù giàu có hay nghèo khó, em sẽ một đời trung thành với anh, ở bên anh mãi mãi, không bao giờ rời xa nhau”, tôi đột nhiên thấy một bóng dáng cô độc và kiêu ngạo đi xuyên qua đám người, vào khu rừng dừa phía trước mặt.

Trong rừng cây rậm rạp ẩn hiện hình bóng một mỹ nhân. Tuy không nhìn rõ dung mạo nhưng tôi có thể cảm nhận được vẻ đẹp dịu dàng của cô ta. Hình bóng cô ta toát ra một vẻ u buồn khiến người khác không thể rời mắt, chắc chắn tôi chưa từng gặp mỹ nhân này, nếu đã gặp, tôi nhất định sẽ không quên.

Cảnh Mạc Vũ dừng lại bên cô gái, bóng lưng anh thể hiện sự bất lực...

Chẳng trách Cảnh Mạc Vũ kiên quyết không cho bất cứ phóng viên nào bén mảng tới gần khu vực tổ chức đám cưới, anh cũng đề nghị khách mời không tùy tiện chụp ảnh để tôn trọng chuyện riêng tư. Tôi còn tưởng anh không thích phô trương, cho rằng đám cưới là chuyện cá nhân. Hóa ra, anh sợ một chuyện riêng tư khác của anh bị phơi bày ra ánh sáng.

Tôi cười châm biếm, cầm ly champagne đi tới một gốc cây xù xì, chọn một góc để không nhìn thấy bọn họ, cũng không để bọn họ bắt gặp rồi đứng tựa vào thân cây.

Tôi nâng ly rượu lên cao, quan sát trời biển qua ly rượu champagne màu vàng nhạt. Bầu trời và mặt biển xanh biếc qua ly rượu mang màu xám xịt.

“Ngôn Ngôn, anh chúc em và Cảnh Mạc Vũ “song hỷ lâm môn”, thân lại càng thân!”

Một giọng đàn ông mang đầy ý cười vọng tới. Tôi không cần quay đầu cũng biết là ai, cảnh vật trước mắt tôi càng trở nên mù mịt.

“Anh từ nước Ý xa xôi về đây xem trò hề của em, em cũng chẳng bận tâm.” Tôi bất giác cười khẽ. “Nhưng xin anh hãy tránh xa em một chút, đừng để em nhìn thấy gương mặt xúi quẩy của anh trong ngày vui này.”

“Em đừng hiểu lầm, không phải anh về để xem trò hề của em. Anh có một chuyện nghĩ mãi không ra nên mới về đây xin được thỉnh giáo em.”

Tôi đưa mắt nhìn Tề Lâm, hôm nay người đàn ông này ăn mặc còn nổi bật hơn chú rể. Anh khá đẹp trai, đủ tiêu chuẩn làm bạch mã hoàng tử. Nhưng trong mắt tôi, anh vẫn đáng ghét như hồi nhỏ. Đôi mắt “hoa đào”

biết phóng điện của anh có thể quyến rũ đàn bà, con gái mọi nơi, mọi lúc, nụ cười trên khóe miệng anh như chỉ chờ chờ tôi làm chuyện mất mặt để chế giễu tôi bất cứ lúc nào.

Thấy Tề Lâm tiến lên một bước, tôi cảnh giác ngả người về phía sau.
“Anh hỏi đi!”

“Em dùng thủ đoạn gì để có thể trói được Mạc Vũ?”

Biết ngay anh chẳng hỏi câu gì ra hồn, tôi tùy tiện đáp: “Em kề dao vào cổ anh ấy rồi đe dọa anh ấy: một là cưới em, hai là xuống âm phủ.”

Tề Lâm lắc đầu: “Anh không tin.”

Tôi lấy một lý do có tính thuyết phục hơn: “Em nói với anh ấy, em yêu anh ấy đến mức không thể sống thiếu anh ấy. Nếu anh ấy không cưới em, em sẽ nhảy lầu tự tử.”

“Anh không tin.” Tề Lâm vẫn lắc đầu.

“Ba em ra lệnh, nếu Cảnh Mạc Vũ không chịu cưới em, ông sẽ đuổi anh ấy ra đường, cho anh ấy trắng tay.”

Tề Lâm tiếp tục lắc đầu. “Đừng lừa anh, mau nói cho anh biết sự thật đi!”

Sự thật ư? Tôi cúi xuống, uống một ngụm champagne. Rượu hơi đắng, nhấp nhấp kĩ thì có vị chua cay.

“Em mang thai đứa con của anh ấy.”

Nụ cười trên khóe miệng Tề Lâm đột nhiên cứng đờ, ánh mắt kinh ngạc của anh dừng lại ở cái bụng phẳng lì của tôi. “Thật à?”

Tôi không biết nói gì, trừng mắt với anh: “Anh học vẽ ở Ý, học đến mức biến thành kẻ ngốc rồi sao? Một lý do ngớ ngẩn mà anh cũng tin!”

“Anh cảm thấy... dùng thủ đoạn này để trói Cảnh Mạc Vũ thì thực sự đáng tin.” Tề Lâm sờ sờ cằm, ra chiều suy tư, ánh mắt anh bất giác dừng lại ở cái bụng phẳng lì của tôi. “Có điều, anh vẫn nghĩ không thông, em làm thế nào để cưỡng bức anh ta vậy?”

“Hờ hờ!” Tôi cười khan hai tiếng. “Anh không cảm thấy vấn đề này nên hỏi ngược lại hay sao?”

“Anh ta cưỡng bức em... Hờ hờ!” Tề Lâm bắt chước tôi cười khan. “Anh quen biết Cảnh Mạc Vũ hai mươi năm nay, anh ta mà làm chuyện đó, anh đem đầu của anh cho em làm bô để đãi đêm.”

“Trong phòng em có bồn cầu tự động, cảm ơn anh!”

Tôi cầm ly rượu đi vòng qua Tề Lâm, rời khỏi chỗ đó. Anh đột nhiên nói: “Em có dám đánh cược với anh không?”

Tất nhiên là tôi có hứng thú với trò cá cược của Tề Lâm, một người được coi là vua cờ bạc đánh đâu thắng đó. “Anh muốn cá cược điều gì?”

“Cá em và Cảnh Mạc Vũ sẽ ly hôn trong vòng một năm.”

“Nói vớ vẩn!” Nếu không phải đang mặc bộ váy cưới thánh thiện, chắc chắn tôi sẽ tung một cước vào đúng chỗ hiểm của Tề Lâm.

“Nếu hai người có thể duy trì cuộc hôn nhân này một năm trở lên, em bắt anh làm gì anh cũng làm. Nếu chưa đầy một năm đã ly hôn, đến lúc đó em hãy lấy anh. Em thấy thế nào?”

“Tề Lâm, anh hãy quên ngay ý tưởng đó cho em. Em và anh ấy nhất định sẽ không ly hôn. Chúng em sẽ yêu nhau trọn đời, đến lúc đầu bạc răng long.”

“Ồ, hai người yêu nhau như thế đó...” Tề Lâm giơ ngón trỏ, chỉ về hướng sau lưng tôi. Tôi quay đầu, liền nhìn thấy mỹ nhân ôm chặt cánh tay Cảnh Mạc Vũ, còn anh không cự tuyệt.

“Đám cưới còn chưa kết thúc, anh ta đã vội đi ôm “tiểu tam^[1]” rồi. Ngôn Ngôn, em nghĩ cuộc hôn nhân của em có thể duy trì một năm?”

[1]. Tiểu tam: từ quen thuộc trong tiểu thuyết ngôn tình, chỉ người thứ ba.

Thật ra, tôi không hề bận tâm đến chuyện một người đào hoa như Cảnh Mạc Vũ ôm từ biệt hồng nhan tri kỷ trước đó của anh. Thế nhưng... họ ôm nhau ngay trước mặt Tề Lâm, thử hỏi mặt mũi tôi quảng đi đâu? Thế là tôi nhét ly rượu vào tay Tề Lâm, xách váy, kiên quyết đi bảo vệ thể diện của mình.

“Khụ...” Tôi cố ý hắng giọng. Sau khi xác định Cảnh Mạc Vũ đã phát hiện ra tôi, kéo tay mỹ nhân khỏi người anh, tôi mới mở miệng: “Nếu anh không muốn ba ném cô ta xuống biển nuôi cá, tốt nhất anh nên tìm một nơi không ai nhìn thấy để tiếp tục thân mật với cô ta.”

Cảnh Mạc Vũ chỉnh lại bộ com lê hơi nhàu rồi hướng mắt nhìn tôi. Bầu trời mùa thu trong vắt, bóng cây rậm rạp che khuất gương mặt điển trai với ý cười lạnh lùng của anh nhưng không thể che giấu sự ngông cuồng không

ai có thể trói buộc nơi đáy mắt anh: “Ồ, kiến nghị của em không tồi, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ!”

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng không bận tâm đến ẩn ý trong câu nói của Cảnh Mặc Vũ. Tôi quan sát mỹ nhân trước mặt. Cô ta đúng là nhân vật nữ chính điển hình trong tiểu thuyết ngôn tình, thân hình mảnh mai, gương mặt thanh tao, đẹp mà không thoát tục. Từ người cô ta tỏa ra một vẻ u buồn hút hồn. Cảnh Mặc Vũ đúng là có mắt nhìn người, dù tôi có thua, cũng thua một cách oanh liệt.

“Ngôn Ngôn? Ngôn Ngôn!”

Nghe tiếng ba gọi, tôi khoác tay Cảnh Mặc Vũ, kéo váy cưới màu trắng được may thủ công tinh tế, chậm rãi đi qua mỹ nhân mắt ngấn lệ, đi qua Tề Lâm đang nhếch miệng cười, đi qua đám khách mời vô tư lự.

Những hạt đá quý trên áo cưới lấp lánh dưới ánh mặt trời làm tôi nhức mắt.

Giây phút đó, tôi đột nhiên tỉnh ngộ. Nếu đây là tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình, không còn nghi ngờ gì nữa, tôi chính là nhân vật nữ phụ đáng ghét bị mọi người chửi rủa. Tôi tưởng mình có chút sắc đẹp là có thể không chế anh. Quan trọng hơn, tôi tưởng mình có một người ba lợi hại, chuyện gì cũng có thể giải quyết lại hết mực yêu thương, chiều chuộng tôi là tôi có thể thành công trong việc chiếm hữu nhân vật nam chính, người khiến phái nữ điên đảo. Tôi còn tưởng mình có thể chờ đợi tình yêu sớm muộn gì cũng sẽ đến với tôi...

Chỉ có điều, điều chờ đợi tôi ở phía trước liệu có phải là tình yêu?

Chương 2: Động phòng

Đêm động phòng hoa chúc, những cánh hoa hồng đỏ thắm tượng trưng cho tình yêu bông bênh trong bồn tắm, dưới ánh đèn dịu dịu, đôi vợ chồng mới cưới nhìn nhau âu yếm. Có thể nói, đây là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời người. Nhưng tôi không hề cảm thấy hạnh phúc. Ngược lại, từng cơn gió đêm lạnh lẽo thổi vào xương cốt mệt mỏi, tới tận trái tim tôi.

Chồng mới cưới của tôi cũng không hề có ý nghĩ một khắc đêm tân hôn đáng giá ngàn vàng mà nhanh chóng cởi bỏ quần áo. Anh ngồi trên chiếc ghế phía đối diện, nghịch ly rượu pha lê trong tay.

Ngọn đèn dịu dàng chiếu xuống gương mặt rạng rỡ, đẹp đẽ hơn cả ánh trăng dưới nước của anh khiến tôi không thể rời ánh mắt say mê. Tôi hoàn toàn quên mất bộ váy cưới nặng nề suýt làm tôi không thở nổi vẫn còn trên người. Từ đáy lòng, tôi cảm thấy mình thật may mắn vì người con gái mặc váy cưới ngày hôm nay là tôi chứ không phải mỹ nhân trong rừng cây.

Tề Lâm luôn chê tôi đại trai nên mới chọn Cảnh Mặc Vũ thay vì chọn anh. Được thôi, tôi thừa nhận lý do đầu tiên khiến tôi yêu Cảnh Mặc Vũ là ngoại hình của anh, nhưng tình cảm tôi dành cho anh chắc chắn không chỉ có vậy.

Khi bạn sợ bóng đêm hiu quạnh, một anh chàng đẹp trai ngồi bên giường bạn, kể câu chuyện cô bé Lộ Lem và hoàng tử gặp gỡ, yêu nhau và sống với nhau đến trọn đời. Mặc dù câu chuyện vô vị đến mức anh chàng đẹp trai đó ngáp liên tục nhưng anh vẫn không bỏ đi. Đôi mắt đẹp như tranh vẽ của anh dịu dàng nhìn bạn...

Bạn bắt đầu bước vào thời kỳ thanh xuân phản nghịch, bạn cãi nhau với ba rồi bỏ nhà đi. Lúc bạn mất phương hướng, đứng trên đường phố xa lạ, một anh chàng đẹp trai chạy đến bên bạn trước khi ánh hoàng hôn tắt hẳn. Mái tóc đen của anh tung bay trong gió, giọt mồ hôi như hạt ngọc lấm tấm trên gương mặt...

Lúc bạn chuẩn bị thi đại học, bạn ôn bài đến quên cả ăn uống. Phát hiện da bụng dính chặt vào da lưng, bạn liền gọi điện than vãn với một người nào đó. Nửa tiếng sau, một anh chàng đẹp trai cầm hộp canh nóng xuất hiện trước mặt bạn, vuốt mái tóc rối bù của bạn bằng cử chỉ đầy yêu thương...

Khi có người chĩa súng vào bạn, một anh chàng đẹp trai không do dự đứng chắn trước mặt bạn, tấm lưng thẳng của anh như có thể vì bạn mà chống đỡ cả đất trời...

Nếu bạn không yêu anh chàng đẹp trai đó, chắc chắn bạn không có trái tim. Còn tôi có trái tim, hơn nữa là trái tim nóng hổi đầy nhiệt huyết, vì vậy tôi một lòng một dạ yêu anh cũng là điều dễ hiểu.

Có người từng nói với tôi: “Nếu em thật sự yêu một người, dù anh ta không yêu em, em cũng phải tìm mọi cách giành được anh ta, bằng không cả đời này em sẽ không hạnh phúc.” Tôi tin vào lời khuyên đó, vì vậy tôi đã dùng mọi cách có thể. Cuối cùng, tôi cũng có được Cảnh Mạc Vũ.

Tôi nghĩ, tôi đã đạt được nguyện ước. Nhưng hóa ra, đây là sự khởi đầu của một chuỗi bất hạnh.

Phòng cưới không biết chìm trong yên lặng bao lâu, tôi còn tưởng rằng anh chàng đẹp trai mà tôi nhắc đến ở trên sẽ ngồi đó để tôi ngắm suốt đêm. Nào ngờ, anh nhìn đồng hồ rồi lên tiếng: “Chẳng phải em có chuyện muốn hỏi tôi sao?”

Tôi muốn hỏi anh: “Anh có yêu cô gái đó không?”, nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể thốt ra miệng.

“Là anh báo cho Tề Lâm về đám cưới của chúng ta phải không?” Tôi hỏi.

Ly rượu đang xoay tròn trong tay anh dừng lại. “Ồ, tôi còn tưởng cậu ta sẽ bắt chấp tất cả, ngăn cản đám cưới, sau đó đưa em đi...”

“Đám đến Cảnh gia cướp dâu, chắc chắn anh ấy chán sống rồi!”

Cảnh Mạc Vũ nhếch mép. “Nếu tôi là cậu ta, có chết tôi cũng không khoanh tay đứng nhìn người phụ nữ tôi yêu nhảy xuống hố lửa.”

Tôi suy nghĩ mãi về câu nói ngắn gọn nhưng mang hàm ý sâu xa của anh. Cuối cùng tôi vẫn không hiểu, hoặc cố tình không hiểu, tôi đành hỏi lại bằng giọng chế giễu: “Nếu anh dũng cảm như vậy, sao anh không dẫn cô tình nhân bé nhỏ của anh bỏ trốn, để cô ấy khỏi phải khóc suốt suốt ở đám cưới?”

Cảnh Mạc Vũ không thay đổi tư thế, trên mặt anh vẫn là nụ cười lãnh đạm, không thể hiện bất cứ tâm trạng nào. “Nếu tôi định bỏ đi cùng cô ấy, ban đầu tôi đã không nhận lời cưới em.”

Đúng vậy, anh vẫn ở đây, nhưng trái tim anh đã trốn mất, hoặc giả, trái tim anh chưa từng dừng lại ở chốn này.

Váy cưới trên người ngày càng nặng nề, phần eo siết chặt đến nỗi lực phủ ngũ tạng chạm vào nhau khiến tôi đau nhói. Tôi thật sự muốn cởi bộ váy cưới nhưng mò mấy lần vẫn không thể chạm vào chiếc khóa. Tôi chán

nản, định dùng hết sức thì một thân hình cao lớn đột nhiên đứng chắn trước mặt tôi. Anh xoay người tôi, giúp tôi kéo cái khóa, đầu ngón tay lạnh giá vô tình chạm vào làn da tôi, để lại cảm giác nóng bỏng lạ thường.

Động tác dịu dàng quen thuộc khiến trái tim tôi lại bắt đầu dậy sóng.

Tôi quay lại, ôm chặt Cảnh Mạc Vũ. “Em biết anh có tình cảm với em, chỉ là anh không muốn thừa nhận mà thôi...”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài rất khẽ của anh. “Muộn rồi, chắc em cũng rất mệt, ngủ sớm đi! Tôi còn một bản dự án cần xem xét.”

“Tại sao?” Biết anh đang né tránh, tôi không cam lòng, tiếp tục truy vấn. “Chúng ta đã kết hôn rồi, tại sao anh vẫn không thể chấp nhận em?”

“Xin lỗi, em là em gái tôi. Tôi không có cách nào chung chăn gối với em gái mình.”

Anh nhấn mạnh từ “em gái”, gần như rít qua kẽ răng.

“Anh!” Tôi quá nôn nóng nên bật ra một câu thiếu suy nghĩ. “Anh nói thì có vẻ tử tế lắm, lúc làm sao không thấy anh cao thượng như vậy?”

Cảnh Mạc Vũ hít một hơi thật sâu, sắc mặt liền thay đổi, anh nở nụ cười lạnh lùng đến tàn khốc: “Rất xin lỗi, quả thực tôi không nhớ chuyện xảy ra tối hôm đó. Em có thể miêu tả chi tiết cho tôi được không?”

Nhắc tới buổi tối hôm đó, mặt tôi hết nóng rồi lại lạnh. Ngọn gió đêm thổi vào mang theo hơi lạnh thấu xương, giống buổi tối hôm đó...

Đó là một tuần trước, đã là nửa đêm mà Cảnh Mạc Vũ vẫn chưa về, tôi còn tưởng anh sẽ không về nhà ngủ, nhưng khi tôi tắm xong, chuẩn bị lên giường thì anh đột nhiên trở về. Hình như anh đã uống rất nhiều rượu, người lão đảo, bước đi không vững, suýt đâm cả vào sofa.

“Anh, anh không sao chứ?” Tôi ân cần hỏi.

“Không sao!” Cảnh Mạc Vũ xoa trán rồi cởi cúc áo, nghiêng ngả đi về phòng anh.

Tôi vội giơ tay đỡ anh, mới phát hiện người anh nóng như lò lửa khiến da tôi bỏng rát, dù cách lớp quần áo của anh và áo choàng tắm của tôi. Môi anh khô đến trắng bệch.

“Anh bị sốt đấy à?” Tôi lo lắng sờ trán Cảnh Mạc Vũ.

Anh lắc đầu, cất giọng mơ hồ: “Tiểu Nặc, anh khát nước, rót cho anh cốc nước.”

Tôi đang lo lắng cho sức khỏe của anh nên không nghe rõ anh gọi tên ai. Không nghĩ ngợi nhiều, tôi nhanh chóng đỡ anh về phòng rồi chạy ra ngoài rót cốc nước ấm cho anh.

[©STE-NT](#)

“Nước đây!” Tôi ngồi xuống mép giường, khó khăn lắm mới đỡ gáy anh để anh tựa vào người tôi. Thấy anh giơ tay, tôi tưởng anh muốn lấy cốc nước nên vội vàng đưa tới, đặt vào tay anh. Nhưng bàn tay anh dừng trên mặt tôi rồi vuốt nhẹ xuống dưới, theo làn da trần của tôi.

Bàn tay cầm cốc của tôi run lẩy bẩy, vài giọt nước bắn ra ngoài. Tôi cố gắng không chế bàn tay run rẩy, đưa nước đến miệng Cảnh Mạc Vũ. “Chẳng phải anh muốn uống nước sao, nước đây...”

Cảnh Mạc Vũ hất tay làm cốc nước rơi xuống đất. Sau đó, hai cánh tay anh đột nhiên ôm eo tôi, trời đất đảo điên trong giây lát, theo tiếng cốc nước rơi vỡ dưới nền nhà, tôi bị anh đè xuống.

Trong phòng không bật đèn, ánh trăng nhàn nhạt cũng bị ngăn bởi lớp rèm cửa dày, vì vậy, dù anh ở rất gần, tôi vẫn không nhìn rõ vẻ mặt anh. Tôi chỉ có thể cảm nhận tiếng thở dốc của anh bên bờ môi tôi, mang theo một hơi nóng dị thường.

Cơ thể anh, tuy vẫn bất động nhưng dường như tích tụ nguồn năng lượng vô tận, chỉ chờ bộc phát.

“Anh... sao thế?” Khó khăn lắm tôi mới cất được lời.

“Mùi hương của em...” Bàn tay anh đang chống trên gối từ từ gấp lại, đôi môi anh ập xuống. “... rất thơm.”

Tôi vội ngoái đầu. “Không...”

Đôi môi nóng bỏng của Cảnh Mạc Vũ chạm đúng tai tôi, anh cắn nhẹ vành tai tôi. “Em sợ gì chứ? Chẳng phải lúc nào em cũng muốn anh làm chuyện này với em?”

Đúng là từ năm mười lăm đến năm hai mươi tuổi, ngay cả trong mơ tôi cũng muốn anh hôn tôi. Tôi muốn thử xem, hành động thân mật của những người yêu nhau ngọt ngào đến mức nào. Thỉnh thoảng lén ngắm anh, tưởng

tượng anh ôm tôi, hôn tôi, thì thâm vào tai tôi như tình nhân... tôi đã hạnh phúc đến đỏ mặt, tim loạn nhịp.

“Đêm nay anh sẽ làm em thỏa mãn.” Tay anh đưa xuống vạt áo trước của tôi, kéo nhẹ nhàng, dây đai áo choàng tằm bung ra, để lộ chiếc áo con trắng muốt.

Tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ chăm chú, đến mức mọi vật trước mắt trở nên không rõ ràng.

Tôi biết rõ anh đã uống say nên không phải chịu trách nhiệm về lời nói và hành vi của mình. Chưa biết chừng sáng mai tỉnh giấc, anh sẽ quên hết mọi chuyện. Nhưng tôi chẳng bận tâm lắm đến điều đó vì tôi quá yêu anh, đến danh phận anh em tôi cũng không màng, tôi còn lo lắng gì chứ?

Bờ môi anh dịch chuyển trên mặt tôi, tôi không né tránh nữa. Tôi túm chặt một góc chăn, chờ đợi anh hôn lên môi tôi... Nụ hôn đầu không ngọt ngào, dịu dàng và tình cảm như tôi tưởng, nó giống một sự cướp đoạt đầy đau đớn. Môi lưỡi anh mạnh mẽ cướp đi hơi thở của tôi, giác quan của tôi, lý trí của tôi...

Bàn tay anh chậm rãi tiến đến ngực tôi. Lòng bàn tay nóng bỏng không dễ cự tuyệt của anh khiến toàn thân tôi run rẩy. Bị bao phủ bởi mùi đàn ông mạnh mẽ của anh, tôi cảm thấy mình giống một con thuyền bị sóng gió lật nhào, từng bước chìm xuống dòng nước sâu không thấy đáy. Tôi muốn vùng vẫy, muốn ngăn cản bàn tay nóng bỏng của anh, muốn anh ngừng ngay việc khám phá cơ thể tôi, nhưng cuối cùng tôi bất lực rơi xuống một xoáy nước sâu thẳm, xoáy nước đó mang tên “dục vọng”. Trong lúc đầu óc tôi mụ mị, chiếc áo choàng tằm trên người bị anh cởi ra, cơ thể đột nhiên lạnh buốt khiến lý trí của tôi trở lại. Tôi biết Cảnh Mạc Vũ luôn yêu thương tôi như em gái, anh nhất định sẽ hối hận vì chuyện xảy ra ngày hôm nay,

anh sẽ không tha thứ cho bản thân. Tôi muốn thức tỉnh anh, muốn ngăn cản anh nhưng đôi môi đã bị anh chiếm hữu hoàn toàn.

Tôi dùng hết sức đẩy người anh: “Anh! Không được, chúng ta không thể!”

Có lẽ không ngờ tôi đột nhiên phản kháng, cũng có thể bị đánh thức bởi tiếng hét của tôi, người Cảnh Mạc Vũ cứng đờ. Tôi thừa dịp nhảy xuống giường, hoảng loạn nhặt áo choàng tẩm. Nhưng tôi vừa chuẩn bị chạy đi, Cảnh Mạc Vũ túm tay tôi, kéo tôi về giường....

“Anh, anh không thể...” Bất chấp sự giãy giụa của tôi, Cảnh Mạc Vũ cố định hai tay tôi trên đỉnh đầu, tiếp tục dùng miệng lưỡi thưởng thức cơ thể tôi.

“Ừm... Anh... Đừng... đừng...” Tiếng kêu của tôi ngày càng yếu ớt, sức lực vùng vẫy chẳng là gì so với vòng tay ôm mạnh mẽ của anh. Sự kháng cự và đụng chạm giữa hai cơ thể, sự thân mật và quyến luyến giữa hai làn da khiến toàn thân anh bốc cháy. Đôi môi ẩm ướt của anh lướt qua từng tác da thịt trên người tôi, anh thỏa mãn bật ra tiếng thở hổn hển từ nơi sâu trong cổ họng, đầy khát khao đối với tôi. Xúc cảm kịch liệt và nóng bỏng dồn dập tấn công khiến tôi có một cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn chưa từng thấy. Tôi ngừng vùng vẫy, lặng lẽ nhìn anh: “Anh có thật sự muốn em không?”

Cảnh Mạc Vũ dừng động tác, nhướng mắt nhìn tôi, ánh mắt anh tỉnh táo trong một giây nhưng rất nhanh bị ngọn lửa dục vọng nhấn chìm. Anh cúi xuống hôn tôi, đưa đầu lưỡi vào miệng tôi, cuốn lấy đầu lưỡi tôi, tiếp tục cuộc chiếm đoạt triền miên không dứt. Tôi nhẹ nhàng ôm lấy anh, vụng về đáp lại. Bất kể sau này xảy ra chuyện gì, có được thời khắc đẹp đẽ nhất trong ký ức, tôi cũng thấy mãn nguyện.

Trong lúc hai cơ thể quấn quýt, tôi giúp anh cởi quần áo, làn da màu đồng lấp lăm lấp những giọt mồ hôi như hạt ngọc, mang một sự mê hoặc đàn ông riêng biệt. Tôi nhắm nghiền mắt, giạng hai chân...

Cảnh Mạc Vũ không đợi dù chỉ một giây. Anh rướn người, không do dự đâm mạnh vào, như muốn xuyên qua cơ thể tôi.

“Ừm...” Tiếng kêu đau đớn của tôi vừa bật ra khỏi miệng, liền bị nụ hôn mãnh liệt của Cảnh Mạc Vũ nuốt mất. Cơ thể tôi cứng đờ vì đau đớn nhưng anh không cho tôi thời gian nghỉ ngơi, điên cuồng ra vào chiếm hữu.

Trời đất quay cuồng, tôi cố ôm chặt tấm lưng láng mượt của anh, dán mặt vào mặt anh, mười đầu ngón tay giấu trong mái tóc đen nhánh của anh.

“Em yêu anh!” Tôi thì thầm.

Câu trả lời của anh là... càng xâm nhập mạnh mẽ hơn.

Ngọn gió đêm thổi vào mang theo mùi hương dịu dịu, mùi hương của hoa hợp hoan^[1], chắc đây là hoa hợp hoan tôi trồng trong vườn. Hoa đã tàn, trong khi tôi chưa kịp ngắm hoa nở.

[1]. Hoa hợp hoan: có nguồn gốc từ Australia, trồng nhiều ở khu vực Hoa Đông, Hoa Nam – Trung Quốc. Loài hoa này tượng trưng cho tình yêu bất diệt.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống khóe mắt tôi, không phải động tác xâm chiếm mạnh mẽ của Cảnh Mạc Vũ làm tôi đau đớn, cũng không phải tôi đánh mất lần đầu tiên một cách không rõ ràng, tôi chỉ đột nhiên nghĩ đến số mệnh của hoa hợp hoan, nghĩ đến chuyện hoa lá bên nhau, hoa không tàn, lá không rụng, chỉ tiếc là thời gian hoa nở quá ngắn ngủi, sớm nở tối khép mình...

Lần đầu tiên của chúng tôi kết thúc trên đỉnh cao khoái lạc như đông bão. Khoái cảm xa lạ khiến mỗi sợi dây thần kinh trên người tôi đều run rẩy, tôi không thể hình dung cảm giác đó như thế nào, chỉ cảm thấy trong trái tim tôi, đôi mắt tôi đều có hình bóng Cảnh Mạc Vũ. Khóe miệng anh cong lên thành đường nét dịu dàng, anh hơi nhíu mày, một tay ôm tôi, một tay vuốt mái tóc lòa xòa của tôi...

Tôi mở to mắt, ngấm nhìn người đàn ông đang thở hổn hển trước mặt, nhẹ nhàng đặt tay lên bờ ngực phập phồng của anh. Trái tim anh sống động dưới lòng bàn tay tôi, đập rất rõ ràng, mạnh mẽ và kiên quyết... Là anh, người đàn ông tôi yêu suốt năm năm, chờ đợi suốt năm năm, dù cố gắng đến mấy tôi cũng không thể xích lại gần. Bây giờ, người đàn ông đó đang nằm trên người tôi, không khoảng cách.

Cảnh Mạc Vũ chống hai tay, rút ra khỏi người tôi. Theo cảm giác hơi đau buốt, một dòng chất lỏng nhơm nhớp trào ra, chảy xuống ga giường. Tôi không nhìn thấy nhưng cũng có thể đoán ra chất lỏng đó có màu đỏ, đỏ thẫm như một đóa hoa bỉ ngạn nở rộ trong đêm tối. Không, chất lỏng đó chắc là màu hồng, giống cánh hoa đào bay trong khuôn viên trường học.

Tôi cố gắng chịu đựng sự nhức mỏi đến tận xương tủy, lặng lẽ nhặt áo choàng tẩm khoác vào người, chuẩn bị rời khỏi phòng vì tôi không biết làm thế nào để đối mặt với Cảnh Mạc Vũ khi anh tỉnh lại.

“Em đi đâu vậy?” Cảnh Mạc Vũ đột nhiên ôm tôi từ phía sau, quynh luyến hôn lên gáy tôi.

“Em về phòng. Nếu không, sáng mai bị ba bắt gặp thì chết mất!”

“Để anh ôm em thêm một lúc.”

Không đợi tôi từ chối, Cảnh Mạc Vũ túm cánh tay tôi, dùng sức kéo tôi ngã xuống giường. Một nụ hôn mãnh liệt lại ập đến. Nụ hôn dừng ở lồng ngực, đúng vị trí trái tim tôi. Chỗ đó vừa bị Cảnh Mạc Vũ cắn đến tím bầm, từng cơn đau buốt truyền qua làn da, đến tận trái tim tôi. Tôi rên lên một tiếng đau đớn làm Cảnh Mạc Vũ càng hôn cuồng nhiệt hơn, dường như anh muốn nghiền nát cơ thể tôi.

Cảm nhận được sự nồn nóng khác thường của anh, tôi nghi ngờ, vừa rồi không phải anh nói muốn “ôm” mà là muốn “bạo^[2]”.

[2]. Từ “ôm” có âm Hán Việt là “bảo”, trong tiếng Trung, từ này đồng âm với từ “bạo” trong “cường bạo”, tức là “cường bức”.

Có kinh nghiệm của lần đầu, tôi không vùng vẫy vì biết điều đó là vô dụng. Tôi ngoan ngoãn nằm im để mặc Cảnh Mạc Vũ giày vò. Mãi đến khi trời gần sáng, anh mới thỏa mãn ôm cơ thể không còn chút cảm giác của tôi chìm vào giấc ngủ. Tôi không nở bỏ đi mà gối đầu lên vai anh, ngửi mùi hương trên người anh. Đó là một mùi hương giống như hồ nước sâu thẳm, lạnh giá, mát rượi, khiến người ta không thể nắm bắt nhưng hoàn toàn bị cuốn hút.

Đến khi ánh bình minh nhàn nhạt chiếu sáng gương mặt Cảnh Mạc Vũ, tôi mới mơ màng chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ, tôi thấy anh tỉnh lại. Ngón tay lạnh lẽo của anh đỡ gương mặt tôi, giọng nói trầm thấp của anh thì thầm bên tai tôi: “Ngôn Ngôn, dù thế nào anh cũng sẽ chịu trách nhiệm về chuyện anh đã làm...”

Tôi mỉm cười gật đầu: “Em đợi ngày này lâu lắm rồi.”

Tiếng kêu của vú Ngọc cắt đứt giấc mộng đẹp của tôi.

Tôi lập tức tỉnh dậy từ cơn mơ. Khi nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của ba: “Xảy ra chuyện gì mà la hét ầm ĩ...”, người tôi lạnh toát từ đầu đến chân.

“Hai đứa...” Ba tôi sững sờ ở cửa phòng, bên cạnh ông còn có chú Tài lái xe và ba người anh em thân cận.

Tôi hoảng hốt đưa mắt về phía Cảnh Mạc Vũ. Không biết anh đã mặc quần từ lúc nào, đang từ tốn lấy một chiếc áo sơ mi sạch treo trong tủ quần áo mặc vào người, thông thả cài từng chiếc cúc.

“Con...” Tôi muốn nói điều gì đó nhưng chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Cảnh Mạc Vũ, tôi nhất thời không thể thốt ra dù chỉ một từ, chỉ còn cách trùm kín chăn để che đi dấu vết của trận ân ái đêm qua ở trên cỏ.

Cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng mở miệng: “Hôm nay con phải thương lượng một dự án quan trọng, ngày mai con sẽ đi làm thủ tục kết hôn.”

Nói xong, anh cầm áo khoác đi ra cửa, lách qua người ba tôi và những người khác đang đứng trơ như phỗng.

Không một lời giải thích, không một câu an ủi, Cảnh Mạc Vũ bỏ đi như vậy, tựa như nói với tôi một từ cũng là thừa thãi.

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra sự việc.

Tôi đúng là ngốc nghếch. Cảnh Mạc Vũ dù uống say cỡ nào cũng không đến mức đánh mất lý trí như vậy. Trừ khi trong máu anh có một thứ đáng sợ, hơn nữa hàm lượng tương đối cao.

Ai đã hãm hại anh? Ai dám hãm hại anh?

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là “người ba tốt” mới sáng sớm đã nôn nóng đi bắt “gian tình”, là người ba yêu quý của tôi, cũng là ba của Cảnh Mạc Vũ.

Người khiến tôi rơi vào tình huống khó xử biến mất trong giây lát. Ba tôi đi đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Ba bảo vú Ngọc nấu canh gà cho con uống.” Lúc nói câu này, ông nhìn chăm chăm xuống nền nhà, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày sâu như khe rãnh.

Tôi lặng lẽ gật đầu rồi hít một hơi thật sâu, cố cất giọng trôi chảy: “Con mới hai mươi tuổi, bây giờ kết hôn liệu có sớm quá không?”

“Không sớm, con đã qua tuổi kết hôn theo luật rồi.”

“Ba...”

“Ngôn Ngôn, con là người hiểu rõ tính cách Mạc Vũ hơn ai hết. Bỏ lỡ lần này, trong tương lai dù con muốn lấy nó, chỉ e là không bao giờ có cơ hội.”

Tôi biết đây là một canh bạc không thể định liệu trước thắng thua, nhưng tôi vẫn muốn đánh cược một lần. Nếu thua, coi như tôi thua tình yêu và hôn nhân của mình, còn nếu thắng, tôi sẽ giành được hạnh phúc một đời.

Chạng vạng ngày hôm đó, Cảnh Mạc Vũ đến phòng tôi, hỏi tôi có biết chuyện cốc rượu của anh bị bỏ thuốc. Tôi nói chắc như đinh đóng cột: “Em biết, là em sai người bỏ thuốc.”

Dù sao Cảnh Mạc Vũ cũng cho rằng, tối hôm đó, tôi mò vào phòng anh, leo lên giường của anh nhân lúc anh ngủ say. Thôi thì cứ để anh nghĩ người gài bẫy chính là tôi. Anh chỉ thất vọng về một mình tôi là đủ, không liên lụy đến những người xung quanh.

“Tại sao em phải làm vậy?” Rất ít khi tôi nhìn thấy vẻ mặt u ám như lúc này của anh. “Tôi thật không ngờ em lại trở nên như vậy!”

Tôi chỉ cười cười. “Vì em quá yêu anh.”

Cảnh Mạc Vũ đáp lời: “Em không hề yêu tôi... Nếu em cho rằng điều em muốn chính là lấy tôi, vậy thì tôi sẽ đáp ứng nguyện vọng của em.”

Bởi vì tôi yêu anh nên tôi thật sự không muốn thấy vẻ mặt của anh khi biết sự thật.

Chương 3: Yêu thương

Định thần từ hồi ức, tôi nhìn thẳng vào ông chồng hợp pháp của mình. “Anh muốn biết phải không? Được...”

Tôi kéo áo cưới trên vai xuống, chiếc áo cưới nặng nề rơi xuống đất. Cơ thể tôi gần như lóa lờ trước mắt Cảnh Mạc Vũ. Từ vai xuống đến đùi vẫn còn lưu lại vết bầm của cơn hoan lạc. Mặc dù vết bầm đã nhạt đi nhiều nhưng vì da tôi trắng nên vẫn có thể thấy rõ.

“Bây giờ anh đã nhớ ra chưa?”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc, nhìn đi chỗ khác nhưng khi lướt qua cánh tay tôi, anh lập tức dừng lại. Tôi thuận theo ánh mắt anh nhìn xuống, liền thấy vết bầm tím. Đó là vết bầm anh để lại khi tôi vùng vẫy. Do dùng sức quá mạnh, vết bầm tương đối nghiêm trọng, một tuần sau cũng không tan hết. Hôm nay, tôi phải dùng phấn ướm để che đi nhưng khi để ý vẫn có thể nhìn ra.

Cảnh Mạc Vũ nhíu mày như đang suy nghĩ điều gì đó, tôi vội giấu tay ra sau lưng. “Anh nhìn đủ chưa?”

“Ừm.” Anh quay người đi ra cửa. Cuối cùng anh vẫn không chịu ở lại.

Nhìn anh quay người rời khỏi phòng, trong lòng tôi dội lên cảm giác thất bại chưa từng có, nhưng tôi vẫn không chịu đối mặt với hiện thực, hét lớn: “Cảnh Mạc Vũ, anh không muốn chạm vào người em, nửa đời sau anh muốn sống như hòa thượng, em không ngăn cản anh, nhưng anh nhất định phải ghi nhớ, từ hôm nay trở đi, anh là chồng em, mãi mãi là chồng em.”

“Tôi sẽ ghi nhớ.”

Nói xong, anh đóng sập cửa, để lại một mình tôi trong căn phòng tân hôn lạnh lẽo. Tôi ôm chặt cơ thể, ngồi bệt xuống đất, nước mắt trào ra. Tôi thừa nhận, tôi đã sai. Nhưng không phải vì câu nói của anh năm đó, sao tôi có thể sai lầm đến nước này?

Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng tôi vẫn nhớ rõ buổi tối hôm đó. Hôm đó hình như là ngày rằm, ánh trăng tròn lơ lửng trên bầu trời, tỏa sáng khắp nơi.

Cảnh Mạc Vũ ngồi trên sofa đọc báo, tôi nằm gối đầu lên đùi anh, ngắm gương mặt anh không biết chán. Lúc bấy giờ, anh mới hai mươi tuổi, gương

mặt anh dù nhìn ở góc độ nào cũng không chút tì vết. Đôi mắt anh trong suốt như hồ nước sau cơn mưa, đẹp hút hồn.

Còn tôi vừa tròn mười lăm tuổi, độ tuổi trắng tròn đẹp dễ nhất. Anh chàng trắng hoa Tề Lâm từng nhận xét, tôi giống một quả anh đào chín mọng khiến đàn ông vừa nhìn đã thèm chảy nước miếng nhưng không thể ăn, chỉ có thể vương vấn trong lòng. Có lúc nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ ôm tôi, Tề Lâm thường bày tỏ sự bất mãn, anh nói tiểu mỹ nhân chẳng thèm để ý đến anh, Cảnh Mạc Vũ dựa vào cái gì mà muốn ôm thế nào thì ôm, muốn sờ thế nào thì sờ, muốn hôn thế nào thì hôn? Cảnh Mạc Vũ thản nhiên trả lời: “Tôi là hợp pháp.” Tề Lâm tức đến mức nhảy dựng lên. “Anh là anh trai hợp pháp, đâu phải là ông chồng hợp pháp?” Tôi lập tức nhào vào lòng Cảnh Mạc Vũ, thom lên mặt anh rồi quay đầu, chớp đôi mắt ngây thơ, vô tội với Tề Lâm: “Em thích cho anh ấy ôm, anh làm gì được?” Tề Lâm chỉ có thể giậm chân bỏ đi mất...

Tôi lại lan man rồi! Tối hôm đó, Cảnh Mạc Vũ rời mắt khỏi tờ báo, nhìn tôi. “Sao em nhìn anh như vậy?”

“Anh, em muốn hỏi anh một vấn đề?”

“Ừ, em hỏi đi!”

“Nếu em yêu một người đàn ông, rất yêu, rất yêu anh ấy, nhưng anh ấy hình như không yêu em, em phải làm thế nào?”

Cảnh Mạc Vũ quan sát tôi hồi lâu. Nhận ra vẻ nghiêm túc của tôi, anh trả lời: “Rất đơn giản, em hãy dùng mọi cách để có được anh ta, rồi khiến anh ta yêu em.”

“Anh nói giống hệt ba.” Tôi lắc đầu, có một số chuyện nói thì có vẻ đơn giản nhưng không dễ thực hiện. “Nếu em đã làm hết cách mà anh ấy vẫn không yêu em?”

“Em hãy nói cho anh biết người đó là ai, anh sẽ khiến hắn vĩnh viễn không có cơ hội yêu người đàn bà khác.”

“Tại sao?”

“Anh không muốn thấy em đau lòng...”

Tôi bật cười, ngồi dậy. “Được, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh. Khi nào em nói cho anh biết người đó là ai, anh nhất định không được cho anh ta cơ hội yêu người đàn bà khác đây nhé!”

“Ừ!” Cảnh Mạc Vũ kéo tôi vào lòng rồi véo hai má đỏ hây hây của tôi. “Hay là bây giờ em nói cho anh biết hắn là ai để anh tranh thủ bắt hắn về cho em, tránh tình trạng đêm dài lắm mộng.”

Tôi nhồm người, thì thầm vào tai anh: “Rồi sẽ có ngày em cho anh biết.”

Lúc đó, tôi còn tưởng tượng ra bộ dạng kinh ngạc của Cảnh Mạc Vũ khi biết sự thật, tôi cảm thấy đây là một việc hết sức thú vị. Mãi sau này, khi tận mắt chứng kiến, tôi mới phát hiện, sự kinh ngạc đó rất vô vị, rất bi ai...

Ngủ một mạch đến lúc mặt trời lên đỉnh đầu, tôi mới tỉnh dậy. Cảm giác đầu tiên là đầu đau như búa bổ, lưng eo nhức mỏi. Xoa bóp bờ vai tê cứng một lúc, tôi chậm chạp lết xuống giường.

Sau khi đánh răng rửa mặt, trang điểm kỹ càng, tôi thay bộ váy đỏ rực chuẩn bị sẵn cho cô dâu mới. Tôi buông xả mái tóc dài đen nhánh, nhìn lại

gương mặt tiêu tụy đã được che giấu sau lớp phấn son, nhác thấy bộ dạng xinh đẹp rạng ngời của cô gái ở trong gương đủ tiêu chuẩn đi dự tiệc rượu, tôi mới rời khỏi phòng.

Ánh nắng chiếu xuống nền đá vân hoa lan trắng như ngọc, phản chiếu màu váy đỏ rực của tôi.

Khi đi tới đoạn vòng trên cầu thang, tôi nhìn thấy ba tôi và Cảnh Mạc Vũ đang ngồi bên bàn ăn đọc báo buổi sáng. Thấy tôi xuống lầu, ba tôi cười ngoác miệng, dặn dò vú Ngọc chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi. Cảnh Mạc Vũ vẫn cúi đầu đọc báo, dường như tôi chỉ là người xa lạ, thậm chí còn không quan trọng bằng mấy người xa lạ xuất hiện trên mặt báo.

Liếc qua chồng báo dày bên tay Cảnh Mạc Vũ, tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ba tôi rồi nhìn thẳng vào anh. “Xin lỗi, tôi qua con mệt quá nên bây giờ mới dậy, hai người đợi con lâu rồi phải không?”

“Ồ, không lâu lắm.” Lúc trả lời tôi, Cảnh Mạc Vũ vẫn không rời mắt khỏi tờ báo, lông mày hơi nhíu lại. Không biết tin tức gì có sức hút như vậy? Tôi muốn lấy một tờ báo trên bàn ngó qua nhưng vừa giơ tay ra, Cảnh Mạc Vũ đã nhanh hơn một bước để thu hết đồng báo, gấp lại đưa cho vú Ngọc. Sau đó, anh liếc tôi một cái. “Ăn sáng đi!”

“Vâng! Thơm quá, chắc ngon lắm đây!” Tôi thu lại cánh tay cứng đờ trong không trung, nở nụ cười rạng rỡ, cầm bát cháo thịt nạc trứng bắc thảo^[1] mà tôi thích nhất, nói một câu tôi cho rằng có thể làm dịu đi không khí ngượng ngập xung quanh bàn ăn. Đáng tiếc có người không nể mặt tôi, ba tôi không động đũa, vẻ mặt khó coi như có người nợ ông mấy chục triệu mà không chịu trả.

[1]. Trứng bắc thảo (hay còn gọi là trứng bách thảo, bách nhật trứng, thiên niên bách nhật trứng): món ăn từ trứng có nguồn gốc từ Trung Hoa. Tại Việt Nam, món trứng này được làm từ trứng

vịt, ủ trong một hỗn hợp từ đất sét, tro, muối, vôi, trấu... trong nhiều tuần lễ hay nhiều tháng.

“Vú Ngọc, lát nữa đi dọn dẹp phòng của Mạc Vũ. Phòng nó để lại cũng chẳng có tác dụng gì, gọi người đến trang trí thành phòng dành cho trẻ sơ sinh.”

Tôi lên nhìn Cảnh Mạc Vũ, anh chẳng có biểu hiện gì, vẫn từ tốn ăn cháo như không có chuyện gì xảy ra.

Đương sự không phát biểu ý kiến, tôi việc gì phải nhiều chuyện. Tôi chống mắt chờ xem người đàn ông tuyên bố xanh rờn “sẽ không chung chăn gối với em gái” buổi tối ngủ ở đâu.

Vài phút sau, ba tôi lại lên tiếng: “Ba mặc kệ anh và con bé đó có quan hệ gì, sau này ba không muốn nhìn thấy nó. Anh muốn tự giải quyết hay để đích thân ba ra tay?”

“Con sẽ xử lý ạ!”

“Tốt!”

Tôi vẫn tỏ vẻ bàng quan, tập trung ăn cháo. Ai ngờ ba tôi vẫn chưa hết chuyện: “Còn nữa, hôm nay anh tới công ty thu xếp công việc, ngày mai cùng Ngôn Ngôn đi hưởng tuần trăng mật, mau sinh một đứa cháu ngoại cho ba.”

Tôi suýt nghẹn.

Trước đòi hỏi ngày càng vô lý của ba tôi, cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng không nhịn nổi, đặt chiếc thìa xuống bàn.

“Ba, con còn một dự án đang chuẩn bị nghiệm thu. Bên khu mỏ có người nhấn tin, thời gian tới sẽ có lãnh đạo xuống kiểm tra. Một khi xảy ra chuyện, người ở dưới không giải quyết nổi đâu.”

“Có vấn đề gì chứ? Có vấn đề gì, ba sẽ đích thân xử lý.”

Cảnh Mạc Vũ á khẩu.

Với lập trường một người vợ, tôi ngồi thẳng lưng, giải vây cho ông xã. “Ba, tháng sau con phải thi rồi, làm gì có thời gian hưởng tuần trăng mật?”

“Thi? Thi gì chứ? Ba sẽ tìm người lo chuyện đó cho con.”

“Không cần phiền ba đâu ạ!” Tôi cười hì hì, ghé sát người ba tôi, khoác tay ông nũng nịu. “Tuần trăng mật phiền phức chết đi được, còn phải đi xa nữa. Ba à, hay là ba đi du lịch ở đâu đó, vui chơi một thời gian để chúng con có cơ hội sống trong thế giới riêng của hai người. Ba thấy có được không ạ?”

“Con bé đáng chết này, đúng là đồ bất hiếu, vừa có chồng đã muốn đuổi ba ra khỏi cửa rồi.”

“Chẳng phải ba từng nói, không trông mong con có hiếu với ba, một mình anh con...” Tôi biết mình đã lỡ lời, vội vàng sửa lại: “Một mình chồng con có hiếu với ba là đủ rồi.”

“...”

Điện thoại di động của Cảnh Mạc Vũ đổ chuông, anh bắt máy, thông thả đứng dậy. “Tôi xem rồi. Ờ... Tìm hiểu xem ai cung cấp tin tức...”

Cúp điện thoại, anh nói với giọng lãnh đạm: “Công ty còn có việc, con đi trước đây.”

Khi bóng lưng đẹp đẽ của anh biến mất khỏi tầm nhìn, bát cháo thịt nạc của tôi cũng trở nên nhạt nhẽo. Tôi quăng thìa xuống bàn, thu lại nụ cười giả tạo. Nói thật, nếu còn tiếp tục cười nữa, cơ mặt tôi chắc sẽ cứng lại.

“Ba, chuyện riêng của con để tự con giải quyết, ba đừng can thiệp.”

“Ba không can thiệp? Nếu ba không can thiệp, liệu con có thể sống tốt với nó không?”

“Con biết, con là con gái ruột của ba, chỉ vì muốn tốt cho con, ba mới làm tất cả những chuyện này. Nhưng anh ấy cũng là con trai ba, hai mươi mấy năm qua, anh ấy luôn coi ba là ba ruột, chuyện gì cũng nghe lời ba, vì ba mà cam tâm tình nguyện làm bao nhiêu việc, ba cũng nên nghĩ đến cảm nhận của anh ấy một chút!”

“Ai bảo ba không nghĩ đến nó? Nếu ba không nghĩ đến nó, ba có thể dùng tuyệt chiêu này hay sao?” Ba tôi thở dài, giọng điệu mang ý tứ sâu xa. “Ngôn Ngôn, ba đã hứa với mẹ con, nhất định sẽ mang lại cho con một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc. Ba không thể nuốt lời, bằng không, sau này gặp mẹ con dưới suối vàng, bà ấy sẽ trách mắng ba. Về phần Mạc Vũ, ba tuyệt đối không bạc đãi nó. Ba quyết định rồi, sau này ba sẽ giao toàn bộ tài sản của ba cho nó, bao gồm cả con.”

Ba tôi cho rằng ông không hề bạc đãi cậu con nuôi Mạc Vũ, giao tất cả tài sản mà ông vất vả kiếm được. Có lẽ trong mắt người ngoài, họ cũng nghĩ như vậy. Nhưng tôi biết rõ, tại sao Cảnh Mạc Vũ bỏ hết tâm huyết, thậm chí bán cả linh hồn vì sự nghiệp của ba tôi.

Nguyên nhân phải kể từ lúc ba tôi bắt đầu lập nghiệp. Hơn ba mươi năm về trước, giới giang hồ không ai không biết cái tên Cảnh Thiên Hạo. Ông là đại ca xã hội đen nổi tiếng độc đoán, bá đạo nhưng cũng rất nghĩa khí. Dưới trướng ông là đám huynh đệ thân thiết cam tâm tình nguyện vào sinh ra tử cùng ông.

Sau đó, xã hội ngày càng ổn định, hắc đạo không dễ sinh tồn, Cảnh Thiên Hạo cùng đám huynh đệ bắt đầu chuyển nghề, kinh doanh nơi vui chơi giải trí, đầu tư xây dựng. Sự nghiệp khởi sắc, tiền vào như nước nhưng người lẫn lộn trong chốn bụi trần nhiều năm như ông vẫn chưa tìm được người phụ nữ ưng ý. Năm ba mươi lăm tuổi, ông gặp được người phụ nữ khiến ông thật sự động lòng. Ông tìm mọi cách chiếm đoạt cô gái nhà lành đó, cô gái nhà lành xinh đẹp mà tôi nhắc tới tất nhiên là mẹ tôi.

Theo lời các chú kể lại, lúc đầu mẹ tôi không cam tâm tình nguyện, nhưng ba đối xử với bà rất tốt, thậm chí “mọi hết tim gan” cho bà. Cuối cùng, mẹ tôi cũng chấp nhận số phận.

Sau đó, ba tôi vui mừng hơn hờ chờ bà xã xinh đẹp sinh cho ông một cậu con trai mập mạp. Không ngờ bác sĩ nói, mẹ tôi bị thiếu máu cơ tim bẩm sinh. Bệnh tình của mẹ tôi rất nghiêm trọng, đừng nói đến sinh con, ngay cả chạy bộ cũng có khả năng phát bệnh tim.

Ba tôi lập tức từ bỏ ý định bế con trai.

Một năm sau, ba mẹ tôi tới cô nhi viện nhận con nuôi. Mẹ tôi vừa gặp liền thích một bé trai khoảng một tuổi. Cậu bé đó rất xinh xắn, hai má trắng hồng, mắt tròn xoe, lấp lánh, lanh lợi như một thiên thần. Mẹ tôi ôm cậu bé ngắm trước ngắm sau, không nỡ buông tay. Khi bà xúc động đến rơi nước

mắt, cậu bé còn nhỏ tuổi nhưng đã biết thương hoa tiếc ngọc, rút khăn tay lau nước mắt cho bà...

Mẹ tôi cười trong nước mắt, tình mẫu tử tiềm ẩn trong lòng bộc phát, không thể kìm nén. Bà luôn miệng nói, có cậu con trai như vậy, đến mạng sống bà cũng không cần.

Ba tôi không nói lời nào, lập tức nhận nuôi cậu bé, đặt tên là Cảnh Mạc Vũ. Ba năm sau, mẹ tôi mang thai ngoài ý muốn, ba tôi hết lời khuyên nhủ nhưng mẹ tôi không chịu nghe lời, nhất quyết sinh con. Trong thời gian gần mười tháng mang thai, ba tôi chăm sóc mẹ tôi vô cùng cẩn thận, một bước cũng không rời. Lúc bà chuẩn bị sinh, ông ngồi bên cạnh nắm chặt tay bà, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Không sao! Không sao! Không sao đâu!”

Nhưng cuối cùng, họ vẫn không thoát khỏi số mệnh.

Khi tôi có mặt trên thế giới này cũng là lúc mẹ tôi từ già cỗi đời vì bệnh tim bột phát. Lúc hấp hối, mẹ nắm bàn tay nhỏ xíu của tôi. Bà nói, có thể sinh cho ba tôi một đứa con thật sự của hai người, bà không hề hối hận...

Ba tôi ngồi trong phòng đẻ cùng mẹ tôi suốt một đêm, không ai có thể đến gần. Từ đầu đến cuối, ông chỉ lặp đi lặp lại một câu: “Là lỗi của anh, anh đã tạo quá nhiều nghiệp chướng.”

Chỉ sau một đêm, tóc ông bạc trắng, trông già đi mười mấy tuổi. Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ ở bên cạnh ông. Khi đó anh mới lên năm, nhưng hình như anh cũng hiểu ra điều gì đó, tâm hồn non nớt của anh đã quyết định gánh vác trách nhiệm mà anh cần đảm nhận.

Nhiều năm sau, Cảnh Mạc Vũ nói với tôi, anh không phải là người tốt. Trừ việc phóng hỏa giết người, anh có thể làm mọi điều tồi tệ. Dù chết có

phải xuống địa ngục, anh cũng sẽ khiến ba tôi được an hưởng tuổi già, khiến cô em gái yêu quý là tôi sống vui vẻ, tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, không muốn cũng không ai ép buộc...

Nhưng cuối cùng, anh được gì? Ba chấm dứt quan hệ cha con với anh, em gái trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của anh.

Tuy anh không cự tuyệt hay oán trách nhưng tôi có thể nhận ra vẻ bất lực trên gương mặt lạnh nhạt của anh.

Đã đến nước này, việc duy nhất tôi có thể làm là hâm nóng trái tim anh, để anh biết, tôi và ba đều rất yêu anh.

Vì yêu nên mới chiếm hữu, đây là tác phong của Cảnh gia xưa nay.

Tôi giúp vú Ngọc dọn dẹp suốt một ngày, cuối cùng cũng sắp xếp xong đồ của Cảnh Mạc Vũ. Quần áo là phẳng từng cái, treo trong tủ quần áo, đèn bàn anh hay dùng nhất được đặt ở đầu giường của chúng tôi. Còn đồ dùng vệ sinh cá nhân của anh, tôi bày gọn gàng trong phòng tắm của chúng tôi.

Căn phòng có thêm đồ của Cảnh Mạc Vũ như chứng minh sự tồn tại của anh, làm tôi thật sự cảm thấy chúng tôi đã kết hôn, tạo thành một gia đình nhỏ của hai người. Tất cả những điều này giống như một giấc mơ hư ảo, đẹp đẽ.

Bên ngoài phòng vang lên vài tiếng động, tiếp đến là giọng nói trầm ấm của Cảnh Mạc Vũ: “Ba cháu có nhà không?”

“Có, ông ấy đang nghỉ ngơi ở trong phòng.” Vú Ngọc trả lời, ngữ khí khá căng thẳng.

Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói hoảng hốt của một người đàn ông, run rẩy như chiếc lá vàng bị cơn gió thu quét qua: “Không liên quan đến tôi... Có một trăm lá gan tôi cũng không dám hãm hại cậu... Thật đấy, là... là ông chủ Cảnh sai tôi làm.”

Tôi ý thức mức độ nghiêm trọng của sự việc, vội vàng lao ra khỏi phòng. Tôi nhìn thấy chú Mã, tài xế của Cảnh Mạc Vũ đang túm cổ áo một người đàn ông mặt mũi tái mét, ném xuống chân cầu thang. Người đàn ông mặc bộ đồng phục của nhân viên phục vụ, nếu tôi nhớ không nhầm, đó là đồng phục của Hội Hiến.

Nghe tiếng ồn ào, ba tôi đẩy cửa phòng đi ra, trông ông như bị người khác phá giấc ngủ ngon, sắc mặt rất không vui. Nhìn thấy ba tôi, anh chàng nhân viên phục vụ sợ đến mức phải lùi mấy bước.

“Sao tập trung hết ở đây thế này, có ai coi tôi ra gì không hả?”

Người nhân viên phục vụ quỳ trên mặt đất, lết về phía trước, cất giọng run rẩy: “Ông chủ Cảnh, tôi không muốn bán đứng ông, là họ ép tôi nói... Tôi sai rồi, xin ông hãy tha cho tôi.”

Ba tôi hét kiên nhẫn, xua tay ra hiệu. Chú Mã lập tức kéo người đó ra ngoài, những người có mặt trong phòng cũng lui hết, vú Ngọc là người cuối cùng rời khỏi phòng, bà thuận tay đóng chặt cửa lớn. Lúc này, ba tôi chậm rãi đi xuống cầu thang, đến trước mặt Cảnh Mạc Vũ.

“Ba, những lời cậu ta nói có phải là sự thật không?”

“Ba...”

Tôi định ngăn ba tôi thừa nhận, nhưng ông phát tay. “Con về phòng đi, không liên quan đến con.”

Ông quay đầu, thản nhiên nhìn Cảnh Mạc Vũ. “Không sai, là ba sai cậu ta bỏ thuốc vào rượu của anh, là ba đuổi Lão Mã đi chỗ khác rồi bảo người đưa anh về nhà.”

Cảnh Mạc Vũ im lặng hồi lâu, sắc mặt anh lúc này còn u ám hơn lúc nghe tôi thừa nhận. Sau đó, anh lên tiếng: “Ba, nếu chuyện này do Ngôn Ngôn làm thì con có thể hiểu được. Cô ấy còn ít tuổi không hiểu chuyện, tùy hứng làm xằng làm bậy. Nhưng con thật không ngờ...” Anh ngừng lại, đột nhiên cười cười. “Không, con nên nghĩ ra sớm hơn mới đúng.”

“Mạc Vũ, có thể anh cho rằng ba ích kỷ, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Ngôn Ngôn, không để ý đến cảm nhận của anh. Ba thừa nhận ba là một người ba ích kỷ. Nhưng nếu người Ngôn Ngôn thích là cậu con trai khác, ba tuyệt đối không làm như vậy...” Ba tôi thở dài rồi nói tiếp: “Mạc Vũ, ba thật lòng coi anh như người thân, ba muốn giao Cảnh gia cho anh, muốn giao con gái bảo bối của ba cho anh, ba sẽ cho anh tất cả những thứ ba có... Anh vẫn nghĩ ba muốn hại anh hay sao?”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc, hai bàn tay đang nắm chặt từ từ thả lỏng.

“Anh nói anh không yêu Ngôn Ngôn, vậy anh hãy cho ba biết, rốt cuộc anh không yêu con bé ở điểm gì?” Thấy Cảnh Mạc Vũ không trả lời, ba tôi lại thở dài. “Xét cho cùng, Ngôn Ngôn từng là em gái anh nên anh mới không thể vượt qua khúc mắc trong lòng... Nhưng anh là đàn ông, lúc đó chính anh mở miệng đề nghị cưới con bé, anh phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình.”

Cảnh Mạc Vũ vẫn không lên tiếng. Thật ra tôi muốn anh nói điều gì đó, dù nổi nóng hay cãi lại cũng được, còn hơn kìm nén mọi chuyện trong lòng... Có những việc, kìm nén càng lâu, lúc bột phát càng đáng sợ, tôi thật sự lo lắng sẽ có một ngày như vậy.

Chương 4: Bắt gian

Buổi tối hôm đó, Cảnh Mạc Vũ không về nhà ăn cơm, nửa đêm anh vẫn chưa về. Đến tờ mờ sáng hôm sau, tôi cũng không thấy bóng dáng anh.

Tôi hơi lo lắng, không biết muộn như vậy rồi anh còn có thể đi đâu, liệu có phải anh một mình đứng trong đêm tối, để cơn gió lạnh làm buốt giá trái tim?

Tôi không muốn quấy nhiễu Cảnh Mạc Vũ, khiến anh phiền não thêm. Tôi gọi điện cho lái xe của anh: “Chú Mã, anh trai cháu... À, Cảnh Mạc Vũ đang ở đâu ạ?”

Từ trước đến nay, chú Mã không dám thất lễ với tôi, tôi hỏi gì chú đáp nấy. Tuy nhiên, tôi không dám chắc trong câu nói của chú có bao nhiêu phần sự thật. “Cậu ấy... Tâm trạng của cậu ấy rất tệ nên bảo tôi đưa cậu ấy tới ngôi biệt thự ở Dương Sơn. Tôi nghĩ tối nay chắc cậu ấy qua đêm ở đó.”

“Dương Sơn? Anh ấy có biệt thự ở Dương Sơn sao?”

“Vâng, cậu ấy mua từ mấy năm trước.”

Như vậy cũng tốt, Cảnh Mạc Vũ tìm một nơi yên tĩnh để tập trung suy nghĩ, qua một đêm, chắc anh sẽ nghĩ thông suốt. Dù sao chúng tôi vẫn là người một nhà, ba con đâu phải kẻ thù. Nhưng ngay sau đó, tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng. “Anh ấy ở đó một mình thôi sao?”

“Tôi không thấy trong biệt thự có người khác.” Câu trả lời của chú Mã có vẻ mơ hồ.

“Vâng, cháu biết rồi.”

Sau khi buông điện thoại, tôi cuộn người trên giường, dù đắp tấm chăn dày nhưng tôi vẫn rất lạnh. Ánh sáng của buổi sớm mai mờ mờ chiếu qua rèm cửa màu ngà, không thể làm căn phòng sáng thêm dù chỉ một chút.

Không biết bình minh ở ngôi biệt thự Dương Sơn có thể khiến một người bớt cô độc?

Cuối cùng, tôi không kiềm chế được nghi hoặc trong lòng, vội cầm di động, tìm số điện thoại quen thuộc. Phân vân một lúc, tôi quyết định tìm số điện thoại của Tề Lâm. Vì không chắc chắn anh ngủ hay thức nên tôi gửi tin nhắn: “Anh ngủ chưa?”

Tề Lâm nhanh chóng gọi lại, đầu máy bên đó rất ồn ào, trái ngược với căn phòng tĩnh lặng của tôi. “Ngôn Ngôn, ngày tân hôn mà em có thời gian quan tâm đến anh, quả thực khiến anh vừa mừng vừa lo đấy!”

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự bức bối muốn đập cho anh một cái. “Tề Lâm, anh có thể giúp em một việc không?”

“Giúp gì cơ?”

“Anh giúp em điều tra xem cô gái có mặt ở lễ cưới là ai? Còn nữa, anh có thể giúp em tìm hiểu xem, ai đang sống trong ngôi biệt thự ở Dương Sơn.”

“Cảnh gia nhà em đầy người, điều tra việc con con thế này dễ như trở bàn tay, sao phải nhờ anh giúp?”

“Anh thử nói xem.” Rõ ràng anh biết rồi còn hỏi. Bây giờ, ai mà chẳng biết người nắm thực quyền ở Cảnh gia là Cảnh Mặc Vũ, ai dám ăn no rảnh rồi đi giúp tôi điều tra anh? Dù có người chịu giúp tôi đi chẳng nữa, chắc chắn tin tức sẽ bay đến tai anh ngay lập tức.

“Rốt cuộc anh có định giúp không thì bảo?”

“Giúp, tất nhiên là giúp rồi. Em cứ ở đó chờ tin đi!”

“Được!” Cuối cùng tôi nói thêm một câu: “Cám ơn anh!”

“Em cảm ơn trong lòng là được rồi.”

Tôi đang định nói “tạm biệt”, Tề Lâm đột nhiên lên tiếng: “Em một mình ở trong căn phòng trông có phải là cô độc lắm không. Hay anh đến với em nhé?”

“Nếu anh không sợ ba em đánh gãy chân thì đến đây đi!”

“Được.”

Từ lúc Tề Lâm nói “được” rồi quả quyết cúp điện thoại, mí mắt tôi không ngừng giật giật.

Về lý mà nói, tuy Tề Lâm không đáng tin nhưng chắc anh không đến nỗi nhân lúc chồng tôi không ở nhà, tò mò sáng mò vào phòng tôi. Anh không phải không biết tính ba tôi, nhờ bị ba tôi phát hiện, đánh gãy chân anh còn được coi là nể mặt Tề gia, bằng không, có khi ông còn băm vằm anh ấy chứ!

Thế nhưng, từ trước đến nay, Tề Lâm không bao giờ hành động theo lẽ thường tình.

Tôi đang ôm chần suy tư, cửa sổ đột nhiên phát ra tiếng động nhẹ. Tôi hiếu kỳ đưa mắt qua bên đó, thấy một bóng đen động đậy đằng sau tấm rèm cửa màu ngà. Vài giây sau, Tề Lâm trèo qua cửa sổ vào bên trong. Anh nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. “Ngôn Ngôn, em bảo anh đến là anh đến ngay. Dù có bị ba em đánh gãy chân, anh cũng đến với em.”

Tôi vội vàng nhảy xuống giường, huyết thái dương giật giật, đau nhức. “Em... em bảo anh đến lúc nào?”

“Vừa rồi em chẳng nói qua điện thoại là gì?”

“Em đâu có...” Tôi phản bác yếu ớt. Được rồi, tôi thừa nhận, câu từ chối của tôi không rõ ràng, đáng lẽ tôi nên nói: “Nếu anh không sợ bị em đánh gãy chân thì đến đây đi!”

Tề Lâm phủi bụi trên người, tiện tay cởi áo khoác ngoài. Mùi rượu, thuốc lá xen lẫn mùi nước hoa đàn bà xộc vào mũi, tôi bịt mũi, lùi lại mấy bước. “Anh lại tới hộp đêm ăn chơi trác táng phải không?”

“Ồ, người phụ nữ anh yêu đi lấy người đàn ông khác, anh không đi hộp đêm mượn rượu giải sầu thì còn có thể đi đâu?” Qua ngữ khí tùy tiện của Tề

Lâm, tôi không hề nhận ra anh cần mượn rượu giải sầu, nhưng lời nói của anh khiến tôi ít nhiều cảm thấy áy náy.

“Anh có muốn uống ly trà giải rượu không?”

“Cũng được, em nhớ bỏ mật ong nhiều một chút.”

Tôi ngây người, một lúc mới bừng tỉnh. Mỗi lần Cảnh Mạc Vũ uống rượu say về nhà, tôi đều pha cho anh ấy ly trà giải rượu. Lần nào anh cũng bổ sung một câu: “Em nhớ bỏ nhiều mật ong một chút!” Tôi rón rén đi xuống bếp, nhanh chóng pha một ly trà giải rượu rồi mang lên phòng. Người nào đó rất tự nhiên nằm xuống giường của tôi, đắp chăn của tôi, nghịch máy tính bảng của tôi, cơ hồ không rõ ông chủ của căn phòng này là ai.

“Cám ơn em!” Tề Lâm cầm ly trà, uống một ngụm, lim dim thưởng thức. “Không tồi, Cảnh thiếu quả nhiên không nói dối, mùi vị rất tuyệt.”

“Vậy sao?” Cảnh Mạc Vũ chưa bao giờ khen trước mặt tôi. “Anh ấy còn nói gì với anh?”

“Tất nhiên là nói em tốt rồi, anh ta chỉ hận không thể dâng bốc em lên tận mây xanh, làm anh cả ngày muốn cưới em về nhà, để nâng niu như một nữ thần. Kết quả...” Tề Lâm bĩu môi. “Nhân lúc anh ra nước ngoài theo đuổi giấc mơ nghệ thuật, anh ta liền cưới em. Cưới xong, để em một mình cô đơn trong căn phòng trống.”

Tôi lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế bên giường. “Cũng không thể trách anh ấy, anh ấy bị ép buộc.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tề Lâm truy vấn thẳng thừng.

Quen Tề Lâm từ nhỏ, tôi quá hiểu tính tình của anh. Nửa đêm nửa hôm anh mạo hiểm đến nhà tôi, tất nhiên không phải để yêu đương vụng trộm với tôi. Anh muốn biết một đáp án, đáp án khiến anh có thể yên tâm từ bỏ tình cảm của mình, tiếp tục cuộc sống phong lưu.

Tôi thở dài, ánh mắt trở nên xa xăm. “Bọn em... đã lên giường... thật đấy... Tôi hôm đó, anh ấy uống rất nhiều rượu...”

Cảm giác lạnh buốt thấm vào tận xương tủy, tôi bất giác ôm chặt lấy cơ thể. Tôi không muốn nói tiếp, nhưng đầu óc vô thức nhớ đến đêm mê loạn đó, nhớ đến câu nói lạnh lẽo như băng tuyết: “Ngày mai đi làm thủ tục kết hôn.”

“Ngôn Ngôn...” Đến khi ngón tay ấm áp lướt qua khóe mắt, tôi mới phát hiện cảnh vật trước mắt như bị sương mù che phủ. Đôi mắt đào hoa đáng ghét của Tề Lâm qua làn nước mắt trông rất thân tình. “Cuộc sống này có thật là cuộc sống mà em mong muốn hay không?”

Tôi đã từng hỏi chính mình câu tương tự vô số lần, đây có phải là cuộc hôn nhân mà tôi mong muốn? Tôi có hối hận khi lấy Cảnh Mặc Vũ? Nếu có cơ hội chọn lại lần nữa, liệu tối hôm đó tôi có kịch liệt phản kháng?

Tôi không có đáp án. Ít nhất hiện tại, tôi vẫn chưa thể trả lời.

“Ngôn Ngôn, đây là một sai lầm. Anh ta không yêu em, em đừng tiếp tục lún sâu nữa.”

Tôi kiên định lắc đầu. “Không, không phải anh ấy không yêu em. Chỉ là anh ấy không thể chấp nhận sự thật, em từ em gái biến thành vợ anh ấy. Anh ấy cần thời gian để làm quen.”

“Em nghĩ anh ta cần bao lâu? Một năm, hai năm, năm năm, sáu năm, hay mười, hai mươi năm?”

“Bất kể bao lâu, em cũng sẽ đợi anh ấy.”

Tề Lâm nhìn tôi như nhìn một bệnh nhân hết thuốc chữa, ánh mắt đầy vẻ bất lực. “Trên thế giới này còn biết bao người đàn ông tốt, tại sao em cứ khăng khăng yêu anh trai mình?”

“Dù có nhiều đàn ông tốt đến mức nào đi chăng nữa, trong mắt em cũng chỉ có một mình anh ấy.”

Ngoài cửa đột nhiên thoáng có tiếng bước chân nhè nhẹ. Tôi còn chưa xác định liệu có phải tôi nghe nhầm hay không, tiếng khóa cửa xoay tròn vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch. Tôi vội vàng đứng dậy, giữ khóa cửa, đáng tiếc tôi đã chậm một bước. Cánh cửa mở toang, Cảnh Mạc Vũ xuất hiện ở cửa phòng. Tôi thấy rõ anh nín thở gần nửa phút mới lấy lại nhịp thở bình thường.

“Em...” Tôi rất muốn giải thích nhưng bây giờ đã hơn ba giờ sáng, một người đàn ông yêu thầm tôi nhiều năm nằm trên giường của tôi. Tình huống này nên giải thích thế nào?

Cảnh Mạc Vũ nhẹ nhàng đi vào phòng, nhẹ nhàng khép cửa, khước miệng cong lên: “Đây chính là “bắt gian tại giường” như người ta nói, đúng không?”

Tôi cúi đầu nhìn bộ váy ngủ trên người, lại quay sang nhìn Tề Lâm quần áo không chỉnh tề. Tôi nuốt nước miếng. “Nếu em nói anh ấy đi ngang qua,

không có việc gì làm nên vào đây tìm em ôn lại chuyện cũ, liệu anh có tin không?”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, kéo rèm quan sát cửa sổ mở toang, rồi lại giơ tay nhìn đồng hồ. “Cậu ta đi ngang qua, trèo cửa sổ vào phòng em, ôn lại chuyện cũ vào lúc ba rưỡi sáng ư?”

“Ồ, đại khái là vậy.” Tôi túm tóc, mặt dạn mày dày gật đầu.

Cảnh Mạc Vũ có lẽ đoán ra, đánh chết tôi cũng không chịu thừa nhận, đành quay sang nhìn Tề Lâm đang leo xuống giường mặc áo khoác một cách thoải mái. “Tề thiếu, cậu đã nói xong chuyện cũ chưa? Cậu định tự về hay để tôi bảo người tiễn cậu?”

Giọng nói của anh pha lẫn ý cười nhưng khiến tôi sồn gai ốc.

Tề Lâm cũng bất giác toát mồ hôi lạnh. “Không cần phiền phức, tôi tự đi được.”

Tề Lâm vẫy tay với tôi: “Bye!”, rồi trèo lên cửa sổ, nhảy xuống đất. Tôi vội chạy đến bên cửa sổ ngó nghiêng. Nhìn rõ anh tiếp đất an toàn, không bị thương ở đâu, còn gửi cho tôi một cái hôn gió, tôi mới yên tâm đóng cửa sổ.

Lúc quay đầu, tôi vô tình chạm phải ánh mắt Cảnh Mạc Vũ. Ánh mắt của anh vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra nhưng tôi như bắt được một ngọn lửa. Chỉ có điều, ngọn lửa đó nhanh chóng được giấu kín trong đôi đồng tử sâu hút của anh.

“Bọn em quả thật chẳng có gì cả.” Tôi giải thích một cách yếu ớt.

“Tất nhiên tôi biết, nếu không, tôi sẽ không dễ dàng thả cậu ta đi như vậy?”

“Hả?” Tâm trạng vốn u ám của tôi vì một câu nói mang mùi thuốc súng của Cảnh Mạc Vũ mà trở nên tươi sáng hẳn. Tôi tiến lại gần anh một bước, ngẩng đầu mỉm cười, nháy mắt với anh. “Nếu bọn em thật sự có gì đó, anh sẽ xử lý anh ấy thế nào? Hai anh chẳng phải là bạn bè hay sao?”

“Chắc em cũng hiểu tác phong của tôi, người bất nghĩa thì tôi bất nhân.”

“Vậy sao?” Tôi thích đề tài này nên đến gần anh thêm một chút, nhìn chằm chằm vào mắt anh. “Vậy đổi lại là anh thì sao? Nếu đêm nay anh đi gặp người con gái khác, em nên đối xử với cô ta thế nào?”

Cảnh Mạc Vũ không né tránh ánh mắt của tôi, khóe miệng nhếch lên. “Tôi là đàn ông, thỉnh thoảng gặp dịp mua vui cũng chẳng phải chuyện to tát.”

“Chắc anh quên rồi, anh là người đàn ông của em. Cảnh An Ngôn này tuyệt đối không cho phép người đàn ông của mình phản bội, một lần cũng không được. Không tin, anh cứ thử xem!”

Tôi phát hiện, càng nói tôi càng hùng hổ. Rõ ràng, tôi mới là người giấu đàn ông ở trong phòng lúc rạng sáng gà gáy, vậy mà tôi dám ngang nhiên khiêu khích Cảnh Mạc Vũ. Làm phụ nữ như tôi, cũng có tiền đồ đấy chứ!

Trước sự khiêu khích mang tính uy hiếp của tôi, Cảnh Mạc Vũ chỉ nhếch miệng cười như chẳng thêm bận tâm, dung túng một đứa trẻ không hiểu đạo lý. “Đợi đến lúc em có bản lĩnh bắt gian tôi trên giường rồi tính sau!”

Tôi thật sự không mong tôi có bản lĩnh đó...

Trời đã sáng từ lúc nào không hay, ánh nắng ban mai ấm áp chiếu tạt vào lòng người.

Cảnh Mạc Vũ đảo mắt một vòng quan sát sự thay đổi của căn phòng, ánh mắt vô tình dừng lại ở cốc trà giải rượu uống dở trên tủ đầu giường. Anh cầm chiếc cốc lên quan sát kỹ lưỡng rồi nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi. Sau đó, anh cau mày, mở cửa sổ, ném chiếc cốc ra ngoài không chút lưỡng lự.

Một giây sau, bên dưới truyền lên tiếng cốc vỡ tan tành.

Đó là chiếc cốc dạ quang mua ở tận nước Pháp xa xôi mà tôi thích nhất.

“Anh... Sao anh ném vỡ cốc của em?”

“Tôi không thích.” Cảnh Mạc Vũ bình thản trả lời.

Trời! Tôi hít một hơi sâu, thâm oán trách.

Người đàn ông này mặt nào cũng tốt, trừ một thói quen rất xấu từ nhỏ. Đã là đồ của anh, bất kể anh có thích hay không, anh đều không cho người khác động vào. Tưởng rằng đến khi trưởng thành, ít nhiều anh cũng thay đổi thói quen đó, không ngờ nó ngày càng cực đoan. Đến chiếc cốc bị người khác uống, anh cũng không chịu nổi.

Quan trọng nhất, đó là cốc của tôi.

Thấy tôi nhìn bằng ánh mắt ai oán vô hạn, Cảnh Mạc Vũ cúi xuống rút khăn giấy lau nước dính trên tay. “Tôi sẽ sai người đi Pháp mua cho em một bộ. Không còn sớm nữa, em mau rửa mặt mũi rồi xuống dưới nhà cùng ba ăn sáng.”

“...Ồ, thảo nào mới sáng sớm anh đột nhiên về nhà, em còn tưởng anh cố ý quay về đây để bắt gian.”

“Tôi không phải là ba, tôi không làm những chuyện vô vị như vậy.”

“...” Nhắc đến đề tài này, tôi lên quan sát sắc mặt Cảnh Mạc Vũ, hỏi dò: “Anh còn giận ba không?”

“Giận thì sao chứ? Tôi có thể cắt đứt quan hệ với ba sao?”

“Anh và ba đã cắt đứt quan hệ rồi.” Tôi có lòng tốt sửa lại câu nói của anh, đổi lại là tiếng thở dài của anh.

Cảnh Mạc Vũ kéo tay tôi, nhẹ nhàng chạm vào vết bầm tím trên tay tôi, ngữ khí dịu dàng hẳn: “Tôi không nên nghi ngờ em... Tôi xin lỗi! Buổi tối hôm đó, tôi đã làm chuyện quá đáng.”

“Anh nhớ ra rồi à?” Tôi lại hỏi dò.

“Nhớ mang máng.”

“Chi tiết nào?”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, nơi đáy mắt lóe lên ý cười như có như không. “Em hy vọng tôi nhớ chi tiết nào?”

“Ồ...” Tôi cố nặn ra một nụ cười cứng nhắc, rút tay về. “Không còn sớm nữa, đợi em thay quần áo rồi chúng ta cùng xuống nhà.”

Hiếm có dịp Cảnh Mạc Vũ tỏ ra hiếu thảo. Tuy anh biến mất cả đêm nhưng cũng biết đường sáng sớm mò về, cùng ba con tôi ăn sáng. Tôi tất nhiên ngoan ngoãn phối hợp với anh, cố gắng che giấu bộ mặt mệt mỏi vì cả đêm không ngủ, đóng vai vợ chồng ân ái ngọt ngào.

Nói một câu thật lòng, khả năng diễn xuất của Cảnh Mạc Vũ tuyệt đối có thể tranh giải Kim Tượng^[1] của Hồng Kông. Anh đã phát huy trí tưởng tượng cực kỳ phong phú, tạo nên hình tượng một ông chồng mẫu mực. Trong lúc ăn cơm, anh không chỉ chủ động trò chuyện với tôi mà còn cố ý hỏi: “Đêm qua, em ngủ không ngon à? Sao sắc mặt kém thế?”

[1]. Giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất của Hồng Kông, một trong những giải thưởng điện ảnh uy tín của Đông Á. Được lập ra năm 1982, giải thưởng được trao vào tháng Tư hằng năm để ghi nhận những đóng góp xuất sắc trên mọi lĩnh vực của ngành công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ như đạo diễn, diễn xuất, kịch bản và quay phim...

Tôi nở nụ cười ngọt ngào: “Em ngủ có ngon không, anh biết còn gì!”

Cảnh Mạc Vũ tao nhã đưa chiếc cốc sứ lên miệng, làn khói nước khiến nụ cười trên khóe môi anh trở nên mơ hồ. “Lát nữa ăn cơm xong em hãy ngủ bù đi. Tối nay, tiếp khách xong, nhất định anh sẽ về sớm... tâm sự với em.”

Tôi nghiêng răng, tiếp tục đóng kịch: “Được, em đợi anh!”

Ba tôi ngồi bên cạnh vừa cười ngoác miệng vừa đưa ánh mắt tán thưởng và yên tâm về phía tôi.

Sau bữa sáng, Cảnh Mạc Vũ đi làm như thường lệ. Trước khi rời khỏi nhà, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay sang dặn vú Ngọc: “Vú Ngọc, ga trải giường và vỏ chăn trong phòng cháu bẩn rồi, lát nữa vú nhớ đem vứt hết vào thùng rác. Cả vỏ gối cũng bỏ đi.”

Vú Ngọc ngậy người, nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

Bộ chăn ga trên giường tân hôn là do tôi đích thân thiết kế. Từ chất liệu vải đến màu sắc, hoa văn, tôi bỏ ra rất nhiều công sức và tâm huyết. Để cho đồng bộ, tôi còn thay cả rèm cửa.

Vậy mà anh nói bỏ là bỏ.

Tôi đứng dậy, định tranh cãi với Cảnh Mạc Vũ nhưng đột nhiên nhớ ra, Tề Lâm từng ngồi trên giường sáng sớm hôm nay.

Tôi liền tỉnh ngộ, mỉm cười, gật đầu với vú Ngọc: “Anh ấy bảo bỏ thì vú cứ bỏ hết vào thùng rác. Để cháu gọi người làm cho cháu một bộ y hệt như vậy.”

“Được ạ!”

Vú Ngọc vâng dạ. Sau khi tiễn đại thiếu gia nhà họ Cảnh đi làm, vú Ngọc về phòng chuẩn bị thu dọn giường của tôi. Tôi vội ngăn bà: “Vú Ngọc, chỉ bị bẩn một chút thôi. Vú cầm ra hàng để người ta giặt khô, là phẳng là được rồi.”

“Nhưng vừa rồi thiếu gia, à không, cậu nhà nói...”

“Không sao đâu. Nếu anh ấy hỏi, vú cứ nói là mới mua.”

Vú Ngọc hồ nghi đi thu dọn đồ. Ba tôi vẫn ngồi yên, nở nụ cười rất mờ ám, miệng lầm bầm: “Hừm, có thể bẩn đến mức nào...”

Nụ cười của ba khiến tôi không nuốt trôi bữa sáng. Tôi ngáp dài hai cái, vội có chuồn về phòng ngủ bù.

Cảnh Mạc Vũ xuất hiện trong giấc mơ của tôi luôn dừng lại ở những năm tháng đẹp đẽ nhất.

Một buổi chiều trời mưa lất phất, Cảnh Mạc Vũ cầm chiếc ô trong suốt, đứng đợi ở cổng trường cấp ba của tôi. Gió thổi hạt mưa tạt ngang làm ướt áo khoác của anh nhưng anh không hề bận tâm, ôm chặt chiếc áo khoác lông vũ màu hồng của tôi.

Tôi chạy hết tốc lực về phía anh như tham gia cuộc thi chạy một trăm mét. Nước bắn trên đường bắn lên đôi tất trắng qua đầu gối mà tôi không hề biết.

Bởi chạy quá nhanh, tôi không kịp giảm tốc độ, suýt đâm vào cây du già bên cạnh Cảnh Mạc Vũ, may mà anh kịp thời giơ tay kéo tôi lại, để tôi ngã vào lòng anh như nguyện ước.

“Anh, anh đến từ lúc nào vậy? Đợi em lâu chưa?” Tôi cố ý cất giọng than vãn nhưng khóe mắt không thể che giấu ý cười. “Thầy chủ nhiệm lớp em đáng ghét quá đi! Tan học rồi thầy ấy vẫn không ngừng laï nhải, làm người ta nóng ruột chết đi được!”

“Anh cũng vừa đến, mới đợi năm phút thôi.” Cảnh Mạc Vũ tháo ba lô trên vai tôi, khoác áo lông vũ lên người tôi. Sau đó, anh ôm tôi dưới chiếc ô. “Đã dặn em bao nhiêu lần rồi, những ngày trời mưa thì đừng quên mang ô. Em toàn không nghe, lại bắt anh đến trường đón em.”

Tôi thầm đắc ý. Tôi sẽ không bao giờ nói cho anh biết, là tôi cố ý không mang ô. Làm vậy, tôi mới có thể đường đường chính chính gọi điện thoại

kêu anh đến cổng trường đợi tôi. Tôi cũng không muốn nói cho anh biết, mỗi lần nhìn thấy anh ở cổng trường đợi tôi, cánh cổng sắt u ám như cổng nhà tù của trường cấp ba lập tức biến thành cổng lên thiên đường, được bao phủ bởi một tầng ánh sáng hư ảo.

Tôi đang chìm trong giấc mơ đẹp đến mức chảy nước miếng thì anh chàng không sợ thiên hạ đại loạn Tề Lâm lại gọi điện thoại. Tôi mơ màng, tay mò điện thoại trong khi mắt vẫn nhắm nghiền.

“A lô! Xin chào!” Tôi cất giọng ngái ngủ.

Giọng của Tề thiếu gia vô cùng tỉnh táo: “Ngôn Ngôn, bây giờ là mấy giờ rồi, em vẫn còn ngủ sao?”

“Anh còn dám gọi điện thoại? Anh không sợ chồng em xử lý anh sao?”

“Hừ, chỉ e anh ta đang vô cùng mong mỏi anh có thể quyến rũ em. Như vậy, anh ta sẽ danh chính ngôn thuận ly hôn, trở lại làm người tự do.”

Tôi nghĩ cũng không loại trừ khả năng này, tâm trạng vui vẻ có được nhờ giấc mơ đẹp vui đi một nửa. “Nếu anh muốn gọi điện đến gây phiền toái cho em, xin anh hãy đợi đến khi em tỉnh dậy, bây giờ em buồn ngủ chết đi được!”

“Ồ, vậy thì em cứ ngủ đi. Khi nào tỉnh dậy anh sẽ nói cho em biết, người phụ nữ sống ở biệt thự Dương Sơn là ai.”

“Gì hả?” Tôi ngồi bật dậy. “Anh ấy nuôi đàn bà ở biệt thự Dương Sơn thật sao?”

“Đã nuôi ba năm nay rồi, em còn ngủ nổi không?”

Nếu bây giờ tiếp tục ngủ, tôi không phải phụ nữ. “Anh đang ở đâu? Em sẽ đến gặp anh ngay.”

“Anh đang uống cà phê ở Hội Hiên.”

“Em sẽ đến ngay.”

Tôi nhanh chóng thay quần áo, lên xe đến thẳng câu lạc bộ tư nhân Hội Hiên.

Chương 5: Người tình

Trên đời này có hai loại người, một loại sống đơn giản, vui vẻ, không thích truy cứu chân tướng sự việc, một loại luôn muốn nhìn thấu đáo sự việc, mặc dù hiện thực tàn khốc, cũng sẽ chịu nỗi đau một cách tỉnh táo. Từ trước đến nay, tôi luôn theo cách sống của dạng người đầu tiên, đáng tiếc là cuối cùng, tôi vẫn không thể nào lừa mình dối người, bước lên con đường đau khổ không thể quay đầu của loại thứ hai.

Ngồi trong góc quán cà phê ở Hội Hiên, thưởng thức vị đắng nồng của cà phê mocha, tôi lật từng trang tài liệu Tề Lâm chuẩn bị sẵn. Hình như anh cố ý nhấn mạnh sự thật phũ phàng bằng cách vẽ thêm mấy bức tranh minh họa. Hình ảnh đôi nam nữ quấn lấy nhau khiến từng câu từng chữ của câu chuyện tình bất lực và bi thương như lưỡi dao cứa vào trái tim tôi.

Nhân vật nữ chính của câu chuyện tên là Hứa Tiểu Nặc. Vừa nhìn thấy cái tên này, bàn tay tôi bắt đầu run lẩy bẩy. Chiếc thìa bạc tinh tế trong bàn

tay từ từ cong lại rồi biến dạng. “Tiểu Nặc...” Đêm đó, Cảnh Mạc Vũ trong lúc mê man đã gọi cái tên này. Lúc bấy giờ, vì lo lắng cho anh nên tôi không để ý. Bấy giờ nhớ lại, tôi bất giác cười khổ. Thảo nào đêm hôm đó anh đối xử nồng nhiệt với tôi. Chẳng trách lúc ôm tôi, ánh mắt anh nóng bỏng như vậy...

Đến khi Tề Lâm giật chiếc thìa bạc khỏi tay tôi, tôi mới phát hiện nơi lòng bàn tay mình có vết bầm đỏ. Nhưng tôi không cảm thấy đau bởi toàn thân đã tê liệt. Day day huyết thái dương đau buốt, tôi cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu.

Hai mươi một năm trước, Hứa Tiểu Nặc sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Mẹ cô vì không chịu nổi gia cảnh bần hàn đã bỏ đi cùng người đàn ông khác lúc cô chưa đầy ba tháng tuổi. Năm cô lên ba, ba cô tái hôn. Mẹ kế không thích cô nên giao cô cho bà nội nuôi dưỡng. Từ nhỏ đã trải qua cuộc sống khó khăn, nghèo khổ nên Hứa Tiểu Nặc cố gắng hơn bất cứ người con gái nào cùng độ tuổi bởi cô muốn thay đổi vận mệnh của mình, muốn bà nội cô có một cuộc sống tốt hơn...

Vì mục tiêu này, Hứa Tiểu Nặc đã cố gắng hết khả năng của mình. Cuối cùng, dựa vào vận may và tài năng bẩm sinh, cô thi đỗ vào Học viện Điện ảnh. Những tưởng từ đây, cuộc đời cô sẽ bước sang trang mới. Ai ngờ tạo hóa trêu ngươi, cô bị phát hiện mắc bệnh phổi kẽ^[1] khi đang học năm thứ hai. Tôi không hiểu nhiều về y học nhưng có nghe nói đây là bệnh nan y, chỉ sau ung thư. Dù bây giờ nền y học phát triển nhưng bệnh phổi kẽ vẫn chưa có cách chữa trị. Bệnh nhân cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết vì hệ hô hấp suy kiệt hay tâm lực suy kiệt.

[1]. Bệnh phổi kẽ là bệnh mà các tổn thương gây ra sẹo tiến triển ở mô phổi, gây ra tình trạng khó thở và thiếu ôxy cho cơ thể.

Hứa Tiểu Nặc biết cùng lắm cô chỉ có thể sống thêm từ ba đến năm năm nữa. Cô xin thôi học mà không cho người yêu thương cô nhất là bà nội biết. Sau đó, Tiểu Nặc đến một câu lạc bộ tư nhân cao cấp làm việc, nơi này chính là Hội Hiên. Đầu tiên, cô chỉ làm nhân viên rót nước, bung trà, nhưng giám đốc câu lạc bộ sao có thể bỏ qua một người đẹp như cô, ông ta tìm mọi cách tạo ra cơ hội “kiếm tiền” tốt cho cô, khiến cô nhận thức một cách sâu sắc cuộc sống đồi bại của người có tiền và lĩnh hội thói đời đen bạc. Sau đó, Hứa Tiểu Nặc chấp nhận hiện thực tàn khốc, “biết phục thiện” để kiếm tiền, trừ việc cùng khách ra ngoài.

Cô không kiếm tiền để cứu sống bản thân, cô muốn dùng những năm tháng ngắn ngủi còn lại để kiếm tiền cho người thân của mình. Không biết có phải ông trời chiều cô Hứa Tiểu Nặc hay một lần nữa trêu đùa cô khi cho cô gặp Cảnh Mạc Vũ trong lúc cô không còn chút lưu luyến với thế giới lạnh lùng, tàn nhẫn này.

Hôm đó, Cảnh Mạc Vũ cùng khách hàng tới Hội Hiên bàn công chuyện. Để thay đổi không khí, anh cho gọi vài người đẹp đến ngồi cùng. Hứa Tiểu Nặc là một trong số đó. Dưới yêu cầu gần như ép buộc của khách hàng, Hứa Tiểu Nặc uống mấy ly rượu mạnh. Cô đột nhiên thở rất khó khăn, sắc mặt trắng bệch. Từ trước đến nay, Cảnh Mạc Vũ luôn là người đàn ông phong độ, tất nhiên anh sẽ không khoanh tay đứng nhìn mỹ nhân trước mặt gặp nguy hiểm tới tính mạng. Anh lập tức cho người đưa Hứa Tiểu Nặc tới bệnh viện, giúp cô thanh toán một khoản viện phí rất lớn. Anh còn dặn dò giám đốc của cô quan tâm đến cô, cho phép cô nằm viện điều trị, đồng thời vẫn được nhận lương và một khoản tiền trợ cấp không nhỏ.

Trước một người đàn ông vừa phong độ và có gia thế, lại giàu lòng thương người, không cô gái nào có thể kháng cự, huống hồ là một người từ nhỏ đến lớn phải sống khổ sở như Hứa Tiểu Nặc. Cô đem lòng yêu Cảnh Mạc Vũ. Dù biết rõ tình yêu của mình không có kết quả, cô vẫn hy vọng có

thể ở bên cạnh người đàn ông cô yêu thương trong những năm tháng cuối cùng của cuộc đời. Cô không cần danh phận, không cần lời hứa hẹn, chỉ cần được ở bên cạnh là cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Đây là tình yêu bi thương nhất, tuyệt vọng nhất mà tôi từng gặp.

Tài liệu của Tề Lâm không nói rõ Cảnh Mạc Vũ rốt cuộc có tình cảm với Hứa Tiểu Nặc hay không. Nhưng ba năm nay, Cảnh Mạc Vũ mua căn biệt thự xa hoa nhất ở Dương Sơn cho cô, mời bác sĩ tốt nhất chữa bệnh cho cô, mua cho cô quần áo và đồ trang sức đẹp nhất... Cho dù cô không bao giờ đeo đồ trang sức, cũng không cất trong két bảo mật ở biệt thự nhưng anh vẫn tặng cô như thường lệ.

Cảnh Mạc Vũ không thường xuyên đến biệt thự nên rất ít người biết anh có một người tình là mỹ nhân như vậy. Phần lớn thời gian anh để cô nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng ở đó.

Tôi nghĩ, nhất định Hứa Tiểu Nặc cho rằng, cô có thể trải qua những ngày tháng thanh thản và ấm áp cuối cùng của cuộc đời. Nhưng số mệnh lại một lần nữa trêu đùa cô, đó là Cảnh Mạc Vũ cưới một người phụ nữ khác. Anh không thể cùng cô đi nốt chặng đường còn lại. Cô chỉ có thể một mình rời khỏi thế giới phồn hoa, rục rờ này trong niềm tiếc nuối.

Gập tập tài liệu lại, tôi ngửa đầu tựa vào thành ghế. Người tôi trống rỗng, không còn chút cảm giác.

Hai người phụ nữ ăn mặc sang trọng đi ngang qua chỗ tôi. Bọn họ quay đầu, nhiệt tình chào hỏi: “Cảnh phu nhân, thật tình cờ!”

Một lúc sau tôi mới nghĩ ra, câu “Cảnh phu nhân” là gọi mình. Tôi vội vàng ngẩng mặt nhưng không thể nhớ ra bọn họ là ai. Tôi đành cố nặn ra nụ

cười khách sáo. “Tình cờ thật đấy, hai chị cũng đến đây uống cà phê à? Cà phê ở đây khá ngon.”

“Đúng là không tồi.” Bọn họ liếc Tề Lâm một cái, lịch sự gật đầu rồi đi tới bàn ở vách bên cạnh.

Trầm mặc một lúc, tôi đột nhiên như vớ được một tia hy vọng, lập tức ngồi thẳng người. “Tề Lâm, anh kiếm ở đâu ra những tài liệu này? Anh có chắc chắn đây là sự thật không?”

Tề Lâm do dự vài giây. “Anh vừa đi gặp cô gái đó. Cô ta nói, những chuyện này đều là sự thật. Cô ta còn bổ sung một câu, mong anh chuyển lời đến em...”

“Gì cơ?” Thấy Tề Lâm ngập ngừng, tôi cười cười. “Anh cứ nói đi, em vẫn có thể chịu đựng được.”

“Cô ta nói cô ta không có tư cách tranh giành với em. Cô ta chỉ cầu xin em thương hại người sắp chết, để cô ta ở lại thành phố này, để cô ta có thể nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ...”

Khoang miệng của tôi có vị chua chát, tôi muốn uống một ngụm cà phê để xua tan vị chua chát, nhưng cảnh vật trước mắt tôi không ngừng lay động. Tôi phải mò mẫm một lúc mới thấy ly cà phê.

Cà phê nguội lạnh, vị đắng đậm hơn. Tôi liên tục thêm đường, hết viên này đến viên khác. Không biết tôi đã thêm bao nhiêu đường nhưng cà phê vẫn đắng ngắt.

“Ngôn Ngôn.” Tề Lâm nắm tay tôi. Bàn tay anh rất nóng, như có thể làm bỏng da tôi. Anh dùng sức khá mạnh khiến tôi không thể giãy giụa.

“Buông tay đi, trái tim của anh ta không ở chỗ em!” Tề Lâm hét lên.

Lần đầu tiên tôi bày tỏ tình cảm với Cảnh Mạc Vũ, chỉ nhận được sự từ chối dứt khoát của anh, tôi đã biết trái tim anh không ở chỗ tôi. Nhưng tôi nghĩ anh sẽ không yêu người phụ nữ khác, vì anh từng hứa với tôi, anh sẽ không để người đàn ông tôi yêu có cơ hội yêu người con gái khác.

“Tề Lâm, giả dụ là anh, liệu anh có yêu cô ấy không?”

Tề Lâm suy nghĩ một cách nghiêm túc, sau đó gật đầu: “Nếu trong lòng anh chưa có ai... anh sẽ yêu cô ta. Nhất là khi anh biết cô ta không còn sống bao lâu nữa, lại định bán thân để giúp người nhà có cuộc sống tốt hơn... Cô ta là một cô gái tốt, số phận thật không công bằng với cô ta.”

“Nhưng cô ấy chỉ sống được thêm ba đến năm năm nữa là cùng, tình yêu này chỉ kết thúc trong bi kịch mà thôi.”

“Điều đó càng tốt chứ sao? Anh có thể toàn tâm toàn ý yêu mà không cần băn khoăn, lo lắng bất cứ điều gì.” Ánh mắt của Tề Lâm sáng như sao khiến tôi không thể né tránh. “Anh không cần bận tâm đến chuyện cho cô ta danh phận bởi danh phận đối với cô ta cũng chỉ là danh xưng khắc trên bia mộ. Anh không cần lo lắng khiến cô ta bị tổn thương bởi cô ta vốn đã thương tích đầy mình. Anh không cần lo lắng cô ta đòi hỏi quá nhiều bởi cô ta chẳng cần gì cả. Anh càng không cần lo sau này, nếu tình nhạt phai, không biết làm thế nào để dứt bỏ cô ta, bởi cô ta sắp chết rồi...”

Lời của Tề Lâm tuy rất tàn nhẫn nhưng lại giống một cây kiếm sắc nhọn, trực tiếp giải câu đố mà tôi không thể giải nổi trong trái tim mình.

Có lẽ tình yêu không có tương lai mới càng khiến con người ta chìm đắm, không thể thoát ra. Đây có lẽ là bản tính của con người, những thứ không giành được mới là đẹp đẽ nhất!

“Cám ơn anh vì đã cho em biết những chuyện này!” Tôi nắm chặt thành ghế mới có thể loạng choạng đứng dậy. Cảnh vật trước mắt tôi lắc lư, chao đảo. Tôi loạng choạng đi ra ngoài.

“Ngôn Ngôn, em đi đâu vậy?” Tề Lâm đuổi theo, túm lấy cánh tay tôi.

Tôi vội vàng đẩy anh ra, xua tay: “Anh đừng đi theo em, em muốn được yên tĩnh một mình.”

Tôi một mình đi ra khỏi Hội Hiền, dòng xe cộ di chuyển với tốc độ chóng mặt. Họ đều gấp gấp đến một nơi thuộc về họ. Chỉ có tôi mù mờ đứng giữa ngã ba đường, nghĩ mãi cũng không ra, nơi nào mới là đích đến của tôi.

Ngồi trong chiếc ô tô chật hẹp, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mấy trang giấy có hình ảnh minh họa và sự thật bị tôi vò nhàu nát, nhưng tôi vẫn chưa thể đưa ra quyết định. Không phải tôi không muốn buông tay, cũng không phải tôi không muốn trả tự do cho Cảnh Mặc Vũ. Năm từ đơn giản: “Chúng ta ly hôn đi” lặp đi lặp lại trong đầu tôi. Cuối cùng, tôi vẫn không thể thuyết phục bản thân đối mặt với kết cục này.

[©STENT](#)

Tình yêu là gì? Từ nhỏ, quan điểm về tình yêu của tôi đã bị bẻ cong bởi gia phong của Cảnh gia. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào câu hỏi này. Yêu một người là ngày nào cũng gặp người đó, ở bên người đó. Đó là người đầu tiên bạn nhìn khi mở mắt, cũng là người cuối cùng bạn nhìn thấy trước

khi đi ngủ. Hay tình yêu có nghĩa là, tác thành hạnh phúc cho người đó. Dù thỉnh thoảng mới được gặp người đó một lần nhưng bạn vẫn biết rõ, người đó sống rất tốt, rất vui vẻ...

Có lẽ trường hợp thứ hai phù hợp hơn với nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Marx, phù hợp với chủ nghĩa nhân văn của một xã hội hài hòa hơn. Tuy nhiên, ai có thể chứng minh chắc chắn Cảnh Mạc Vũ không hạnh phúc khi sống với tôi. Ít nhất, tôi có cơ thể khỏe mạnh, có thể ở bên anh đến lúc đầu bạc răng long. Đây là điều Hứa Tiểu Nặc không thể cho anh. Nhưng một chút mong mỏi, một lời khẩn cầu nho nhỏ của người sắp chết, tôi cũng không thể đáp ứng hay sao?

Bầu trời trong vắt trở nên u ám từ lúc nào, tôi vẫn không nghĩ ra đáp án. Hay là nói cách khác, tôi vẫn không thể thuyết phục bản thân từ bỏ Cảnh Mạc Vũ. Vậy thì tôi sẽ trao quyền quyết định cho Cảnh Mạc Vũ.

Không người nào có thể hiểu rõ anh cần điều gì bằng chính bản thân anh.

Tôi gấp tập tài liệu trong tay, bỏ vào túi xách, quyết định đi tìm ông chồng mới cưới của tôi để bàn về vấn đề ly hôn thì trước xe ô tô của tôi đột nhiên xuất hiện một chiếc xe sang trọng, bóng loáng chắn ngang đường. Thời buổi này, khoe khoang sự giàu có không phải là tội lỗi, nhưng chặn đường đi của người khác là một hành vi không đúng đắn. Tôi bấm còi hai lần mà không có hiệu quả. Cuối cùng, tôi mất hết kiên nhẫn, xuống xe, gõ mạnh vào cửa kính không hề có tác dụng che nắng của chiếc xe trước mặt. Cửa kính từ từ hạ xuống, để lộ gương mặt tươi cười đáng ghét của Tề Lâm. “Hi!”

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đợi em. Chẳng phải em bảo anh cho em thời gian yên tĩnh một mình? Em đã bình tĩnh lại chưa?”

“Bình tĩnh rồi.” Tôi xua tay. “Mau lái xe đi chỗ khác, em có việc gấp cần giải quyết.”

“Em không đợi chồng em đến đón em sao?”

“Đón em?” Từ trước đến nay, chồng tôi còn bận hơn cả tổng thư ký Liên Hiệp Quốc, làm gì có thời gian rảnh mà quan tâm đến tôi. Không biết chừng bây giờ anh đang ở bên cạnh cô gái của lòng anh, người không bao lâu nữa sẽ rời khỏi thế gian này.

Nhưng lời nói của Tề Lâm có vẻ chắc như đinh đóng cột.

“Ý anh là sao?” Tôi hỏi.

“Chồng em vừa gọi cho em không được. Anh ta đành gọi cho anh, hỏi anh có gặp em...”

“Gọi điện?” Tôi vội lấy di động trong túi xách, điện thoại đã tắt nguồn, tôi chợt nhớ ra tôi qua tôi quên không sạc pin, cũng không biết máy hết pin từ lúc nào. “Anh ấy tìm em? Anh không nói cho anh ấy biết chúng ta đang ở cùng nhau đấy chứ?”

“Anh nói với anh ta, em một mình ở bãi đỗ xe của Hội Hiến để bình tĩnh suy nghĩ một vấn đề quan trọng, tám mươi phần trăm là nghĩ đến chuyện ly hôn với anh ta.”

“Anh... anh phải phá hoại cuộc hôn nhân hạnh phúc của em thì mới cam lòng?”

Tề Lâm thản nhiên gật đầu. “Không sai. Nếu không, em cho rằng anh từ bỏ giấc mơ nghệ thuật, từ Ý trở về đây chỉ để tham dự đám cưới của em thôi sao?”

“Thà dỡ mười ngôi chùa chứ không thể phá hủy một cuộc hôn nhân! Anh có đạo đức không đây? Uông công em từ nhỏ đến lớn luôn coi anh là bạn.”

“Ngôn Ngôn, anh chỉ muốn tốt cho em.”

“Cám ơn ý tốt của anh, em xin ghi nhận trong lòng...”

Khi tôi còn đang thuyết phục chiếc xe sang trọng trước mặt đi chỗ khác, đột nhiên một chiếc xe sang trọng và hào nhoáng hơn lao đến, mang theo bụi đất mù mịt, đỗ ngang lối ra của bãi đỗ xe. Bảo vệ của bãi đỗ xe Hội Hiền không những không can thiệp, còn chạy đến cung kính mở cửa xe.

Cửa xe vừa mở, Cảnh Mạc Vũ bước xuống. Anh lặng lẽ đi về phía tôi, vẻ mặt anh còn u ám hơn cả lúc anh bắt gặp Tề Lâm ở trong phòng tôi. Có lẽ Cảnh Mạc Vũ tưởng rằng, tôi và Tề Lâm định bỏ trốn cùng nhau. Tôi chớp chớp đôi mắt vô tội. “Lần này đúng là anh ấy tình cờ đi ngang qua.”

Cảnh Mạc Vũ nhìn thẳng vào tôi. Ánh mắt sắc bén của anh khiến tôi không thể tiếp tục đóng kịch. Tôi chột dạ nhìn đi chỗ khác, anh quay người về phía Tề Lâm đang hờn hờ xem trò vui. “Tề thiếu, tôi đã cho cậu cơ hội. Nếu cậu thật sự yêu cô ấy, cậu có thể đưa cô ấy đi trước khi đám cưới diễn ra. Hôm tổ chức hôn lễ, cậu cũng có thể đưa cô ấy đi, tôi sẽ không ngăn cản cậu. Còn bây giờ, cô ấy đã là “Cảnh phu nhân” rồi.”

Cảnh Mạc Vũ nắm tay tôi, ngón tay lạnh ngắt của anh đan vào ngón tay tôi: “Tôi từng tuyên thệ trước *Kinh thánh*, tôi và cô ấy sẽ chung sống đến đầu bạc răng long, không xa rời nhau. Tôi nói được, nhất định sẽ làm được.”

Bầu trời không biết biến thành màu xanh thắm từ lúc nào, nhưng đôi mắt của Cảnh Mạc Vũ còn xanh hơn cả bầu trời. Tôi nhìn anh rồi nhìn mười ngón tay đan vào nhau của chúng tôi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, nếu anh không thể buông tay, cả đời này tôi cũng tự nguyện để anh nắm tay như lúc này. Cho dù các đốt ngón tay tôi bị bẻ cong, bị gãy, bị nát vụn, tôi cũng sẽ không buông.

Tề Lâm xuống xe, đóng sập cửa xe, tạo thành tiếng động chói tai. “Một cuộc hôn nhân hoàn hảo thật sự không phải chỉ duy trì bằng lời cam kết và trách nhiệm.”

“Cám ơn cậu đã nhắc nhở, tôi biết nên làm thế nào. Vấn đề tình cảm vợ chồng tôi, không cần cậu hao tâm tổn trí, cũng không đến lượt cậu quan tâm.”

Cảnh Mạc Vũ kéo tôi đi qua Tề Lâm. Anh mở cửa ở ghế lái phụ, đẩy tôi vào trong rồi lập tức lái xe rời khỏi bãi đỗ.

Đầu mùa hạ, bầu trời trong vắt, hàng cây hai bên đường tươi tốt, phủ một màu xanh mát mắt.

Chiếc xe nhanh chóng hòa vào dòng xe trên đường. Tôi biết lúc này không nên làm phân tán sự chú ý của người lái xe nhưng tôi vẫn không kìm được, liền mở miệng: “Anh có thể dừng oai phong như vậy được không? Em sẽ yêu anh đến mức điên cuồng mất.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, gương mặt không có biểu hiện nào nhưng khóe mắt xuất hiện ý cười hiếm thấy: “Hả? Em còn có thể điên rồ hơn sao?”

“Có thể, em có thể... Biết rõ Hứa Tiểu Nặc không còn nhiều thời gian nhưng em vẫn sống chết bám lấy anh, không cho hai người cơ hội gặp nhau lần cuối.”

Đèn tín hiệu giao thông ở ngã tư từ xanh chuyển sang vàng, Cảnh Mạc Vũ phanh gấp, chiếc xe dừng ngay trước cột đèn. “Tề Lâm nói cho em biết?”

“Là em nhờ anh ấy điều tra giúp.” Tôi trả lời thành thật. “Không phải em cố ý thọc mạch chuyện đời tư của anh, em chỉ muốn hiểu anh hơn một chút.”

“Nếu em muốn tìm hiểu, có thể hỏi trực tiếp tôi.”

“...Được!” Tôi kéo tay anh, để anh quay về phía tôi, chúng tôi mặt đối mặt. “Anh hãy nói cho em biết, anh có muốn ở bên cạnh cô ấy trong những ngày tháng cuối cùng của cô ấy, để cô ấy có thể rời khỏi thế giới này không chút tiếc nuối? Anh đừng nói dối em, em muốn nghe sự thật.”

“Tôi đang làm visa đi Mỹ cho cô ấy. Muộn nhất một tháng nữa cô ấy sẽ ra nước ngoài.”

“Anh có cam tâm không?”

Cảnh Mạc Vũ chau mày, nhìn tôi cười nhạt. “Nếu tôi không cam tâm, liệu em có cho phép tôi “nạp thiệp”?”

“Không! Tuyệt đối không!” Tôi hít một hơi thật sâu, mùi xăng tràn ngập lồng ngực. “Nhưng em có thể tác thành cho hai người.”

Ý cười trên khóe miệng anh nhạt nhòa.

“Em biết không thể dễ dàng nói ra hai từ “ly hôn”, vì vậy em chỉ nói một lần, Cảnh Mạc Vũ, đây là cơ hội duy nhất của anh...”

“Ngôn Ngôn, quan hệ giữa tôi và Hứa Tiểu Nặc không phải như em nghĩ!”

“Vậy là quan hệ gì?”

Cảnh Mạc Vũ liền im lặng.

“Anh không cần giải thích, cũng không cần trả lời em ngay. Em cho anh thời gian một tháng, anh hãy suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc anh mong muốn điều gì nhất? Tề Lâm nói đúng, một cuộc hôn nhân hoàn hảo không thể duy trì bằng lời cam kết và trách nhiệm. Thứ em cần chắc chắn không chỉ là những thứ này. Nếu không thể mang lại hạnh phúc cho em, anh cũng đừng để em ôm hy vọng.”

Đèn xanh bật sáng, Cảnh Mạc Vũ theo dòng xe tiến về phía trước.

“Tôi nghe nói em và Tề Lâm cá cược, nếu chúng ta ly hôn trong vòng một năm, em sẽ lấy cậu ta?”

Anh hỏi rất đột ngột làm đầu óc tôi không phản ứng kịp. Đến khi hiểu câu hỏi, tôi bỗng nghĩ tới một việc, ngộ nhỡ anh đồng ý ly hôn với tôi, có nghĩa vua cờ bạc Tề Lâm thắng cược, tôi buộc phải lấy anh ấy? Tôi cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra hôm đám cưới, xem có phải tôi nhận lời cá cược với Tề Lâm trong lúc tâm trạng hỗn loạn, không ý thức được việc mình làm? Thế nhưng, tôi chỉ nhớ đến bóng lưng Cảnh Mạc Vũ khi ôm Hứa Tiểu Nặc.

Tôi đành im lặng trên suốt quãng đường còn lại.

Cảnh Mạc Vũ đưa tôi về nhà rồi đi gặp khách hàng. Ba tôi cũng không ở nhà, vú Ngọc nói ông hẹn một số người anh em thân thiết trước kia tụ tập đánh bài, tối nay có lẽ sẽ về rất muộn.

Dưới ánh tịch dương đỏ như màu máu, tôi một mình dùng bữa tối bên chiếc bàn ăn dài hơn hai mét. Căn phòng rộng lớn không một tiếng động, thành ra tiếng đĩa bát va chạm tôi thấy cũng chói tai. Nghĩ đến chuyện Cảnh Mạc Vũ và người con gái của anh cùng thưởng thức bữa tối trong bầu không khí ấm áp, ngọt ngào trong ngôi biệt thự ở Dương Sơn suốt ba năm qua, miệng tôi trở nên nhạt thếch.

Mãi mới xong bữa tối, tôi mở di động vừa được sạc đầy pin. Điện thoại lập tức vang lên tiếng chuông báo tin nhắn. Tất cả tin nhắn đều đến từ “Tam Tam Mơ Hồ”, người bạn cùng phòng và cũng là bạn gái thân thiết của tôi.

Tam Tam Mơ Hồ: *Người đẹp, cậu còn về trường không đấy? Tuần sau phải thi rồi, nếu cậu không muốn đi thi thì cũng phải báo một câu để tớ còn biết đường hộ cậu chứ?*

Tâm Tâm Mơ Hồ: *Người đâu rồi? Lẽ nào cậu bỏ trốn cùng một anh chàng nào đó?*

Tâm Tâm Mơ Hồ: *Xem ra cậu thật sự muốn tớ thi hộ cậu. Cậu biết rõ năng lực của tớ mà, nếu không đạt yêu cầu cũng đừng trách tớ đấy nhé!*

Tôi rất hiểu Tâm Tâm, đến phòng thi cô ấy còn nhầm, nhờ cô ấy thi hộ, chắc chắn tôi sẽ chết rất thảm. Tôi đã đề xuất ly hôn với Cảnh Mặc Vũ, gặp nhau hằng ngày sẽ khó tránh khỏi tình trạng ngượng ngùng, chỉ bằng tôi quay về trường học, để chúng tôi có không gian và thời gian suy nghĩ xem cuộc hôn nhân của chúng tôi liệu có nên tiếp tục hay không?

Không cho bản thân có cơ hội thay đổi ý định, tôi lập tức đặt vé máy bay về trường vào ngày mai và bắt đầu thu dọn hành lý.

Chương 6: Cùng giường

Trong phòng tắm, hơi nước mờ mịt, nước trong bồn tắm đã lạnh nhưng tôi vẫn không muốn động đây. Đến khi tôi nghe thấy tiếng mở cửa dưới nhà, sau đó là tiếng vú Ngọc trả lời: “Có ạ, tiểu thư đang ở trong phòng.”

Tôi tưởng ba tôi tự nhiên có lương tâm về sớm với con gái, lập tức trèo ra khỏi bồn tắm, mặc chiếc áo phong vừa dài vừa rộng vào người, rút khăn mặt lau mái tóc ướt rượt, đẩy cửa đi ra ngoài. Vừa nhìn thấy người ở bên dưới, tim tôi đập loạn xạ, không biết ngọn gió nào thổi ông xã cả đêm biến mất của tôi trở về nhà. Anh đang cởi áo khoác đưa cho vú Ngọc, chuẩn bị lên gác.

“Sao anh lại về giờ này?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Cảnh Mạc Vũ nhường mắt, vừa thong thả đi lên cầu thang vừa nhìn chăm chăm bộ dạng không mấy chỉnh tề của tôi, sau đó đưa mắt nhìn về cánh cửa phòng khép hờ. “Nghe ngữ khí của em, hình như tôi lại về không đúng lúc?”

Cảnh Mạc Vũ cố ý nhấn mạnh chữ “lại”. Tôi lườm anh. “Nếu anh muốn về đây để bắt gian thì quả thật không phải lúc. Bây giờ còn quá sớm!”

Cảnh Mạc Vũ lách qua người tôi, khề gật đầu. “Cũng tốt, sớm còn hơn muộn.”

Kết hôn ba ngày, chúng tôi mới chỉ nói với nhau vài câu nhưng đều không thoát khỏi vấn đề “bắt gian”. Lẽ nào đây là sở thích của các cặp vợ chồng như mọi người vẫn nói. Tôi lắc đầu bất lực, đẩy cửa đi vào phòng, Cảnh Mạc Vũ đi theo tôi. Thấy đồng hành lý của tôi, anh không che giấu sự kinh ngạc, chắc anh tưởng tôi bỏ nhà đi theo Tề Lâm.

“Sắp đến kỳ thi cuối tháng, em muốn quay về trường để tập trung ôn thi.” Tôi vội giải thích.

“Ồ, đặt vé máy bay chưa?”

“Em đặt rồi, chuyến bay lúc mười giờ sáng mai.” Tôi nhìn anh bằng ánh mắt chờ đợi. Thật ra tôi không yêu cầu anh làm gì cả, nhưng trong lòng không khỏi mong ngóng.

Cảnh Mạc Vũ do dự giây lát. “Sáng mai tôi có cuộc họp, mười giờ có lẽ vẫn chưa họp xong.”

Nghe anh nói vậy, tôi cố gắng che giấu nỗi thất vọng, cúi xuống tiếp tục lau mái tóc ướt. “Không cần tiền, ba sẽ bảo chú Tài đưa em ra sân bay.”

“Ừ.”

Cảnh Mạc Vũ vừa cởi cúc cổ áo vừa đi đến tủ quần áo. Anh mở tủ, lấy một bộ đồ ngủ màu trắng ngà. Trông anh không có vẻ gì chỉ ở nhà một lúc rồi lại đi. Tôi ngừng lau tóc. “Anh... anh đừng nói là anh ngủ ở nhà đây nhé!”

Cảnh Mạc Vũ không để ý đến tôi, tiếp tục cởi cúc áo sơ mi. Qua hành động của anh, có thể thấy hôm nay anh thật sự sẽ ngủ trong phòng.

“Này!” Hai má tôi bắt đầu nóng ran. Kìm nén một lúc, cuối cùng tôi cũng lên tiếng hỏi một vấn đề rất thực tế: “Vậy tối nay anh định ngủ ở đâu? Trên giường hay trên ghế gấp?”

“Nằm trên ghế gấp tôi không ngủ được.” Cảnh Mạc Vũ nhìn chăm chú gương mặt đỏ ửng của tôi. “Tôi ngủ trên giường.”

“Ồ...” Tôi cụp mi, nói khẽ. “Em sẽ ngủ ở ghế.”

Khóe miệng Cảnh Mạc Vũ hơi động đậy, anh muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng. Vẻ mặt anh vô cùng thú vị, anh nhìn chằm chằm chiếc ghế nằm vừa cứng vừa mỏng, dường như muốn biểu đạt điều gì đó nhưng lại không muốn nói thẳng. “Chiếc ghế này...”

Bắt gặp vẻ mặt của anh, tôi không thể kìm nén, bật cười thành tiếng. “Anh cho rằng em ngủ ở ghế thật sao? Việc gì em phải ngủ ở ghế? Em đâu có nói mấy câu vô trách nhiệm như “không chung chăn gối” với anh?”

“...Tôi đi tắm đây.” Cảnh Mạc Vũ lấy lại vẻ vô cảm, đi vào phòng tắm. Khi anh quay người, tôi chợt thấy khóe miệng anh hơi co lại.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần đấu võ miệng với Cảnh Mạc Vũ, tôi toàn yếu thế rồi phải cứng họng. Đây là lần đầu tiên khiến anh nghen lời, tôi thấy rất sướng khoái. Ngôi nhà vừa rồi mới chìm trong bầu không khí trầm lắng, đột nhiên lại có sức sống.

Nửa phút sau, phòng tắm vang lên tiếng nước chảy để làm người ta phát huy trí tưởng tượng. Tôi cúi đầu nhìn chiếc áo phong vừa dài vừa rộng trên người, quả quyết chạy tới tủ quần áo, tìm một lượt đồng đồ ngủ, chọn bộ váy ngủ tiết kiệm vải nhất, mặc lên người rồi nhanh chóng chui vào chăn. Không phải tôi có ý mê hoặc Cảnh Mạc Vũ bởi tôi biết mê hoặc cũng vô tác dụng. Tôi chỉ có một mong ước nho nhỏ là anh hiểu rõ tôi hơn một chút, mặc dù những thứ cần hiểu, anh đã hiểu đến tận chân tơ kẽ tóc rồi.

Tôi chờ đợi trong tâm trạng hồi hộp một lúc lâu, cánh cửa phòng tắm mới mở ra. Tôi hơi nhướng mắt, thấy thân hình rắn chắc của Cảnh Mạc Vũ ẩn hiện sau bộ đồ ngủ màu trắng ngà mỏng tang, ký ức về đêm điên cuồng sống lại trong đầu tôi.

Tôi vội vàng cúi xuống xem tạp chí, hoàn toàn không để ý, vừa rồi tôi lật đúng trang quảng cáo một nhãn hiệu nhẫn bạch kim nào đó. Tôi ngưng ngừng giả bộ xem rất chăm chú.

Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ đi đến bên giường, kéo cái chăn duy nhất ở trên giường rồi nằm xuống. Cơ thể anh rất ấm áp, còn có cả mùi hương của một hồ nước mát rượi. Tim tôi đập loạn xạ. Dù người nằm bên cạnh rõ ràng không có bất cứ sự tiếp xúc nào với tôi, nhưng tôi có cảm giác, anh chiếm

đoạt tất cả không gian của tôi, khiến tôi không chốn dung thân. Đến không khí cũng bị anh cướp mất làm tôi thấy khó thở vô cùng.

Chẳng trách Cảnh Mạc Vũ không thích ngủ chung giường với tôi. Cảm giác này... quả thực không dễ chịu chút nào.

Để thay đổi không khí, tôi định tìm đề tài gì đó để trò chuyện với anh. Đang mãi nghĩ xem đề tài nào có thể thúc đẩy cuộc sống vợ chồng hòa thuận, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên nằm thẳng người, lạnh nhạt nói: “Tôi hơi mệt, ngủ trước đây!”

Nói xong, anh trở mình, quay lưng về phía tôi. Anh kéo chăn lên vai rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tôi nhìn đồng hồ, mới chín giờ tối, tôi lại đưa mắt về phía anh. Bóng lưng anh xa xôi như vầng mây ở cuối chân trời, dù ngay trước mặt nhưng bất kể tôi cố gắng đến thế nào cũng không thể với tới. Thầm cất tiếng thở dài, tôi giờ tay tắt đèn, lặng lẽ chui vào chăn. Buổi đêm vô cùng tĩnh mịch, yên lặng đến nỗi có thể nghe rõ tiếng kim đồng hồ chạy. Tôi không ngủ được nên chỉ biết mở to mắt, nhìn lên trần nhà trong bóng tối.

Tôi xoay đi xoay lại không biết bao nhiêu lần nhưng không tài nào ngủ được. Ngược lại, Cảnh Mạc Vũ không hề động đậy, hơi thở của anh rất đều đặn. Tôi thử chạm vào người anh, anh không có phản ứng gì, có lẽ đã ngủ rất say. Tôi quyết định nắm bắt cơ hội hiếm có này, nhích lại gần anh hơn một chút. Không thấy gối đâu, thế là tôi vừa kéo gối vừa tiếp tục áp sát vào người anh.

Cuối cùng, tôi cũng thu hẹp khoảng cách với Cảnh Mạc Vũ, nhẹ nhàng áp mặt vào lưng anh. Lưng anh rất ấm, tỏa ra một mùi hương đặc biệt khiến tôi thấy rất yên lòng và như bị mê đắm. Tôi hài lòng nhắm nghiền hai mắt.

Tôi phải thu lại kết luận vừa rồi, chung chăn gối với Cảnh Mạc Vũ là một điều rất hạnh phúc.

Đã từ lâu rồi tôi không được ngủ say như đêm nay. Thậm chí không một lần nằm mơ, tôi đánh một giấc cho đến khi mặt trời lên cao. Lúc mở mắt tôi mới phát hiện, tư thế ngủ của tôi vô cùng khiếm nhã. Thật ra, không chỉ đơn giản là khiếm nhã. Tôi gần như nằm úp trên người Cảnh Mạc Vũ. Tôi gối đầu lên vai anh, vắt một chân qua bụng anh, một cánh tay ôm chặt cổ anh. Điều khiến tôi xấu hổ nhất là, nước miếng của tôi rớt cả trên ngực Cảnh Mạc Vũ...

Tranh thủ lúc anh còn chưa phát hiện, tôi vội vàng rời khỏi người anh. Nào ngờ, anh đột nhiên mở mắt nhìn tôi.

Tôi sợ đến mức ngây người bởi tư thế của tôi lúc này vô cùng kinh khủng. Hai tay tôi đang chống lên hai đầu vai Cảnh Mạc Vũ, một chân vẫn gác lên bụng dưới của anh. Mặt tôi và mặt anh cách nhau không đầy một gang tay, tôi có thể nhìn thấy rõ bóng của mình trong đôi đồng tử đen láy của anh. Hình bóng tôi mặc váy ngủ, quai áo tuột xuống tận khuỷu tay làm bộ váy vốn tiết kiệm vải càng không thể che giấu nét xuân quang ở nửa thân trên của tôi. Mái tóc đen xõa xuống càng tôn thêm đôi má đỏ ửng, làn da trắng nõn...

Có lẽ Cảnh Mạc Vũ cho rằng tôi có hành vi khiếm nhã với anh, anh nằm im dưới thân tôi, nhìn tôi chăm chú.

“Anh đừng hiểu lầm! Em...” Tôi cúi đầu quan sát tư thế của mình, quả thật không thể tìm ra lý do hợp lý để giải thích tình trạng của tôi lúc này.

Tôi đành tỏ ra mặt dày: “Em muốn xem anh đã tỉnh chưa?”

“Ồ...” Giọng anh hơi khàn, anh hắng giọng. “Tôi tỉnh một lúc rồi.”

Tỉnh một lúc? Ý anh là anh đã tỉnh từ lâu rồi, hơn nữa còn chứng kiến tư thế ngủ không mấy đẹp đẽ của tôi? Mặt tôi nóng ran. Tôi lặng lẽ từ trên người anh trèo xuống đất. “Em đi rửa mặt.” Nói xong, tôi lao vào nhà vệ sinh, không hề quay đầu lại.

Lúc đó, tôi còn chưa nghe Tâm Tâm nói một câu chân lý kinh điển về tình yêu: “Khi bạn nhìn thấy rõ bản thân trong mắt một người đàn ông, đó cũng là lúc cơn sóng ngầm giữa bạn và anh ta đã cuộn trào mãnh liệt.” Tôi ảo não vô cùng, chỉ hận không thể bốc hơi khỏi thế gian.

Sau khi hắt nước lạnh lên mặt, tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Tuy tư thế ngủ của tôi chẳng ra sao nhưng bình thường tôi tương đối nhạy cảm, chỉ cần có người động nhẹ là tôi sẽ tỉnh ngay, nhưng đêm qua tôi không tỉnh giấc dù chỉ một lần. Lẽ nào Cảnh Mạc Vũ không hề động dậy, anh để tôi bá chiếm cơ thể suốt một đêm? Bị tôi đè đến mức đó, nhất định anh sẽ khó ngủ. Tại sao anh không đẩy tôi ra?

Hôm khác tôi phải cùng anh thảo luận thật kỹ vấn đề này mới được.

Vì dậy muộn, Cảnh Mạc Vũ vội tới công ty. Anh chỉ bảo vú Ngọc chuẩn bị cho anh một ly cà phê, uống một hơi cạn sạch rồi nhanh chóng rời khỏi nhà. Cảnh Mạc Vũ vừa đi khuất, ba tôi không biết từ đâu xuất hiện. “Tối qua nó lại cả đêm không ngủ?”

Tôi nhất thời không có phản ứng, hỏi ngược lại: “Ba cũng nhận ra à?”

“Nhìn mặt nó rõ ràng là không ngủ đủ giấc, bơ phờ, hốc hác, đáy mắt đỏ ngầu. Nhìn qua cũng biết mấy đêm liền không được nghỉ ngơi tử tế.” Phân tích xong, ba tôi vui vẻ dặn dò vú Ngọc: “Chị Ngọc, mau đi chuẩn bị canh gà nhân sâm để Ngôn Ngôn tắm bổ...”

Tôi lau mồ hôi trán. “Không cần đâu ạ! Con phải lên máy bay về trường bây giờ.”

Nghe tôi nói sắp phải đi, ba lập tức thay đổi sắc mặt. “Sao lại về trường? Có phải Mạc Vũ...”

“Không, không phải đâu ạ! Quan hệ giữa chúng con rất tốt, quả thật tiến triển rất nhanh, ba ngày không gặp như cách ba thu... Chỉ là hai ngày nữa con phải thi rồi, con về trường ôn thi đã.”

Lúc này, ba tôi mới yên tâm. Nhưng ông vẫn ép tôi uống hết bát canh gà rồi mới bảo chú Tài đưa tôi ra sân bay. Trước khi đi, ông không ngừng căn dặn tôi hãy yên tâm, ông sẽ giúp tôi trông chừng chồng tôi.

Tôi gật đầu. “Ba đúng là ba ruột của con! Còn nữa, canh gà nhân sâm ngon lắm, nhớ phần chồng con một bát.”

Đứng ở cửa kiểm soát của sân bay, tôi nhìn đồng hồ lần thứ n.

Còn hai mươi phút nữa là tới giờ lên máy bay, biết rõ không thể nhưng tôi vẫn nuôi một tia hy vọng. Tôi ngó nhìn xung quanh, chờ mong một cảnh lãng mạn như trong phim Hàn, nhân vật nam chính người đắp mồ hôi, chạy nhanh về phía tôi, ôm tôi thật chặt và nói: “Mau về sớm nhé, anh sẽ rất nhớ em!”

Thế nhưng, mặc cho tôi mỗi mắt chờ mong, một nửa hình bóng của người đó cũng chẳng thấy đâu. Thế mới biết, nghệ thuật đến từ cuộc sống nhưng hoàn toàn xa rời cuộc sống.

Lúc tôi quét chứng minh thư ở cửa kiểm soát, điện thoại di động liên đồ chuông. Đây là tiếng chuông tôi cài riêng cho Cảnh Mạc Vũ, tôi mừng rỡ bắt máy: “Anh đang ở đâu?”

“Ở công ty.” Cảnh Mạc Vũ trả lời. “Tôi vừa họp xong.”

“Ồ!” Tôi kìm nén nỗi thất vọng trong lòng, cười nói. “Không sao đâu, em đã làm thủ tục lên máy bay rồi. Tất cả đều rất thuận lợi.”

Tôi nghe thấy có người gọi anh ở đầu máy bên kia: “Cảnh Tổng, xe đã chuẩn bị xong, đang đợi ở dưới lầu.”

Tôi không muốn làm anh nhỡ việc, vội vàng nói: “Được rồi, anh cứ đi làm việc của anh đi, không cần lo lắng cho em.”

“Cũng được. Khi nào về hãy báo cho tôi trước một ngày, tôi đi đón em.”

“Vâng ạ!”

Tôi tắt máy, kéo va li đi qua cửa kiểm soát. Tôi bất giác nhớ lại cảnh tôi vui vẻ trở về đón Tết Đoan ngọ cách đây không lâu. Mới chỉ mười mấy ngày mà tôi có cảm giác như đã trải qua một đời.

Sau hai tiếng đồng hồ trên bầu trời, chiếc máy bay hạ cánh xuống thành phố T. Bầu trời vẫn trong xanh như vậy, mây vẫn trôi bồng bênh như vậy. Trước cổng ký túc xá nữ của trường Đại học T có lịch sử lâu đời vẫn có nhiều đôi tình nhân quyến luyến, không muốn xa rời. Ở Đại học T, tôi

không còn là nhị tiểu thư “áo đến thì giơ tay, cơm đến thì há miệng” của Cảnh gia, cũng không có người cha chiều chuộng tôi lên tới mây xanh. Tôi kéo hành lý leo hết năm tầng cầu thang, đi qua hành lang vòng vèo rồi mới cố giữ hơi thở bình thường để đi đến phòng ký túc của tôi.

Cửa phòng hé mở. Trong phòng chỉ có một mình Tâm Tâm Mơ Hồ đang ngồi trước máy tính, chăm chú gửi tin nhắn qua điện thoại. Tâm Tâm tên thật là Diệp Lạc, vì lấy ID trên mạng là “Vô Tâm” nên mọi người đều gọi cô là Tâm Tâm. Cô ấy thích tên này nên tôi cũng gọi theo. Về hai chữ “Mơ Hồ”, đó là biệt hiệu mọi người đặt cho cô bởi cô thường đi học quên mang sách, ra khỏi cửa quên mang chìa khóa, đi shopping quên mang tiền... Nhưng những điều này cũng chưa là gì cả, điều cốt yếu là cô có thể nhìn Infiniti thành Chery^[1] nên vô cùng xứng đáng với hai chữ “Mơ Hồ”.

[1]. Infiniti là thương hiệu xe hơi cao cấp của hãng Nissan dành cho thị trường Bắc Mỹ. Chery là nhãn hiệu xe hơi Trung Quốc.

Mơ hồ mặc kệ mơ hồ, được cái tính cách lơ đãng của cô ấy rất hợp với tôi, vì vậy, từ năm thứ nhất đến năm thứ ba, chúng tôi trở thành đôi bạn thân thiết nhất, không giấu giếm nhau bất cứ chuyện gì.

“Tớ về rồi, bạn yêu!” Tôi thở hắt ra, kéo va li lộc cộc đi vào.

“Ngôn Ngôn, cuối cùng cậu cũng trở về, tớ nhớ cậu chết đi được!” Tâm Tâm lao đến, trao cho tôi một cái ôm vô cùng nồng nhiệt. “Cậu nói về nhà ăn Tết Đoan ngọ mà đi mười mấy ngày liền.”

“Ăn Tết xong, tớ nhân tiện kết hôn luôn.” Tôi không định công khai tin tức tôi đã kết hôn nhưng tôi không muốn giấu Tâm Tâm.

“Ồ, hóa ra là cậu kết hôn...” Tôi còn đang cảm thấy khó hiểu, phản ứng của Tâm Tâm sao có thể bình thản như vậy thì đột nhiên cô ấy trợn trừng

mắt. “Hả... Gì cơ? Cậu đã kết hôn á?”

“Đúng vậy! Có điều... tớ sắp ly hôn rồi.”

Tâm Tâm nhìn từ đầu đến chân tôi mấy lượt, vẫn không tìm thấy vẻ đùa cợt trên mặt tôi. “Ngôn Ngôn, trời đang trong xanh, nắng đang ấm, tự nhiên cậu đi đóng phim truyền hình “câu huyết” gì vậy?”

“Tớ đóng phim luân lý. Có điều tớ chỉ là nữ phụ, nhân vật nữ mà nam chính không yêu nhưng buộc phải lấy làm vợ.”

“Không phải vậy chứ? Biên kịch nào mù mắt đến mức đó?” Tâm Tâm ngẫm nghĩ, quyết định không truy cứu vấn đề của biên kịch mà nắm bắt trọng điểm trước: “Mau khai đi, nam chính là ai?”

“Chính là người lái chiếc “Chery” chứ còn ai vào đây nữa!”

“Anh Mạc Vũ?” Tâm Tâm liền cười tươi như hoa, vỗ vỗ lên vai tôi. “Nếu là anh ấy, tớ có thể khẳng định với cậu, chắc chắn cậu là nữ chính, không thoát được đâu.”

“Tại sao?”

“Ai cũng có thể nhìn ra anh ấy thích cậu! Hôm bọn mình đi ăn cơm, món sườn rán anh ấy chọn miếng không to không nhỏ gấp cho cậu. Cua bể anh ấy cũng chọn con cái, bỏ càng bỏ vỏ, chỉ để lại gạch và thịt cho cậu ăn. Còn nữa, anh ấy dỗ cậu ăn rau cải mâm xôi, dặn cậu chú ý ăn uống đủ chất. Giọng nói của anh ấy tràn ngập yêu thương, đến mức chuyên gia tình yêu như tớ đây cũng tan chảy... Nếu đó không phải là tình yêu, vậy cậu hãy nói cho tớ biết, thế nào mới gọi là tình yêu?”

Cuối cùng tôi cũng tìm được đối tượng để dốc bầu tâm sự. Tôi ngồi xuống giường, vẽ mặt đầy ảm ức: “Nhưng anh ấy nói, anh ấy không yêu tớ, anh ấy chỉ coi tớ là em gái. Anh ấy chăm sóc tớ từng li từng tí là bởi từ nhỏ tớ không có mẹ, ba tớ lại là người qua loa, đại khái nên anh ấy đối xử tốt với tớ. Nhưng đó chỉ là tình cảm anh em chứ không phải tình yêu nam nữ.”

Tâm Tâm nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu. “Chuyện này... cũng chẳng có khác biệt gì lớn. Anh ấy đối xử tốt với cậu là được rồi, mặc kệ đó là thứ tình cảm gì.”

“Đương nhiên có khác biệt. Tình yêu nam nữ thật sự nên xây dựng trên cơ sở hai bên bình đẳng, có tình cảm với nhau, thông cảm và hiểu cho đối phương...” Đây là lý luận kinh điển về tình yêu tôi tìm được trong sách giáo khoa, nghe nói tương đối phù hợp với nhân sinh quan chủ yếu của xã hội ngày nay.

“Bỏ đi bạn yêu, đó là thứ lý luận vớ vẩn, chỉ lừa đảo trẻ lên ba. Theo kinh nghiệm phong phú của một chuyên gia tình yêu là tớ đây, điểm khác biệt duy nhất giữa tình cảm anh em và tình yêu trai gái là...”

“Gì cơ?”

“Người đàn ông đó có muốn lên giường với cậu hay không?”

Lý luận rất sâu sắc, rất độc đáo.

Tôi lại một lần nữa bị chinh phục bởi quan niệm độc đáo của chuyên gia tình yêu Tâm Tâm, gật đầu tán đồng. “Nhưng... hình như anh ấy không muốn lắm.”

“Không muốn? Cậu đã bao giờ nghe nói sói không ăn thịt chưa? Dù không ăn cũng là bởi nó chưa từng được thưởng thức mùi vị của thịt. Chỉ cần cho nó nếm thử mùi vị máu tanh, nó sẽ ăn một lần rồi lại muốn ăn tiếp lần thứ hai, bột phát thú tính ngay lập tức...”

Tôi đang phục sát đất chuyên gia tình yêu thì điện thoại của chuyên gia báo có tin nhắn. Cô ấy vồ lấy điện thoại nhanh như chớp. Để tránh bị coi là tò mò chuyện riêng tư của người khác, tôi lập tức nhìn đi chỗ khác. Tôi vô tình nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng gầy gò của một người đàn ông trên cửa sổ video Storm^[2].

[2]. Storm là phần mềm dùng để xem video của Trung Quốc.

Người đàn ông tầm tuổi ba tôi, chân mày, đuôi mắt đầy dấu vết của năm tháng. Những dấu vết đó càng thể hiện sự tự tin, cao quý, trầm tĩnh, nho nhã của ông ta, không thể đánh đồng với loại “nhà giàu mới nổi” như ba tôi.

“Tâm Tâm, đây là ai vậy? Nhìn qua cũng biết là hàng cực phẩm từ trong ra ngoài.” Không hiểu sao vùng trán giữa cặp lông mày của người đàn ông này có hình bóng của Cảnh Mạc Vũ. Xem ra, tôi đã yêu Cảnh Mạc Vũ đến mức hết thuốc chữa. Gặp một người đàn ông có khí chất cao quý, khiến tôi liên liên tưởng đến anh.

“Ngô Cẩn Mân.”

“Ngô Cẩn Mân? Đó chẳng phải là tỷ phú Hoa Kiều có tài sản khổng lồ ở Mỹ, nhà từ thiện từng cứu vô số trẻ em Trung Quốc bị lừa gạt đem đi bán?”

“Đúng, chính là ông ấy.”

Từ trước đến nay, tôi không mấy quan tâm đến những người nhiều tiền lắm của nhưng sinh viên chăm chỉ nhất khoa Quản trị doanh nghiệp như tôi làm sao không biết tên tuổi lẫy lừng của Ngô Cẩm Môn, thậm chí cả gia tộc Ngô thị - Hoa kiều giàu có ở nước Mỹ.

Người ta thường nói giàu không quá ba đời, vậy mà gia tộc Ngô thị ở nước Mỹ giàu không biết bao nhiêu đời. Thiên hạ đồn, ngược trở lại mấy đời trước, gia tộc họ còn có người cưới quý tộc Anh quốc. Có thể thấy, họ đạt được địa vị cao trong giai cấp thượng tầng ở một đất nước tư bản chủ nghĩa.

Nhắc đến tài sản của Ngô thị, bởi gen di truyền của gia tộc này có tính độc chiếm rất mạnh nên mọi sản nghiệp của họ đều theo phương châm: “Tự chủ kinh doanh, tự chịu lỗ lãi.” Ngô thị chưa bao giờ tiếp nhận bất cứ nhà đầu tư nào, cũng không niêm yết ở thị trường NASDAQ^[3]. Vì vậy, cho đến nay, vẫn chưa có bản đánh giá tài sản chính thức của Ngô thị, không ai có thể tính toán chính xác tổng giá trị tài sản của gia tộc họ Ngô là bao nhiêu.

[3]. NASDAQ: viết tắt của National Association of Securities Dealers Automated Quotation System, sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ, hiện là sàn giao dịch lớn nhất thế giới.

Đáng tiếc, hoa đẹp không nở thường xuyên, cảnh đẹp không thường xuất hiện. Vào thời kỳ nền kinh tế nước Mỹ suy thoái, Ngô gia cũng trải qua một mùa đông giá lạnh chưa từng có.

Rất ít người biết tin tức nội bộ này. Thỉnh thoảng cùng Giáo sư Vu, người từng làm việc ở Ngô gia mấy năm, trò chuyện về gia tộc của họ, tôi mới biết, người đứng đầu Ngô gia hiện nay, Ngô Cẩm Môn, do thể chất không tốt nên không có con cái. Hai người em trai của ông là Ngô Cẩm Minh và Ngô Cẩm Hoa đều muốn tranh giành vị trí người nắm quyền Ngô gia cho con trai mình. Nội bộ Ngô gia câu xé lẫn nhau rất kịch liệt.

Trong khi đó, các cháu trai của Ngô Cẩm Mân nếu không phải quá chơi bời thì cũng quá ngoan ngoãn, hiền lành. Tất cả bọn họ đều không được Ngô Cẩm Mân tán thưởng, vì vậy dù gần sáu mươi tuổi nhưng ông ta vẫn một mình điều khiển toàn gia tộc. Nghe nói hai năm trở lại đây, sức khỏe của ông ta không được tốt lắm, cuộc tranh giành vị trí “thái tử” ngày càng ác liệt.

Những người biết rõ nội tình đều lo cơ nghiệp của Ngô gia sớm muộn cũng lụn bại trong tay thế hệ kế tiếp. Đương nhiên cũng có một số người tỏ thái độ lạc quan. Bọn họ cho rằng, gốc rễ của Ngô gia rất chắc, một thế hệ không thể nào khiến gia tộc lung lay. Cho dù người nắm quyền không có năng lực hay là kẻ ăn chơi đòi bại đi chẳng nữa, tài sản của Ngô gia ít nhiều cũng phải ba đời mới tiêu hết.

Tôi tương đối tán thành cách nói thứ hai.

“Đây là đoạn video nói về quyền thừa kế của gia tộc bọn họ à?” Tôi hào hứng hỏi.

“Không phải đâu. Ông ta chỉ nhắc đến tình hình kinh tế quốc tế mà thôi. À đúng rồi, cậu biết không, Ngô Cẩm Mân từng có một người con trai.”

“Con trai? Ông ấy có con trai ư?” Trong đầu tôi lập tức xuất hiện tình tiết “câu huyết” như trong phim truyền hình. “Lẽ nào ông ấy có con trai riêng bị thất lạc nhiều năm?”

“Có lẽ ông ấy nằm mơ cũng muốn điều đó, đáng tiếc lại không phải.” Nhắc đến chuyện phiếm, Tâm Tâm Mơ Hồ lập tức bỏ máy di động trong tay, hưng phấn phổ cập thông tin “via hè” cho tôi: “Tớ nghe Vận Vận nói, thể chất của Ngô Cẩm Mân không tốt, ba mươi lăm tuổi mới có một cậu con trai. Để cảm ơn món quà của Thượng Đế, ông ta bỏ ra khoản tiền cực lớn

xây dựng một nhà thờ. Ai ngờ, bản thiết kế nhà thờ mới hoàn thành, con trai yêu quý của ông ta đã qua đời...”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe tin tức chấn động như vậy. Trí tò mò bị kích thích mạnh mẽ, tôi vội vàng tua ngược đoạn video, xem kỹ từ đầu.

Hóa ra, một thành phố nào đó vừa phá một vụ án buôn bán người quy mô lớn, cứu thoát hơn một trăm trẻ em trong tình trạng chuẩn bị đem bán và đã bị bán. Những ông bố, bà mẹ gặp lại con cái đều ôm con vào lòng khóc rung rức. Các bậc phụ huynh hết lời cảm ơn chính phủ, cảm ơn Đảng, cảm ơn chế độ Chủ nghĩa xã hội, đồng thời không quên cảm ơn tỷ phú Ngô Cần Mân, người đã bỏ ra khoản tiền lớn giúp họ tìm lại con.

Sau khi nghe tin, một phóng viên người Mỹ đã tiến hành cuộc phỏng vấn đặc biệt Ngô Cần Mân. Trong cuộc phỏng vấn, cô phóng viên hỏi một số vấn đề tương đối sâu sắc. Tiếp theo, cô ta hỏi một câu đi vào đúng trọng tâm: “Tại sao ngài lại bỏ ra nhiều công sức và tiền của cho việc cứu giúp trẻ em Trung Quốc bị bán trong suốt hai mươi năm qua?”

Ngô Cần Mân chỉ nói sơ lược vài câu về nỗi đau mất con mà bản thân ông từng trải qua. Ngữ điệu của ông tương đối bình thản nhưng đáy mắt vẫn khó che giấu nỗi bi thương.

Tất nhiên cô phóng viên đã thu thập tư liệu từ trước nhưng cũng không bỏ qua cơ hội đào bới sâu hơn. Bởi bọn họ nói tương đối nhanh, trình độ tiếng Anh của tôi không tốt lắm, nên tôi chỉ hiểu đại khái. Cô phóng viên nói, cô từng đọc tư liệu, hai mươi năm trước, cậu con trai một tuổi của Ngô Cần Mân đột nhiên mất tích ở thành phố A. Bạn bè của ông giúp đỡ tìm kiếm trong ba ngày liền, cuối cùng phát hiện một chiếc giày của cậu bé bên bờ biển. Chính quyền địa phương cũng tổ chức một đội cứu hộ giúp ông tìm

kiếm ở khu vực xung quanh hơn hai mươi ngày, cuối cùng vớt được di vật của đứa trẻ.

Cô phóng viên còn nói, cô ta đã xem ảnh con trai Ngô Cận Mân, là một cậu bé rất đáng yêu, giống như thiên thần...

Lời nói của cô phóng viên khiến đáy mắt Ngô Cận Mân ươn ướt. Có thể thấy, đứa bé này đã để lại nỗi đau vĩnh viễn không phai mờ trong lòng ông.

Sau đó, cô phóng viên đột nhiên chuyển sang đề tài khác: “Ngài nghĩ gì về hiện tượng buôn bán người không thể kiểm soát ở Trung Quốc?”

Ngô Cận Mân trầm ngâm một lúc lâu mới trả lời: “Tôi không muốn nhắc đến những chuyện này. Tôi chỉ có vài lời xuất phát từ đáy lòng muốn nói với những kẻ coi buôn bán người là một nghề: Trong mắt các người, trẻ nhỏ chỉ là loại hàng hóa không đáng giá, bán được vài vạn thậm chí chỉ vài nghìn tệ nhưng trong mắt ba mẹ các bé, chúng là những món quà quý báu, còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của họ. Họ thà khuynh gia bại sản, thà hy sinh tính mạng để đổi lấy sự bình yên cho con cái mình...”

Viên mắt Ngô Cận Mân đỏ hoe, ông nói liền mấy câu: “Xin lỗi”, sau đó cuộc phỏng vấn bị cắt, nội dung tiếp theo là tình hình quốc tế và hiện trạng nền kinh tế thế giới.

“Đám người buôn bán trẻ em đúng là quá thất đức, chúng đáng bị đem đi xử bắn.” Tâm Tâm Mơ Hồ tỏ ra phẫn nộ.

“Theo tớ, cần phải giết hết, tịch thu tài sản, tru di cử tộc.”

“Còn những kẻ mua trẻ em nữa chứ! Bọn họ biết rõ không có con cái là một chuyện đau đớn như thế nào, vậy mà còn đi mua con của người khác.

Sớm muộn gì bọn họ cũng bị báo ứng.”

Tôi gạt đầu tán thành. “Không có mua bán sẽ không có thương tổn!”

Chương 7: Tổ tình

Còn chưa kịp tận hưởng những ngày tân hôn ngọt ngào đã phải về trường, tôi lại lao vào cuộc sống ôn thi thâu đêm đầu khổ.

Đề sinh viên có đủ thời gian thực tập, khoa sắp xếp các môn thi dồn dập. Tôi chỉ hận không thể ngủ luôn ở phòng tự học cho tiện. Có lúc mệt mỏi rồi, tôi rất nhớ Cảnh Mạc Vũ, muốn gọi điện kể khổ với anh, để được anh an ủi. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện có thể anh đang ở bên Hứa Tiểu Nặc, tôi liền từ bỏ ý định, cắn răng tiếp tục chiến đấu đến cùng với các môn thi.

Tuy nhiên, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, đôi tình nhân ngồi ở dãy bàn phía sau tôi trong phòng tự học cứ quần quýt mãi không thôi. Tôi cố gắng coi như bọn họ không tồn tại nhưng vẫn nghe thấy giọng điệu nũng nịu của cô gái đang ở trong lòng người bạn trai: “Anh có yêu em không?”

Một người phụ nữ đã kết hôn lập tức nổi da gà.

Quả nhiên người từng yêu, từng kết hôn như trải qua cuộc bể dâu, ít nhiều cũng hiểu về tình yêu của nhân gian. Còn nhớ lúc mới nhập học, tôi cũng có một trái tim trẻ trung, tràn đầy nhựa sống, háo hức chờ đợi một tình yêu như vậy. Chờ đợi viễn cảnh tôi và Cảnh Mạc Vũ tay trong tay đi bộ dưới sân trường, tôi hỏi anh hết lần này đến lần khác mà không biết chán: “Anh có nhớ em không?”, “Anh có yêu em không?”.

Vì vậy, vào giây phút đầu óc như bị đốt cháy, tôi đã quyết định bày tỏ tình cảm với anh, sau đó bắt đầu cuộc tình.

Dù đã cách xa mấy năm trời nhưng tôi vẫn phảng phất ngửi thấy mùi hoa quế thơm nồng lan tỏa trong sân trường hôm đó.

Lúc đó, tôi mới đến Đại học T. Hoa quế nở sớm hơn mọi năm. Tôi rất nhớ nhà, nhớ ba, càng nhớ Cảnh Mạc Vũ. Một ngày, tôi hào hứng cùng các bạn cùng phòng ra quán lẩu gần trường để cải thiện bữa ăn. Trên đường đi, Vận Vận chột reo lên, vẻ kinh ngạc, chỉ tay vào chiếc ô tô có kiểu dáng đặc biệt cách đó không xa, xúc động đến mức lắp bắp: “Đây chẳng phải là... kinh điển nhất...”

Mọi người sáng mắt nhìn theo. Chỉ một mình Tâm Tâm Mơ Hồ không thay đổi sắc mặt. “Có gì đáng ngạc nhiên chứ? Chẳng phải là Chery sao?”

“Chery?” Chiếc xe có đường nét mạnh mẽ như vậy, nước sơn bóng loáng như vậy... Tôi thật sự nhìn không ra chiếc xe này từ trước ra sau, từ trong ra ngoài giống Chery ở điểm nào.

“Ở biểu tượng chứ ở đâu?”

“...” Tôi suýt ngất. Tôi đang định phổ cập kiến thức về các biểu tượng xe hơi nổi tiếng cho Tâm Tâm thì cánh cửa sau của chiếc ô tô được tài xế mở ra, một người đàn ông từ trên xe bước xuống. Do ngược sáng, tôi không nhìn rõ gương mặt của anh nhưng chỉ liếc một cái, tôi đã nhận ra anh là ai. Tôi lập tức lao tới, ôm chầm lấy Cảnh Mạc Vũ, người đàn ông tôi nhớ đến mức ruột gan đau đớn. “Anh về nước từ lúc nào vậy? Em nhớ anh chết đi được!”

Chúng kiến cảnh tượng nóng bỏng, các bạn cùng phòng đều vây quanh chúng tôi. Tôi mặt dày giới thiệu với bọn họ: “Giới thiệu với các cậu, đây... đây là ông xã tương lai của tớ.”

Cảnh Mạc Vũ rút cánh tay đang bị tôi nắm chặt, kịp thời đính chính: “Anh là anh trai cô ấy.”

“Anh không phải ngược đâu.” Tôi cười tươi, nháy mắt với anh, phát huy hành vi “gian tình” đến mức cao nhất. “Đây đều là chị em của em, không cần giữ bí mật với bọn họ.”

Cảnh Mạc Vũ hiểu được tình hình, không cố phủ nhận: “Được thôi, nếu đã là chị em của em, tối nay anh sẽ mời mọi người một bữa. Ngôn Ngôn, em muốn ăn gì?”

“Thịt!”

Mắt các bạn cùng phòng sáng như sao. Tôi đoán bọn họ đang tưởng tượng câu chuyện tình yêu cổ tích về cô bé Lọ Lem của tôi. Mãi sau này, khi nghe tin tức “người đẹp Cảnh An Ngôn của khoa Quản trị doanh nghiệp Đại học T được một đại gia bao nuôi” lan sang cả trường kể bên, tôi mới biết, tôi đã đánh giá quá thấp sức tưởng tượng của con người. Tuy nhiên, tôi cũng chẳng thêm lên tiếng giải thích. Dầu sao, tin đồn này cũng giúp tôi bớt đi không ít phiền toái từ đám nam sinh, khiến cuộc sống thời đại học của tôi được thanh thản, dễ chịu.

Quay lại buổi tối hôm đó, đám chị em phòng tôi sau khi đánh chén no nê, rất tự giác về trường trước, không quấy rầy thế giới riêng của tôi và Cảnh Mạc Vũ. Trước khi ra về, Tâm Tâm nháy mắt, nói nhỏ vào tai tôi: “Qua sự giám định của chuyên gia tình yêu, người đàn ông này đáng để phó thác cả đời.”

Tôi rất hài lòng với kết quả giám định của chuyên gia. “Không hổ danh là chuyên gia.”

Vận Vận cũng sáp lại. “Bạn yêu, tối nay không để cửa cho cậu đâu nhé!”

Tôi cũng không muốn để cửa nhưng lén nhìn Cảnh Mạc Vũ đang đưa mắt nhìn chỗ khác, tôi lại nói: “Cậu cứ để cửa cho tớ.”

Trương Trác, người cả buổi tối mặt mũi không mấy tươi tỉnh, cũng cảm thấy nên mở miệng. Cô ghé sát, ra vẻ quan tâm giả tạo: “Cậu nên cẩn thận, đừng dễ dàng tin lời ngon tiếng ngọt của đàn ông.”

Tôi ậm ừ, giờ tay chào tạm biệt bọn họ, sau đó nhanh chóng kéo người đàn ông của tôi đi làm chuyện nghiêm túc.

Tôi vốn có kế hoạch đi theo Cảnh Mạc Vũ về khách sạn anh ở ngôi một lúc, trò chuyện vài câu, tiếp theo có thể “ngủ lại”. Kết quả, buổi tối hôm đó, dù bám theo Cảnh Mạc Vũ một lúc lâu, cuối cùng tôi vẫn không cam tâm tình nguyện bị anh dẫn đi mua quần áo và đưa về tận cửa ký túc xá.

Trước khi đi, anh khẽ gõ đầu tôi. “Lúc về phòng nhớ nói rõ với các chị em của em, đừng để họ hiểu lầm chúng ta như thể có gian tình.”

Tôi nhanh như chớp đặt một nụ hôn lên má anh, nở nụ cười mãn nguyện. “Thế này vẫn chưa được coi là gian tình.”

Cảnh Mạc Vũ lau nước miếng dính trên mặt. “Lớn như vậy rồi còn nghịch ngợm!”

“Em không nghịch ngợm!” Tôi nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có. “Chẳng phải anh bảo em hãy nói với anh, người đàn ông em thích là ai hay sao? Bây giờ em cho anh biết, người em thích chính là anh.”

Nhờ ánh đèn đường tối mờ trong sân trường, tôi làm ra vẻ bình tĩnh nhìn Cảnh Mặc Vũ. Trên thực tế, tôi căng thẳng đến mức hai tay nắm chặt, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, chỉ mười mấy giây ngắn ngủi mà tôi cảm thấy dài như một thế kỷ. Tôi giống một phạm nhân, chờ đợi phán quyết cuối cùng. Cảnh Mặc Vũ sững sờ hồi lâu, cuối cùng anh cũng hồi phục thần trí: “Ngôn Ngôn, câu nói đùa này chẳng buồn cười chút nào!”

“Anh thấy em giống người đang đùa giỡn sao?”

Chạm phải ánh mắt chân thành, tha thiết của tôi, Cảnh Mặc Vũ thu lại ý cười trên khóe miệng, từ từ nói rộng khoảng cách với tôi. Sau đó, anh đưa ra “phán quyết”: “Anh là anh trai của em.”

“Chúng ta đâu có quan hệ huyết thống!”

“Nhưng về mặt pháp luật, chúng ta vẫn là anh em ruột.”

Biết rõ anh đang từ chối nhưng tôi vẫn không chịu đối diện với sự thật. Tôi cố gắng tóm lấy một tia hy vọng. “Chỉ cần anh chấp nhận em, em sẽ không bận tâm tới bất cứ điều gì. Cùng lắm, chúng ta hủy bỏ mọi mối quan hệ. Vì anh, em có thể cắt đứt quan hệ cha con với ba...”

“Dù cắt đứt quan hệ thì trong lòng anh, em vẫn là em gái của anh. Đó là sự thật không bao giờ thay đổi.” Đây là câu trả lời Cảnh Mặc Vũ dành cho tôi, một đáp án rất dứt khoát, rất kiên quyết. Tuy nhiên, tôi còn quả quyết hơn anh.

“Trong lòng em, anh luôn là chồng tương lai của em. Điều này cũng không bao giờ thay đổi.”

Năm đó, tôi mới mười bảy tuổi. Cảnh Mạc Vũ luôn nói tôi còn nhỏ, khờ dại nên mới nhầm tưởng tình anh em thành tình cảm nam nữ. Tôi kiên quyết cho rằng, tôi có thể thay đổi suy nghĩ của anh, cố chấp muốn chứng minh tình yêu của tôi dành cho anh vô cùng sâu đậm.

Ba tôi nhận ra mối quan hệ giữa chúng tôi lúc nóng lúc lạnh, ông hoàn toàn không hiểu nguyên do. Cho tới một lần, tôi nghe nói một người bạn làm ăn của ba tôi có cảm tình với Cảnh Mạc Vũ, muốn gả con gái của ông ta cho anh. Cảnh Mạc Vũ không tỏ thái độ phản đối nên ba tôi rất vui.

Nghe nói anh sắp cưới người con gái khác, tôi sốt ruột xông vào phòng ngủ của anh. Cảnh Mạc Vũ vừa tắm xong, chỉ quấn chiếc khăn tắm, bị tôi chặn ở cửa phòng tắm. Tôi làm gì có tâm trạng thương thức trai đẹp, chỉ tay chất vấn anh: “Anh có yêu Khuru Vũ không?”

“Khuru Vũ?” Vẻ mặt anh cho thấy anh không hề biết người tôi nhắc tới là ai.

“Chính là người con gái ba bảo anh cưới.”

“Ồ.” Cảnh Mạc Vũ lấy áo ngủ, khoác vào người, không nói gì nữa.

Tôi tức đến mức tay run run. “Anh thà cưới một cô gái đến tên anh cũng không biết chứ nhất định không chịu cưới em? Anh ghét em như vậy sao? Anh... anh...”

Cảnh Mạc Vũ thông thả rót đầy cốc nước, đưa cho tôi. “Uống đi rồi nói sau.”

Bắt gặp vẻ đau xót trong mắt anh, nổi tức giận trong tôi tan biến, ngữ khí cũng mềm hẳn: “Nếu anh cưới người con gái anh thích, em chẳng có gì để nói, em sẽ cam tâm tình nguyện gọi một tiếng “chị dâu”... Nhưng tại sao? Tại sao lại là người anh không quen biết?”

“Bởi vì ngoài em ra thì là ai cũng được.”

Tôi ngẩn người, vận động đầu óc mà tôi tự cho là không đến nỗi ngốc nghếch của mình một lúc lâu, cuối cùng tôi vẫn không hiểu ý anh. Thánh nhân có câu: “Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết”, thế là tôi vô sỉ hỏi thẳng: “Tại sao lại ngoài em ra thì là ai cũng được?”

“Vì em là em gái của anh, anh cũng chỉ có một cô em gái là em.”

Tôi lập tức thanh minh: “Em không phải em gái anh! Em và anh không có bất cứ quan hệ gì.”

“Nói vậy, anh đã mất công thương em mười mấy năm nay?”

“Ý em là anh và em không có quan hệ huyết thống.” Mỗi khi anh lôi quan hệ anh em ra, tôi lại cảm thấy sốt ruột, trán rịn mồ hôi, viền mắt ngân ngấn nước.

Chứng kiến cảnh này, anh thở dài, kéo tôi đến bên cạnh anh, vỗ đầu an ủi: “Ngôn Ngôn, anh không cưới em là bởi anh thương em. Em đáng yêu như vậy, xứng đáng có một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu em.”

Thấy anh đau lòng, tôi chớp chớp mắt, cố nặn ra giọt nước mắt bi thương khiến anh càng xót xa. “Nếu anh thật sự thương em, cảm thấy em đáng yêu thì hãy cưới em đi! Em không cần người đàn ông khác, em chỉ cần anh!”

“Ngôn Ngôn, thật ra Tề Lâm là chàng trai không tồi, cậu ta đối với em...”

“Anh? Anh quyết định cưới Khuru Vũ phải không?”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc trong giây lát. “Đây chỉ là một cuộc hôn nhân có tính chất thương mại.”

“Em tuyệt đối không để anh cưới chị ta!”

Lúc đó, tôi không biết Cảnh Thiên đang xảy ra vấn đề về vốn, liên hôn thương mại là cách giải quyết nhanh nhất, tiện lợi nhất. Tôi chỉ một lòng muốn ngăn cản Cảnh Mạc Vũ cưới người con gái anh không yêu. Suy tính suốt một đêm, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra cách không cho anh kết hôn. Sáng sớm hôm sau, tôi đứng ở ban công tầng thứ bốn mươi lăm của tòa cao ốc uy hiếp anh. Tôi nói: “Nếu anh dám cưới người con gái khác, em sẽ nhảy từ trên này xuống!”

Ba tôi sợ đến xanh mặt, còn Cảnh Mạc Vũ lại như người qua đường, nhìn tôi bằng ánh mắt thờ ơ. “Em cứ nhảy đi! Bốn mươi lăm tầng cũng chẳng cao mấy, cùng lắm khi ngã xuống, đầu sẽ nát bét, mặt mũi bầy nhầy máu, không biết chừng con người còn rơi ra ngoài... Anh là anh không đi nhật thi thể của em đâu đấy, anh sợ buổi đêm gặp ác mộng nên sẽ bảo ba giải quyết hậu sự...”

Tôi bất giác rùng mình, chỉ vào anh, ngón tay run bần bật. “Anh có lương tâm không hả? Em chết thảm như vậy, anh còn không quan tâm đến em?”

Cảnh Mạc Vũ cười cười nhìn tôi, hất cằm về phía “vực sâu vạn trượng” dưới chân tôi. “Anh còn có hợp đồng cần phải ký, em muốn nhảy thì nhảy

nhANH lÊN!”

Thấy đóng kịch cũng vô dụng, tôi tui ngửu trèo xuống. “Hừ, vô vị, không chơi với anh nữa!”

“Không nhảy à?”

Tôi lườm anh một cái. “Đợi đến ngày anh cưới vợ, em sẽ nhảy sau! Em bắt vợ anh đêm đêm gặp ác mộng!”

Sự kiện “nhảy lầu” không hề tác động đến Cảnh Mạc Vũ, ngược lại khiến ba tôi như tỉnh giấc mộng. Ông từ chối ý tốt của người bạn, bắt đầu tác hợp cho tôi và Cảnh Mạc Vũ. Tôi chợt phát hiện, Cảnh Mạc Vũ dần xa lánh tôi. Số lần anh đến trường học thăm tôi ít đi trông thấy. Dù có đến, anh cũng viện cớ bỏ đi ngay. Khi tôi từ trường về nhà, anh cũng không đưa tôi đi chơi mà chỉ giam mình trong thư phòng. Lúc đó, tôi luôn cho rằng anh cố ý né tránh tôi. Nhiều năm sau, khi tiếp quản Cảnh Thiên, tôi mới được biết sự thật từ Kim Triển Bằng, người trợ lý của Cảnh Mạc Vũ. Cảnh Thiên từng trải gặp khó khăn, rất nhiều người thừa dịp bày tỏ “ý tốt” với Cảnh Mạc Vũ. Tuy nhiên, Cảnh Mạc Vũ sợ tôi nghĩ không thông, làm chuyện đại dột nên khéo léo từ chối “ý tốt” của Khuru gia và những người khác, dựa vào năng lực bản thân để từng bước đưa Cảnh Thiên thoát khỏi tình trạng khó khăn. Khoảng thời gian đó, anh bận đến mức thở không ra hơi, nhưng dù bận rộn thế nào, chỉ cần có dịp đến thành phố T, anh nhất định sẽ đến Đại học T thăm tôi, bất kể việc đi mấy tiếng đồng hồ, anh cũng đến để xem tôi gầy hay béo. Một lần, anh đến đúng lúc tôi có tiết học. Chỉ vì đợi tôi tan học, anh nhớ cả chuyến bay, cuối cùng phải đổi sang chuyến mười hai giờ đêm bay về thành phố A.

Nếu anh không coi tôi là trẻ con, nếu anh có thể chia sẻ với tôi khó khăn của anh, tôi nhất định sẽ dùng thời gian nghỉ ngơi linh tinh để làm điều gì

đó cho anh, ít nhất tôi có thể trốn tiết ra ngoài gặp anh, để anh khỏi nhớ chuyên bay. Tuy nhiên, lúc đó tôi chẳng hay biết gì, tôi chỉ biết yêu trong tuyệt vọng, yêu không chùn bước.

Cho đến hôm sinh nhật lần thứ hai mươi của tôi, tôi trốn học về nhà thăm Cảnh Mạc Vũ. Anh không những không ở bên tôi, còn đẩy tôi cho Tề Lâm. Tôi thật sự đau lòng, lần đầu tiên trong đời nghiêm túc hỏi anh: “Ba năm rồi, em đợi anh ba năm rồi, tại sao anh không thể cho em một cơ hội, thử chấp nhận em?”

Cảnh Mạc Vũ nói với tôi: “Anh xin lỗi! Ngôn Ngôn, anh không muốn thử. Anh không biết làm thế nào để yêu em, anh sợ anh sẽ gây tổn thương sâu sắc cho em.”

“Em không sợ.”

“Nhưng anh sợ.” Anh nói.

Tôi không nói một lời, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hôm đó, tôi và Tề Lâm chơi ở quán bar tới khuya mới về nhà. Thư phòng vẫn sáng đèn, tôi lén lút nhìn Cảnh Mạc Vũ qua khe cửa không khép chặt. Anh ngồi chờ đợi bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời tối om, lông mày nhíu chặt.

Cảnh Mạc Vũ lúc đó rất xa cách, đến mức tôi không thể đuổi theo anh.

Dường như phát giác ra điều gì, anh đột ngột quay đầu khiến tôi không kịp trốn tránh. Anh mở cửa, mím chặt đôi môi mỏng, nhìn bộ váy ngắn bó sát của tôi. Ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người tôi, anh chau mày. “Tề Lâm đưa em đi đâu chơi?”

“Còn có thể đi đâu?” Hơi thở của tôi đầy mùi rượu. “Ngoài quán bar.”

Lông mày của anh nhíu chặt, anh rút điện thoại gọi cho Tề Lâm. Tôi vội vàng giật điện thoại trong tay anh. “Không liên quan đến anh ấy, là em đòi đi chơi... Ở đó rất vui...” Tôi chớp chớp đôi mắt mơ hồ, nhìn anh bằng ánh mắt thách thức. “Rất nhiều con trai chơi với em.”

Người có tính cách hòa nhã như Cảnh Mạc Vũ cuối cùng cũng bị tôi chọc tức. Anh túm tay tôi kéo đến trước mặt anh, ánh mắt nghiêm khắc đến đáng sợ. “Ngôn Ngôn, ngang bướng cũng nên có mức độ, em xem bộ dạng của em bây giờ giống cái gì!”

“Em sao nào? Em như vậy cũng rất tốt, em sẽ không bám lấy anh, anh không cần lo cho em.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, chát còn xộc lên mắt khiến mắt tôi nóng ran, tựa hồ tỏa ra cả khí nóng. “Tề Lâm mới là người nên lo cho em.”

Cảnh Mạc Vũ kinh ngạc nhìn tôi. Tôi cười cười với anh, vùng cánh tay bị anh giữ chặt. “Dù sao... ngoài anh ra, là ai cũng được.”

Hôm đó, tôi mỉm cười bỏ đi ngay trước mặt Cảnh Mạc Vũ. Lòng tôi hoàn toàn nguội lạnh. Tôi yêu anh ba năm, anh cũng dùng sự lạnh nhạt trong ba năm để khiến tôi nhận ra một sự thật, anh chưa từng yêu tôi, cũng sẽ không yêu tôi, càng không có khả năng cưới tôi làm vợ, bởi “ngoài tôi ra, là ai cũng được”. Từ đầu đến cuối đều là tôi đa tình, là tôi cam tâm tình nguyện, là tôi “cóc cũng đòi ăn thịt thiên nga”...

Sau khi quay lại trường, tôi không còn chủ động gọi điện thoại cho Cảnh Mạc Vũ. Anh đến thành phố T công tác, nói “nhân tiện muốn đến thăm tôi”, tôi luôn viện cớ bận rộn, trốn tránh không gặp anh. Tôi sợ tôi không thể

kiềm chế nổi nhớ anh, những ý nghĩ cố chấp đã bị xóa bỏ sẽ hồi sinh từ đồng tro tàn...

Nếu không phải là đêm ý loạn tình mê đó khiến tôi trở thành Cảnh phu nhân như sở nguyện, tôi cũng sẽ không nảy sinh ý muốn về cuộc sống tốt đẹp, sau đó lại bị hiện thực đẩy vào cảnh ngộ của nhân vật nữ phụ bi tình.

Nếu... Trên đời này mà tồn tại chữ “nếu”, cuộc sống sẽ không có nhiều điều bất lực, tất nhiên cũng sẽ không có nhiều câu chuyện hấp dẫn như vậy...

Thu lại nỗi phiền muộn vừa bị gọi lại bởi đôi tình nhân ở phía sau, tôi gấp sách vở, sang phòng tự học khác, tiếp tục cuộc chiến thi cử. Dưới áp lực đến ghê tởm, thời gian trôi qua rất nhanh, loáng một cái hai mươi ngày đã trôi qua. Trong khoảng thời gian đó, tôi không gọi một cuộc điện thoại cho Cảnh Mặc Vũ, anh cũng không gọi cho tôi.

Tôi tưởng Cảnh Mặc Vũ chỉ quan tâm đến người tình bé nhỏ ngọt ngào mà anh không nỡ rời xa nên quên hẳn người vợ lưu lạc ở bên ngoài từ lâu. Nào ngờ, tôi đang thi môn cuối cùng thì điện thoại di động trong túi áo rung lên.

Tôi lén lôi điện thoại ra xem. Nhìn thấy hàng chữ nhấp nháy trên màn hình, tôi bất giác nắm chặt di động. Chấn rung phảng phất thông qua các sợi dây thần kinh trong lòng bàn tay tôi, rung đến tận trái tim tôi.

Tôi cảnh giác liếc nhìn cô giám thị. Thấy cô vẫn ngồi trên bục giảng đọc báo, tôi mạo hiểm gửi tin nhắn cho Cảnh Mặc Vũ: *Em không tiện nghe điện thoại, anh tìm em có chuyện gì?*

Anh trả lời rất nhanh: *Nghe ba nói gần đây em rất bận, đang ôn thi à? Lúc nào mới được nghỉ?*

Về cơ bản em thi xong rồi. Có điều bọn em vẫn còn một tháng thực tập. Kết thúc đợt thực tập em mới có thể về nhà.

Ờ. *Tới đây tôi phải đến thành phố T công tác, em có cần tôi mang cho thứ gì không?*

Tôi cắn đầu bút mới có thể kìm nén sự xúc động, không cười thành tiếng.

Anh đến là tốt rồi. Tôi nhấn câu nói xuất phát từ đáy lòng, đọc lại thấy có vẻ nịnh bợ, tôi liền xóa đi, nhấn dòng chữ khác: *Em không cần gì cả.*

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc di động hồi lâu mà không thấy anh trả lời. Tôi đang định gửi thêm tin nhắn thì một bàn tay đột ngột thò tới, cướp đi động của tôi. Tôi ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt hung dữ của cô giám thị.

Tôi lau mồ hôi trán. “Em xin lỗi... Là anh trai em hỏi bao giờ em về nhà.”

“Trong lúc thi không được phép nhắn tin.” Cô giám thị cầm điện thoại của tôi rồi bỏ đi chỗ khác. Vào thời khắc cô quay người, tôi nghe thấy tiếng rung của điện thoại.

Một tiếng đồng hồ sau, tôi hoàn toàn không rõ nội dung câu hỏi trong đề thi. Đầu óc tôi chỉ nghĩ đến tin nhắn cuối cùng của Cảnh Mặc Vũ.

Việc đầu tiên tôi làm sau khi nộp bài là lấy lại điện thoại, mở tin nhắn.

Tôi mua cho em một món quà, tôi nghĩ em sẽ thích.

Mọi người nộp bài thi rồi lần lượt rời khỏi phòng, chỉ có tôi cầm điện thoại đứng ở bục giảng cười ngây ngô. Chỉ cần là đồ anh tặng, thứ gì tôi cũng thích.

Sau khi kết thúc kỳ thi căng thẳng, chúng tôi được nhà trường cử đến một số công ty ở thành phố T để làm quen với công việc thực tế.

Thấy tôi được cử đến Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Thiết bị Năng lượng Bác Tín, Tâm Tâm vỗ vai tôi đầy thông cảm.

Cô còn an ủi tôi: “Bác Tín cũng tốt, có thể học hỏi nhiều điều bổ ích.”

“Vậy sao? Cậu nghe ai nói thế?”

“À, tớ nghe một sư tỷ nói.”

Sau hai ngày thực tập ở công ty, tôi mới lý giải được một cách sâu sắc ánh mắt đồng tình vô hạn của Tâm Tâm. Công ty này không chỉ có ông chủ làm việc điên cuồng, mà còn có một đám giám đốc bộ phận điên cuồng làm việc bất kể ngày đêm. Văn hóa doanh nghiệp được tổng kết bằng một câu rất hay ho, trên thực tế không ngoài tám chữ: “Cung cúc tận tụy, đến chết mới thôi.”

Đợt thực tập vừa kết thúc, tôi đang ở bộ phận Nhân sự chờ kết quả sát hạch, giám đốc bộ phận Tiêu thụ có thân hình thấp bé hùng hổ xông vào. Anh ta nói đang rất cần người nên muốn xem xét kỹ lưỡng lý lịch của chúng tôi. Sau đó, anh ta lôi tôi và hai bạn nam khác từ bộ phận Sản xuất sang bộ phận Tiêu thụ.

Tôi thật sự muốn cho anh ta biết, tôi sinh ra đã không có tính cúi đầu hạ giọng cầu xin người khác, tôi tuyệt đối không phải loại người có thể làm ở bộ phận Tiêu thụ nhưng anh ta tỏ thái độ rất khiêm nhường và ôn hòa. Anh ta giải thích với chúng tôi, bộ phận Tiêu thụ gần đây có một dự án vô cùng quan trọng, phòng của anh ta thiếu người nên mới tìm đến chúng tôi. Có lẽ công việc sẽ vất vả nhưng một khi dự án thành công, công ty sẽ thưởng hậu hĩnh.

Vì số tiền thưởng hậu hĩnh, tôi quyết định ở lại.

Vừa bước vào phòng Tiêu thụ, một người đẹp vội vã tiến lại gần. “Giám đốc Trần, tài liệu anh cần đã chuẩn bị xong rồi.”

“Tốt!” Giám đốc nhận tập tài liệu. “Tiểu Sầm, đây là sinh viên thực tập mới đến công ty. Cô hãy giới thiệu để các em làm quen với môi trường làm việc, sau đó bảo Dương Dĩnh giới thiệu dự án Cảnh Thiên với các em.”

Cảnh Thiên? Không biết là chữ “Cảnh” và chữ “Thiên”^[1] nào?

[1] Trong tiếng Trung có rất nhiều từ đồng âm nhưng cách viết khác nhau và nghĩa khác nhau.

Người trợ lý đó nhìn đồng hồ, giới thiệu khái quát tình hình bộ phận Tiêu thụ trong năm phút. Sau đó, chị ta giao chúng tôi cho Dương Dĩnh đang bận tra tài liệu. Lần đầu tiên gặp Dương Dĩnh, tôi liền có cảm giác chị ta rất thích hợp làm nghề này.

Dương Dĩnh photo ba tập tài liệu, đưa cho chúng tôi. “Mấy ngày trước, Tổng giám đốc nghe nói có một vụ làm ăn rất lớn nên nhất định muốn nhảy vào. Đây là tài liệu liên quan, các em mau chóng làm quen đi!”

“Vâng ạ!” Tôi mở tập tài liệu. Hàng chữ đầu tiên đập vào mắt khiến tôi kinh ngạc kêu lên: “Công ty Cảnh Thiên?”

“Em đã nghe nói đến công ty này à?” Dương Dĩnh liếc tôi một cái, hai bạn nam cũng nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò.

Tôi đâu chỉ đơn giản là nghe nói, tôi còn biết Cảnh Thiên là do một tay ba tôi tạo dựng. Dưới sự điều khiển của Cảnh Mạc Vũ, công ty phát triển với quy mô ngày một lớn. Tôi nhướn mày, nhìn vào cặp mắt thông minh, lanh lợi của Dương Dĩnh, cất giọng kiên định: “Em có nghe nói, nhưng không biết rõ lắm.”

“Được, các em hãy đọc tài liệu đi. Tình hình cụ thể, chúng ta sẽ thảo luận ở cuộc họp. Hãy nhớ tập trung tìm hiểu sơ yếu lý lịch của Cảnh Mạc Vũ, đây là vấn đề quan trọng nhất.”

“Vâng ạ!”

Chương 8: Gặp lại

Tôi nhanh chóng mở tập hồ sơ về Cảnh Mạc Vũ. Tôi tưởng sẽ được đọc một bản chiến tích lừng lẫy của chồng tôi, nào ngờ lý lịch hết sức vắn tắt:

Cảnh Mạc Vũ: Hai mươi lăm tuổi, đã kết hôn. Tính cách thâm trầm, chững chạc, xử lý công việc bình tĩnh, không có bất cứ tật xấu nào.

Năm một tuổi, ba mẹ qua đời, được Cảnh Thiên Hạo nhận nuôi.

Năm mười tám tuổi, thông qua cuộc sát hạch nghiêm ngặt về thành tích học tập, năng lực, tiềm lực, khả năng thiên bẩm, hoài bão của Đại học Princeton, được nhận vào khoa Kinh tế của Đại học Princeton^[1], đồng thời tự học hai ngành cơ giới và hàng không.

Năm hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp bằng quản lý kinh tế và công trình cơ giới hàng không tại trường Đại học Princeton, về nước lập tức tiếp quản Cảnh Thiên. Sau một đợt cải cách thể chế mạnh mẽ, công ty Cảnh Thiên bắt đầu phát triển theo hướng công nghệ hiện đại.

[1] Đại học Princeton là trường đại học tư thục tọa lạc ở Princeton, New Jersey, Mỹ. Đây là viện đại học xếp thứ tư trong các trường và viện đại học cổ xưa nhất và là một trong tám trường và viện đại học của Ivy League.

Cách đây không lâu, hội đồng quản trị của Cảnh Thiên đã thông qua đề án mới do Cảnh Mạc Vũ khởi xướng, quyết định dốc hết khả năng của Cảnh Thiên, thậm chí cầm cổ núi đất đỏ, vay ngân hàng nguồn vốn lên đến trăm triệu, đầu tư xây dựng một công ty kỹ thuật tiên tiến, lấy luyện kim, khai thác năng lượng và bảo vệ môi trường làm phương hướng chủ đạo.

Tôi để ý đến thời gian dự án được thông qua, đó chính là ngày tôi trở về trường. Thảo nào Cảnh Mạc Vũ hai đêm liền không ngủ, chỉ uống một cốc cà phê rồi vội vàng tới tham gia cuộc họp quan trọng này.

Tài liệu còn cho biết, thời gian gần đây, Cảnh Mạc Vũ bận rộn khảo sát máy móc, thiết bị để chuẩn bị thành lập công ty mới. Mục tiêu khảo sát chủ yếu của anh là các doanh nghiệp nước ngoài như Đức, Hàn Quốc hay Nhật Bản. Công ty cỡ vừa mới thành lập như Bác Tín tất nhiên không nằm trong phạm vi lựa chọn của anh. Bác Tín mấy lần biểu đạt thành ý với Cảnh Mạc Vũ nhưng anh chỉ trả lời một cách khách sáo: “Sẽ nghiêm túc cân nhắc.”

Tuy nhiên, ông chủ của Bác Tín vẫn cố gắng hết sức giành đơn đặt hàng béo bở này. Tôi cho rằng Bác Tín nên tranh thủ cơ hội, vì khẩu hiệu “ủng hộ hàng trong nước, tẩy chay hàng Nhật”, họ cũng nên cố gắng một lần. Có điều, tôi biết tính Cảnh Mạc Vũ, một khi anh đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Khả năng Bác Tín đàm phán thành công hợp đồng là rất thấp. Khoản tiền thưởng đầu tiên trong đời tôi thế là đi tong.

Tuy khoản tiền thưởng không đến tay nhưng mỗi ngày được nghiên cứu về người đàn ông tôi yêu, tôi rất thích công việc này. Đặc biệt, mỗi lần đồng tai nghe các đồng nghiệp “buôn dưa lê” về ông xã mình trong giờ nghỉ trưa, tôi lại thu được nhiều điều bổ ích. Ví dụ như giờ nghỉ trưa hôm nay, trợ lý Sầm truyền đạt mệnh lệnh của Giám đốc, yêu cầu Dương Dĩnh điều tra sở thích của Cảnh Mạc Vũ, xem anh có hứng thú với cái gì...

Dương Dĩnh miễn cưỡng gật đầu. Trợ lý Sầm vừa đi khỏi, chị ta liền ném tập tài liệu xuống bàn, than vãn với các đồng nghiệp xung quanh: “Sở thích? Nói thì dễ lắm. Cảnh Mạc Vũ mới về nước ba năm, từ trước đến nay lúc nào cũng hành sự âm thầm, lặng lẽ. Đến nhân viên của anh ta còn chẳng biết sở thích của anh ta là gì, bảo tôi điều tra thế nào được.”

Một nữ đồng nghiệp không liên quan đến dự án tình cờ cầm cốc cà phê đi ngang qua. Chị ta dừng bước, nói xen vào: “Dù âm thầm đến mức nào, trên mạng kiểu gì cũng có tin tức “vĩa hè”. Cô cứ tìm scandal gì đó là có thể ứng phó với cấp trên.”

“Em tìm từ lâu rồi, chẳng có gì cả! Em còn nhờ người mua tin tức từ nhân viên của công ty Cảnh Thiên. Chị có biết họ nói thế nào không?”

“Nói thế nào?”

“Mức độ hiểu biết của bọn họ về Cảnh Mạc Vũ chỉ hạn chế trong công việc. Về cuộc sống riêng của anh ta, bọn họ chịu chết. Đến tin tức anh ta và em gái kết hôn, ngày hôm sau đọc báo buổi sáng bọn họ mới biết.”

“Không phải vậy chứ? Ngay cả đám cưới cũng bảo mật như vậy, người này làm việc cho FBI sao?” Đồng nghiệp nữ đi ngang qua lộ vẻ mặt không thể tin nổi.

“Đó là vì Cảnh gia không vẽ vang gì nên mới kỵ húy.” Một anh chàng đẹp trai trong nhóm dự án xoay ghế lại, bắt đầu trao đổi tin tức với đám đàn bà, con gái: “Tôi tìm hiểu thì được biết, hóa ra con gái của Cảnh Thiên Hạo, tức là người vợ hiện tại của Cảnh Mạc Vũ, lúc nhỏ hay bị bắt cóc. Một lần cô ta suýt bị kẻ thù giết chết, nếu không phải Cảnh Mạc Vũ phản ứng nhanh, đỡ hộ cô ta một viên đạn thì cô ta mất mạng từ lâu rồi. Kể từ sự cố đó, Cảnh Thiên Hạo không cho con gái công khai lộ diện. Do đó, đám cưới của bọn họ cũng chỉ có bạn bè thân thiết tham dự, những người khác không được phép tới gần.”

“Ồ, hóa ra là vậy!”

Dương Dĩnh bổ sung: “Còn nữa, theo tin tức nội bộ ở Cảnh Thiên, từ lúc Cảnh Mạc Vũ cắt đứt quan hệ về mặt luật pháp với Cảnh gia đến lúc tổ chức đám cưới chỉ mất năm ngày. Hôn lễ vô cùng chóng vánh của họ bị tờ báo buổi sáng hôm sau tiết lộ sự thật...”

“Sự thật gì cơ?”

“Nhị tiểu thư của Cảnh gia vốn có quan hệ thân mật với thiếu gia của một tập đoàn bất động sản nào đó, Cảnh Mạc Vũ y vào thế lực của anh ta ở Cảnh gia, chiếm đoạt tình yêu, bất chấp luân thường đạo lý, ép em gái lấy anh ta...”

Tôi đang uống trà liền phun hết ra ngoài. Đây mà là sự thật? Rõ ràng là lời bịa đặt không hơn không kém.

Dương Dĩnh liếc tôi một cái, tiếp tục phao tin đồn nhảm: “Từng câu từng chữ trong bài báo đó đều ám chỉ Cảnh Mạc Vũ dùng hạ sách này để bảo vệ quyền thừa kế độc nhất vô nhị của anh ta ở Cảnh gia.”

“Thì ra là vậy. Người có tiền đến hôn nhân cũng không thể làm chủ, bị ai thật đấy.” Một đồng nghiệp nữ vừa ghé qua mở miệng cảm thán.

Nghe mọi người bàn tán sôi nổi về cuộc sống riêng của mình, là đương sự, quả thực tôi không có lòng kiên nhẫn khoan tay đứng nhìn. Thế là tôi cầm cốc trà, tiến lại gần, tìm vị trí thuận lợi nhất để gia nhập đám buôn chuyện: “Chị Dĩnh, sau đó thế nào ạ? Cảnh Mạc Vũ có lên tiếng phản bác không?”

Người “buôn dưa lê” không bao giờ chê nhiều thính giả. Dương Dĩnh uống một ngụm nước, tiếp tục câu chuyện: “Tờ báo phát hành buổi sáng hôm đó bị mưa sạch. Tòa soạn báo còn trải qua một vụ hỏa hoạn kinh hoàng, may mà không xảy ra thương tổn. Sau đó, không một cơ quan truyền thông nào đưa tin tức liên quan.”

“Vậy à?” Tôi nhớ lại thật chi tiết về ngày thứ hai sau khi kết hôn. Lúc tôi xuống dưới nhà ăn sáng, sắc mặt Cảnh Mạc Vũ đúng là rất tệ. Thấy tôi muốn đọc báo, anh liền thu dọn hết đồng báo. Hình như trước khi ra cửa, anh còn nhận được một cuộc điện thoại, nhắc đến tin tức gì đó. Lẽ nào liên quan đến tòa soạn vô trách nhiệm đó?

Nhưng anh không hiểu đạo lý “giấu đầu hở đuôi”? Anh càng dùng thủ đoạn tàn nhẫn để phong tỏa tin tức sẽ càng khiến người khác hiểu lầm.

Nếu đổi lại là tôi, cách xử lý trực tiếp của tôi chắc chắn mềm dẻo hơn Cảnh Mạc Vũ. Tôi sẽ trực tiếp đến tòa soạn báo đó, bắt họ đăng tin độc quyền. Tôi yêu Cảnh Mạc Vũ, tôi sống chết đòi lấy anh, bất kể anh muốn hay không cũng vô dụng. Còn nữa, tôi và Tề Lâm, thiếu gia của tập đoàn bất động sản không chút quan hệ. Tuy anh ấy leo vào phòng ngủ của tôi vào đêm thứ hai sau đám cưới nhưng chúng tôi hoàn toàn trong sạch...

Uống một ngụm trà cho đỡ khô cổ, tôi quyết định tìm cơ hội thích đáng công khai mối quan hệ giữa tôi và Cảnh Mạc Vũ để tất cả mọi người đều biết, cuộc hôn nhân của chúng tôi mỹ mãn và hạnh phúc đến mức nào. Với điều kiện vài ngày sau, chúng tôi không làm thủ tục ly hôn.

Đang buồn chuyện sôi nổi với mọi người, điện thoại của tôi đột nhiên hiện tên nhân vật nam chính của câu chuyện. Tôi cầm điện thoại chạy ra một góc, hạ thấp giọng: “A lô!”

“Sao vậy? Em không tiện nghe điện thoại à?” Giọng anh vẫn bình thản như thường nhưng cũng đủ khiến tim tôi loạn nhịp.

“Đâu có, em đang cùng các đồng nghiệp ở nơi thực tập thảo luận... một số công việc. Sao hôm nay anh rảnh thế, tự nhiên lại gọi điện cho em?”

“Tôi muốn báo cho em biết, tôi đã lên máy bay, hai tiếng nữa sẽ đến thành phố T.”

“Tốt quá, để em đi đón anh!” Tôi mừng rỡ reo lên.

“Không cần đâu, công ty đối tác sẽ cử người đến đón. Tôi nghĩ em không nên lộ diện thì hơn.” Nói xong, anh dường như ý thức điều gì đó, nói thêm: “Em cũng biết đấy, ba không muốn em công khai lộ diện.”

“Thế thì thôi vậy.”

“Tôi nay em có rảnh không, cùng đi ăn cơm tối nhé?”

“Có thể em phải làm thêm giờ.” Tôi thăm nhủ, vì anh đến đây, cấp trên chắc chắn sẽ không tha cho bọn em.

“Không sao, tôi đợi em!”

“Được!”

Tôi lưu luyến cúp điện thoại, góc đằng kia, Giám đốc Trần đột nhiên xông ra từ văn phòng của anh ta. “Trình Tổng vừa gọi điện thoại, nói Cảnh Mạc Vũ sắp đến thành phố T. Trình Tổng sẽ từ Bắc Kinh trở về ngay, buổi tối sẽ về đến đây. Trình Tổng bảo chúng ta đi đón và bố trí khách sạn cho Cảnh Mạc Vũ trước. Triệu Trương, mau đi đặt khách sạn. Tiểu Dương, cô cùng tôi ra sân bay đón người.”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa chuẩn bị xong phương án...” Dương Dĩnh ngập ngừng.

“Không kịp nữa rồi, chúng ta sẽ thảo luận trên đường đi.” Giám đốc Trần nhanh chóng sắp xếp đầu vào đây. “Tiểu Sầm, cô bảo phòng Kỹ thuật cử người đi cùng chúng ta. Tiểu Lâm, mau đi gọi xe. Tiểu Lâm! Tiểu Lâm đâu rồi?”

“Anh Lâm đi ăn cơm rồi ạ!” Tôi dừng cảm lách đến bên cạnh Giám đốc Trần, xung phong nhận việc. “Giám đốc Trần, để em đi gọi xe giúp anh.”

“Ồ, nhanh lên.” Giám đốc Trần đảo mắt một vòng, lại quay về, quan sát kỹ gương mặt và cách ăn mặc, trang điểm của tôi. “Cô đi cùng chúng tôi.”

Câu nói đúng ý tôi, tôi vội vàng đáp: “Vâng ạ!”

Ô tô tăng tốc ra sân bay. Trên đường đi, Giám đốc Trần và cấp dưới của anh ta gấp rút đề ra phương án làm thế nào để thuyết phục Cảnh Mạc Vũ. Cuối cùng, bọn họ đều nhất trí cho rằng, những thủ đoạn truyền thống như “mỹ nhân kế”, “trích hoa hồng”, “lôi kéo quan hệ” đều không thể áp dụng với Cảnh Mạc Vũ. Cơ hội thành công duy nhất là bọn họ có thể cung cấp sản phẩm khiến anh ta hài lòng. Trong đó, tiêu chuẩn của “sự hài lòng” không bao gồm giá cả. Nhân viên phòng Kỹ thuật than phiền, bọn họ bị áp lực rất lớn.

Lắng nghe mọi người nói chuyện, tôi rút ra một kết luận quan trọng: ông xã của tôi chọn máy móc, thiết bị rõ ràng khắt khe hơn chọn vợ nhiều.

Dưới ánh đèn sáng choang ở sân bay, tôi nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ ngay lập tức. Từ người anh toát ra một vẻ lãnh đạm và tao nhã, khiến anh ở giữa dòng người qua lại mà chói mắt hơn cả ánh đèn điện. Bên cạnh anh còn có một người đàn ông cao gầy, ăn mặc lịch sự. Nếu tôi nhớ không nhầm, anh ta là Kim Triển Bằng, trợ lý của Cảnh Mạc Vũ. Đi tới lối ra, trợ lý Kim nói nhỏ bên tai anh câu gì đó. Anh hơi gật đầu, ánh mắt quét qua đám đông, sau đó đột nhiên khựng lại.

Cách vô số người đi qua đi lại, anh đã nhìn thấy tôi. Tôi mỉm cười, nháy mắt với anh, khóe miệng anh nhếch lên thành một đường cong rung động lòng người. Gương mặt Kim Triển Bằng lộ vẻ kinh ngạc.

Sau đó, Cảnh Mạc Vũ tiến về phía tôi. Nhưng anh mới đi vài bước, Giám đốc Trần và Dương Dĩnh bỗng đứng chắn giữa chúng tôi. Họ đưa danh

thiếp cho anh, cung kính cho biết họ là người của công ty Bác Tín, Trình Tổng cử bọn họ đến đón anh. Cảnh Mạc Vũ không trả lời, ánh mắt vẫn dừng lại trên người tôi, có chút do dự. Vì không muốn anh khó xử, tôi lập tức tiến lại gần, đứng bên cạnh Giám đốc Trần, bày tỏ lập trường: "... Tôi cũng là nhân viên phòng Tiêu thụ của công ty Bác Tín... Xin chào Cảnh Tổng!"

Cảnh Mạc Vũ ho nhẹ một tiếng, vừa khéo che giấu nụ cười trên khóe môi. "Cô có danh thiếp không?"

Tôi ngẩn người, theo phản xạ sờ túi áo trống không. "Thật ngại quá, tôi quên không chuẩn bị."

"Cô ấy tên là Cảnh An Ngôn, sinh viên Đại học T, hiện đang thực tập ở phòng Tiêu thụ chúng tôi." Giám đốc Trần lập tức giới thiệu.

"Họ Cảnh rất hiếm gặp."

Tôi nghiêng đầu, cười tủm tỉm. "Đúng vậy, điều đó chứng tỏ tôi và Cảnh Tổng rất có duyên."

"Có lẽ vậy." Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, khóe mắt anh đầy ý cười. Người bình thường đều có thể nhìn ra điều khác lạ trong ánh mắt anh, hướng hồ một người từng trải như Giám đốc Trần.

Bắt gặp ánh mắt mờ ám của Giám đốc Trần và Dương Dĩnh, dù không có kinh nghiệm nhưng tôi cũng hiểu ra vấn đề, rõ ràng Cảnh Mạc Vũ có ý. Tuy nhiên, mục đích của anh là gì, tôi nhất thời không đoán ra.

Sau khi rời khỏi đại sảnh của sân bay, Giám đốc Trần báo cho trợ lý Kim khách sạn đã đặt sẵn, đồng thời cho biết Trình Tổng đang trên đường từ Bắc

Kính trở về, tối nay có tổ chức bữa tiệc đón Cảnh Mạc Vũ và trợ lý Kim. Trợ lý Kim lập tức nhìn Cảnh Mạc Vũ, anh như vô tình mà cố ý liếc tôi một cái rồi gật đầu. Trợ lý Kim liền nhận lời Giám đốc Trần.

Nói xong, Cảnh Mạc Vũ lên xe ô tô của anh ở thành phố T. Chúng tôi cũng lên xe của chúng tôi, đi trước dẫn đường.

Trên đường về công ty, Giám đốc Trần vui vẻ bố trí công việc buổi chiều và bữa tiệc buổi tối. Tôi ngược nhìn bầu trời. Hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm thấy ở thành phố T. Bầu trời trong xanh như vừa được tắm gội, mây trôi lững lờ như cỗi hư vô, quán quýt, kéo dài bất tận. Dương Dĩnh hỏi dò tôi, có cần về ký túc thay bộ đồ khác hay không. Tôi cúi xuống nhìn chiếc áo sơ mi kẻ sọc và chiếc quần bò hết sức giản dị trên người, sau đó quyết định xuống xe ở một chỗ gần trung tâm thương mại. Tôi gọi điện cho Tâm Tâm Mơ Hồ, nhờ cô giúp đỡ.

“Cảnh phu nhân, tớ đang bận việc, có gì thì nói nhanh lên.” Bạn Tâm nào đó thì thà thì thảo.

Tôi không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: “Chuyên gia mau cho ý kiến, Giám đốc bảo tớ tối nay đi tiếp một khách hàng quan trọng. Tớ nên mặc đồ gì cho thích hợp?”

“Đồ công sở chứ còn gì nữa, vừa thoải mái vừa lịch sự.”

“Nếu vị khách hàng quan trọng đó là...” Đang mãi nói chuyện điện thoại, tôi bất chợt phát hiện xe của Cảnh Mạc Vũ dừng trước mặt, cửa kính xe từ từ hạ xuống, tôi nháy mắt cười với anh. “... Ông chồng mới cưới của tớ thì sao?”

Đầu máy bên kia trầm mặc ba giây. Sau đó, giọng nói tương đối khoa trương của bạn Tâm Tâm Mơ Hồ đột nhiên truyền tới: “Gì cơ? Khoa có cuộc thảo luận à? Ở giảng đường nào?... Không đi có được không? Vậy sao? Đề tớ nói với lãnh đạo một tiếng.”

Cửa kính chiếc xe đối diện lại kéo lên, xe của anh tiếp tục chuyển bánh. Tôi hôn chụt một cái vào điện thoại. “Bạn yêu, tớ yêu cậu chết đi được. Bây giờ tớ bắt xe đến cổng công ty của cậu chờ cậu. Mười phút nữa cậu xuống dưới nhé!”

“Được.”

Danh hiệu “chuyên gia tình yêu” của Tâm Tâm không phải tự nhiên mà có. Ngay cả việc chọn quần áo, cô cũng chọn đồ có mùi vị “tình yêu”. Bộ váy liền hở ngực pha hai màu đen trắng vừa làm nổi bật đường cong trên ngực và vai của người phụ nữ, lại không quá hở hang, tầm thường. Bộ váy cắt may tinh tế vừa khít người, thể hiện vẻ thuần khiết nhưng không kém phần trang nhã. Phần eo có dây đai thắt nơ con bướm trông rất sinh động.

Quan trọng nhất, phần thắt lưng của bộ váy có khóa kéo, không chỉ tiện lợi cho việc tự mặc mà cả việc tự cởi đồ trong những tình huống đặc biệt. Tôi diện bộ váy, quay một vòng để chuyên gia ngắm nghía. Cuối cùng, chuyên gia kết luận: “Nếu là đàn ông, nhất định anh ấy sẽ rung động.”

Tôi hài lòng với kết quả giám định của chuyên gia.

Sau khi chọn xong quần áo, tôi về ký túc trang điếm nhẹ. Khi tôi tới công ty đã hơn bốn giờ chiều, Giám đốc Trần và Tổng giám đốc đi gặp Cảnh Mạc Vũ. Dương Dĩnh ăn mặc chỉnh tề đưa tôi và trợ lý Sầm đến một nhà hàng nổi tiếng. Trên đường đi, Dương Dĩnh hỏi tôi: “Em có biết uống rượu không?”

“Em biết nhưng tử lượng không tốt lắm.”

Còn nhớ lúc tôi vừa mới hiểu chuyện, ba đặt tôi ngồi lên đùi ông, cầm cốc rượu dạy dỗ tôi: “Trong thế giới của người Trung Quốc, rượu là một loại vũ khí có tính sát thương lớn nhất, biết uống rượu thì làm gì cũng thuận lợi. Thậm chí nó có thể giúp một người phụ nữ chinh phục đàn ông...”

Lúc đó, tôi còn nhỏ, không hiểu biết nên tuyệt đối tin tưởng đạo lý đã bị bề cong của ba. Tôi bắt đầu thưởng thức rượu vang năm bốn tuổi, thử uống bia năm tám tuổi. Năm mười sáu tuổi, vì cho rằng tử lượng của bản thân không tồi, tôi đã lấy trộm chai rượu mạnh ba để dành mười mấy năm với mục đích chinh phục Cảnh Mạc Vũ. Kết quả, khi chai rượu đã cạn, Cảnh Mạc Vũ vẫn thản nhiên mỉm cười, còn tôi bất tỉnh nhân sự, đầu đau như búa bổ suốt ba ngày liền. Kể từ lúc đó, tôi có nhận thức sâu sắc về khả năng uống rượu đáng xấu hổ của mình.

“Chị Dĩnh, với tử lượng của em, chỉ e là mười em cũng không thể chuốc say một Cảnh Mạc Vũ.” Tôi nói thật lòng.

Nghe tôi bộc bạch, Dương Dĩnh lập tức lấy từ túi xách một vỉ thuốc, đưa cho tôi. “Thuốc giải rượu này cũng hiệu quả lắm. Bây giờ em uống trước một viên, lát nữa nếu cảm thấy đau đầu, có thể uống thêm một viên nữa.”

Bỏ một viên thuốc vào miệng, cảm nhận vị chua ngọt tan trong cổ họng, tôi không khỏi cảm thán. Nếu người Trung Quốc chịu khó dùng tinh thần nghiên cứu này áp dụng vào việc nghiên cứu, sản xuất các loại thuốc khác, có lẽ căn bệnh ung thư cũng có thể chữa khỏi từ lâu. Tuy nhiên, không hiểu vì sao, sau khi uống thuốc, tôi lại cảm thấy trong lòng không dễ chịu.

Do bị tắc đường nên lúc chúng tôi đến nhà hàng, Cảnh Mạc Vũ và Trình Tổng đã ngồi vào vị trí, đang gọi món. Cảnh Mạc Vũ lật quyển thực đơn bằng động tác rất tao nhã nhưng các món anh gọi khiến những người có mặt phải há hốc miệng. “Thịt kho tàu, thịt bò xé tay, gà cay, canh xương dê... Còn nữa...”

Cảnh Mạc Vũ ngược nhìn nhân viên phục vụ. “Ở đây có xương ống xốt tương không? Loại nhiều thịt, có thể rút tủy ấy.”

Anh chàng nhân viên phục vụ hóa đá ngay tại chỗ. “Món này... Xin anh đợi một lát, để tôi đi hỏi nhà bếp xem họ có thể làm hay không.”

“Thôi khỏi, đổi thành món sườn rán là được rồi.” Đóng quyển thực đơn, Cảnh Mạc Vũ nhẹ nhàng ngẩng lên, đưa mắt về phía tôi. Gương mặt anh vẫn trung vẻ lạnh nhạt vạn năm không thay đổi nhưng ánh mắt lóe sáng. Giám đốc Trần quả nhiên là người từng trải. Bắt gặp ánh mắt đầy hứng thú của Cảnh Mạc Vũ, anh ta lập tức thông suốt vấn đề, chỉ vào chỗ trống bên tay trái Cảnh Mạc Vũ. “Tiểu Ngôn, lại ngồi bên này đi!”

“Vâng ạ!” Tôi liền ngồi bên cạnh Cảnh Mạc Vũ.

Nhân lúc chờ đồ ăn, mọi người bắt đầu trò chuyện rôm rả. Cảnh Mạc Vũ cầm chén trà đưa lên miệng, cất giọng nhàn nhạt, chỉ đủ để hai chúng tôi nghe thấy: “Làm nghề tiêu thụ? Em sợ ba không nuôi nổi em hay sợ tôi không nuôi nổi em?”

Tôi nhích lại gần anh, hạ giọng nói: “Em sợ, em không nuôi nổi anh và ba. Anh mở rộng sự nghiệp của Cảnh gia ngày một lớn, có lẽ không bao lâu nữa, anh sẽ mệt đến chết. Do đó em phải chuẩn bị đảng hoàng, nắm bắt cơ hội rèn luyện bản thân. Đến lúc đó, em mới có thể tiếp nhận thật tốt sự nghiệp anh chưa hoàn thành.”

Cảnh Mạc Vũ phì cười: “Tôi có nên lý giải lời nói này của em thành... em đang quan tâm đến tôi?”

“Nếu anh thích hiểu theo nghĩa đó, em cũng chẳng còn cách nào khác.” Lý do có vẻ đường hoàng nhưng trên thực tế, tôi bị đẩy đến phòng Tiêu thụ một cách bị động.

Tôi không nhớ ai đó từng nói: trong bữa cơm, uống rượu là khâu then chốt, còn trong bữa nhậu, tửu sắc mới là thực chất.

Khi tiệc rượu chính thức bắt đầu, Dương Dĩnh và trợ lý Sầm thay nhau chúc rượu Cảnh Mạc Vũ. Anh không từ chối, sắc mặt không hề thay đổi, trong khi các người đẹp gần như không chống đỡ nổi. Dưới ánh mắt ra hiệu của Giám đốc Trần, tôi buộc phải ra mặt, liên tục cụng ly với anh. Có lẽ do uống hơi vội, cũng có thể do rượu quá nặng nên chỉ uống được vài ly, đầu tôi đã chệnh choáng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, đĩa của tôi bỗng xuất hiện một miếng sườn rán.

Tôi ngẩng đầu, người bên cạnh vẫn điềm nhiên như không: “Em hãy ăn chút đồ trước, tránh lát nữa uống say, bị người ta bán đi cũng không biết.”

Tôi đột nhiên không thể phân biệt bữa cơm này rốt cuộc là Bác Tín chuẩn bị cho Cảnh Mạc Vũ, hay là Cảnh Mạc Vũ chuẩn bị cho Bác Tín.

“Tại sao anh lại giả bộ có hứng thú với em trước mặt bọn họ?” Tôi hỏi.

Cảnh Mạc Vũ cau mày, dường như không tán đồng cách nói của tôi nhưng cũng không phản bác. “Tôi đang cho em cơ hội, giúp em tích lũy kinh nghiệm làm marketing. Biểu hiện của em rất tốt, hãy tiếp tục cố gắng!”

Giả vờ say rượu, tôi tươi cười ghé sát Cảnh Mạc Vũ. Dưới gầm bàn, tôi vắt chân phải lên chân trái, mũi giày cao gót nhẹ nhàng lướt qua bắp chân anh. “Tiếp tục cố gắng mà anh vừa nói là ám chỉ hành động này phải không?”

Bàn tay cầm ly rượu của anh cứng đờ.

“Không phải, ý tôi là...” Cảnh Mạc Vũ đặt ly rượu xuống bàn, ngồi xoay người sang một bên. “Sau khi chiếm được cảm tình của khách hàng, em nên dừng lại đúng lúc, tìm cách để khách hàng có hứng thú với sản phẩm của em, chứ không phải bản thân em.”

Lời nói rất có lý. Tuy nhiên, bây giờ tôi càng mong anh có hứng thú với bản thân tôi, chứ không phải với sản phẩm của công ty. Thực tế chứng minh, Cảnh Mạc Vũ nói không sai. Khi tiệc rượu đến giai đoạn cao trào, không khí xa cách giữa những con người xa lạ bị xóa bỏ, Trình Tổng khéo léo dẫn dắt vào chủ đề chính. Ông ta tiết lộ khát vọng xây dựng một nhãn hiệu thiết bị chất lượng tốt do Trung Quốc chế tạo, còn kể về quá trình phát triển gian nan, vất vả của Bác Tín.

Cuối cùng, Trình Tổng nói: “Tôi hy vọng được hợp tác với Cảnh Thiên, không phải vì mục đích kiếm nhiều tiền. Tiền nhiều đến mấy cũng chỉ là con số trong ngân hàng. Tôi muốn làm những việc thiết thực, muốn chứng minh thiết bị, máy móc của Trung Quốc không thua kém Đức và Nhật Bản...”

Cảnh Mạc Vũ nâng ly rượu. “Trình Tổng, tôi cũng hy vọng Trình Tổng có thể chứng minh.”

“Nghe nói Cảnh Tổng từng tự học ngành hàng không và cơ giới tại Đại học Princeton, không biết Cảnh Tổng có nhã hứng đi tham quan xưởng sản

xuất của Bác Tín chúng tôi hay không?”

“Khi nào về, tôi sẽ bảo trợ lý điều chỉnh lịch trình, xem có thể sắp xếp thời gian hay không.” Cảnh Mạc Vũ không trả lời chắc chắn.

...

Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, bữa tiệc rượu của chúng tôi cũng kết thúc khi trời đã khuya. Tiếp theo đó là màn tạm biệt và đưa tiễn.

Hai vị lãnh đạo của hai bên đương nhiên có xe riêng, không cần cấp dưới bận tâm. Đám nhân viên chúng tôi được Giám đốc Trần bố trí lên một chiếc xe.

Gió mát rượi, đêm tối lờ mờ, trong lòng tôi bỗng dưng xuất hiện một sự vương vấn mơ hồ. Tôi liếc người bên cạnh, nói: “Giám đốc Trần, trường em không thuận đường, để em tự đi về cũng được.”

“Thế sao được! Muộn như vậy rồi, con gái đi một mình rất nguy hiểm.”

“Khách sạn tôi ở rất gần trường Đại học T, hay là để tôi đưa cô ấy về?” Khi giọng nói hờ hững phát ra từ miệng Cảnh Mạc Vũ, bầu không khí bỗng trở nên kỳ quái.

Tôi không muốn từ chối nhưng cũng không tiện nhận lời.

Giám đốc Trần không muốn nhận lời nhưng cũng không dám từ chối thẳng.

Im lặng một lúc, cuối cùng Giám đốc Trần quyết định làm anh hùng cứu mỹ nhân, giúp tôi khéo léo từ chối Cảnh Mạc Vũ: “Muộn như vậy rồi, sao chúng tôi có thể phiền Cảnh Tổng! Thật ra cũng không phải đi xa lắm, để chúng tôi tiễn cô ấy.”

Cảnh Mạc Vũ không cố chấp, bắt tay Trình Tổng rồi lên xe đi trước. Tôi chỉ còn cách kìm nén tâm trạng lưu luyến, ngoan ngoãn ngồi lên xe của công ty. Ô tô chạy một vòng quanh thành phố, cuối cùng mới dừng lại trước cổng Đại học T. Khi xuống xe, gió đêm lạnh lẽo thổi tới mang theo mùi xăng nồng nặc khiến tôi buồn nôn. Tôi tựa người vào cây hòe già ở bên đường, lặng lẽ cầm điện thoại chờ đợi.

Mấy năm nay, dù nhớ Cảnh Mạc Vũ đến mức nào, tôi cũng không chủ động gọi cho anh, sợ quấy rầy anh. Vì vậy, tôi đã quen chờ đợi, quen với tâm trạng quanh quẩn giữa hy vọng và thất vọng. Tôi đợi một lúc lâu, đến mức người tê cứng trong gió lạnh. Điện thoại di động cuối cùng cũng vang lên tiếng nhạc chuông tôi đặt riêng cho anh: *Xin anh hãy nói cho em biết, yêu anh là một sai lầm. Đừng để em chờ đợi trong đêm dài cô quạnh... Tháo bỏ sự mê muội của em... Thu lại sự lạnh nhạt của anh...*

Sau khi xác định không phải là ảo giác, tôi bấm phím nghe, cố gắng giữ giọng điệu nhẹ nhõm, vui vẻ: “Em về trường rồi, anh cũng đến khách sạn rồi phải không?”

“Ồ.” Đầu máy bên kia vọng tới tiếng gió thổi, không giống ở trong khách sạn.

“Anh đang ở đâu?”

“Em quay lại đi!”

Tôi lập tức quay đầu. Trong đêm tối, hình bóng anh dưới ánh đèn đường kéo dài tít tắp.

Nếu là mấy năm trước, nhất định tôi sẽ chạy nhanh về phía Cảnh Mạc Vũ, lao vào lòng anh rồi nói lớn: “Anh biết không? Em nhớ anh chết đi được!” Chắc anh sẽ ôm bờ vai đông cứng của tôi, cất giọng vừa lo lắng vừa trách móc: “Muộn rồi còn không về ký túc, em không biết buổi tối ở ngoài đường có nhiều kẻ xấu hay sao?”

Hiện tại, anh đứng ngay trước mặt tôi, tôi có thể nghe rõ tiếng thở của anh qua điện thoại. Thế nhưng tôi không biết nên tiến thêm một bước với bộ dạng nào, không biết phải mở miệng ra sao... Vì vậy, tôi quyết định, anh bất động, tôi cũng bất động.

Cảnh Mạc Vũ tắt điện thoại, đi về phía tôi. Anh cởi áo khoác ngoài, khoác lên vai tôi. Lòng bàn tay ấm áp của anh cách một lớp áo, in dấu trên bờ vai lạnh giá của tôi, khiến trái tim tôi loạn nhịp.

Tôi nghĩ mình nên nói câu gì đó để phá vỡ sự trầm lặng. “Anh đợi ở đây lâu rồi phải không?”

“Không.” Cảnh Mạc Vũ bình thản nói. “Tôi đi đằng sau xe công ty em từ đầu đến cuối.”

“Hả? Anh đi theo em? Lẽ nào anh sợ Giám đốc Trần đem em đi bán? Mà nếu có bán, chắc chắn anh ta sẽ bán cho anh.”

“Tôi bỏ nhiều tiền như vậy để cưới em, bán em cho ai, tôi cũng lỗ.”

“Anh bỏ tiền cưới em? Hôn lễ thất bại đó không phải do anh tổ chức đây chứ?” Tôi còn tưởng kiểu xa xỉ, khoa trương đó là phong cách của ba.

Cảnh Mạc Vũ nhú mày. “Thất bại sao?”

“Ồ...” Thật ra bây giờ hỏi tương lại, đám cưới của tôi không hề thất bại. Trời biển xanh biếc, lãng mạn, đẹp đẽ...

“Cả đời mới có một lần, tôi không muốn phải tiếc nuối.”

Cả đời mới có một lần! Câu này có ý thề non hẹn biển, chân tình biển cạn đá mòn. Nhưng tôi vẫn không chắc chắn, hỏi lại anh: “Anh xác định chỉ một lần?”

Cảnh Mạc Vũ không trả lời, cup mắt, cầm bàn tay trái của tôi. Ngón tay tôi bỗng lạnh lạnh, một chiếc nhẫn bạch kim được lồng vào ngón áp út của tôi. Hoa văn uốn lượn của chiếc nhẫn ánh lên dưới ngọn đèn đường mờ ảo. Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là kiểu nhẫn cưới bạch kim mới nhất trong series Cartier Love tôi từng thấy trên tạp chí tháng trước. Kiểu nhẫn này là sự kết hợp hoàn hảo giữa cổ điển và hiện đại, tượng trưng cho tình yêu và hôn nhân mãi mãi không thay đổi.

Tôi mừng rỡ ngược lên, đón ánh mắt sâu thẳm của anh. “Đây là nhẫn cưới sao?”

“Ừ.” Cảnh Mạc Vũ nhìn vào tận đáy mắt tôi, trịnh trọng nói từng tiếng một: “Ngôn Ngôn, chuyện em bảo anh suy nghĩ, anh đã suy nghĩ nghiêm túc. Anh sẽ không ly hôn với em.”

“Tại sao?” Tôi chờ đợi câu trả lời của anh, một câu trả lời có thể giúp tôi kiên định về giá trị tồn tại của cuộc hôn nhân đối với tôi cũng như với anh.

“Trước đây anh không muốn chấp nhận em là bởi anh không biết làm thế nào để yêu em, sợ làm em bị tổn thương. Anh hy vọng mãi mãi làm người anh trai tốt của em. Nhưng hiện tại, chúng ta đã đi tới nước này, không thể nào giống như trước kia...”

Tôi hỏi thẳng anh: “Bây giờ, anh có yêu em không?”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc trong giây lát. “Em và ba là hai người thân duy nhất của anh. Bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều không muốn mất hai người, mất gia đình này... Em có hiểu không?”

“Em hiểu...” Cuối cùng trái tim anh cũng không thuộc về tôi. Đối với anh, tôi chỉ là người thân, là trách nhiệm của anh. Đối với một đứa trẻ mồ côi không cha mẹ, không cội nguồn như anh, tình thân là thứ khó khăn lắm anh mới có được nên anh sợ đánh mất. Anh thà chấp nhận cuộc hôn nhân bất hạnh, cũng phải bảo vệ gia đình của anh, bảo vệ người thân của anh.

“Ngôn Ngôn!” Cảnh Mạc Vũ nắm chặt tay tôi, mười đầu ngón tay đan bào nhau, tựa như muốn thể hiện sự kiên quyết và cố chấp của mình. “Em hãy cho anh thời gian, anh sẽ cố gắng làm một người chồng tốt, anh sẽ cố gắng hết sức để mang lại hạnh phúc cho em.”

Đây không phải là câu trả lời tôi muốn nghe. Tôi thất vọng rời ánh mắt đi chỗ khác. Từ trước đến nay, tôi không muốn cưỡng ép anh. Nhưng cuối cùng, tình thân lại trở thành xiềng xích giam cầm anh. “Cứ miễn cưỡng như vậy thì có ý nghĩa gì? Anh biết rõ, thứ em cần không phải là sự bố thí của anh...” Tôi nghiêng răng, rút chiếc nhẫn khỏi ngón áp út, nhét vào tay Cảnh Mạc Vũ. “Chúng ta vẫn nên ly hôn thì hơn.”

Nói xong, tôi quay người bỏ đi trên con đường tăm tối không nhìn thấy tận cùng.

Đến thời khắc phải đối diện với sự mất mát, tôi mới phát hiện, việc từ bỏ không đến nỗi khó khăn như tôi tưởng tượng. Trong đêm đen, dù không có ánh trăng, ít nhất còn có đèn đường chiếu sáng lối đi. Nhưng tôi không ngờ, mới đi được hai bước, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên đuổi theo, túm chặt cổ tay tôi. “Ngôn Ngôn, em còn muốn anh làm gì nữa?”

“Em chỉ cần anh yêu em! Không phải tình cảm yêu thương của anh trai dành cho em gái, cũng không phải trách nhiệm của người chồng đối với người vợ. Thứ em cần là tình yêu của một người đàn ông đối với một người đàn bà.”

“Ngôn Ngôn, em hãy cho anh thêm chút thời gian.” Cảnh Mạc Vũ đưa tay nâng mặt tôi lên, định giúp tôi lau giọt nước mắt ở khóe mi. Nhưng tôi đẩy anh ra, vì quá dùng sức, tôi loạng choạng lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Tôi cho anh từng ấy thời gian còn ít hay sao? Tôi đợi anh ba năm, đổi lại là cảnh anh ôm người phụ nữ khác ở đám cưới của tôi. Nghĩ đến Hứa Tiểu Nặc, tôi lắc đầu. “Dù cho anh bao nhiêu thời gian, em cũng không có cách nào thay đổi con người anh.” Bởi trong lòng anh đã có người phụ nữ khác.

Thấy anh tiến lên một bước, tôi run rẩy lùi lại hai bước. “... Hãy đem sự thương hại và bố thí của anh cho người phụ nữ cần đến nó. Cảnh An Ngôn này không cần.”

“Em...” Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, đáy mắt vẫn tia máu đỏ. Tôi biết anh rất tức giận, chỉ những lúc giận dữ, ánh mắt anh mới đáng sợ như vậy.

Tôi luống cuống tiếp tục lùi lại.

“Em nhất định bắt anh phải coi em là đàn bà ngay bây giờ... Được thôi!” Cảnh Mạc Vũ xông đến trước mặt tôi, túm chặt bàn tay đang run rẩy của tôi. Bất chấp sự giãy giụa của tôi, anh lôi tôi đến chỗ xe của anh và nhét tôi vào bên trong.

Sống với anh hai mươi năm, chưa bao giờ anh nổi nóng với tôi, càng không có những hành động thô bạo như lúc này. Tôi hơi hốt hoảng. “Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Về khách sạn.” Cảnh Mạc Vũ không phải nói với tôi mà nói với người tài xế đang trợn mắt kinh ngạc. Tài xế không dám hỏi nhiều, lập tức nổ máy, lái xe về khách sạn với tốc độ bảy mươi kilômét một giờ.

Trợ lý Kim ngồi ở ghế lái phụ, từ đầu đến cuối chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Chương 9: Viên phòng

Cửa phòng khách sạn vừa mở ra, Cảnh Mạc Vũ liền kéo tôi vào căn phòng tối đen như mực.

Sau tiếng đóng cửa đánh “sầm”, anh đè tôi vào tường, thân hình cao lớn, rắn chắc của anh ép chặt vào người tôi. Anh bóp cằm tôi, môi phủ xuống.

Một nụ hôn đến với tốc độ và sức mạnh khác thường khiến tôi chỉ có một cảm giác, đó là đau đớn. Đau từ bờ môi đến nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng. Nhưng tôi không phản kháng, cũng không né tránh. Tôi giơ tay ôm cổ anh, hé miệng đón nhận sự xâm nhập của anh.

Tuy tôi không hiểu tại sao Cảnh Mạc Vũ đột nhiên ham muốn tôi, vào thời khắc này, với cách thức như vậy nhưng đối với tôi, những điều đó không quan trọng.

Có lẽ đây là cảm giác của tình yêu, thà đau đớn chứ không muốn đánh mất.

Nụ hôn mỗi lúc một sâu, đầu lưỡi quấn quýt đến mê loạn. Bàn tay nóng bỏng của anh ngày càng trắng trợn trên người tôi, không ngừng vuốt ve đường cong mềm mại của tôi. Tôi co người, anh kéo mạnh váy của tôi, hai đỉnh đồi thoát khỏi sự gò bó, rơi vào lòng bàn tay nóng bỏng của anh, để mặc anh nắn bóp. Tôi không chịu nổi cảm giác đau nhói lạ thường, khẽ rên một tiếng. Trong căn phòng tối, tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ cảm thấy xúc cảm và sự đau đớn quen thuộc đó lại một lần nữa cuốn tôi vào vực sâu vô tận, muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu.

Cơ thể tôi đột nhiên nhẹ bẫng. Cảnh Mạc Vũ đẩy tôi xuống sofa bên cạnh, sau đó nằm đè lên người tôi. Nụ hôn bá đạo của anh rơi xuống bờ vai tôi, gây cảm giác tê tê. Hình ảnh trong ký ức chợt nổ tung, lần lượt hiện ra trước mắt tôi. Đó là một đêm triền miên và chiếm hữu, khiến tôi trải qua đau đớn và hoan lạc. Tôi phảng phất ngửi thấy hương hoa hợp hoan...

Khóa kéo ở sườn váy bị kéo xuống, nụ hôn nóng bỏng và động tác vuốt ve của anh chạy dọc cơ thể tôi... Tôi ôm chặt lấy anh, cảm nhận ngọn lửa đang bùng cháy trong người anh, nghe tiếng thở gấp gấp của anh. Đối với tôi, như thế là quá đủ.

Sau đó, Cảnh Mạc Vũ kéo váy tôi. Động tác của anh nồn nóng như một khắc cũng không muốn trì hoãn. Dường như anh sợ, nếu chần chừ dù chỉ một giây, anh sẽ không thể tiếp tục cuộc ái ân đầy tội lỗi này.

Mọi chuyện xảy ra trong đêm tối như lần đầu tiên. Dục vọng nóng bỏng của anh đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể tôi. Không có sự đau đớn kịch liệt, chỉ có niềm khát khao được lấp đầy và cơn khoái cảm bao trùm cơ thể.

“Ừm...” Tôi cắn chặt môi, nuốt tiếng rên rỉ suýt bật ra khỏi miệng.

Anh dừng ở nơi sâu nhất, đầu ngón tay dừng ở bờ môi bị tôi cắn đến bầm tím. “Còn đau không em?”

Thấy tôi lắc đầu, anh bắt đầu vận động cơ thể. Tôi quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn cảnh anh vất ngang ở giữa hai đùi tôi nhưng vẫn có thể cảm thấy anh không ngừng ra vào trên người tôi, đôi chân tôi yếu ớt lắc lư trong không trung.

Sau đó, Cảnh Mặc Vũ đặt tôi nằm thẳng xuống sofa, cả người anh đè lên người tôi, đi vào trong tôi. Đôi cánh tay cường tráng của anh không ngừng thít chặt lưng tôi, khiến tôi hoàn toàn bị bao vây trong lòng anh. Tôi ngẩng đầu, lưỡi ngao du trên chiếc cổ trơn láng của anh, từng chiếc xương sườn của anh và dừng lại trên bờ ngực rắn chắc. Sau đó, tôi cắn nhẹ xuống dưới...

“Ừm...” Từ sâu trong cổ họng Cảnh Mặc Vũ kìm nén tiếng ngân nga hưng phấn, nhưng anh không thể kiềm chế hơi thở dốc. Cơ thể nóng bỏng như nham thạch của anh càng tăng thêm tiết tấu kịch liệt. Tôi thích dáng vẻ của anh bây giờ bởi tôi biết, đàn ông có thể nói những lời ngon tiếng ngọt giả tạo, có thể giả vờ nhìn bạn bằng ánh mắt thâm tình sâu thẳm nhưng thứ cứng rắn và nóng bỏng trong cơ thể tôi không thể nào là giả.

Cảnh Mặc Vũ bây giờ không còn coi tôi là em gái mà chỉ coi tôi là một người đàn bà, người đàn bà bị anh xâm phạm và chiếm hữu, không có cách

nào dừng lại.

Những lần ra vào đến long trời lở đất ngày càng mạnh mẽ nhưng dường như vẫn không thể thỏa mãn dục vọng của anh. Anh cởi hết váy trên người tôi, nhấc một chân tôi lên cao để có thể tiến vào sâu hơn, như muốn chọc thủng ngực tôi, xuyên qua trái tim tôi.

Mỗi cú nhấn người cuồng dã của anh khiến dòng máu hòa lẫn chất còn không ngừng dồn về trái tim, cảm giác hưng vô ngày càng tăng, tôi không có cách nào kiềm chế. Theo tiết tấu của anh, trong căn phòng rộng vang lên tiếng rên rỉ khiến người khác đỏ mặt, cực khoái đến như đông bão...

Tôi ôm Cảnh Mạc Vũ một cách bất lực. Trái tim tôi như ngừng đập, không khí bị rút hết sạch. Cơn kích tình điên cuồng tới mức tôi có cảm giác như mình sắp chết, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Tôi phảng phất nhận thấy một thứ gì đó ngày càng rời xa tôi, khiến tim tôi càng đập nhanh, làm tôi vô cùng hoảng sợ. Tôi bất lực mở miệng khẩn cầu: “Dừng! Không được... Anh, em không chịu nổi rồi...”

Cảnh Mạc Vũ lập tức dừng động tác.

Tôi tỉnh táo ngay tức thì, chỉ muốn cắn lưỡi chết ngay tại chỗ.

Sau vài giây ngượng ngập, Cảnh Mạc Vũ buông lỏng cánh tay đang ôm tôi. Tôi vội vàng ôm chặt anh, hôn lên môi anh. Trong nụ hôn cuồng nhiệt, anh ngấu ngiến môi lưỡi của tôi, như thể muốn nuốt tôi vào bụng. Rõ ràng anh cũng có xúc cảm giống tôi.

Cảnh Mạc Vũ lấy lại lý trí. Khoảng thời gian ái ân sau đó, động tác của anh trở nên dịu dàng. Tiết tấu của anh lúc nhanh lúc chậm, nụ hôn của anh

thỉnh thoảng dừng lại sau tai tôi, đầu ngón tay anh vuốt ve nơi nhạy cảm trên người tôi. Trái tim tôi lấy lại nhịp đập bình thường, hơi thở cũng đều đặn hơn. Tôi bắt đầu đáp lại động tác và tiết tấu của anh.

Thời gian trôi qua có lẽ nhanh, có lẽ chậm, không biết bao lâu sau, động tác của anh nhanh dần, nụ hôn trên ngực tôi ngày càng đam mê, cuồng nhiệt. Tôi ôm chặt vai anh, để anh đưa ngọn lửa nóng bỏng vào sâu cơ thể. Khoái cảm lại một lần nữa nhấn chìm tôi, linh hồn rời xa tôi, để lại cơ thể cứng đờ, không ngừng run rẩy. Trái tim không ngừng co thắt, đau đến mức người tôi co giật.

Sau đó tôi đánh mất ý thức.

Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy anh gọi tên tôi: “Ngôn Ngôn!”

Tôi mở mắt. Cảnh Mạc Vũ đang ngồi bên cạnh tôi, cảnh vật trong phòng được thắp sáng bởi ngọn đèn tường màu tím. Cảnh tượng khó coi không còn được bóng tối che khuất, tôi không biết phải đối mặt anh như thế nào nên vội vàng nhắm mắt. “Em hơi mệt. Em muốn ngủ một lát.”

“Đi tắm rồi ngủ sau.”

Toàn thân đúng là nhóp nhép khó chịu. Tôi thử động dậy nhưng tứ chi mềm nhũn. “Em chẳng còn sức lực, anh có thể đỡ em đứng lên không?”

Cảnh Mạc Vũ nửa đỡ nửa ôm tôi đi vào phòng tắm. Dòng nước nóng chảy xuống hai thân hình đang dính chặt vào nhau. Tôi vốn không còn chút sức lực, vậy mà anh cố tình vuốt ve những nơi nhạy cảm khiến tôi càng ngẹt thở. Nếu không phải có ý chí kiên cường, chắc chắn tôi đã ngất lịm trong phòng tắm. Cũng không biết anh giằng vò tôi trong phòng tắm bao lâu, tôi chỉ cảm thấy rất lâu sau, anh mới bế tôi quay về sofa.

Rời khỏi phòng tắm kín mít, tôi cảm thấy toàn thân dễ chịu, nhịp thở cũng dần trở lại bình thường. Tôi gồi đầu lên đùi anh, nhắm nghiền hai mắt. Tôi rất buồn ngủ, chỉ muốn ngủ một giấc, không muốn tỉnh dậy chút nào.

Tiếng kêu ù ù đánh thức tôi. Tôi miễn cưỡng mở mắt. Lúc này, tôi vẫn đang gồi đầu lên đùi Cảnh Mạc Vũ, trên người tôi là tấm chăn mỏng. Hơi nóng từ chiếc máy sấy thổi khô mái tóc ướt của tôi, vừa ấm áp vừa ngứa ngứa, giống như trước kia.

Tôi nhớ lúc còn nhỏ, mỗi lần tắm xong, tôi đều bị Cảnh Mạc Vũ ép ngồi xuống sofa sấy khô tóc. Bởi không chịu nổi cảm giác ngứa ngáy khi làn gió nóng thổi bên tai, tôi trốn bên này, né bên kia nên khó tránh khỏi tình trạng bị đứt một, hai sợi tóc trong tay anh. Da đầu đau buốt, tôi tố cáo anh ngược đãi tôi. Anh mỉm cười uy hiếp: “Nếu em không nghe lời, sau này anh sẽ ngược đãi em hằng ngày, ngược đãi em đến hết đời.”

Tôi vội vàng gật đầu. “Em nghe lời anh.”

Lớn thêm vài tuổi, tôi mới biết buổi tối để tóc ướt đi ngủ sẽ bị đau đầu, vì vậy, tôi ngoan ngoãn nằm gồi đầu lên đùi anh, để anh sấy khô tóc. Ngón tay anh thành thạo lướt qua mái tóc dài của tôi, không bao giờ làm đứt dù chỉ một sợi.

Vài năm sau, Cảnh Mạc Vũ sang Mỹ học đại học, một năm chỉ về thăm tôi một, hai lần. Hơn nữa, về nhà anh cũng chỉ chuyên tâm vào đóng sách vở dày cộp, không còn nhớ đến những chuyện nhỏ nhặt ngày xưa. Nhưng tôi vẫn không quên. Một buổi tối, sau khi tắm xong, tôi mặc bộ váy ngủ bằng ren màu đen, lấy hết dũng khí cầm máy sấy đi tìm anh.

“Sao thế? Bây giờ lại chủ động tìm anh để anh ngược đãi em cơ đấy.” Cảnh Mạc Vũ đóng file tài liệu tiếng Anh trên máy vi tính, nhận chiếc máy sấy từ tay tôi.

“Đúng vậy, em quyết định hy sinh thân mình để thỏa mãn sở thích ngược đãi xấu xa của anh, tránh tình trạng anh không thỏa mãn dục vọng, đi tìm người đàn bà khác...”

Cảnh Mạc Vũ phì cười. “Sau này em đọc ít tiểu thuyết trên mạng thôi, ăn nói ngày càng bậy bạ, chẳng giống con gái chút nào!”

“Được, vậy sau này em chỉ tập trung vào phim ảnh. À, anh đã xem *Henry & June*^[1] chưa? Em thấy dân mạng đánh giá không tồi. Hôm nào hai anh em mình cùng xem nhé!”

[1] Henry & June: dựa vào cuốn sách của tác giả người Pháp Anaïs Nin, kể về cuộc tình của Nin với nhà văn Henry Miller và vợ của ông ta, June.

Ngón tay anh đang lùa trên tóc tôi bỗng cứng đờ. Cảnh Mạc Vũ đưa mắt liếc bộ váy ngủ mỏng tang của tôi rồi nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác, tiếp tục giúp tôi sấy tóc.

Sau khi tốt nghiệp về nước, anh không sấy tóc cho tôi nữa. Tôi cũng dần dần cai sở thích được “ngược đãi” này. Bây giờ lại được thưởng thức, tôi có cảm giác khác hẳn. Luồng khí ấm áp thổi tới, tôi ngẩng nhìn gương mặt anh, lặng lẽ cảm nhận sự dịu dàng từ đầu ngón tay trên tóc tôi, như một giấc mộng.

“Em đang nằm mơ sao?” Giọng nói của tôi trở nên mơ hồ trong tiếng máy sấy tóc ù ù.

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, ánh mắt vụt qua tia nóng bỏng. “Không phải, chuyện xảy ra... vừa rồi đều là thật.”

“Thật ra... em không phải hỏi vừa rồi, mà là bây giờ. Nhưng nhắc đến chuyện xảy ra ban nãy, em muốn hỏi anh, anh có hối hận vì đã đối xử với em như vậy không?”

Cảnh Mạc Vũ nở nụ cười như có như không. Gương mặt anh vốn rất cuốn hút, khi cười càng rung động lòng người. “Những chuyện như thế này làm gì có chuyện đàn ông hối hận, có hối hận thì là phụ nữ hối hận.”

“Vậy sao? Lần đầu tiên anh cũng không hối hận?” Đó là lần anh phải đánh đổi tự do một đời.

Ánh mắt anh tựa như đang tìm kiếm hình ảnh lần đầu tiên của chúng tôi trong ký ức.

Gió từ máy sấy tóc rất ấm áp khiến tôi mơ màng buồn ngủ. Tôi bất giác chìm vào giấc ngủ. Trước khi ngủ say, tôi lơ mơ nghe thấy tiếng nói: “Anh không hối hận.” Chẳng biết đó có phải là ảo giác của tôi?

Sau đó, tôi mơ một giấc mơ.

Tôi mơ thấy hôm sau tỉnh lại, Cảnh Mạc Vũ nói cho tôi biết, anh đã tận lực. Dù có đè tôi xuống, đạt đến đỉnh cao hoan lạc, anh vẫn chỉ coi tôi là em gái. Tôi không nói một lời nào, kéo anh tới Cục Dân chính. Hai con dấu đỏ đóng xuống, cuộc hôn nhân của chúng tôi kết thúc.

Khi không còn sự trói buộc của trách nhiệm và lời hứa, Cảnh Mạc Vũ lao nhanh đến bên Hứa Tiểu Nặc. Hai người ôm chặt lấy nhau dưới ánh hoàng hôn đỏ như màu máu, ngọn gió ấm áp của mùa hạ thổi bay vạt áo,

tạo thành cảnh tượng đẹp đẽ vô cùng. Tôi mỉm cười chúc phúc cho họ, còn vỗ ngực cam kết: “Hai người yên tâm đi, em sẽ giải thích với ba.”

Bọn họ ôm nhau rời đi, còn tôi ôm ngực, đau đớn ngồi sụp xuống. Từng giọt, từng giọt nước mắt trào ra nơi khóe mi. Tôi không hiểu, lúc anh ôm tôi trong đêm tối, rõ ràng chặt như vậy, rõ ràng sâu như vậy, tại sao anh chỉ coi tôi là em gái, tôi nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi.

Trong khi người tôi muốn giữ chẳng thể nào giữ nổi, người tôi không muốn gặp thì cứ xuất hiện. Tề Lâm không biết xuất hiện từ đâu, bắt tôi thực hiện lời hứa lấy anh vì tôi đã thua cuộc. Tôi sợ hãi lắc đầu nhưng người không thể động đậy, cũng không thể nói thành lời. Tề Lâm thừa dịp đeo chiếc nhẫn kim cương lạnh giá vào ngón áp út của tôi. Anh còn dịu dàng kéo tôi vào lòng, lẩm bẩm bên tai tôi: “Ngôn Ngôn, em sẽ là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời anh...”

Tôi cảm động đến mức hồ đồ, suýt nữa còn lấy thân báo đáp.

Tôi sốt ruột muốn cự tuyệt. Cố gắng vài lần, cuối cùng tôi cũng bật ra một câu: “Tề Lâm, em không thể...”

Tề Lâm hình như rất tức giận. Anh siết chặt bàn tay tôi, gần như bẻ gãy ngón tay tôi.

Sáng sớm hôm sau, khi mở mắt trong ánh nắng mai âm ập, tôi mới biết tất cả chỉ là cơn ác mộng.

Cảnh Mạc Vũ đang ngủ say bên cạnh tôi.

Tư thế ngủ của tôi vẫn tệ như thường lệ, chân vắt lên người anh, hai tay ôm chặt thắt lưng anh. Tôi thử chỉnh lại tư thế cho đàng hoàng nhưng

không thể động đậy. Thì ra Cảnh Mạc Vũ đang ôm chặt vai tôi. Lẽ nào tư thế ngủ khiếm nhã cũng có thể truyền nhiễm?

Ngón áp út của bàn tay trái bị thứ gì đó làm cộm đến mức tê tê. Tôi rút tay quan sát, chiếc nhẫn cưới bạch kim nổi tiếng Cartier Love nằm trên ngón áp út của tôi từ bao giờ. Tôi mỉm cười giờ chiếc nhẫn đến nơi có ánh sáng. Ánh bình minh màu trắng bạc khiến chiếc nhẫn càng thêm lấp lánh.

Một lời hứa không thay đổi về tình yêu và hôn nhân. Đây là sự lựa chọn của anh, là quyết định của anh.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, cuộc sống vợ chồng muộn sau một tháng tại sao lại xảy ra trong lúc tôi chuẩn bị ly hôn. Cảnh Mạc Vũ muốn dùng cách này để chứng minh với tôi, anh kiên quyết bảo vệ cuộc hôn nhân của chúng tôi. Tuy nhiên, thái độ của anh không thể chứng minh rằng anh yêu tôi, càng không thể chứng minh anh có thể quên Hứa Tiểu Nặc.

Hứa Tiểu Nặc... Cứ nghĩ đến cô gái sắp bị bỏ rơi nơi đất khách quê người, tôi lại lưỡng lự. Bọn họ đã ở bên nhau ba năm trời, liệu Cảnh Mạc Vũ có thể quên được cô ta? Có lẽ anh đã trao cả trái tim cho cô ta, không một người phụ nữ nào khác có thể mở cánh cửa trái tim anh...

Tôi cúi đầu ngấm người đàn ông đang ngủ say ở bên cạnh, vàng trán đẹp đẽ, bờ môi gợi cảm... Đôi môi anh đêm qua hôn lên từng tác da thịt mềm mại của tôi. Điều tôi mong chờ suốt năm năm chẳng phải là cuộc sống này hay sao? Bất kể góc sâu trong nội tâm của anh chứa đựng hình bóng ai, chỉ cần anh ở bên cạnh tôi là đủ...

Tôi tham lam ngấm anh một lúc lâu mới nhớ đến thời gian. Đã hơn tám giờ sáng. Tôi lặng lẽ rời khỏi vòng tay anh. Vừa bước xuống giường, tôi phát hiện mình không mảnh vải che thân. Tôi muốn tìm quần áo nhưng

không thấy trong phòng ngủ. Cuối cùng, tôi đành ôm gối, che người chạy ra khỏi phòng ngủ.

Tôi vội vàng mặc quần áo. Không chào tạm biệt Cảnh Mạc Vũ, tôi lặng lẽ rời khỏi phòng khách sạn, nhẹ nhàng đóng cửa.

Tôi cũng không rõ tại sao tôi không dám đối mặt anh, có lẽ tôi không biết nên đối diện với ánh mắt ung dung, thản nhiên của anh như thế nào. Giống như hồi nhỏ, một lần tôi lén lút ăn kẹo, bị anh bắt gặp. Tôi vội vàng giấu tờ giấy bọc kẹo sau lưng. Cảnh Mạc Vũ thản nhiên cúi xuống, nhặt một tờ giấy bọc kẹo rơi dưới chân tôi rồi nhét vào bàn tay đang giấu sau lưng của tôi.

Tôi xấu hổ đến mức muốn độn thổ, còn anh từ đầu đến cuối đều ung dung, bình thản khiến tôi càng giống một vai hề nhảy nhót trên sân khấu, và anh chỉ là một khán giả mà thôi...

Trong lúc đầu óc nghĩ ngợi vẩn vơ, tôi đã đi tới thang máy. Cửa thang máy màu bạc nhẵn bóng như gương, phản chiếu rõ hình bóng tôi. Tôi gần như không dám tin vào mắt mình nên đưa tay sờ lên mặt. Đây là tôi ư? Sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt đỏ ngầu, bộ váy nhàu nát, bờ vai trần đầy vết bầm tím... Cảnh tượng kinh khủng tới qua như phơi bày ngay trước mắt tôi.

Tôi chỉnh lại mái tóc. Khi tôi đang tìm cách che đi dấu hôn trên vai, cửa thang máy mở ra, Giám đốc Trần ăn mặc chỉnh tề và Dương Dĩnh muôn vẻ phong tình xuất hiện trong thang máy.

Giờ làm việc không ở cơ quan cũng chẳng sao, quan trọng không để sắp bất thóp là được, nhưng bây giờ, tôi không chỉ bị tóm gọn mà còn ở nơi tôi không nên xuất hiện nhất.

Rơi vào hoàn cảnh này, tôi không thể giả bộ không nhìn thấy họ. Tôi chỉ còn cách mặt dày mỉm cười, chào hỏi: “Giám đốc Trần, chị Dĩnh, thật tình cờ!”

Giám đốc Trần nhếch mép. “Tiểu Ngôn đến thăm bạn à?”

Thấy Giám đốc Trần giải vây cho mình, tôi lập tức gật đầu. “Vâng, vâng ạ, em đến thăm một người bạn. Hai người đi gặp khách hàng sao?”

“Ừ.”

Tôi không dám nhiều lời, lập tức đi vào thang máy, vội vàng bấm nút đóng cửa. Trước khi cửa thang máy khép lại, tôi kịp nhìn thấy Giám đốc Trần và Dương Dĩnh đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đầy hàm ý.

Chương 10: Hợp tác

Tôi quay về ký túc, thay bộ đồ kín mít từ trên xuống dưới. Lúc tôi tới phòng Tiêu thụ của công ty đã là mười giờ sáng. Mọi người dường như có tâm trạng rất tốt, đang tụ tập trò chuyện rôm rả. Vừa nhìn thấy tôi, một người vui vẻ báo cho tôi biết: “Dự án của Cảnh Thiên có khả năng thành công đấy!”

“Vậy sao? Thế thì tốt quá! Giám đốc Trần giỏi thật, khúc xương khó nhằn như vậy mà anh ấy cũng có thể giải quyết.” Nói xong, tôi né tránh ánh mắt mờ ám của Dương Dĩnh, ngồi vào vị trí của mình, điềm nhiên giờ tài liệu.

“Tiểu Ngôn!” Dương Dĩnh tiến lại gần, nhiệt tình khoác một tay lên vai tôi, một tay cầm tập tài liệu đưa đến trước mặt tôi. “Giám đốc Trần bảo khi nào em đến văn phòng thì hãy cầm tài liệu này tới nhà xưởng.”

“Vâng ạ, em phải giao nó cho ai?”

“Giao cho Giám đốc Trần là được rồi. Anh ấy đang cùng Tổng giám đốc đưa Cảnh Mạc Vũ đi tham quan nhà xưởng.”

Tôi cúi xuống xem tài liệu, là một tập tài liệu không quan trọng. Việc đưa tài liệu hiển nhiên là giả, bọn họ có mục đích khác. Cầm tập tài liệu đi tới nhà xưởng, tôi không cần mất công tìm kiếm, ngay lập tức nhận ra Cảnh Mạc Vũ trong bộ đồ chỉnh tề. Mặc dù đứng giữa nhà xưởng đầy máy móc, từ người anh vẫn tỏa ra khí chất trầm tĩnh, tao nhã.

Tôi tiến lại gần, giao tập tài liệu cho Giám đốc Trần. Tôi vô tình đưa mắt về phía anh, liền chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh, đầu óc trống rỗng vài giây, tôi mới lên tiếng chào hỏi: “Cảnh Tổng, hôm nay sắc mặt anh có vẻ không tồi.”

“Ừm, tôi qua tôi ngủ rất ngon.” Anh trả lời bằng giọng lãnh đạm.

...

Giám đốc Trần cúi xem tài liệu, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Tôi nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi, miễn cưỡng nở nụ cười xã giao. “Có lẽ hôm qua Cảnh Tổng mệt mỏi quá!”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi một cái, làn môi mỏng của anh hơi nhếch lên như không tán đồng quan điểm của tôi.

Sợ anh nói điều gì đó khiến tôi ghen lời, tôi không dám ở lại lâu hơn, vội vàng quay sang Giám đốc Trần, nói: “Giám đốc Trần, anh còn việc gì không ạ? Nếu không có, em về văn phòng làm việc trước.”

“Em hãy cùng chúng tôi đi tham quan để làm quen với sản phẩm của công ty chúng ta.” Giám đốc Trần nói.

“... Vâng ạ!”

Tuy lúc thực tập, chúng tôi đã được làm quen với sản phẩm một lần nhưng tôi vẫn đi sau bọn họ, nghiêm túc tìm hiểu thêm lần nữa.

Cảnh Mạc Vũ và kỹ sư của phòng Kỹ thuật đang trao đổi vấn đề, di động của tôi bỗng đổ chuông. Tôi lạnh cả sống lưng, lén lút lấy điện thoại ra xem, quả nhiên là Tề Lâm, anh chàng hằng ngày không quên quan tâm đến cuộc sống của tôi sau khi kết hôn. Tôi lập tức bấm nút tắt cuộc gọi, vài giây sau anh ấy lại gọi tới. Lần thứ ba liên tiếp, tôi bị khuấy phục bởi sự kiên trì của anh. Thật ra, tôi bị khuấy phục bởi ánh mắt sắc bén của Cảnh Mạc Vũ thì đúng hơn.

“Em đang làm việc, lát nữa nói chuyện sau.” Tôi che điện thoại, nói nhỏ.

Tề thiếu gia, người một lòng theo đuổi giấc mơ nghệ thuật làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của nhân gian, lên tiếng thắc mắc: “Công việc vớ vẩn gì mà không thể nghe điện thoại?”

“Em đang đi cùng... khách hàng.”

Vừa nghe hai từ “khách hàng”, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên dừng bước.

“Đi cùng khách hàng? Khách hàng gì vậy? Là đàn ông phải không? Có ăn “đậu hũ” của em không đây? Nếu hấn dám giở trò, em hãy lập tức báo cho anh biết...”

Thật không ngờ Tề Lâm có khả năng tiên đoán như thần. Tôi nói nhanh: “Được rồi, em tự biết chừng mực, không cần anh để tâm. Em rất bận, anh đừng gọi cho em nữa. Bye!”

Tôi tắt điện thoại, định bỏ vào túi áo, bỗng một bàn tay lạnh giá nhân lúc mọi người không để ý nhanh như chớp cướp đi động của tôi. Tôi ngây người nhìn Cảnh Mạc Vũ giắt điện thoại của tôi, kiểm tra danh sách cuộc gọi một cách tự nhiên.

Cũng may điện thoại di động của tôi là loại phổ biến nhất trên toàn thế giới, là loại nếu đồ chuông trên tàu điện ngầm, sẽ có vô số người rút điện thoại ra khỏi túi. Vì vậy, Cảnh Mạc Vũ xem điện thoại của tôi đúng một phút, sau đó bỏ vào túi áo anh mà không một ai phát hiện đó là di động của tôi.

Trong lúc tôi âm thầm thương tiếc chiếc điện thoại, Cảnh Mạc Vũ đã đồng ý hợp tác sơ bộ với Bác Tín. Phương thức hợp tác như sau: Bác Tín thiết kế, chế tạo hai dàn máy móc theo đúng yêu cầu của Cảnh Thiên. Sau khi Cảnh Thiên chạy thử, nếu không có vấn đề sẽ thanh toán hợp đồng. Hơn nữa, vị khách hàng lớn này còn yêu cầu điều tôi tham gia công tác nghiên cứu.

“Tôi không thường xuyên ở thành phố T.” Cảnh Mạc Vũ nói. “Nếu các anh thấy tiện, tôi hy vọng các anh cử người đến Cảnh Thiên, trực tiếp trao đổi, bàn bạc với chuyên gia của phòng Kỹ thuật công ty chúng tôi.”

“Như vậy là tốt nhất, có điều...” Giám đốc Trần thận trọng suy nghĩ, sau đó quay sang hỏi tôi: “Tiểu Ngôn, em thấy có tiện không?”

Tôi còn có thể nói gì ngoài câu: “Em nghe theo sự sắp xếp của anh.”

Giám đốc Trần lại quay sang Trình Tổng. Trình Tổng ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Cứ quyết định như vậy đi, tôi sẽ cử thêm một kỹ sư ở bộ phận Kỹ thuật để việc trao đổi dễ dàng hơn.”

“Được thôi.” Cảnh Mạc Vũ gật đầu đồng ý.

Hai vị lãnh đạo làm việc rất suôn sẻ, một thực tập sinh mới bước vào đời như tôi bị đem bán trong giây lát. Tôi bất giác nghĩ thầm, nếu khách hàng không phải Cảnh Mạc Vũ thì sẽ ra sao? Công việc này quả nhiên không phải ai cũng có thể làm, lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần mình bị đem đi “tiêu thụ”.

Xong việc, khó khăn lắm tôi mới tìm được cơ hội, đuổi theo Cảnh Mạc Vũ khi anh vào nhà vệ sinh. Tôi đứng trước mặt anh, giơ tay.

Anh nhét tấm thẻ phòng VIP khách sạn vào tay tôi. “Tối nay anh phải tiếp khách, anh sẽ bảo lái xe đến đón em khi em tan sở.”

“Em muốn lấy lại di động...”

Anh không để ý đến tôi, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Tuy nhật ký điện thoại của tôi toàn là số điện thoại đã nghe của Tề Lâm, của Cảnh Mạc Vũ chỉ có ba cuộc, trong đó có hai cuộc gọi nhớ nhưng đó không phải lỗi của tôi, càng không phải lỗi của chiếc điện thoại.

Hết giờ làm, tôi đang chuẩn bị đi mua điện thoại mới thì trợ lý Sầm đột nhiên thông báo: “Hôm nay tất cả nhân viên của phòng Tiêu thụ liên hoan, Giám đốc Trần mời mọi người ăn cơm. Ai không đi tức là không nể mặt Giám đốc.” Là một sinh viên thực tập thấp cổ bé họng, tôi không thể không nể mặt cấp trên.

Hơn nữa, không biết mấy giờ Cảnh Mạc Vũ mới kết thúc bữa cơm xã giao, tôi có về khách sạn sớm cũng chỉ có một mình trong căn phòng trống, chỉ bằng cùng đồng nghiệp đi liên hoan, học cách sinh tồn nơi công sở còn hơn.

Bởi dự án với Cảnh Thiên thuận lợi một cách thần kỳ, Giám đốc Trần mặt tươi như hoa, liên tục nâng cốc, không khí bữa tiệc vô cùng vui vẻ. Trên bàn nhậu, ngoài những lời trêu đùa và khách sáo có chừng mực, đề tài của đám đàn ông đều xoay quanh thực lực kinh tế của công ty Cảnh Thiên và tiền thưởng cuối năm tăng thêm bao nhiêu. Còn đề tài của các cô gái là ngoại hình và xuất thân của Cảnh Mạc Vũ cùng cuộc hôn nhân chớp nhoáng của anh.

Tôi vẫn giữ nguyên tắc ít mở miệng, ít uống rượu, ăn nhiều thịt, ngồi một bên khiêm tốn lắng nghe.

Không biết ai đó hỏi một câu vô cùng sáng tạo: “Mọi người đoán thử xem, một người đàn ông như Cảnh Mạc Vũ, bên ngoài liệu có bao nhiêu bông hoa dại?”

Tôi liền bị hóc xương cá, khó khăn lắm mới nuốt trôi. Xã hội quả nhiên không ngừng tiến bộ, bây giờ con người không phải tán gẫu nhà giàu có “hoa dại” ở bên ngoài hay không mà là có bao nhiêu bông hoa dại. Cả phòng bàn tán sôi nổi, Dương Dĩnh liếc tôi một cái đầy ẩn ý, sau đó chị ta cầm ly rượu, đổi chỗ cho đồng nghiệp ngồi bên cạnh tôi.

“Tiểu Ngôn, sau khi tốt nghiệp, em có dự định gì chưa? Học lên thạc sĩ hay đi làm?” Dương Dĩnh chủ động bắt chuyện với tôi.

“Em vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó, chắc là đi làm chị ạ!”

“Em có nghĩ đến chuyện tới Bắc Tín làm việc không?”

“Em rất thích môi trường làm việc ở Bắc Tín. Nếu có cơ hội, em sẽ suy nghĩ ạ!” Tôi hàm hồ trả lời.

“Chị cũng rất thích em, tuổi còn trẻ đã biết mình muốn gì...” Chị ta cười tươi, vỗ vai tôi. “Nghe nói sắp cử em tới Cảnh Thiên, đây là cơ hội rất tốt. Có điều, chị khuyên em một câu, với một số “cơ hội”, lúc cần nắm bắt nhất định phải nắm chặt, lúc cần buông tay thì hãy buông tay... Nếu không, bản thân sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Tôi cười cười, ly rượu trong tay lắc lư. Tôi nghĩ, ai cũng hiểu đạo lý này nhưng khi thật sự yêu một người, ai có thể phân biệt lúc nào nên nắm chặt, lúc nào nên buông tay?

“Cám ơn chị Dĩnh, em sẽ ghi nhớ lời chị!” Tôi mỉm cười, nâng ly với Dương Dĩnh.

Dương Dĩnh là người phụ nữ khéo ăn nói và từng trải, chị ta có thể nhìn thấu quy luật sinh tồn nơi công sở. Chúng tôi buôn từ chuyện công việc đến chuyện tình trường và đàn ông, ly rượu cạn sạch lúc nào không hay.

“Chị nghĩ thế nào về Cảnh Mặc Vũ?” Tôi rất muốn biết đánh giá của những người xung quanh về anh.

Dương Dĩnh ngẫm nghĩ hồi lâu. “Con người này quá thâm sâu nên chị nhìn không thấu. Có điều, dựa theo phong cách làm việc của anh ta, chắc anh ta là một người lý trí lúc nào cũng biết rõ bản thân nên làm gì và hành động như thế nào.”

“VẬY...” Tôi bất giác lẩm bẩm. “Anh ấy nhất định biết rõ mình nên yêu người phụ nữ nào, không thể yêu người phụ nữ nào?”

“Dựa vào EQ^[1] của anh ta, chắc anh ta có thể phân biệt rõ.”

[1] EQ: viết tắt của Emotional Quotient, chỉ số đo lường cảm xúc của con người.

Tôi cười khỏ, tình yêu dùng lý trí để quyết định, liệu có còn gọi là tình yêu hay không?

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Những giờ phút náo nhiệt luôn trôi qua rất nhanh. Chúng tôi rời khỏi nhà hàng sau khi đã ăn uống no say. Bảy giờ đã hơn mười giờ đêm. Dây phố dài với đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy khiến tôi hoa mắt nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy chiếc xe con màu đen quen thuộc đỗ ở phía đối diện. Tôi đứng yên, vẫy tay chào các đồng nghiệp. Dương Đình vỗ vai tôi, đồng thời liếc mắt sang bên đường. “Nhớ lời chị dặn đấy nhé!”

Tôi mỉm cười gật đầu.

Thấy mọi người đã đi xa, chiếc xe con lặng lẽ chuyển bánh, dừng trước mặt tôi. Tôi mở cửa ngồi vào trong, mới phát hiện Cảnh Mạc Vũ cũng ở trên xe. Trên đùi anh đặt một chiếc laptop, màn hình mờ mờ chứng tỏ sắp hết pin. Chắc anh đợi tôi lâu rồi.

“Không phải anh đi ăn với khách sao?”

“Bữa ăn kết thúc sớm.” Cảnh Mạc Vũ đóng máy tính xách tay, nói với tài xế: “Về khách sạn đi!”

Không khí trong xe rất ấm áp, tôi giả vờ say, mạnh dạn tựa đầu vào vai anh. Cảnh Mạc Vũ không né tránh, giữ nguyên tư thế. Tôi cắn môi, cuối cùng không thể kìm nén tiếng nói từ tận đáy lòng: “Anh biết không, em rất nhớ anh...”

Cảnh Mạc Vũ cup mi mắt, chạm phải ánh mắt nóng bỏng của tôi. Anh nhanh chóng liếc đi chỗ khác, nhìn ra ngoài đường phố náo nhiệt.

“Sau này nếu không có anh đi cùng, em đừng uống rượu.” Vẫn là giọng điệu của người anh trai dạy bảo em gái, sự quan tâm thật lòng bị vẻ nghiêm túc trên mặt anh che kín.

Tôi bĩu môi. “Phòng Tiêu thụ của bọn em giành được dự án lớn với Cảnh Thiên nên mới đi chúc mừng. Sếp bắt uống, em có thể từ chối sao? Đúng rồi, anh định hợp tác với Bác Tín thật à?”

“Anh chưa nhận lời giao dự án cho Bác Tín. Anh mới chỉ đặt hai thiết bị đơn giản để dùng thử thôi.” Cảnh Mạc Vũ bình thản nói. “Với trình độ kỹ thuật và khả năng sản xuất của bọn họ hiện tại, rất khó đáp ứng yêu cầu của anh.”

Tôi kinh ngạc ngồi thẳng người, quay sang đối mặt với anh. “Vậy tại sao anh còn đặt máy dùng thử?”

“Bỏ ra hai triệu đặt thiết bị, coi như nộp phí thực tập cho em, để em có cơ hội học hỏi và rèn luyện ở Bác Tín. Hơn nữa, máy móc của Bác Tín được người trong giới đánh giá không tồi, anh cũng muốn dùng thử xem sao.”

Tôi chợt tỉnh ngộ. “Anh giả vờ có hứng thú với em trước mặt bọn họ vì muốn bọn họ cho em cơ hội?”

“Ừ, chẳng phải em thề sẽ nuôi anh và ba sao? Đừng nói là anh không cho em cơ hội. Anh đã giúp em sắp xếp đâu vào đấy, năm thứ tư em có thể tiếp tục tới thực tập ở Bác Tín. Đây là một cơ hội làm quen với công việc rất tốt, đồng thời có thể hiểu sâu về dự án mới của Cảnh Thiên.”

“Em chẳng biết gì cả, anh không sợ em làm hỏng dự án của anh à?”

Cảnh Mạc Vũ cười cười. “Em cứ mạnh dạn làm đi, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng có anh ở đây.”

Ánh đèn đường lúc sáng lúc tối hắt vào gương mặt nhìn nghiêng của anh, khiến diện mạo của anh càng trở nên mờ ảo.

Người đàn ông này, có được anh đã là một điều xa xỉ, tôi còn đòi hỏi gì nữa?

Tôi đang chìm đắm trong suy tư, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên giơ tay, trả điện thoại di động cho tôi. Cầm chiếc điện thoại tưởng không thể lấy lại được, tôi không dám tin vào mắt mình. Tôi mở danh bạ cuộc gọi, quả nhiên là điện thoại của tôi. Chỉ là danh sách cuộc gọi đến hiện thêm một số của Tề Lâm, thời gian nghe điện thoại dài gần mười phút.

“Tề Lâm gọi điện? Anh bắt máy à?”

“Ừ.”

“Anh nói gì với anh ấy vậy? Không phải ôn lại chuyện cũ đấy chứ?”

“Cũng chẳng nói gì nhiều, lâu lắm rồi không gặp nên anh hẹn gặp cậu ta.” Cảnh Mạc Vũ thong thả tựa người vào thành ghế, quay mặt về phía tôi. “Nhân tiện anh cũng hỏi cậu ta xem ở gần công ty Cảnh Thiên có căn hộ nào tốt, tốt nhất là loại đã trang trí nội thất, chỉ cần sắm đồ gia dụng là có thể tới ở. Nhà không cần quá rộng, đủ cho hai chúng ta lúc cần đến đó ở là được rồi... Cậu ta nói sẽ để ý giúp anh.”

“Lúc cần? Đến đó ở?” Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Tề Lâm. “Sao anh không nói thẳng ra cho xong?”

Cảnh Mạc Vũ chỉnh lại vạt áo. “Khỏi cần, cậu ta có thể nghe hiểu vấn đề.”

Chương 11: Nụ hôn đầu

Mãi trò chuyện, chúng tôi đi hết đoạn đường khá xa lúc nào không hay. Ô tô dừng lại trước cửa khách sạn, Cảnh Mạc Vũ đưa tôi tới căn phòng cực kỳ sang trọng, có thể ngắm cảnh thành phố từ trên cao. Dưới ánh đèn dịu dàng, Cảnh Mạc Vũ quay người nhìn tôi. Rõ ràng chúng tôi biết nhau hai mươi năm nay, rõ ràng trước đây, cả ngày nói không hết chuyện, vậy mà bây giờ, chúng tôi như hai người xa lạ, im lặng đối mặt, không biết nói gì, làm gì...

Đặc biệt, khi nhìn thấy chiếc sofa ở phòng khách, đầu óc tôi toàn là cảnh anh đề tôi xuống sofa hôm trước. Máu nóng dồn hết lên mặt trong giây lát. Vì vậy, khi anh hỏi: “Tối nay em có mệt không? Có cần ngâm spa trước cho đỡ mệt mỏi?”, tôi gật đầu ngay lập tức. Sau khi gật đầu lia lịa, tôi mới hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nhất là từ “trước” mang hàm ý sâu xa. Mặt tôi càng đỏ ửng.

“Anh đi xả nước cho em.” Cảnh Mạc Vũ quay người đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước xối xả. Không thấy Cảnh Mạc Vũ ra ngoài, chắc anh tắm trước. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cố gắng rời mắt khỏi sofa, nhìn ra ngoài cửa sổ. Dòng sông lững lờ trôi quanh thành phố phồn

hoa nhưng cũng có chiều sâu văn hóa này. Ánh đèn lồng lấy càng làm nổi bật vẻ đẹp xa hoa trong đêm tối.

Có lẽ sống trong khuôn viên Đại học T một thời gian dài, tôi quen nhìn những tòa nhà đơn giản của trường đại học, quen nhìn phong cảnh trang nhã, thanh lệ trong khuôn viên trường học. Vì vậy, khi đối diện với ánh đèn rực rỡ này, tôi có cảm giác rất xa xôi, giống như Tử Cẩm Thành của Bắc Kinh, là sự kết hợp giữa cảnh vật phồn hoa và đỉnh cao của dục vọng và quyền lực. Đẹp thì có đẹp nhưng thiếu tình người, ngược lại có mùi vị... người tình.

Người tình? Liên tưởng đến từ này, tôi bất giác cười thầm, cảm giác rất giống mối quan hệ giữa tôi và Cảnh Mặc Vũ lúc này.

Không nghe thấy tiếng nước chảy nữa, Cảnh Mặc Vũ đi ra ngoài. Áo choàng tắm khoác hờ hững trên thân hình vẫn còn ướt rượt của anh, dụ dỗ ánh mắt tôi thuận theo giọt nước di chuyển từ trên xuống dưới. Bình thường trông anh khá cao, tôi không để ý nên không biết chân anh dài như vậy...

“Nước được rồi đây!” Giọng nói của anh có độ ấm như được ngâm trong nước nóng.

“Vâng!” Tôi ngượng ngùng đưa mắt đi chỗ khác. Bước vài bước về phía phòng tắm, tôi mới nhớ đến chiếc túi xách của mình.

Trong túi xách lúc nào cũng có chai dầu tắm của một nhãn hiệu nào đó. Tuy nó không có hiệu quả dưỡng da rõ ràng nhưng Cảnh Mặc Vũ thích mùi hương này nên không chỉ tắm rửa, ngay cả giặt quần áo và rửa tay, tôi cũng dùng nó.

Ngâm mình trong bồn tắm có hiệu quả spa không thua kém các salon chuyên nghiệp, sự mệt mỏi sau một ngày dài vui đi ít nhiều. Thế nhưng, nồng độ cồn trong máu phát huy tác dụng, đầu óc tôi mơ màng. Tôi mặc áo choàng tắm. Đang mặc dở, tôi chợt nhớ đến một cảnh trong phim điện ảnh... Thế là tôi lại cởi áo choàng, lấy khăn tắm quấn quanh người. Tôi phải thử mấy lần mới buộc chặt, đảm bảo khăn tắm không bị rơi khi tôi bước đi.

Sau khi rửa qua mặt mũi, tôi rời khỏi phòng tắm. Đảo mắt một vòng, tôi mới nhìn thấy trong phòng ngủ bật ngọn đèn đầu giường. Ánh đèn màu mật ong hắt lên tấm ga trải giường màu tím, lung linh, huyền ảo. Cảnh Mạc Vũ ngồi tựa vào đầu giường xem tạp chí. Bên tay anh đặt một ly trà đen, mùi thơm nồng lan khắp nơi.

Nói thật lòng, con người anh từ trong ra ngoài đều toát ra một vẻ thanh tịnh khiến tôi không biết làm thế nào để tiến lại gần. Tôi thậm chí còn muốn nói câu “chúc ngủ ngon” với anh rồi đi sang phòng dành cho khách.

Nghe thấy tiếng động, Cảnh Mạc Vũ ngẩng đầu. Chạm phải ánh mắt của anh, đầu óc tôi như bị chập điện. “À... Hay là em sang phòng dành cho khách ngủ?”

Cảnh Mạc Vũ ngây người một lúc rồi gật đầu, ánh mắt anh lóe lên một tia gần như thất vọng. “Tóc em vẫn còn ướt, lại đây, để anh giúp em sấy khô.”

“Vâng.”

Lần đầu tiên tôi ngồi đối diện Cảnh Mạc Vũ để anh sấy tóc. Làn gió nóng pha lẫn hơi thở của anh bay vào tóc tôi, mùi hương của anh lấp đầy các giác quan của tôi. Ngón tay anh thuận theo sợi tóc chạm vào sau tai tôi,

khiến tôi cảm thấy tê tê. Tôi ngẩng mặt, nhìn sâu vào đáy mắt anh. Anh đột nhiên dừng lại.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi không rõ, tôi dựa vào lòng anh trước hay là anh ôm vai tôi trước, chỉ biết môi chúng tôi chạm vào nhau, nhẹ nhàng, chậm rãi, mang theo sự thăm dò, chờ đợi, một cảm giác bất an... Chúng tôi mỗi lúc một dính chặt vào nhau. Sau sự đụng chạm mềm mại, thưởng thức mùi hương trà đen từ miệng anh, tâm trí tôi bắt đầu hỗn loạn. Để nụ hôn sâu hơn, Cảnh Mặc Vũ một tay nâng mặt tôi, một tay ôm chặt người tôi. Đầu lưỡi của anh tiến sâu vào, khơi gợi khát vọng bản năng ở nơi sâu thẳm nhất của linh hồn. Cảm giác đó quả nhiên như trong tiểu thuyết ngôn tình miêu tả, quần quýt triền miên không thể nào ngừng lại.

Đây mới là nụ hôn đầu tiên của tôi, nụ hôn này khắc sâu vào ký ức, cả đời khó phai...

Sự thân mật ngày càng tăng, đầu lưỡi anh cuốn theo hơi thở nóng hổi bắt đầu đòi hỏi nhiều hơn. Nụ hôn khiêu khích và hơi thở của anh lướt qua mặt, qua cằm, môi và sau vành tai của tôi. Sợi dây thần kinh mẫn cảm như bị thứ gì đó kéo căng, nhẹ hơn hoặc nặng hơn một chút thì tốt biết mấy. Nhưng anh cứ giữ lực ở mức khiến toàn thân tôi run rẩy, cảm giác còn khó chịu hơn lúc bị chiếm đoạt trong cơn kích tình.

“Đừng...” Câu cự tuyệt nghẹn lại trong cổ họng, nghe qua như một lời mời gọi. Có thể nói, đây là lời mời gọi hoan ái uyển chuyển của người phụ nữ. Cảnh Mặc Vũ làm sao không hiểu, anh chọc đầu ngón tay vào chiếc khăn tắm mà tôi khó khăn lắm mới buộc chặt, nhẹ nhàng gảy ra. Chiếc khăn lập tức rơi xuống, cơ thể lỏa lồ hiện ra trước mắt anh, không hề che đậy.

Đây không phải lần đầu tiên cùng anh ân ái, nhưng là lần đầu tiên tôi không mảnh vải che thân đối diện anh dưới ánh đèn sáng trưng.

Bắt gặp ánh mắt khác lạ của anh, tôi luống cuống hơn cả lần đầu tiên, hoảng loạn giơ tay che mắt Cảnh Mạc Vũ. “Chúng ta... tắt đèn đi!”

“Ngôn Ngôn...” Cảnh Mạc Vũ kéo tay tôi xuống, nắm trong lòng bàn tay ấm áp của anh. Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn ngực đang phập phồng của tôi. “Em đang sợ hãi điều gì?”

“Không phải em sợ hãi...” Là ánh mắt và ngửi khí của anh quá xa lạ, dường như không phải người đàn ông trong ký ức của tôi. Người luôn dịu dàng xoa đầu tôi, tức giận cũng không bao giờ mắng mỏ tôi, chỉ cốc lên đầu tôi bày tỏ không hài lòng.

“Em không hy vọng anh coi em là đàn bà hay sao? Em không thích anh...” Bàn tay anh chạm vào nơi anh đang ngắm nhìn, nhẹ nhàng xoa bóp điểm nhạy cảm nhất. “... làm chuyện này với em?”

“Em...” Cảm giác hư vô trong cơ thể mỗi lúc một tăng, tôi nắm chặt tay anh, như nắm cây gỗ nổi trên mặt nước để không bị chìm, trong khi tôi không biết cây gỗ này khiến tôi chìm nhanh hơn. Cảnh Mạc Vũ kéo tôi vào lòng, để tôi ngồi trên đùi anh. Anh cúi xuống, hôn lên ngực tôi, ngậm đỉnh đầu nhạy cảm ở nơi đó.

Đầu lưỡi anh xoay tròn, một cơn mê lan tỏa khắp người tôi. Tôi chưa từng trải qua hành động thân mật như lúc này, chưa bao giờ mất hết sức lực như lúc này. Hai tay tôi bám chặt vào vai anh nhưng cũng không thể khống chế linh hồn từ từ trầm luân. “Ừm... Không... không phải.”

Cánh Mạc Vũ nhướn mắt, cảm giác tội lỗi trong đáy mắt anh nhạt nhòa không ít. “Không phải?”

“Em hy vọng anh yêu em như một người đàn ông yêu một người đàn bà.”

Anh đột nhiên phì cười, đáy mắt cũng tràn ngập ý cười. “... Em cho rằng anh đang làm gì hả?”

“...” Tôi lập tức ngậm miệng, cắn môi, quay mặt đi chỗ khác, không thêm đối diện với bộ dạng xa lạ của anh.

“Ngôn Ngôn, anh sẽ khiến em thỏa mãn...” Đôi môi anh rơi xuống cổ tôi, đầu ngón tay vuốt ve từng tác da thịt tôi, từ trên xuống dưới, rồi dừng lại ở đùi tôi. Chất cồn trong máu tôi dường như bị anh đốt cháy, cảm giác hư vô, tươi đẹp. Tôi thở gấp, không kìm nổi bật ra tiếng rên khe khẽ.

Dường như bị tiếng rên của tôi kích thích, động tác của anh ngày càng mạnh mẽ. Khi tôi khó chịu né tránh, anh liền đè tôi xuống chiếc giường mềm mại, đầu lưỡi ướt át và ấm nóng liếm nhẹ cơ thể tôi, lặp lại ở chỗ ngón tay anh vừa đi qua. Khi đôi môi nóng bỏng của anh dừng lại giữa hai đùi tôi, tôi không thể nào chịu đựng nổi, cảm giác cơ thể trống rỗng vô cùng, muốn được anh nhanh chóng lấp đầy. Không cần biết đến thể diện, tôi cởi dây đai trên áo choàng tắm của anh.

Tôi chưa bao giờ chờ đợi anh chiếm đoạt như lúc này. Dù đau đớn và cuồng dã như lần đầu tiên, dù bị anh găm nhâm đến tận xương tủy, tôi cũng bằng lòng. Tôi nhích người vào lòng anh, nhẹ nhàng chà xát bộ phận nóng bỏng của anh. Hai đỉnh đồi mềm mại trên ngực tôi ép chặt vào lồng ngực rắn chắc của anh. Tiếng tim đập cũng rất gần...

“Em... muốn anh.”

Cảnh Mạc Vũ quả thật thỏa mãn tôi. Anh tách rộng hai đùi tôi, chỉ một cú nhấn người, bộ phận đàn ông sớm đã cương cứng của anh chìm trong khao khát của tôi.

“A...” Cảm giác trống rỗng được lấp đầy, cơn khoái cảm long trời lở đất bùng nổ, kịch liệt đến mức khó có thể tưởng tượng.

Cảnh Mạc Vũ điên cuồng ra vào trong cơn co rút ở thân dưới của tôi. Không có đau đớn, chỉ có sự sung sướng đến mức người lâng lâng, đến mức mất hết tri giác. Tôi cắn môi, cố gắng kìm nén câu suýt bật ra: “Anh trai, em yêu anh...”^[1]

[[1]] Anh trai: Ngôn Ngôn gọi Cảnh Mạc Vũ là “ca” (哥), đây là cách xưng hô giữa hai anh em hoặc người có mối quan hệ thân thiết. Người yêu nhau ít dùng cách xưng hô này.

Khoái cảm đến rất nhanh, tan biến cũng rất nhanh, thay vào đó là một cảm giác mát mát khó có thể nói thành lời.

Cảnh Mạc Vũ dừng động tác, lặng lẽ nhìn tôi, ngón tay cái của anh khẽ vuốt bờ môi đã bị tôi cắn đến đỏ mọng: “Ngôn Ngôn, em muốn gọi thì cứ gọi đi!”

Tôi chớp chớp đôi mắt mơ hồ, nhìn thẳng vào mắt anh. Cảnh Mạc Vũ cười cười, vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên vùng trán đã ướt đầm mồ hôi của tôi, ánh mắt đầy vẻ yêu thương. “Không sao đâu, em đã gọi hai mươi năm, anh cũng nghe quen rồi...”

Lúc này, đầu óc hỗn loạn của tôi mới có phản ứng, tôi mới hiểu ý của anh. Hạnh phúc hóa thành nước mắt, trào khỏi khóe mi. Tôi lao vào lòng

anh, thì thầm: “Anh trai, em yêu anh...”

Mặc dù đã kết hôn một tháng nhưng tôi vẫn không nghĩ ra cách xưng hô khác thay thế bởi từ “anh trai” giống con người anh, đã khắc sâu vào trái tim tôi, không thể xóa nhòa.

Cảnh Mạc Vũ đỡ lưng tôi. “Anh biết. Chúng ta cần thời gian để làm quen với mối quan hệ hiện tại.”

Đèn điện ở bờ bên kia đã tắt dần. Dòng sông yên tĩnh mờ mờ trong sắc đêm đẹp đẽ.

Những cuộc ân ái sau đó vô cùng cuồng nhiệt. Cảnh Mạc Vũ ôm chặt lưng tôi, trong tiếng rên rỉ của tôi, anh không chút do dự, hết lần này đến lần khác tiến sâu vào cơ thể tôi. Sau đó, tôi ngồi trên người anh, cơ thể không ngừng lắc lư. Đôi đồng tử đen thẫm của anh trở nên hỗn loạn, khoái cảm dồn nén bùng phát, như đêm đen được ánh đèn chiếu sáng, đẹp đẽ vô cùng.

Giữa hai cơ thể không còn chút khoảng cách, một cuộc ái ân khắc cốt ghi tâm. Chúng tôi nhìn sâu vào mắt nhau, tôi thấy trong mắt anh lóe lên một tia cảm xúc mà tôi không hiểu nổi, dường như không phải sự thỏa mãn sau khi ân ái mà là khát vọng ẩn giấu nơi sâu nhất trong nội tâm bấy lâu được giải phóng...

Sau đó, Cảnh Mạc Vũ vùi mặt trên ngực tôi, còn tôi vuốt ve mái tóc ướt mồ hôi của anh. Màn đêm vô cùng tĩnh mịch, chúng tôi có thể nghe rõ hơi thở và nhịp đập trái tim. Tôi rất thỏa mãn nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại cùng tôi triền miên ân ái trong khi anh không yêu tôi?

Nhiều năm sau tôi mới hiểu, đó là lòng chinh phục nguyên thủy xuất phát từ bản năng của người đàn ông, đó là một loại hoóc môn sản sinh khoái cảm được tiết ra từ tuyến yên dưới đáy não của người đàn ông. Nghe qua có vẻ hơi uyên thâm, khó hiểu, trên thực tế, trong mắt những người đàn ông và đàn bà phàm trần như chúng tôi, nó có một cái tên phổ thông dễ hiểu, đó là tình yêu.

Đáng tiếc là đêm hôm đó tôi vẫn chưa thông suốt. Khi Cảnh Mạc Vũ lại một lần nữa đè tôi xuống dưới thân anh, thưởng thức cơ thể tôi, tôi còn mỉm cười hỏi anh: “Chẳng phải anh không có cách nào chung chăn gối với em gái mình hay sao?”

Cảnh Mạc Vũ hơi ngây người, vài giây sau anh nở nụ cười tự giễu. “Có những chuyện lúc nói thì đường đường chính chính, nhưng một khi trải qua, chưa chắc đã cao thượng như vậy...”

Tôi cười tươi như hoa. Bất kể anh thật lòng hay chỉ dỗ ngọt tôi, tôi cũng rất vui mừng. Chúng tôi tiếp tục quần quýt không biết đến mấy giờ, tôi mệt đến mức toàn thân mềm nhũn, phải mở miệng van xin anh mới buông tha cho tôi, ôm tôi chìm vào giấc ngủ.

Chúng tôi tỉnh lại vào trưa ngày hôm sau. Lúc tôi mở mắt, Cảnh Mạc Vũ đã thức dậy, anh ngồi tựa vào đầu giường nhìn điện thoại di động, tựa như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng, tôi túm chăn che đậy nét xuân quang trước ngực.

“Em tỉnh rồi à?” Cảnh Mạc Vũ bỏ điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Vâng.”

“Có đói không? Anh bảo nhà hàng mang bữa trưa lên phòng cho em nhé?”

“Bữa trưa?” Tôi đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vội vàng ngồi dậy. “Thôi chết rồi, em đi làm muộn mất rồi.”

Tuy chỉ là sinh viên thực tập nhưng cũng không thể đi làm muộn. Tôi vớ chiếc áo choàng tắm của Cảnh Mặc Vũ khoác vào người. Đang chuẩn bị xuống giường, Cảnh Mặc Vũ đột nhiên ôm tôi từ phía sau. “Em khỏi cần đi làm. Anh đoán, nhất định sếp của em cho rằng em đã làm việc thâu đêm.”

“Làm việc thâu đêm?” Làm việc trên giường của anh. “Trừ khi anh ta mắc bệnh Alzheimer^[1].”

[1] Bệnh Alzheimer là chứng mất trí của người già.

“Anh ta rất tỉnh táo. Vừa rồi em có điện thoại, là một số cố định lạ, anh đã giúp em nghe máy.”

Tôi với di động ở bên gối, quả nhiên có một cuộc gọi đến. Số này tôi chưa thấy bao giờ, nhưng bốn chữ số đầu hình như là số máy cố định của công ty Bác Tín. “Không phải...”

“Người gọi điện là Giám đốc Trần.” Thấy tôi trợn mắt đợi anh giải thích, Cảnh Mặc Vũ nói. “Anh nói em không được khỏe, không tiện nghe điện thoại. Anh hỏi anh ta có việc gấp gì không, anh ta nói không có. Anh ta nhờ anh chuyển lời đến em: “Nếu không khỏe thì cứ ở nhà nghỉ ngơi hai ngày.”.”

Còn có đãi ngộ tốt như vậy? Công ty Bác Tín từ trước đến nay không cho phép nhân viên xin nghỉ mà không có lý do. Tôi vội vàng rời khỏi vòng

tay ôm của Cảnh Mạc Vũ. “Anh không nói anh là ai đấy chứ?”

“Anh cần phải nói sao? Em cho rằng anh ta không nhận ra à?”

Cũng có nghĩa là tôi lại bị bắt ngay tại trận!

“Ồ! Thời buổi này muốn che giấu gian tình sao mà khó thế không biết?” Tôi lại nằm xuống giường, trùm chăn. “Em mặc kệ, anh ta muốn nghĩ thế nào thì tùy, em vẫn chưa ngủ đủ, em muốn ngủ thêm một lúc nữa.”

Anh kéo tôi từ trong chăn, ôm tôi vào lòng. “Anh ngủ cùng em...”

“Anh không đi làm sao?” Điều này không phù hợp với tác phong “ngày đi vạn dặm^[2]” của Cảnh Mạc Vũ.

[2] Ngày đi vạn dặm: có nghĩa vô cùng bận rộn.

“Anh giải quyết xong mọi việc rồi, hai ngày tới anh không có kế hoạch nào khác.”

“Vậy anh có thời gian ở bên em rồi?”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu. “Em ngủ một lát đi, khi nào tỉnh lại, anh sẽ đưa em tới Tây Hồ uống trà, được không?”

Tôi gật đầu lia lịa. Mặc dù đầu óc nặng trĩu nhưng nghĩ đến cảnh đẹp của Hàng Châu, nghĩ đến quang cảnh Tây Hồ, nghĩ đến cảnh chúng tôi dắt tay nhau đi qua cây cầu chín khúc... lòng tôi bỗng rộn ràng. Tôi xoay người liên tục trong lòng Cảnh Mạc Vũ mà vẫn không ngủ được.

Tôi chuẩn bị đổi tư thế lần thứ n, cuối cùng anh cũng bộc phát thú tính, lật người đè tôi xuống. “Không ngủ được à?”

Tôi cong khoe mắt, gật đầu. “Đúng vậy, hay là bây giờ chúng ta đi uống trà?”

“Không cần vội...”

Anh đưa tay lên trước ngực tôi. Còn nói anh không vội?

Lại một cuộc kích tình kéo dài một lúc lâu giữa buổi trưa nắng gắt, người tôi mềm nhũn trong lòng anh, tay ấn ngực thở hổn hển. Có lẽ do quá đói bụng, tôi không còn chút sức lực, lồng ngực tức đến khó chịu, chân tay nhũn mủi, tê liệt. Nếu còn bị Cảnh Mạc Vũ giày vò, chắc hẳn tôi sẽ lả đi.

Cảnh Mạc Vũ hít một hơi sâu trên vai tôi. “Anh rất thích mùi hương của em.”

“Vậy sao?” Tôi không che giấu sự hiếu kỳ. “Có cảm giác gì?”

“Trước đây mỗi lần ngủ, anh cảm thấy rất ấm áp. Bây giờ... mùi hương của em ngày càng mê hoặc.”

Tôi vội đẩy người anh. “Thế thì anh đừng ngủ nữa, em sắp chết đói trên giường rồi.”

Điện thoại của Cảnh Mạc Vũ đổ chuông. Nhân lúc anh giờ tay lấy điện thoại, tôi vội vàng chạy vào phòng tắm.

Nước nóng xối vào dấu vết sau cuộc hoan ái khiến tôi cảm thấy hơi đau. Tôi vặn nhỏ vòi hoa sen. Trong lúc tần ngần không biết có nên dùng sữa

tắm hay không, tôi lờ mờ nghe thấy giọng nói giận dữ của Cảnh Mạc Vũ: “Gì hả? Máy người đàn ông các anh cũng không trông nổi một cô gái...”

Hai từ “cô gái” lập tức chọc vào sợi dây thần kinh mẫn cảm của tôi. Tôi lặng lẽ tắt vòi nước, đẩy hé cánh cửa nhìn ra ngoài. Cảnh Mạc Vũ đang đứng trước cửa phòng ngủ, phần nộ đến mức trán nổi gân xanh.

“Tôi không muốn nghe anh giải thích!” Cảnh Mạc Vũ hạ thấp giọng, bàn tay siết chặt chiếc di động đến trắng bệch. “Lập tức đi tìm cho tôi. Tôi cho các anh thời hạn một ngày. Dù lật cả thành phố A, các anh cũng phải tìm được người cho tôi.”

“...”

Đang định cúp điện thoại, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Cô ấy có mang theo thuốc bên người không?”

“...”

“Được, chiều nay tôi sẽ quay về.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Cảnh Mạc Vũ bấm một số khác: “Lập tức đặt cho tôi một vé máy bay về thành phố A... Khoang gì cũng được!”

Nói xong, anh liền tắt điện thoại, rồi lại bấm một dãy số, hình như đối phương không nghe máy. Anh nôn nóng cúp điện thoại, bấm phím gọi lại, rồi tắt máy... Tôi chưa từng thấy Cảnh Mạc Vũ nôn nóng, sốt ruột như bây giờ. Điều này hoàn toàn phản ánh qua ngôn ngữ cơ thể của anh.

Không cần suy đoán, tôi đã có thể chắc chắn người phụ nữ anh đang gọi hết lần này đến lần khác là ai. Tôi mặc áo choàng tắm, đi vào phòng ngủ.

Biết rõ không nên hỏi, nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế sự quan tâm xuất phát từ đáy lòng. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cảnh Mạc Vũ quay người đối diện với tôi, anh đã lấy lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười, nói: “Xảy ra chút việc, không sao đâu, anh sẽ nhanh chóng xử lý.”

Thấy anh không muốn nói, tôi cũng không truy vấn, chỉ lặng lẽ nhìn anh mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất rồi hôn lên trán tôi. “Ngôn Ngôn, anh có việc cần phải về giải quyết, ngày mai anh lại đến đây với em.”

Nghe ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ, có vẻ anh tin rằng ngày mai nhất định anh sẽ quay về đây, còn tôi không tin lắm. Nhưng tôi không phản bác, chỉ mỉm cười gật đầu. “Không cần gấp, anh cứ giải quyết xong công việc rồi về đây cũng được, em đợi anh...”

Cảnh Mạc Vũ muốn nói điều gì đó, ngập ngừng một lúc, cuối cùng anh không lên tiếng, chỉ dang hai tay ôm chặt tôi. Tôi không đoán ra ý nghĩa của cái ôm này, là không nỡ xa rời, là vỗ về, hay là áy náy?

Tôi đã quá mệt mỏi, không còn tâm trạng suy đoán.

Cảnh Mạc Vũ rời phòng, cùng với tiếng cánh cửa đóng sập, trái tim tôi như ngừng đập, nhịp thở cũng ngưng trệ. Tôi ôm ngực, cố gắng hít thở, cảm giác đau đớn càng lúc càng dữ dội. Tôi phải chống tay vào tường mới đứng vững, từng giọt mồ hôi từ trán chảy xuống. Tôi tưởng do tôi quá đói bụng nhưng khi bữa trưa được đem lên, tôi ăn vài miếng cũng không hết cảm giác khó chịu, ngược lại càng cảm thấy mệt mỏi.

Cảnh Mạc Vũ gọi điện, đầu ngón tay tôi không mấy linh hoạt, vài lần mới có thể cầm chắc chiếc di động.

“Không có chuyện gì đâu. Anh chỉ muốn báo cho em biết, anh sắp lên máy bay rồi.” Anh nói.

“Vâng ạ!”

“Em ăn cơm chưa?”

“Họ vừa mang cơm lên phòng, em đang ăn.” Tôi cố giữ giọng bình thản.

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc mới nói tiếp: “Nếu ngày mai anh không quay về, em đừng đợi anh, đến công ty thực tập cho tốt nhé!”

Ngữ khí của anh khiến tôi bỗng có cảm giác vô cùng bất an. Thậm chí tôi có ảo giác, đây là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau, lần cuối cùng Cảnh Mạc Vũ gọi điện thoại cho tôi. Hình như anh đã có dự tính ra đi...

Bất chấp sức khỏe không tốt, tôi gọi taxi phóng nhanh ra sân bay. Nhưng khi tôi chạy vào đại sảnh, chuyến bay tới thành phố A đã cất cánh được nửa tiếng. Tôi lập tức mua vé chuyến bay kế tiếp.

Không phải tôi muốn giữ anh ở lại, tôi chỉ muốn cho anh biết: dù anh quyết định đến với Hứa Tiểu Nặc, anh cũng không cần bỏ đi. Tôi có thể ly hôn, tôi có thể tác thành cho hai người. Không thể làm vợ chồng, tôi vẫn muốn làm em gái của anh. Cho dù ly hôn, chúng tôi vẫn có thể là người nhà.

Anh không thể bỏ đi, không thể bỏ mặc tôi và ba.

Tôi phải đợi ở sân bay bốn tiếng đồng hồ. Khi tôi lên máy bay, trời đã chạng vạng, đường chân trời đỏ rực như màu máu, tôi khẽ vuốt chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út. Đột nhiên tôi phát hiện chiếc nhẫn vừa khít. Là sự trùng hợp, hay anh quá hiểu tôi?

Máy bay đáp xuống thành phố A, mây đen giăng kín bầu trời, mưa rơi xối xả. Thỉnh thoảng có hạt nước mưa bắn vào tay và mặt tôi buốt giá.

Có lẽ do thời tiết xấu, người đón taxi xếp thành hàng dài dằng dặc. Trong lúc xếp hàng, tôi gọi vô số cuộc điện thoại cho Cảnh Mạc Vũ nhưng anh không nghe máy. Tôi lại gọi vào số điện thoại của chú Mã, cũng không có người bắt máy.

Tôi không muốn ba tôi lo lắng nhưng cũng không biết Cảnh gia có người nào đáng tin cậy. Sau khi tìm hết trong danh bạ, tôi chỉ tìm thấy người duy nhất có thể tin tưởng là Tề Lâm.

Chưa đến hai hồi chuông, điện thoại đã được kết nối. Tề Lâm còn chưa mở miệng, tôi liền hỏi: “Anh có biết hiện giờ Cảnh Mạc Vũ đang ở đâu không?”

“Em tìm anh ta có việc sao?” Ngữ khí của Tề Lâm hơi khác lạ.

“Ừ, em có chuyện muốn nói với anh ấy nhưng gọi cho anh ấy mãi mà không được. Tề Lâm, anh nhất định biết anh ấy ở đâu, anh hãy nói cho em biết đi!”

Tề Lâm “hừ” một tiếng: “Chồng em suýt nữa lật tung cả thành phố A để tìm một người đàn bà khiến thiên hạ loạn hết cả lên. Anh không muốn biết cũng khó.”

“Anh ấy đang ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

“Anh nói gì cơ?” Trước mắt tôi tối sầm, điện thoại suýt tuột khỏi tay. Hai bàn tay run rẩy nắm chắc điện thoại, tôi im lặng chờ nghe Tề Lâm nói tiếp.

“Em đừng lo, chồng em không sao cả. Hứa Tiểu Nặc cắt cổ tay tự sát, đang ở trong phòng cấp cứu.”

Hứa Tiểu Nặc cắt cổ tay tự sát?

Dường như tôi đang ở trong cơn ác mộng, mọi tri giác đều biến mất. Xung quanh tôi mây đen mờ, giọng nói của Tề Lâm mỗi lúc một xa dần...

Hứa Tiểu Nặc tự sát? Rốt cuộc là một tình yêu và sự tuyệt vọng đến mức nào mới khiến cô kết thúc mạng sống... Cô không nghĩ đến cảm giác của người thân, cảm giác của Cảnh Mặc Vũ sao?

Chết... rất dễ dàng. Người chết sẽ không đau khổ, không còn gì vướng bận. Người bị giày vò bởi nỗi đau còn hơn đối mặt với cái chết chính là người sống.

“Ở bệnh viện nào?” Tôi hỏi.

“Hình như là bệnh viện Chữ thập đỏ. Ngôn Ngôn, em đang ở đâu? Em về thành phố A rồi à?”

“...” Không có tâm trạng để trả lời câu hỏi của Tề Lâm, tôi cúp điện thoại ngay lập tức.

Lúc tôi đến bệnh viện Chữ thập đỏ, Hứa Tiểu Nặc đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, được đưa đến phòng hồi sức.

Nghe tin này, tôi thở phào nhẹ nhõm, bởi tôi không muốn chứng kiến bộ dạng tan nát cõi lòng và hồi hận của Cảnh Mạc Vũ. Đối với tôi, điều này quan trọng hơn tất cả.

Tôi đứng ngoài cửa phòng bệnh, như cách cả một thế giới. Thế giới bên trong phòng bệnh vô cùng tĩnh mịch nhưng tràn ngập tình ý.

Hứa Tiểu Nặc nằm trên giường bệnh. Bộ váy trắng của cô nhuộm máu, dải băng màu trắng buộc chặt cổ tay cô. Còn Cảnh Mạc Vũ ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường, áo sơ mi màu ngà của anh cũng bị nhuộm đỏ ở vùng ngực. Có lẽ áo anh dính máu lúc anh ôm cô ta...

Hứa Tiểu Nặc nói: “Tại sao anh lại cứu em? Anh đã quyết định không gặp em, không ra sân bay tiễn em, không nghe điện thoại của em, tại sao anh còn cứu em?”

Cảnh Mạc Vũ cúi đầu, một tay buông thõng bên người. “Chỉ vì một người đàn ông như tôi, em cho rằng có đáng không?”

Từ vị trí của tôi, tôi không nhìn rõ bàn tay buông thõng của Cảnh Mạc Vũ. Tôi vội tiến lên một bước mới nhìn thấy vết thương dài trên tay anh. Vết thương chưa được băng bó, máu vẫn chảy khiến nền nhà màu vàng nhạt cũng vấy đỏ.

Tôi lão đảo lúi lại phía sau, không dám nhìn thêm lần nữa, càng không dám nghĩ đến chuyện phải gấp gáp và hoảng hốt đến mức nào, anh mới bị thương như vậy. Có lẽ anh đã cướp con dao từ tay Hứa Tiểu Nặc.

Phòng bệnh yên lặng một lúc, giọng nói bi thương và tuyệt vọng của Hứa Tiểu Nặc vọng ra ngoài: “Em không muốn làm anh khó xử... Em biết, người của Cảnh gia không thể chấp nhận em, không muốn nhìn thấy em... Anh vì bất đắc dĩ nên mới đưa em đi Mỹ.”

“...” Cảnh Mặc Vũ không trả lời, coi như thừa nhận.

“Em vốn chẳng sống được bao lâu nữa, anh việc gì phải hao tâm tốn trí vì em...”

Cuối cùng Cảnh Mặc Vũ cũng mở miệng, cắt ngang những lời ai oán của Hứa Tiểu Nặc: “Điều kiện chữa trị và môi trường dưỡng bệnh ở Mỹ tốt hơn bên này nhiều, rất thích hợp để em trị bệnh.”

“Nhưng em không muốn đi.” Hứa Tiểu Nặc nghẹn ngào khẩn cầu. “Anh để em một mình đi Mỹ, nơi đó không người thân, không bạn bè... Nếu chết ở nơi đất khách quê người, em thà chết ngay bây giờ, ít nhất, em có thể chết bên cạnh anh...”

Tôi không thể nghe tiếp lời khẩn cầu hèn mọn này liền quay người, chậm rãi đi ra ngoài. Tôi nhớ Hứa Tiểu Nặc từng nói, cô là người sắp chết, cô không ham muốn điều gì, chỉ cần được ở cùng một thành phố với người cô yêu thương, có thể nhìn ngắm anh từ xa là cô mãn nguyện rồi. Vậy mà đến yêu cầu hèn mọn nhất của cô, tôi cũng không thể đáp ứng.

Cô nói, người của Cảnh gia không chấp nhận cô. Trên thực tế, là tôi không chấp nhận cô, không muốn cô xuất hiện trước mặt tôi. Tôi đã ép cô vào đường cùng, không có sự lựa chọn nào khác.

Có người nói, tình yêu là sự ích kỷ. Hôm nay, coi như tôi đã được lĩnh hội một cách sâu sắc.

Chương 12: Sinh tử

Một mình rời khỏi bệnh viện, tôi cố gắng không quay đầu lại. Dù yêu anh đến mức nào, tôi cũng không thể làm nhân vật nữ phụ trong câu chuyện tình yêu của người khác.

Mây đen như đè nặng trên đầu, hạt mưa quất vào da thịt nhưng tôi không cảm thấy giá lạnh. Chỉ là mỗi bước đi, lồng ngực tôi lại đau nhói, đến hít thở cũng đau buốt vô cùng. Tôi ôm ngực, nở nụ cười tự giễu. “Cảnh An Ngôn, mày trở nên yếu đuối như vậy từ lúc nào? Đến một chút thương tâm cũng không chịu nổi, một chút đau khổ cũng không thể vượt qua hay sao? Mày có thể, mày không phải Hứa Tiểu Nặc. Không có anh ấy, mày vẫn có thể kiên cường sống tiếp.”

Theo hàng đèn đường dài dằng dặc, tôi vội bước mỗi lúc một nhanh. Tôi cho rằng việc đi nhanh sẽ giúp tôi thoát khỏi tình cảnh khốn cùng. Nhưng khi nhìn thấy công viên Lục Hồ quen thuộc ở phía trước, tôi bất giác đi chậm lại. Chiếc xích đu hồi nhỏ tôi thích nhất nằm cô độc trong mưa gió. Tôi đi vào công viên, ngồi xuống chiếc xích đu và nhắm mắt. Chiếc xích đu đung đưa bất chấp cơn mưa xối xả. Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng cười vô tư lúc nhỏ. “A... Anh ơi, đẩy em lên cao một chút, cao nữa đi anh... A...”

Cảnh Mạc Vũ tung tôi lên không trung, càng tung càng cao. Cơ thể rơi tự do, trái tim tôi bị kích thích nên đập rất mạnh, tôi hưng phấn hét lên...

Vậy mà bây giờ, chiếc xích đu mới đung đưa hai lần, lồng ngực tôi đã đau nhói. Tôi không thở nổi, chân tay mất cảm giác, trước mắt tối sầm, tôi

ngã từ trên chiếc xích đu xuống đất. Túi xách trên vai tôi rơi xuống, đồ trong túi văng tung toé. Tôi đứng dậy định nhặt đồ nhưng mới bước hai bước, tôi lại ngã khụy xuống.

Trong đêm mưa gió, công viên không một bóng người.

Tôi không còn sức để đứng dậy, nhịp tim ngày càng bất thường. Cảm giác này, dường như tôi đã từng trải qua. Tôi nhớ ra rồi, hồi nhỏ, có lần tôi bị bắt cóc, bọn bắt cóc nhốt tôi vào một chiếc lồng sắt, đàn chó hoang sủa ầm ĩ bên ngoài. Thỉnh thoảng chúng thò móng vuốt vào trong lồng, sượt qua làn da tôi. Tôi sợ hãi cuộn chặt người.

Khi đó, tôi cũng có cảm giác như lúc này. Sinh khí từ từ rút khỏi cơ thể tôi. Tôi nhìn chăm chăm về phía cửa ra vào, đợi Cảnh Mạc Vũ đến cứu tôi... Tôi tin chắc anh sẽ đến, anh sẽ không để tôi chết trong cái lồng lạnh lẽo đó, anh sẽ không để đàn chó hoang xé xác tôi.

Tôi đợi suốt một ngày, cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng xuất hiện. Khi anh ôm tôi vào lòng, tôi không còn thấy sợ hãi, cảm giác đau buốt nơi lồng ngực cũng biến mất. Nhưng lần này, tôi không đợi được anh. Anh đang ở bên giường bệnh của Hứa Tiểu Nặc, nắm chặt tay cô không muốn buông. Có lẽ chỉ đến khi mất đi, con người mới biết điều gì là quan trọng.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, trước mắt tôi tối đen, tôi nghĩ đến ba... Không! Tôi không thể chết, tôi dùng chút sức lực cuối cùng để lần tìm chiếc điện thoại.

Điện thoại di động chắc chắn nằm đâu đó quanh đây nhưng tôi cố hết sức cũng không tìm ra. Tôi hiểu tại sao Hứa Tiểu Nặc thà tự sát cũng chỉ cầu mong được nhìn thấy anh, ở bên anh vào giây phút cuối cùng. Khi đối mặt

với cái chết, nỗi đau lớn nhất không phải nỗi đau thể xác mà là vì lưu luyến, lưu luyến người nào đó, tình yêu của ai đó...

Tôi thật sự muốn gặp anh một lần, muốn nói với anh nhiều điều.

Tôi muốn nói với anh: “Nếu anh yêu cô ấy thì hãy quý trọng cô ấy, đừng đợi đến khi mất cô ấy, anh mới muốn nắm tay cô ấy.”

Tôi muốn nói: “Hãy ở bên cạnh ba. Ba già rồi, ba thật sự già rồi... Ba không thể chịu đựng sự mất mát thêm một lần nữa...”

Tôi còn muốn nói: “Anh đừng áy náy. Anh đã làm rất nhiều việc cho em, nhiều hơn em mong muốn...”

Đột nhiên, điện thoại của tôi đổ chuông, là bài hát tôi thích nhất: *Xin hãy nói cho em biết, em yêu anh là một sai lầm. Đừng để em cô độc trong đêm dài... Vì anh, em đã hy sinh rất nhiều nhưng điều đó lại khiến em đau đến mức không thể nói ra. Vì em yêu anh giống con thiêu thân lao vào ngọn lửa...*

Nhờ tiếng nhạc, cuối cùng tôi cũng tìm thấy chiếc di động. Ngón tay run rẩy sượt trên màn hình không biết bao nhiêu lần, tôi mới nghe được giọng nói của Cảnh Mạc Vũ. Trong đêm mưa gió tuyệt vọng này, giọng anh vô cùng ấm áp: “Ngôn Ngôn? Ngôn Ngôn, em đang ở đâu?”

“Em đang ở... xích đu...” Giọng nói yếu ớt của tôi chìm trong tiếng gió mưa thét gào.

“Ở đâu cơ? Anh không nghe rõ...”

Giọng nói sốt ruột của anh đột nhiên biến mất, màn hình điện thoại đen sì, tôi sờ thế nào nó cũng không có phản ứng. Tia hy vọng cuối cùng đã tắt, tôi nhắm nghiền hai mắt, thể xác và linh hồn cùng chìm trong hố đen vô tận.

Nếu còn cơ hội, tôi chỉ muốn nói với anh câu cuối cùng: “Anh, anh đừng nhớ em...”

Tôi mở mắt, cảm giác rất ấm áp và dễ chịu. Trời đã sáng hẳn, xung quanh toàn là màu trắng và mùi thuốc khử trùng. Tôi đang nằm trên giường đơn màu trắng. Trên người tôi còn cố định bảy, tám sợi dây, nối với máy điện tim.

Một người đàn ông trung niên xa lạ ngồi bên cạnh giường tôi nằm, da ngăm đen, mái tóc lộn xộn, người phả ra mùi thuốc lá, diện mạo có vẻ hiền lành. Thấy tôi tỉnh lại, ông ấy thở phào nhẹ nhõm. “Cuối cùng cô cũng tỉnh lại!”

Tôi nở nụ cười yếu ớt với ông ấy: “Chú đã cứu cháu ạ?”

Ông ấy gật đầu. “Đúng vậy!” Sau đó, ông ấy kể đầu đuôi câu chuyện cho tôi nghe.

Hoá ra, ông ấy làm công việc đưa cơm ở quán ăn, nghe giọng thì có vẻ là người phương Bắc. “Tôi mang cơm đến công viên cho bảo vệ, trên đường về nhìn thấy cô bị ngất ở bãi cỏ... Tôi định gọi điện thoại thông báo với người nhà của cô, không ngờ điện thoại di động của cô bị hỏng, không thể mở máy. Nói thật lòng, tôi không muốn lo chuyện bao đồng, sợ gặp phiền phức, nhưng thấy cô ngất lịm ở đó, trời lại mưa to, tôi không cứu cô, có lẽ sẽ chẳng ai đến cứu... Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định thử vận may nên mới đưa cô tới bệnh viện.”

Tôi nở nụ cười gượng gạo. Thời buổi này, không trách tình người đen bạc, chỉ trách lòng người khó lường. Không ai biết, một trái tim nhiệt tình sẽ nhận được lòng cảm kích hay sự tổn thương. Trong khi đó, nhiều tờ báo còn đổ thêm dầu vào lửa, ra sức đưa tin về những câu chuyện, người làm việc tốt chuốc hoạ vào thân, thành ra ai nấy đều học cách bảo vệ “trái tim nhiệt huyết” của mình.

Người đàn ông nói tiếp: “Đến bệnh viện, bác sĩ nói cô bị bệnh gì đó, tóm lại rất nghiêm trọng, cần cấp cứu ngay... May mà trong ví của cô có tiền, có thể nộp trước tiền đặt cọc, bác sĩ mới đưa cô vào phòng cấp cứu. Nếu không, cô đã gặp nguy hiểm rồi.”

Lần này tôi không cười nổi nhưng trong lòng mừng thầm, may mà tôi không phải làm phẫu thuật nên không cần người nhà ký tên.

Thấy tôi tỉnh lại, người đàn ông tốt bụng cũng yên tâm, thu dọn đồ ra về. Tôi định đưa ông ấy tất cả số tiền còn lại trong ví nhưng ông ấy không chịu nhận, cứ chối đây đẩy rồi chạy khỏi phòng bệnh, giống như sợ bị tôi hãm hại. Ông ấy vội đến mức không để lại số điện thoại cho tôi.

Sau khi truyền hết chai nước, tôi đang chuẩn bị giật đám dây dợ cắm trên người để về nhà thì cô y tá vừa chạy đến vội ấn tôi xuống giường. “Cô không thể xuống giường, hãy nằm ở đây nghỉ ngơi vài ngày.”

“Tôi không sao.” Ngực tôi không còn đau nữa, tôi cảm thấy cơ thể không có gì bất thường.

“Không sao ư? Cô thử xem nhịp tim của cô đi!”

Tôi ngược mắt nhìn đường cong trên máy điện tâm đồ, nhưng không nhìn ra nhịp tim của tôi có gì khác lạ. Mãi đến khi bác sĩ tới kiểm tra phòng,

tôi mới biết, tôi bị mắc bệnh tim.

Khi hai chữ “bệnh tim” vang lên bên tai, tôi giật mình kinh hãi, bởi hai chữ này trong ký ức thời niên thiếu của tôi biểu hiện cho cái chết bi thảm nhất.

Bác sĩ quan sát điện tâm đồ, vội vàng an ủi tôi: “Cô đừng căng thẳng quá, bệnh viêm cơ tim của cô không nghiêm trọng. Lúc bình thường chẳng khác gì người khỏe mạnh. Chỉ vì lần này cô mệt mỏi quá độ cộng thêm bị kích thích, tinh thần lên xuống thất thường mới dẫn đến nhịp tim không bình thường. Chỉ cần cô tích cực điều trị, giữ thái độ lạc quan, chú ý ăn uống và nghỉ ngơi nhiều hơn, tránh vận động kịch liệt, tránh tình trạng quá xúc động thì sẽ không có gì đáng ngại. Tuy vậy, nếu cô không tích cực điều trị, để bệnh tình nặng thêm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí nguy hiểm đến mức có thể đột tử.”

Nghe lời khuyên của bác sĩ, tôi lập tức nghĩ tới một vấn đề quan trọng. “Bác sĩ, tôi có thể sinh con không?”

Bác sĩ ngẫm nghĩ một cách nghiêm túc mới trả lời: “Với tình trạng của cô, không thể loại trừ khả năng gặp nguy hiểm trong lúc sinh nở. Nhưng nếu cô điều trị tốt, đến khi chức năng tim hồi phục bình thường, cô có thể mang thai và sinh con.”

Lúc này tôi mới yên lòng.

Tuy bác sĩ dặn dò tôi nên nằm việc theo dõi vài ngày nhưng tôi vẫn không thích cảm giác cô độc trên giường bệnh khi không có người bên cạnh. Điện thoại di động của tôi lại bị hỏng nên không thể liên lạc. Nhân lúc bác sĩ không để ý, tôi lén lút rời khỏi bệnh viện, đón taxi về nhà nghỉ ngơi.

Khi taxi đi qua công viên Lục Hồ ở gần đó, tôi chợt nhìn thấy một chiếc xe con quen thuộc đậu bên đường.

“Dừng xe! Dừng xe!”

Taxi vừa dừng lại, tôi nhét một tờ tiền vào tay người tài xế rồi lao xuống xe như tên bắn.

Lúc này, bầu trời trong xanh vời vời. Tôi đứng yên một chỗ nhìn Cảnh Mạc Vũ tiến về phía tôi, tất cả những chuyện xảy ra tối qua dường như chỉ là cơn ác mộng.

“Ngôn Ngôn!” Anh đứng trước mặt tôi, nắm chặt cánh tay tôi thể hiện sự tức giận lẫn vui mừng. Sau đó, anh kéo tôi vào lòng.

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đang đợi em.”

Nhưng anh không biết, chỉ một chút nữa thôi, anh sẽ không bao giờ đợi được tôi nữa.

Dưới bóng cây ngô đồng rậm rạp, áo khoác ngoài bị ướt của anh rất lạnh khiến tôi không cảm nhận được sự ấm áp mà tôi mong muốn. Lòng bàn tay đang ôm tôi có vết máu đọng. Bởi quá dùng sức, lòng bàn tay anh hơi nóng, nhóp nhép khiến tôi bất giác nhớ tới cảnh tình yêu máu me đầm đìa giữa anh và Hứa Tiểu Nặc.

Tôi rời khỏi vòng tay Cảnh Mạc Vũ, cười cười: “Đợi em? Em tưởng anh sẽ lại xối tung cả thành phố A lên ấy chứ!”

Cảnh Mạc Vũ á khẩu.

Thật ra, tôi cũng muốn học theo Hứa Tiểu Nặc, nhìn anh bằng ánh mắt bi thương, ai oán rồi khóc nức nở. “Em cũng đau lòng, em cũng yếu đuối, em cũng cần sự an ủi của anh. Nhưng lúc em bị ngắt trong mưa gió, lúc em chờ đợi gặp anh lần cuối, anh lại ở bên người con gái khác...”

Có lẽ Cảnh Mạc Vũ sẽ áy náy, sẽ thề thốt với tôi rằng, anh sẽ cắt đứt mối quan hệ với Hứa Tiểu Nặc. Đáng tiếc, tôi không học ngành điện ảnh, không biết diễn cảnh tình cảm suốt mười năm này. Tôi chỉ biết nở nụ cười vô tư với Cảnh Mạc Vũ. “Anh không cần đợi em, em rất khỏe mạnh, vạn sự như ý, khỏi cần anh hao tâm tổn trí. Có thời gian rảnh, anh hãy đi an ủi người tình cũ của anh ấy!” Tôi lại cảm thấy hơi tức ngực, phải hít thở vài lần tôi mới có thể nói tiếp. “Tôi qua em chạy mệt quá, bây giờ em muốn về nhà nghỉ ngơi. Anh mau quay về bệnh viện đi, ngộ nhỡ cô ấy lại có ý định tự sát, chắc chắn anh sẽ hối hận cả đời.”

“Ngôn Ngôn, anh...”

Tôi cười cười, xua tay, cắt ngang lời giải thích của anh. “Anh không cần giải thích, em hiểu.”

Mọi lời biện giải lúc này đều là vô nghĩa, nhưng người đàn ông cứ cho rằng những lời vô nghĩa này có tác dụng nên ra sức giải thích: “Anh và Hứa Tiểu Nặc thật sự không có gì cả.”

“Vậy sao? Anh cho rằng quan hệ như thế nào mới gọi là “có gì”? Quan hệ vợ chồng bị pháp luật trói buộc một cách miễn cưỡng như mối quan hệ của chúng ta?”

“Trói buộc miễn cưỡng?”

“Em nói không đúng sao? Hai người thích đóng phim tình cảm bi kịch “yêu nhau mà không thể ở bên nhau”, em cũng không có ý kiến. Nhưng đừng lôi em vào cuộc, em mệt mỏi lắm rồi, không còn sức lực để diễn trò với hai người.”

“Em!” Cảnh Mạc Vũ bóp chặt tay tôi khiến tôi đau đến mức toàn thân tê buốt.

Lúc này là giờ đi làm, người qua lại mỗi lúc một đông. Việc chúng tôi tranh cãi giữa đường thu hút sự chú ý của không ít người, thậm chí có người còn thì thầm to nhỏ: “Anh ta chẳng phải là Cảnh Mạc Vũ hay sao?”

“Mới sáng sớm đã lôi lôi kéo kéo con gái nhà người ta, chắc không phải anh ta đâu.”

Được người qua đường nhắc nhở, Cảnh Mạc Vũ mới ý thức anh đã thất lễ. Anh nhanh chóng lấy lại dáng vẻ phong độ thường ngày. “Chúng ta lên xe nói chuyện đi!”

Cảnh Mạc Vũ kéo tôi ngồi lên xe rồi mở đĩa CD. Tiếng dương cầm du dương vang lên. Đó là bản nhạc dương cầm tôi thích nhất. *Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa*, tiếng nhạc êm ái như cánh hoa, ngập tràn không gian, mang theo bao ký ức đẹp đẽ.

Tôi lặng lẽ quan sát Cảnh Mạc Vũ ở bên cạnh. Anh nhíu mày, hai tay nắm chặt vô lăng, máu đỏ từ ngón tay anh chảy xuống. Trái tim tôi đột nhiên mềm nhũn, tôi im lặng kéo tay anh, dùng giấy ăn nhẹ nhàng lau vết thương của anh. Vết thương sâu và dài hơn tôi tưởng.

Mặc dù đã cố gắng nhẫn nhịn nhưng tôi vẫn không kiềm chế, cất giọng oán trách: “Vì cô ấy, anh để bản thân bị thương đến mức này. Em biết anh thương cô ấy nhưng liệu anh có hiểu, có người càng xót anh...”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, đôi lông mày nhíu chặt mới từ từ dần ra. “Ngôn Ngôn, em hãy tin anh. Quan hệ giữa anh và cô ấy không phải như em nghĩ đâu. Em biết anh không phải ngày một ngày hai, chắc em cũng hiểu tính anh. Anh là loại đàn ông muốn yêu mà không dám yêu sao? Nếu anh thật lòng yêu một người con gái, anh sẽ không bao giờ để cô ấy đi, càng không có chuyện cưới người con gái khác, bất kể vì lý do gì.”

Tôi thừa nhận, Cảnh Mạc Vũ đúng là người đàn ông không dễ dàng thỏa hiệp. Nhưng...

“Anh không yêu Hứa Tiểu Nặc, tại sao anh cứ dây dưa với cô ấy mãi, còn nuôi cô ấy suốt ba năm? Anh đừng nói với em, chỉ là anh gặp dịp mua vui thôi đấy. Nếu chỉ là mua vui thì trò vui của anh có phải quá dài rồi không?”

“Ai nói với em anh nuôi Hứa Tiểu Nặc ba năm? Tề Lâm à?”

“Ai nói không quan trọng.”

Ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ mềm hẳn: “Em thà tin lời đồn đại vô căn cứ từ người khác chứ nhất định không muốn tin anh sao?”

“Em chỉ tin vào mắt mình. Chính mắt em nhìn thấy anh và Hứa Tiểu Nặc ôm nhau ở đám cưới của chúng ta, anh sợ ba gây tổn thương cho cô ấy nên mới đưa cô ấy đi Mỹ. Nghe nói cô ấy mất tích, anh suýt nữa bới tung cả thành phố A...” Tôi vuốt ve bàn tay anh. Tim tôi rất đau, đau đến mức hai

mắt ươn ướt. “Em nhìn thấy, anh vì cô ấy mà bị thương đến mức này, còn quên không băng bó...”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi chăm chú, rất lâu. Ánh mắt sâu thẳm của anh tựa như đưa chúng tôi đến một thế giới tĩnh mịch, chỉ có hai chúng tôi.

“Vậy em có nhìn thấy, cô dâu trong đám cưới của anh là em... Không tìm thấy em, anh chẳng cần lật tung đất trời để tìm kiếm, bởi anh biết em ở đâu... Vì cô ấy, anh dùng tay cướp con dao, nhưng vì em, anh có thể dùng ngực đỡ đạn... So với em, cô ấy chẳng là gì cả.”

“Vậy sao? Anh không yêu cô ấy thật sao?” Tôi đúng là người không có chí khí, tôi thắm miệt thị bản thân vô số lần.

“Ừ, anh chưa từng yêu cô ấy! Ngôn Ngôn, có một số chuyện, anh không hy vọng em biết tường tận. Tóm lại, em hãy tin anh, quan hệ giữa anh và Hứa Tiểu Nặc không như em nghĩ. Ba năm nay, anh bù đắp rất nhiều vật chất cho cô ấy, vì anh nợ cô ấy, anh hứa sẽ đối xử tốt với cô ấy cho đến ngày cô ấy qua đời...”

Cảnh Mạc Vũ nói anh đối xử tốt với Hứa Tiểu Nặc là vì anh nợ cô ấy. Nhưng hôm qua, vẻ mặt anh khi nghe tin Hứa Tiểu Nặc mất tích, vẻ lo lắng và hoảng sợ đó, chắc chắn không đơn giản là mắc nợ, mà còn có khúc mắc khác. Nhưng anh cố ý nói dối tôi hay anh chưa nhìn thấu trái tim mình? Tôi không thể hiểu nổi, cũng không có cách nào phản bác. Có điều, quyết tâm buông tay của tôi lại bắt đầu dao động.

Tôi nên tin lời anh, hay tin vào điều mình nhìn thấy? Rõ ràng là vấn đề một đứa trẻ lên ba cũng có thể thoải mái trả lời, vậy mà tôi không tìm ra đáp án. Thấy tôi lặng thinh, Cảnh Mạc Vũ vỗ vai tôi: “Được rồi, em đừng nghĩ

ngôi nữa, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi. Đợi sau khi nghỉ ngơi thoải mái, em hãy quyết định có nên tha thứ cho anh hay không.”

Tôi lặng lẽ gật đầu. Quả thật tôi rất mệt mỏi, dường như tôi lại rơi vào một cục diện khó khăn, không có sức lực để trốn thoát.

Vì áo khoác của tôi sẫm màu nên lúc giúp tôi thắt dây an toàn, Cảnh Mạc Vũ mới để ý bùn đất dính trên áo tôi. “Sao áo em bẩn thế?”

Tôi không muốn cho anh biết bệnh tình của mình, sợ anh lo lắng. Tôi ngập ngừng vài giây rồi mới mở miệng: “Tôi qua em không cẩn thận nên bị ngã.”

“Có bị thương ở đâu không? Để anh xem nào!” Thần sắc anh có vẻ hơi căng thẳng, anh giơ tay định cởi cúc áo của tôi.

Tôi vội vàng kéo vạt áo. “Em chỉ bị ngã nhẹ thôi, không bị thương chỗ nào.”

Một tháng không về nhà, tôi hy vọng sẽ mang đến niềm vui bất ngờ cho ba. Kết quả vẫn chưa vào đến cửa, người bảo vệ gác cổng chạy tới, cúi người nói nhỏ với Cảnh Mạc Vũ khi anh hạ cửa kính xe: “Thiếu gia, ông chủ nổi nóng suốt buổi tối hôm qua, còn nói với chúng tôi, không cho thiếu gia đặt chân vào cửa Cảnh gia. Hay là đợi ông chủ bớt giận, thiếu gia hãy quay về được không ạ?”

Thấy Cảnh Mạc Vũ không lên tiếng, anh ta vội nói: “Tôi cũng chỉ nhiều chuyện nên hỏi vậy thôi, nếu thiếu gia muốn vào, tôi sẽ lập tức đi mở cổng.”

“Anh hãy đi báo với ông chủ, tiểu thư đã về.”

Lúc này, anh chàng bảo vệ mới để ý tôi đang ngồi ở ghế lái phụ. “Vâng ạ! Tôi sẽ đi ngay!”

Chưa đầy ba phút sau, cánh cổng từ từ mở ra. Ba tôi tươi cười rạng rỡ ra đón tôi. Dưới ánh mặt trời, mấy sợi tóc bạc trên đầu ông càng nổi rõ, dù dáng người không thẳng như ngày nào nhưng vẻ uy nghiêm vẫn không mất đi.

“Ba!” Tôi chạy tới, lao vào lòng ba.”Con rất nhớ ba!”

Câu này tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên xuất phát từ trái tim. Ba tôi cười ngoác miệng, kéo tôi vào nhà, còn lên tiếng dặn dò vú Ngọc chuẩn bị đồ ăn ngon cho tôi. Nhớ tới lời dặn của bác sĩ, tôi vội nói: “Gần đây con đang giảm cân nên muốn ăn đồ nhạt thôi.”

“Được, được. Sao đột nhiên con lại nghĩ đến chuyện giảm cân? Mà con có béo đâu!” Ông kéo tay áo của tôi để nghiệm chứng nhận xét của mình. Ông chợt ngây người khi nhìn thấy dấu hôn mờ mờ trên tay tôi.

Tôi nhanh chóng kéo tay áo, giấu tay sau lưng. “Con cảm thấy hơi mệt, con lên phòng ngủ một lát.”

Mới đặt chân lên cầu thang, tôi liền nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Cảnh Mặc Vũ: “Anh lên cùng em.”

Tôi suýt lảo từ trên cầu thang xuống.

Tôi vội vàng đi lên tầng, trong suy nghĩ muốn nhốt Cảnh Mặc Vũ ở ngoài nhưng vừa đẩy cửa phòng ngủ, mùi hương chỉ thuộc về anh xộc tới. Tôi chợt tỉnh ngộ, căn phòng ngủ bây giờ không còn là không gian riêng

của tôi. Đây cũng là phòng của anh. Một cảm xúc không nói thành lời bỗng trào lên trong lòng tôi. Dường như chúng tôi đã dần dần thuộc về nhau một cách rất tự nhiên.

Hoá ra đây chính là hôn nhân, là vợ chồng, không chỉ đơn giản là một mối quan hệ, mà còn là một chốn về.

Bước vào phòng, tôi bất giác đảo mắt quanh phòng. Mọi thứ bên trong vẫn y như lúc tôi đi. Máy tính bảng vẫn ở vị trí gần đầu giường, chăn ga gối vẫn là bộ tôi thích nhất... Trên kệ trang trí đặt sáu chiếc cốc dạ quang. Sáu chiếc? Tôi nhớ Cảnh Mạc Vũ chỉ ném vỡ một cái.

Tôi đếm lại, xác định không nhìn nhầm, tôi ngạc nhiên hỏi Cảnh Mạc Vũ đang đi vào phòng: “Cốc của em sao lại thừa ra một cái?”

“Mấy ngày trước anh đi Pháp, nhân tiện mua cho em.”

“Anh đi Pháp làm gì?” Trong ấn tượng của tôi, việc làm ăn của ba tôi không lớn và xa đến tận nước Pháp.

Cảnh Mạc Vũ thản nhiên trả lời: “Anh tới quảng trường cho chim bồ câu ăn.”

Câu trả lời của anh khiến tôi không kìm được, bật cười thành tiếng. Bởi dù ngốc đến mấy tôi cũng hiểu, làm gì có chuyện người bận rộn như Cảnh Mạc Vũ đi tận Pháp để cho chim bồ câu ăn, anh cố ý đi để mua cốc cho tôi. Nhưng ngay sau đó, tôi cảm thấy nụ cười có vẻ không hợp thời, thế là tôi vội vàng cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Đang kỳ cọ người, tôi chợt nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Tôi còn chưa kịp lên tiếng cự tuyệt, Cảnh Mạc Vũ đã đẩy cửa đi vào.

Lúc không mảnh vải che thân bị một người đàn ông đột ngột xông vào phòng tắm, theo bản năng, tôi giơ tay che ngực. “Sao anh lại vào đây?”

Cảnh Mạc Vũ nhếch miệng. “Anh vào đây có phạm pháp không?”

“...” Quả thực không phạm pháp, lại còn được pháp luật bảo vệ nữa là đằng khác.

“Đề anh xem em có bị thương không?” Vừa nói, anh vừa tiến lại gần, kéo tay tôi quan sát kĩ lưỡng. Tôi bị ngã không nghiêm trọng, chỉ là trên vai và cánh tay có vết bầm tím, nhưng nhờ những dấu hôn vẫn chưa tan hết nên vết bầm tím trông không rõ lắm.

Thấy tôi không sao, Cảnh Mạc Vũ mới yên lòng.

“Em đã nói không sao rồi mà, không đau chút nào.” Tôi tưởng kiểm tra xong anh sẽ đi ra ngoài, nào ngờ, anh bắt đầu cởi cúc áo.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác. “Anh muốn làm gì?”

“Tôi qua ở công viên đội mưa một đêm, người anh vừa bẩn vừa dính nhờn nhờn, anh cũng cần tắm rửa.”

“...” Tôi còn có thể nói gì, tắm chung với vợ không phải hành vi phạm pháp.

Chương 13: Tha thứ

Quần áo lần lượt được cởi bỏ, thân hình nam tính đầy quyến rũ hiện ra trước mắt tôi không chút che đậy. Nước nóng dường như tăng lên mấy độ, không khí bỗng trở nên loãng hơn. Trái tim yếu ớt của tôi làm sao đủ sức chịu đựng sự kích thích này, nó đập nhanh hơn. Để tránh phát bệnh ngay trong phòng tắm, tôi vội vàng xả sạch dầu tắm trên người, chuẩn bị đi ra ngoài.

Một cánh tay chống lên bức tường bên cạnh, chặn đường tôi.

“Xin lỗi, em không có nghĩa vụ phải tắm cùng anh.” Tôi có lòng tốt nhắc nhở Cảnh Mạc Vũ.

Thấy tôi vẫn chưa hết tức giận, Cảnh Mạc Vũ thở dài bất lực. Bàn tay còn lại của anh kéo tay tôi thăm dò, tôi giật khỏi tay anh nhưng lại bị anh nắm chặt. Anh không dùng sức mà chỉ nắm nhẹ nhàng, như muốn lấy lòng, cũng giống cầu xin sự tha thứ. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi anh khiến tôi tức giận, muốn giảng hoà với tôi, anh đều cầm tay tôi như lúc này. Khả năng diễn đạt ngôn ngữ của Cảnh Mạc Vũ tuy không tệ, nhưng anh mãi không học được chiêu hạ giọng, khom lưng uốn gối dỗ dành người khác. Nhẹ nhàng cầm tay tôi đã là sự nhượng bộ lớn nhất của anh.

Theo kinh nghiệm, một khi bị Cảnh Mạc Vũ cầm tay, lòng tôi lập tức mềm hẳn, tôi sẽ mỉm cười tha thứ cho anh. Nhưng lần này, tôi không chỉ tức giận, mà còn cảm thấy chua xót, thất vọng, thậm chí... lòng nguội lạnh.

Hơi nước mù mịt làm tôi không nhìn rõ gương mặt Cảnh Mạc Vũ, chậm rãi nhưng rất kiên quyết rút tay về. Tôi đã mất niềm tin vào cuộc hôn nhân này. Cũng có lẽ ngay từ đầu, tôi đã không có niềm tin. Tôi đẩy cánh tay Cảnh Mạc Vũ đang chặn lối đi để rời khỏi phòng tắm. Đột nhiên anh ôm

chặt lấy tôi, nâng cằm tôi và đặt một nụ hôn lên môi tôi. Nụ hôn của anh bá đạo và kiên quyết, hoàn toàn không cho tôi cơ hội cự tuyệt.

Nước nóng xối xả vào người, rửa trôi giọt lệ ở khoé mắt tôi, chảy qua gương mặt tôi, sau đó từ từ chảy xuống hai cơ thể đang quện chặt của chúng tôi, khiến làn da tôi trở nên nóng bỏng. Đầu lưỡi Cảnh Mạc Vũ muốn tiến vào khoang miệng tôi. Tôi cố chấp trấn thủ phòng tuyến cuối cùng, nghiêng răng, bặm môi không cho anh tiến vào. Mặc dù vậy, tôi vẫn không thể ngăn cản bàn tay anh từ sau lưng tôi di chuyển đến trước ngực, nắn bóp đỉnh đồi mềm mại của tôi.

Sự ma sát từ lòng bàn tay anh khiến cảm giác kích thích lan truyền khắp người. Tôi không thể chịu đựng nổi nên hơi hé miệng, để mặc đầu lưỡi của anh xâm nhập. Đầu lưỡi của Cảnh Mạc Vũ tấn công mạnh mẽ khiến tuyến phòng thủ vốn không mấy vững chắc của tôi sụp đổ trong giây lát, hai cánh tay bất giác ôm chặt thắt lưng anh, dần dần phục tùng, dần dần nghiêng hóp trong vòng tay anh.

Vào thời khắc này, tôi không thể không thừa nhận, anh chính là thiên la địa võng mà số phận đã định cho tôi, bủa vây, trói chặt tôi. Anh không buông tay, tôi sẽ không có cách nào thoát khỏi. Dù bị tổn thương hay đau lòng đến mức nào, tôi cũng chỉ có thể chịu đựng.

Bị Cảnh Mạc Vũ hôn đến mức nghẹt thở, tôi buộc phải dùng hết sức đẩy anh ra. Sau đó, tôi một tay chống vào tường, một tay ôm ngực thở hổn hển. Tôi sắp tắt thở, vậy mà anh còn vui vẻ thưởng thức bộ dạng thảm hại của tôi. “Em còn cho rằng đây là quan hệ vợ chồng “miễn cưỡng duy trì” hay không?”

Tôi không thể thốt ra lời, chỉ thở hồng hộc, trừng mắt với anh. Nhưng nói thật lòng, chứng kiến bộ dạng chưa thoả mãn, có thể tiếp tục hành vi ân

ái bất cứ lúc nào của Cảnh Mạc Vũ, tôi thật sự không nhìn ra một chút miễn cưỡng.

“Ngôn Ngôn, em muốn anh giải thích thế nào em mới chịu tin, anh không có dù chỉ một chút tình cảm với Hứa Tiểu Nặc.”

Anh muốn giải thích, anh hy vọng tôi tin anh. Được thôi, tôi sẽ cho anh cơ hội giải thích. “Anh khẳng định anh không yêu cô ấy, vậy anh hãy nói cho em biết, đêm anh bị bỏ thuốc, tại sao anh lại coi em là cô ấy? Còn...”

“Anh coi em là cô ấy?” Ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ cho thấy anh không hiểu ý tôi.

“Anh không nhớ à?” Tôi đành phải nói rõ hơn một chút. “Lúc về nhà, anh đã không tỉnh táo, em đến đỡ anh, anh đã gọi ‘Tiểu Nặc’...”

Cảnh Mạc Vũ nhíu mày, chìm trong hồi ức. Sau đó, anh nói cho tôi biết, anh thật sự không nhớ rõ chuyện xảy ra tối hôm đó. Anh chỉ lờ mờ có ấn tượng, hôm đó anh uống rượu cùng khách hàng. Trong lúc uống rượu, anh nhận được điện thoại của Hứa Tiểu Nặc, nói có việc tìm anh. Kết thúc bữa ăn, anh lập tức bảo chú Mã đưa anh đến biệt thự ở Dương Sơn. Lúc đó, cả người anh chìm trong trạng thái quay cuồng nên không phát hiện tài xế đã là người khác, càng không biết xe đi về đâu. Vì vậy, khi có cảm giác một người phụ nữ đỡ mình, đương nhiên anh tưởng đó là Hứa Tiểu Nặc. Cho đến khi anh ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, cơ thể anh như đột nhiên bốc cháy, anh không thể khống chế bản thân, hoàn toàn xuất phát từ bản năng đi chiếm đoạt...

“Nói như vậy, anh không biết người con gái anh ôm lúc đó là ai?” Cảnh Mạc Vũ đã ngửi mùi hương trên người tôi bao nhiêu năm, làm gì có chuyện không thể phân biệt?

Cảnh Mạc Vũ tắt vòi hoa sen khiến phòng tắm trở nên tĩnh lặng. “Có lẽ... anh biết, chỉ là trong lòng anh biết rõ không nên xảy ra chuyện này, nhưng anh không thể khống chế bản thân, vì vậy anh mới không muốn nhớ đến, anh sợ phải đối diện...”

Cơ thể không chút che đậy, Cảnh Mạc Vũ hình như cũng trở nên chân thực hơn, không còn lớp nguy trang giả dối. Tôi mơ hồ đọc được sự thư thái từ trong đôi mắt sâu thẳm của anh, giống như một tâm tình bị kìm nén rất lâu đột nhiên được giải phóng. “Nhưng sớm muộn cũng có lúc tỉnh dậy, chuyện phải đối mặt kiểu gì cũng phải đối mặt.”

Cảnh Mạc Vũ còn nói, sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy tôi nằm bên cạnh, giường chiếu hỗn loạn, trên tấm ga trải giường có vết máu, đầu óc anh trống rỗng. Anh nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao có thể xảy ra chuyện này, xảy ra như thế nào... Cho tới khi ba đột ngột đưa người xông vào phòng, anh mới biết mình bị hãm hại.

Tôi hỏi anh: “Vì vậy anh tưởng em là người sắp đặt tất cả những chuyện này?”

“Anh thật sự không ngờ người đó là ba. Anh cho rằng, dù ba không nghĩ đến anh, cũng không thể không quan tâm đến cảm nhận của em... Làm sao ba có thể để em chịu đựng chuyện đó trong khi em không hay biết gì cả”. Cảnh Mạc Vũ cười gượng gạo. Dù sự việc xảy ra lâu rồi nhưng tôi vẫn có thể nhận ra vẻ khổ sở và bất lực nơi đáy mắt anh, đủ thấy lúc đó anh khó chấp nhận âm mưu này như thế nào.

“Đó là bởi ba hiểu rõ, em cần nhất điều gì.”

“Nếu không phải nhìn thấy vết bầm tím trên cánh tay em vào hôm đám cưới, có lẽ anh sẽ vĩnh viễn không biết em từng phản kháng kịch liệt dưới người anh. Anh đã khiến em đau đớn như vậy... Đây cũng là điều em muốn sao?”

Đối với anh, đó là một hành vi đầy tội lỗi. Còn đối với tôi, đó là một cuộc ái ân mê loạn, khổ sở nhưng cũng ngọt ngào.

“Vâng.” Tôi gật đầu, nhẹ nhàng tựa vào người anh. “Lúc lấy anh, em thật sự không trông mong cuộc hôn nhân của chúng ta có thể duy trì lâu. Em chỉ muốn lấy anh, em không hề hối hận.”

Cảnh Mặc Vũ ôm chặt lấy tôi, luồn tay vào mái tóc dài của tôi, ngón tay anh lướt qua bờ vai trần của tôi. “Ngôn Ngôn, anh chưa từng hối hận vì đã cưới em. Em có biết không? Máy hôm trước, khi chúng ta làm chuyện đó, anh đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên, mùi hương đó, tiếng rên rỉ đó, cảm giác thỏa mãn đó... Còn nữa, anh cảm thấy...” Cảnh Mặc Vũ im lặng, cúi đầu nhìn tôi. “Dù em là em gái ruột của anh, anh cũng không có cách nào dừng lại...”

Đủ rồi, có câu nói này của anh là đủ rồi!

Cảnh Mặc Vũ lại nắm tay tôi một lần nữa, tôi không cự tuyệt. Bất kể là đúng hay sai, bất kể tương lai phải đối mặt thử thách và đau khổ nhường nào, tôi cũng nguyện đánh cược một lần, cược sẽ có một ngày anh yêu tôi.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là một canh bạc, mà tôi không hề có lòng tin vào chiến thắng.

Một năm sau, khi tôi vừa khóc vừa thừa nhận tôi đã thua, thua đến mức trắng tay. Tâm Tâm Mơ Hồ mới tiếc nuối nói cho tôi biết: Tình yêu là một

loại niềm tin, khi bạn tin chắc tình yêu của bạn có thể vượt qua mọi phong ba bão táp, bạn mới có thể nhìn thấy cầu vồng. Nếu bạn coi tình yêu là một canh bạc, vậy thì ngay từ đầu, bạn đã thua hoàn toàn.

Tôi lau nước mắt. “Tại sao cậu không nói sớm?”

Tâm Tâm nghiêng răng. “Cậu có hỏi tớ đâu!”

Sau khi tắm xong, tôi tưởng Cảnh Mạc Vũ sẽ bắt tôi thực hiện nghĩa vụ vợ chồng nhưng anh chỉ ôm tôi và nói: “Sắc mặt em rất tệ, chắc tối qua ngủ không ngon à? Anh cùng em ngủ một lát...”

Anh ôm tôi ngủ nửa ngày. Mười đầu ngón tay đan vào nhau, chúng tôi ôm nhau ngủ. Tôi chưa bao giờ có một giấc ngủ ngon và yên bình như vậy. Lúc tôi tỉnh lại, sắc trời một màu xanh thẫm, không thấy bóng dáng Cảnh Mạc Vũ đâu. Tôi cảm thấy người nhẹ nhõm, tim tôi không còn đập loạn, cũng không hoa mắt, chóng mặt, chân không còn mềm nhũn. Tôi đi thẳng xuống tầng dưới mà không hề cảm thấy tức ngực, khó thở.

Ba tôi và Cảnh Mạc Vũ đang uống trà, trò chuyện ở phòng khách.

“Đã hơn sáu giờ rồi, Ngôn Ngôn vẫn chưa tỉnh dậy, không phải con bé cả đêm qua không ngủ đây chứ?” Ba tôi cất giọng oán trách. “Tuy hai đứa mới kết hôn, tuổi trẻ hùng hực nhưng anh cũng nên tiết chế một chút... nghĩ đến Ngôn Ngôn...”

Cảnh Mạc Vũ ho khan một tiếng. “Ba, chẳng phải ba muốn sớm được bế cháu hay sao?”

Nghe đến từ “cháu”, lòng tôi chùng xuống, bước chân cũng trở nên nặng nề. Ngược lại, hai mắt ba tôi sáng lấp lánh, ông vội vàng truy vấn: “Ừ, thế

nào rồi, có động tĩnh gì chưa? Máy ngày trước, chú Trần cho ba bài thuốc cung đình để có thể sinh con trai, hai đứa có thể thử... À, thật ra cũng không nhất định phải sinh con trai. Con trai tuy có thể thừa kế sản nghiệp của Cảnh gia chúng ta nhưng con gái lại gần gũi hơn. Hay là hai đứa sinh cho ba một trai, một gái đi!”

Ba tôi vui vẻ phác hoạ viễn cảnh tương lai. Nhìn thấy tôi đứng ngây ra ở chân cầu thang, Cảnh Mạc Vũ lập tức đứng dậy, đi đến bên tôi. “Em ngủ có ngon không? Sao sắc mặt vẫn nhợt nhạt thế?”

Tôi vội vỗ hai má để gương mặt hồng hào hơn. “Đâu có, em ngủ rất ngon. Chắc đồ mỹ phẩm làm trắng da của em hiệu quả quá tốt ấy mà!”

“Xuống ăn cơm đi. Ăn xong anh đưa em đi gặp bạn bè, anh đã hẹn rồi.”

“Bạn bè?” Máy năm nay, Cảnh Mạc Vũ rất ít khi cho tôi tham gia các buổi tụ tập bạn bè của anh. “Có những ai? Em có quen không?”

“Quen... Có Tê Lâm.”

Tôi đột nhiên cảm thấy thời tiết hôm nay không được đẹp lắm, sắc trời hơi u ám, giống như nội tâm của người đàn ông nào đó...

“Buổi tối chúng ta tụ tập ở đâu? Vẫn ở Hội Hiên à?” Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Cảnh Mạc Vũ đưa tôi đi gặp bạn bè của anh kể từ khi kết hôn, tôi phải tùy theo địa điểm để chọn trang phục thích hợp nhất.

“Passion.”

“Hả?”

Passion Pub và Hội Hiên đều là câu lạc bộ tư nhân nổi tiếng ở thành phố A. Điểm khác biệt ở chỗ, Hội Hiên chú trọng đến phẩm vị, môi trường trang nhã, phục vụ chu đáo, thích hợp với giới doanh nhân hơn. Trong khi đó, Passion Pub từ ngoài vào trong chỉ đề cao màu sắc kích tình và giải trí. Ở đó luôn có trò bất ngờ mà bạn chưa nhìn thấy và nghĩ đến bao giờ.

Mấy năm trước, vì hiếu kỳ, tôi bảo Tề Lâm dẫn tôi đến Passion một lần. Nhưng mới chỉ uống hai ly rượu trong phòng VIP trang trí vô cùng lộng lẫy, tôi đã bị Cảnh Mạc Vũ lôi về nhà, dạy dỗ cả buổi tối. Đến khi tôi nhận thức sâu sắc rằng, con gái đến nơi sắc tình đó dễ bị thất thân, đồng thời hứa với anh không bao giờ đặt chân tới Passion, anh mới tha thứ cho tôi. Trong thâm tâm, tôi thấy khinh thường Tề Lâm, người có ý tốt dẫn tôi đi.

Chương 14: Kích tình

Đứng trước cửa Passion Pub, tôi kéo gấu váy ngăn bó sát lần thứ n nhưng vẫn không thể che giấu vết hôn nổi bật trên đùi...

“Khỏi cần che, bên trong đèn rất tối, nhìn không rõ đâu.” Giọng Cảnh Mạc Vũ vang lên bên tai. Tôi trừng mắt nhìn anh ai oán. Bắt gặp nụ cười mang hàm ý sâu xa trên khoé miệng anh, tôi mới ngẩn ngơ hiểu ra, tại sao anh lại giúp tôi chọn kiểu váy tám trăm năm cũng không cho tôi mặc này.

Tôi khoác tay Cảnh Mạc Vũ đi vào cửa. Phong cách trang trí của Passion khác một trời một vực so với mấy năm trước nhưng không khí vẫn cuồng nhiệt như vậy. Bên trong rất đông người nhưng cũng không quá xô bồ. Ánh đèn rực rỡ nhưng do thiết kế khéo léo nên không hề chói mắt. Nhân viên pha chế rượu ở quầy bar thỉnh thoảng lại đốt lên một ngọn lửa nhảy múa

đẹp mắt. Tiếng nhạc rock ở sàn giữa sôi nổi bởi hiệu quả của dàn loa chất lượng hàng đầu, kích thích sự nhiệt tình tiềm ẩn trong mỗi người.

Có người trên phòng VIP ở tầng hai vẫy tay. Tôi nhận ra đó là bạn của Cảnh Mạc Vũ nhưng không nhớ họ tên cụ thể. Cảnh Mạc Vũ ôm vai tôi đi lên phòng VIP trên tầng hai. Bên trong có bốn người đàn ông và ba cô gái, đám đàn ông tôi từng gặp qua nhưng chỉ quen biết một mình Tề Lâm. Anh ngồi ở góc trong cùng của sofa. Dưới ánh sáng mờ lung, anh càng nổi bật là playboy. Trong ba cô gái có mặt, tôi từng gặp hai người. Đó chính là hai người đẹp gọi tôi là “Cảnh phu nhân” khi tôi cùng Tề Lâm uống cà phê ở Hội Hiên. Còn cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh Tề Lâm thì đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt.

Vừa mỉm cười gật đầu chào hỏi mọi người, tôi vừa bị Cảnh Mạc Vũ ôm ngồi xuống sofa. Còn chưa ấm chỗ, Cảnh Mạc Vũ đã giơ tay kéo gấu váy tôi, ghé sát tai tôi nói nhỏ: “Anh phát hiện bộ váy này không hợp với em.”

Tôi cúi xuống, quả nhiên váy ngắn không thể che hết nét xuân quang. Tôi lại vội kéo gấu váy lần nữa. Cảnh Mạc Vũ còn nói ở đây rất tối, vậy mà đèn trong phòng VIP chói lọi, chiếu rõ những vết tím trên đùi tôi.

“Cảnh thiếu, hôm nay cậu làm chủ xị, vậy mà còn đến muộn, không phải ra vẻ quá đấy chứ!” Cảnh Mạc Vũ vừa giúp tôi chỉnh váy, có người nửa đùa nửa thật kháng nghị.

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười giải thích: “Xin lỗi, vợ tôi tối qua ngủ không ngon, phải ngủ bù thì mới có thể ra ngoài chơi. Tôi đến muộn, là tôi không đúng, tôi sẽ tự chịu phạt ba ly.”

Đây vốn là lời giải thích rất bình thường nhưng ở một nơi không bình thường, lọt vào tai những người không bình thường, tự nhiên nó có ý nghĩa

khác. Lập tức có người lên tiếng: “Hả? Thế thì cậu càng không đúng. Tuy nói “tiêu biệt thắng tân hôn” nhưng Cảnh thiếu cũng nên thương hoa tiếc ngọc một chút.”

Tôi gặp người vừa nói từ rất nhiều năm trước nhưng bởi diện mạo của anh ta để lại ấn tượng sâu sắc cho người đối diện nên tôi nhớ anh ta họ Trác, công tử nhà giàu nổi tiếng ở kinh thành. Nghe nói anh ta còn có một người anh trai nên ai cũng gọi anh ta là Nhị thiếu.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đê tài vừa đưa ra, lập tức có người phụ hoạ. “Trước đây, Cảnh thiếu thương Ngôn Ngôn nhất, cô ấy thiếu một sợi tóc cậu cũng không vui, vậy mà bây giờ cậu giày vò người ta đến mức ngủ không ngon giấc, cậu cũng nở lòng...”

Mọi người, anh một câu, tôi một câu, càng nói càng lạc điệu. Người bình thường lắm lời nhất là Tề Lâm hôm nay lại im lặng một cách kỳ lạ. Anh chỉ lặng lẽ nhìn chúng tôi bị đám đông bủa vây. Cảnh Mạc Vũ cũng không giải thích. Sau khi uống cạn ba ly rượu liền một lúc, anh cười tủm tỉm, đặt tay lên đùi tôi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Em đừng để bụng. Bọn họ là vậy đấy, thích ăn nói lung tung.” Cảnh Mạc Vũ ghé sát người tôi, thì thầm vào tai tôi.

“Tại sao em phải để bụng?” Đến nơi này vui chơi, không cần giữ phép tắc quá. Tôi cười híp mắt, cố ý nói rất to: “Chúng ta là vợ chồng hợp pháp, đến Ngọc Hoàng đại đế cũng không thể can thiệp vào chuyện anh giày vò em, liên quan gì đến bọn họ chứ?”

Cảnh Mạc Vũ không kiềm chế nổi, kéo tôi vào lòng. “Nghe thấy chưa? Vợ tôi còn không có ý kiến, đâu đến lượt các cậu lắm lời.”

“Thấy chưa? Người ta anh anh em em, vợ vợ chồng chồng ngọt ngào quá thể, làm tôi ngứa ngáy trong lòng cũng muốn tìm một cô em gái đem về nuôi.” Một anh chàng đẹp trai tôi không quen tiếp lời. Người đẹp ở bên cạnh lập tức siết cổ tay anh ta. “Anh thử nuôi xem nào!”

Mọi người cười ồ, Cảnh Mạc Vũ cũng cười. Tôi rất hiếm khi được chứng kiến bộ dạng thoải mái này là của anh. Trước mặt bạn bè, anh vui vẻ phóng túng, cùng bọn họ cười đùa, chứ không còn vẻ lạnh lùng, xa cách. gương mặt nhìn nghiêng của anh dưới ánh đèn rực rỡ chao động, toát ra sức hút đàn ông trí mạng, khiến phụ nữ khó có thể kháng cự...

Mọi người nâng ly chúc tụng, phụ nữ cũng phải uống. Biết rõ mình không thể uống rượu nhưng tôi cũng không thể không nể mặt, đành phải uống xã giao mấy ngụm rượu vang. Nhấp từng hớp rượu không phải phong cách của tôi. Người khác không để ý, chỉ có Cảnh Mạc Vũ lập tức nhận ra. “Em sao vậy? Bữa tối ăn mấy miếng rau, rượu cũng không uống. Em không khỏe sao?”

Tôi vội nói: “Đâu có. Em thấy tử lượng của bạn anh có vẻ rất tốt. Em định giữ sức...”

“Sợ gì chứ, còn có anh ở đây...”

“Thì em sợ anh say đến mức bất tỉnh nhân sự, không ai đỡ về nên mới giữ sức.”

Cảnh Mạc Vũ véo má tôi, đáy mắt tràn ngập ý cười. Tôi ôm vai anh, đặt một nụ hôn sâu lên má anh. Vừa quay đầu, tôi bắt gặp Tề Lâm cầm ly rượu, ngẩng lên uống cạn một hơi. Tôi biết Cảnh Mạc Vũ đang cố ý khích Tề Lâm. Tôi cũng cố tình phối hợp với anh, bởi tôi là người hy vọng Tề Lâm

sớm tỉnh ngộ hơn ai hết. Tôi mong anh sớm buông mỗi tình đơn phương vĩnh viễn không có kết quả này.

Thấy vợ chồng chúng tôi rất mực tình cảm, có người bắt đầu buôn chuyện về cuộc hôn nhân chớp nhoáng của chúng tôi: “Đợt trước nhận được thiệp cưới của hai anh em nhà này, tôi như bị sét đánh ngang tai. Tình cảm anh em âm áp nhất, thuần khiết nhất trong lòng tôi tự nhiên biến thành gian tình trong nháy mắt, tôi nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi. Sau đó đọc tin tức trên báo, tôi còn tưởng Cảnh thiếu “bá vương ngạnh thượng cung^[1] cơ đấy!”

[1] Bá vương ngạnh thượng cung: có nghĩa là cường gian.

“Bá vương ngạnh thượng cung? Không cần nghĩ cũng biết không có khả năng đó. Ông già nhà bọn họ là người thế nào? Nếu có chuyện như vậy thật, chắc ông già sẽ róc thịt cậu ấy mất!”

“Bây giờ mới thấy, hai người này không chỉ có gian tình ngày một ngày hai!”

Bọn họ vừa nhắc tới, tôi liền nhớ đến lời bàn tán của các đồng nghiệp ở công ty. Tôi ghé sát người Cảnh Mặc Vũ, hỏi nhỏ: “Em nghe nói, báo chí đăng tin anh vì tài sản của Cảnh gia nên mới ép em lấy anh. Sau đó tờ báo bị mua hết sạch, toà soạn báo còn gặp phiền phức. Là anh cho người làm phải không?”

“Sao em hỏi chuyện này?” Bình thường, lúc nào anh không phủ nhận có nghĩa là anh thừa nhận.

“Tại sao anh phải làm như vậy? Hành vi giấu đầu hử đuôi của anh càng khiến người ta hiểu nhầm.”

“Anh biết, là anh cố ý đấy.”

“Hả?”

“So với chuyện bị bắt ép cưới em, anh thà khiến người khác tin anh cưỡng ép em... Dù sao về sau cũng có tôn nghiêm hơn.”

Tôi im lặng hồi lâu. Không chỉ đơn giản vì sự tôn nghiêm của anh. Anh có vô số cách để đánh chính tin đồn nhưng lại quyết định gánh chịu, để bảo vệ sự tôn nghiêm của tôi. “Anh đã hy sinh quá nhiều vì Cảnh gia, vì em và ba.”

“Đây là việc anh nên làm.”

Tôi nhẹ nhàng tựa vào người anh, hít mùi hương khiến tôi an lòng. Anh đã vì tôi mà gánh quá nhiều trách nhiệm. Tôi thật sự hy vọng một ngày nào đó, tôi cũng có thể chia sẻ gánh nặng cùng anh.

“Tôi rất hiếu kỳ.” Trác Nhị thiếu cong cong khoé môi, gương mặt toát lên sự mê hoặc tà mị. “Ôm ấp, hôn hít cô em gái đã lớn lên cùng mình, rốt cuộc có cảm giác như thế nào? Cậu không cảm thấy cậu đang dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên sao?”

Tôi lau mồ hôi trán, bạn bè đúng là bạn bè, đến lời chế nhạo cũng đánh trúng chỗ hiểm, một nhát đứt cổ họng.

Cảnh Mặc Vũ thông thả vắt một chân lên chân kia, tay nâng ly rượu, nở nụ cười nhàn nhạt với Trác Nhị thiếu. “Tôi nghĩ, chắc cũng giống cảm giác ôm chị dâu của mình... muốn ngừng mà không ngừng được.”

Mọi người cười bò, đến Tề Lâm cũng không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Tôi không hiểu câu nói này có gì đáng buồn cười. Nhưng mấy chữ “muốn ngừng mà không ngừng được” lời giản dị, ý sâu xa, khiến tôi miên man suy nghĩ. Sau trận cười, không khí càng nóng hơn. Mọi người bắt đầu chơi trò gieo xúc xắc. Quy tắc rất đơn giản, người có số nhỏ nhất sẽ phải uống một ly rượu mạnh.

Rượu đúng là rất mạnh, là hỗn hợp của rượu vang, rượu Tây, bia và rượu trắng, màu sắc khá kỳ dị, chỉ nhìn thôi cũng đủ đau đầu. Mấy cô gái không lên tiếng phản đối, tôi cũng không tiện phát biểu ý kiến, đành phải chờ đợi thần may mắn thương xót người bị bệnh tim là tôi đây, đừng để cái mạng nhỏ của tôi đi đời trong ly rượu.

Sự thật chứng minh, nữ thần may mắn không bao giờ chỉ chiếu cố một người. Sau nhiều lượt chơi, cuối cùng tôi cũng không thể tránh khỏi bị phạt. Một ly rượu có màu sắc kỳ dị được đưa đến trước mặt tôi. Tôi nháy mắt ra hiệu Cảnh Mạc Vũ, anh lập tức hiểu ý, nhận ly rượu trong tay tôi. Nhưng anh vừa định uống, những tiếng phản đối bắt đầu vang lên: “Không được, cậu tuyệt đối không thể uống thay ly rượu này.”

“Cậu muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng được...” Có người cầm hai ly rượu tương tự đặt trước mặt anh. “Quy tắc cũ! Uống hết ba ly. Còn nữa, lần trước cậu không cho chúng tôi chọc phá đêm động phòng, chúng tôi nhớ đến tận bây giờ...”

“Tửu lượng của Ngôn Ngôn tốt như vậy, đâu cần anh phải làm anh hùng.” Tề Lâm, người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

“Không cần anh uống thay, em có thể uống.” Bọn họ gây khó dễ thì không sao. Nếu để anh uống ba ly, dù tử lượng tốt đến mấy cũng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Tôi giờ tay định giằng lấy ly rượu, Cảnh Mạc Vũ đã ngửa đầu uống hết. Sau đó, anh lần lượt uống hai ly còn lại.

Tiếng huýt sáo nổi lên, mọi người hưng phấn hét to nhưng không phải vì ba ly rượu mà là Cảnh Mạc Vũ uống hết ba ly rượu này, chứng tỏ anh đã ngầm ưng thuận nguyện vọng chọc phá đêm đông phòng của bọn họ...

Cảnh Mạc Vũ bỏ ly rượu xuống bàn, cởi cúc tay áo sơ mi, xắn lên cao. Sau đó, anh lại cởi cúc thứ hai và thứ ba trên cổ áo. Bình thường, Cảnh Mạc Vũ toàn mặc đồ công sở, vừa nhã nhặn vừa chững chạc. Hôm nay, anh diện quần bò màu cà phê sẫm và áo sơ mi kẻ sọc màu đồng làm nổi bật thân hình cao ráo. Khi anh cởi mấy cúc áo, càng làm lộ vẻ gợi cảm đàn ông. “Các cậu muốn chinh tôi kiểu gì!”

Nghe anh nói vậy, đám bạn bè “biến thái” của anh bắt đầu nhiệt tình thảo luận các phương án rồi nhanh chóng xác định ba phương án tốt nhất.

Thứ nhất, bọn họ bắt tôi nằm xuống sofa để Cảnh Mạc Vũ chống tay làm động tác chống đẩy trên người tôi. Tư thế của anh phải chuẩn, không được chạm vào người tôi, chạm vào người tôi một lần, anh sẽ phải chống đẩy thêm mười cái. Sofa rất mềm, tôi nằm thẳng đã lún xuống, muốn có tư thế chống đẩy tiêu chuẩn, chắc chắn tay và vai sẽ phải tốn nhiều sức lực.

Tôi chưa từng nghe thấy yêu cầu biến thái như vậy nên chỉ biết há hốc miệng. Cảnh Mạc Vũ đẩy tôi nằm xuống sofa, chống hai tay xuống hai bên bả vai tôi, nâng người lên cao. Đèn trong phòng tắt hết, chỉ để lại một ngọn đèn màu vàng chiếu xuống người chúng tôi. Tư thế của chúng tôi vốn rất mờ ám, dưới ánh đèn dịu dàng càng gợi trí tưởng tượng.

“Bây giờ em uống rượu, liệu còn kịp không?” Tôi nuốt nước miếng, cất giọng run run.

“Em thử nói xem?” Cảnh Mạc Vũ liếc đám người đang ngồi im lặng chờ xem trò vui. “Em hãy nhắm mắt lại.”

Tôi lập tức nhắm mắt, nhưng khi chẳng nhìn thấy gì, các giác quan sẽ nhạy bén hơn. Trong không gian tối mờ, hơi thở của anh như gần như xa phả vào bờ môi tôi, rất giống cảm giác mỗi khi anh xâm nhập và rời đi. Nhiệt độ trong huyết mạch ngày càng tăng cao, tôi phải nắm chặt hai tay mới có thể kiềm chế không ôm anh...

Mười lần chống đẩy không nhiều, mười mấy giây nhanh chóng kết thúc. Nhưng đối với tôi, đó là sự hành hạ dài đằng dặc.

Tôi vừa ôm ngực ngồi dậy, uống một ngụm nước, nghe đến phương án thứ hai, tôi liền phụt nước ra ngoài. Bọn họ đòi bôi mứt dâu lên ngực và đùi tôi, để Cảnh Mạc Vũ ăn sạch. Chỉ vì một ly rượu mà bọn họ dồn người khác vào chỗ không góc đầu lên nổi. Tôi thật sự không thể chịu đựng thêm, chỉ tay vào những người đàn ông vô liêm sỉ. “Anh có chắc chắn họ là bạn anh không?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, lau giọt nước đọng lại bên khoé miệng tôi. “Không sao đâu, rồi cũng có ngày bọn họ kết hôn, anh sẽ đợi đến ngày đó!”

Quá trình ăn mứt dâu thế nào, không cần nghĩ cũng biết. Người đàn ông bạn yêu sâu sắc hôn nhẹ lên làn da của bạn, đầu lưỡi anh cuốn sạch mứt dâu, để lại ngọn lửa khó có thể dập tắt trong cơ thể bạn. Nếu đây là màn dạo đầu của một cuộc ân ái thì không nói làm gì, nhưng cả quá trình phơi bày dưới ánh đèn, trước mặt bao nhiêu người. Tôi phải bám mạnh móng tay vào

sofa mới có thể không chế bản thân không động đậy, cũng không kêu một tiếng.

Cơ thể bất động nhưng không có nghĩa các giác quan không có phản ứng. Lúc Cảnh Mạc Vũ liếm chút mứt dâu cuối cùng ở giữa đùi, chân tay tôi hoàn toàn mềm nhũn, tôi không thể ngồi dậy. Không cần soi gương cũng biết khuôn mặt tôi lúc này mơ màng diễm lệ.

Tôi nghĩ, trò chơi quá đáng nhất cũng chỉ đến mức đó mà thôi, chắc sẽ không còn trò nào biến thái hơn, nào ngờ, phương án thứ ba là bắt hai chúng tôi diễn lại cảnh lần đầu tiên Cảnh Mạc Vũ thể hiện tình cảm với tôi. Không bàn đến chuyện Cảnh Mạc Vũ thật sự có tình cảm với tôi hay không, đúng là anh từng thể hiện hai lần và chỉ dùng một cách, đó là cách trực tiếp nhất, nguyên thủy nhất.

Nghe đến yêu cầu này, người luôn bình tĩnh như Cảnh Mạc Vũ cũng thay đổi sắc mặt. “Là ai đưa ra ý kiến này?”

Mọi người dồn ánh mắt về phía Tề Lâm. Cảnh Mạc Vũ như ngộ ra điều gì đó, anh nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin. Tôi thề, từ đầu đến cuối tôi chỉ muốn tốt cho Tề Lâm, tôi hy vọng khi biết sự thật, anh ấy sẽ hết hy vọng. Đến nằm mơ tôi cũng không ngờ, anh ấy lại quay sang hại tôi.

Dưới sự hò reo cổ vũ của mọi người, Cảnh Mạc Vũ lấy lại vẻ mặt bình tĩnh. Anh quay sang nhìn Tề Lâm. “Nếu cậu đã muốn xem, được thôi...”

Đất trời xoay chuyển, tôi còn chưa kịp bừng tỉnh, Cảnh Mạc Vũ đã ôm tôi, để tôi quỳ giữa hai đùi anh. Sau đó, anh nâng mặt tôi và phủ môi xuống. Đầu lưỡi của anh vẫn còn lưu lại vị ngọt của mứt dâu khiến tôi cảm thấy ngọt ngào vô hạn. Tôi ôm chặt vai anh, say sưa đáp trả nụ hôn kịch liệt của anh.

Chúng tôi hôn nhau quên cả đất trời, hai cơ thể dính chặt vào nhau. Thậm chí tôi còn cảm thấy bộ phận nào đó của anh ở giữa hai đùi tôi đã có phản ứng. Chúng tôi vừa trải qua màn dạo đầu nóng bỏng, lại thêm một nụ hôn mãnh liệt, ngọn lửa dục tình bốc cháy trong giây lát. Bàn tay anh đang đặt trên eo tôi từ từ trượt xuống...

Đúng lúc đó, có người ho nhẹ một tiếng khiến tôi bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Khi ngẩng đầu, tôi bắt gặp Trác Nhị thiếu đang cầm ly rượu ở phía đối diện, hắng giọng. “Thật sự nhìn không ra, Cảnh thiếu bình thường lạnh lùng, thời khắc then chốt lại ra tay trực tiếp như vậy. Được rồi, chúng ta xem đến đây thôi, sớm muộn cũng có ngày chúng ta kết hôn...”

Mọi người cười cười, coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục uống rượu.

“Em... em đi nhà vệ sinh một lát.” Tôi luống cuống từ trên đùi Cảnh Mặc Vũ nhảy xuống đất, chạy một mạch ra cửa phòng VIP. Đầu óc tôi hỗn loạn, tôi không phân biệt nổi phương hướng, đi loanh quanh ngoài hành lang mấy vòng cũng không tìm thấy nhà vệ sinh. Đột nhiên có người ôm chặt lấy tôi, một mùi hương quen thuộc bao phủ người tôi.

“Hãy đứng ngoài gác cửa phòng cho tôi, không cho bất cứ ai vào.” Cảnh Mặc Vũ vừa nói vừa nhét một tập tiền một trăm nhân dân tệ vào tay nhân viên phục vụ bên cạnh. Không đợi người phục vụ có phản ứng, anh đã kéo tôi vào một phòng VIP trống.

Diện tích gian phòng này bằng phòng vừa rồi nhưng không một bóng người nên càng trở nên rộng rãi, trống trải.

Cảnh Mạc Vũ tiện tay khoá trái cửa, bật ti vi treo trên tường, anh mở nhạc rất lớn. Trong phòng không bật đèn, hình ảnh vũ điệu với tiết tấu nhanh trên màn hình phản chiếu tới bức tường màu đỏ thẫm của căn phòng, kích thích sự nhiệt tình của con người.

Cảnh Mạc Vũ không thể chịu đựng thêm, cũng không cần chịu đựng thêm, anh ôm chặt người tôi, một tay vén gấu váy ngắn của tôi rồi thò vào bên trong. Hôm nay, để phối hợp với bộ váy ngắn bó sát màu tím thẫm này, tôi chỉ mặc quần chữ T vải ren. Vừa rồi bị kích thích một trận, nơi đó đã ẩm ướt từ lâu. Ngón tay Cảnh Mạc Vũ vừa chạm vào, như đốt lên ngọn lửa ẩm ướt khiến toàn thân tôi run rẩy.

“Anh...” Tôi hơi luống cuống, vội vàng giữ bàn tay đang chuẩn bị tiến sâu vào của anh. Tôi có thể bắt gặp ngọn lửa thấp thoáng trong đôi mắt Cảnh Mạc Vũ. “Anh... Ở đây thật sao?”

“Không được à?” Dưới ánh đèn màu từ màn hình vô tuyến, đáy mắt anh không còn tỉnh táo, hơi thở phả sau tai tôi cũng không còn xa cách, lạnh lẽo mà pha lẫn mùi rượu, gấp gáp và nóng bỏng. Ngón tay mát lạnh mơn trớn trên đùi tôi, tới giữa hai chân tôi...

Rượu quả nhiên là một thứ thần kỳ, nó có thể biến quân tử thành sắc lang trong giây lát. Dù tửu lượng của Cảnh Mạc Vũ tốt đến mức nào, uống liền ba ly rượu mạnh hỗn độn đó, anh cũng khó tránh khỏi ngất ngây. Ngữ khí và cử chỉ của anh hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh và kiềm chế: “... Không sao đâu, sẽ không có người vào phòng.”

Đúng là không ai xông vào đây nhưng ngoài hành lang thỉnh thoảng có người gọi nhân viên phục vụ lấy thêm rượu, trước cửa vang lên tiếng bước chân từ xa đến gần, còn có cả tiếng nam nữ cười nói, trêu đùa nhau ở phòng VIP đối diện. Làm chuyện tư mật ở một nơi không hề có không gian riêng

tư như nơi này, tôi thật sự không dám nghĩ tới. “Chúng ta đợi về nhà đi! Ở nơi thế này... làm em có cảm giác vụng trộm.”

“Vậy sao?” Cảnh Mạc Vũ nhìn ngó xung quanh. Ngọn lửa khát khao trong mắt anh toả ra một vẻ gợi cảm mê hoặc lòng người. So với bộ dạng lạnh nhạt thường ngày, anh bây giờ rất chân thực, rất nóng bỏng. “Thế thì anh càng muốn thử xem... vụng trộm với em gái mình sẽ có cảm giác như thế nào?”

Bị ngữ khí nửa say và ánh mắt trêu chọc của anh mê hoặc, tôi nhất thời hoảng loạn, ngón tay tôi vô thức vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của anh. “Anh thật sự muốn thử?”

“Em có bằng lòng không?” Cảnh Mạc Vũ ghé sát tai tôi, khẽ thổi. Ngón tay anh tiến sâu vào nơi bí ẩn ướt át đã sớm có câu trả lời. Tôi mỉm cười, nghiêng người né tránh, móng tay dài của tôi lướt qua đôi mắt mộng lung, sống mũi cao, khoé miệng hơi cong lên của anh... Tôi không biết trên đời này có cô gái nào không muốn ở trong lòng người đàn ông mình yêu thương, thủ thỉ những lời tình cảm, cùng anh hoan ái hay không. Còn tôi rất bằng lòng, đặc biệt là lúc anh đạt đến đỉnh cao khoái lạc, lúc anh điên cuồng ham muốn tôi, tôi có một cảm giác thoả mãn tột độ.

“Dù anh đối xử với em thế nào...” Tôi hôn lên bờ môi mỏng của anh, dùng ánh mắt chờ đợi và then thùng liếc anh một cái. “Em cũng bằng lòng...”

Tôi chưa nói hết câu, Cảnh Mạc Vũ đã ôm ngang thắt lưng, bế tôi lên, sải bước dài đi đến chiếc sofa rồi quăng tôi xuống. Không đợi tôi ngồi ấm chỗ, anh đã kéo áo ngực không dây của tôi xuống dưới bụng mà không tốn chút sức lực nào. Sau đó, anh dùng dục kéo chiếc quần lót của tôi xuống đầu gối.

Khi bộ váy ngắn bó sát không thể che đầy nét xuân quang, anh lại xoay đầu gối của tôi, để hai đùi tôi mở rộng...

Dưới ánh đèn rực rỡ nhiều màu sắc, Cảnh Mạc Vũ vén mớ tóc dài xoã trước ngực tôi. Anh nhìn tôi chăm chú. “Ngôn Ngôn, hôm nay anh mới phát hiện em xinh đẹp như vậy...”

Từ nhỏ đến lớn, thường xuyên có người khen tôi xinh đẹp, ba tôi cũng nói tôi xinh hơn mẹ hồi trẻ. Duy chỉ có Cảnh Mạc Vũ không bao giờ nhận xét vẻ bề ngoài của tôi dù chỉ một từ. Tôi có trang điểm lộng lẫy như con chim công đứng trước mặt anh và hỏi. “Em có đẹp không?”, anh cũng chỉ liếc tôi một cái rồi bình thản trả lời: “Bộ váy không tồi”, khiến tôi vô cùng buồn bực.

Hôm nay, anh khen tôi xinh đẹp. Tôi hiếu kỳ nhìn vào chiếc gương màu ngọc treo trên tường phía đối diện. Trên đó phản chiếu rõ thân hình của tôi, mái tóc đen vương vấn trên làn da trắng ngần. Quần áo lót bằng vải ren màu tím treo lủng lẳng trên cơ thể mảnh mai, không đúng vị trí của nó, càng không thể che giấu bộ phận người phụ nữ không muốn để lộ trước mặt người khác. Đôi chân thon dài nửa khép nửa mở nổi bật trong ánh sáng mờ mờ.

Nghe nói, bộ dạng của người phụ nữ lúc nửa kín nửa hở, nửa bằng lòng nửa từ chối là lẳng lơ, quyến rũ nhất. Trước đây, tôi không hiểu. Vào giây phút này, trong căn phòng sáng mờ mờ, nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương, tôi mới có chút nhận thức. Đây không phải là phong tình, đây là tội chương. Hoá ra, thẩm mỹ của anh cũng rất khác người...

Trong lúc tôi thất thần, anh đã nhanh chóng tháo thắt lưng, kéo khoá quần. Sau đó anh cởi cúc áo, ngồi bên cạnh tôi.

“Lại đây, ngồi lên người anh.” Anh kéo tay tôi, cất giọng trầm khàn.

“Ồ.” Tôi lóng ngóng trèo lên đùi Cảnh Mạc Vũ, ngồi quỳ trên người anh. Nơi bí ẩn giữa hai đùi không có gì ngăn cản cọ xát bộ phận đã cương cứng của anh, kích thích một cảm giác trống rỗng trong cơ thể, cần được anh lấp đầy. Vũ điệu nóng bỏng chuyển động đến cao trào trong ký ức khiến tôi ý loạn tình mê. Tôi không nghĩ ngợi, nâng mặt anh, chạm vào bờ môi ướm át, mềm mại của anh, từ từ mút nhẹ. Một cảm giác ngọt ngào khác biệt dập dờn từ cánh môi lan rộng...

Từ đáy sâu trong cổ họng Cảnh Mạc Vũ phát ra tiếng “gừ gừ”. Anh ôm chặt tôi, nụ hôn mãnh liệt đến như phong ba bão táp. Chúng tôi bắt đầu lại nụ hôn cuồng nhiệt vừa bị đám bạn của anh cắt ngang. Hơn thế, nụ hôn của chúng tôi ngày càng nóng bỏng. Toàn thân tôi cháy bùng và anh cũng vậy...

Lần này không có ai làm phiền. Cảnh Mạc Vũ đỡ thắt lưng tôi, cơ thể ngập tràn ham muốn của anh tiến sâu vào người tôi không chút cản trở. Một cảm giác vô cùng thỏa mãn lan toả đến nơi sâu nhất, nổi đau đón pha lẫn hưng phấn khiến tôi bất giác nhấc cao người. Nụ hoa nhạy cảm trên ngực lướt qua môi anh. Sự kích thích khác thường khiến đầu óc tôi hỗn loạn. Cảnh Mạc Vũ liền ngậm lấy nụ hoa mềm mại, sau đó nhẹ nhàng cắn mút.

“Không...” Tôi chưa từng trải qua cảm giác bị cơn khoái cảm nhấn chìm tạt cả như vậy. Cơ thể căng lên đến mức sắp không chịu nổi, tôi muốn giạng hai chân để giảm bớt cảm giác trướng và đau nhưng chiếc quần lót bằng vải ren vẫn nằm ở đầu gối khiến tôi không thể mở rộng hai chân, không thể vùng vẫy, đành để mặc sự xâm chiếm liên tục của anh, tôi quay cuồng đến long trời lở đất.

Ánh trăng trốn sau tầng mây như thẹn thùng khi chứng kiến màn ái ân nóng bỏng này. Tiếng cười nói ở phòng đối diện ngày càng vang dội, trên

hành lang vẫn có người qua lại. Tôi còn nghe thấy tiếng giám đốc bố trí khách vào phòng VIP này. Nhân viên phục vụ vội lên tiếng: “Bên trong... có người”.

“Có người? Ai ở trong đó?” Giọng nói nghi hoặc của giám đốc vọng tới.

Tôi hơi hốt hoảng, giãy giụa định né tránh nhưng Cảnh Mặc Vũ cố định tôi một chỗ, động tác càng kịch liệt. Mỗi cú nhấn của anh đều vào nơi sâu nhất, kích thích điểm nào đó càng khó chịu đựng. Nỗi căng thẳng trong lòng và cơ thể bị kích thích khiến tôi lập tức bị nhấn chìm bởi một đợt sóng khoái lạc. Biết rõ bên ngoài có người nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế tiếng rên rỉ.

Ở bên ngoài, nhân viên phục vụ ngập ngừng: “Cảnh Tổng của Cảnh Thiên và bạn...”

“Chẳng phải cậu ta đặt phòng V... Ồ...” Giọng nói của giám đốc đột nhiên biến mất.

Trong phòng, giọng tôi đứt quãng trong tiếng nhạc: “Không... không được... Đừng... sâu quá... Anh... anh...”

Cao trào đến như thác lũ khiến tôi quên cả e dè. Tôi bám vào vai anh, ra sức phối hợp với động tác kịch liệt của anh trong tiếng thở hổn hển và tiếng rên rỉ mờ ám. Vô tình nhìn thấy mình qua chiếc gương ở phía đối diện, tôi không thể tin người phụ nữ đó là tôi. Tôi làm sao có thể chủ động lắc lư cơ thể theo anh, chủ động hôn anh ngẫu nhiên, còn chủ động đưa nụ hoa trước ngực vào miệng anh, để anh dùng miệng cho tôi thêm nhiều khoái lạc... Đó nhất định là ảo giác mà thôi.

Sau một đợt cao trào long trời lở đất, cơ thể tôi mềm nhũn trong lòng Cảnh Mạc Vũ. Bên dưới vẫn chưa co rút hết, thần kinh nhạy cảm không dung nạp bất cứ sự tiếp xúc nào. Nhưng Cảnh Mạc Vũ không chịu dừng lại, anh đặt tôi nằm xuống sofa, nhấc cao hai chân tôi rồi lại đâm mạnh vào. “Anh... Em... Không được... Anh nhẹ một chút...”

Cảnh Mạc Vũ hơi điều chỉnh tốc độ nhưng vẫn khiến tôi khó có thể chịu đựng. Tôi hét lên van nài nhưng vẫn không thể ngăn cản anh, thậm chí còn khiến anh tăng nhanh tiết tấu, cho đến khi lại một lần nữa đưa tôi lên thiên đường cực lạc...

“Ngôn Ngôn...” Anh vuốt ve mặt tôi, trong đáy mắt không còn vẻ lạnh nhạt và kiêu chể thường ngày, chỉ còn lại khao khát bị dục vọng nhấn chìm. Anh thở hồn hển. “Nói em muốn...”

“Em...” Tôi mơ hồ trả lời. “Em... em muốn...” Tốc độ mang sự hưng phấn và những cú đâm của anh khiến tôi không chịu nổi. Tôi say sưa ôm chặt anh. “Anh, em muốn anh, em muốn...”

Cuộc ái ân triền miên của đêm nay như pháo hoa, châm lửa, bùng cháy, toả sáng khắp bầu trời. Ánh sáng lại từ từ tắt đi trong đêm tối. Cuối cùng, ánh sáng rực rỡ đó khắc vào nơi sâu nhất trong ký ức, mãi mãi không thể xoá nhoà.

Căn phòng trở lại yên tĩnh. Cảnh Mạc Vũ lau mồ hôi trên trán tôi.

“Em bắt đầu thích anh từ lúc nào vậy?” Anh hỏi tôi.

“Em cũng không rõ.” Tôi nghịch ngón tay anh. “Chắc từ lúc còn nhỏ. Tóm lại, kể từ lúc có bạn nam viết thư tình cho em, em liền chắc chắn một điều, ngoài anh ra, em sẽ không chấp nhận bất cứ người nào khác.”

Khoé mắt anh vụt qua một ánh nhìn mang hàm ý.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Sao em không nói sớm cho anh biết?”

“Có khác biệt sao? Nói sớm sẽ bị anh từ chối sớm...”

“Có lẽ anh sẽ không làm vậy.”

Tôi không khỏi hiếu kỳ. “Tại sao?”

Anh chỉnh lại quần áo. “Đi thôi, chúng ta nên quay về rồi.”

Lúc bấy giờ tôi nghĩ, nhất định sẽ tìm cơ hội hỏi anh cho rõ, sau đó tôi quên bẵng đi mất. Nhiều năm sau, tôi mới biết, cách nhìn nhận về tình yêu và hôn nhân của một người phụ nữ hai mươi tuổi và một người đàn ông hai mươi lăm tuổi là hoàn toàn khác biệt.

Lúc chúng tôi quay lại phòng VIP, thời gian trôi qua khá lâu rồi, đám đàn ông đã hơi say, mấy cô gái hát karaoke bằng giọng khản đặc. Thấy tôi và Cảnh Mặc Vũ quay về, có người nhìn đồng hồ. “Ôi, đi nhà vệ sinh cũng lâu vậy sao?”

Đối diện với vấn đề biết rồi còn hỏi của mọi người, Cảnh Mặc Vũ vờ như không nghe thấy, thông thả rót cốc nước đưa cho tôi. Tôi đang khát khô cổ họng nên uống một hơi hết nửa già cốc. Sau khi uống xong, vô tình bắt gặp ánh mắt sâu xa của Tề Lâm, mặt tôi nóng ran, chỉ hận là không thể chui vào trong cốc để giấu mình. Cảnh Mặc Vũ cầm lại cốc nước suýt bị tôi bóp

nát. Anh uống hết nửa còn lại rồi kéo tôi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Trác Nhị thiếu.

“Cảnh thiếu, nếu cậu không thể uống thì cứ lên tiếng, đâu có ai ép cậu, cần phải bỏ ra ngoài để trốn uống rượu sao?” Trác Nhị thiếu vỗ vai Cảnh Mạc Vũ.

Có người nói giúp, anh chuyển đề tài một cách tự nhiên: “Vừa rồi tôi hơi say nên ra ngoài cho tỉnh táo.”

“Bây giờ tỉnh chưa?”

“Tỉnh nhiều rồi. Các cậu đang nói chuyện gì mà có vẻ sôi nổi thế?”

Một người tiếp lời: “Thì cứ tán gẫu rồi bàn tới chuyện hôn nhân. Ai cũng nói hôn nhân là một nắm mờ. Tôi thật sự không biết nên chủ động nằm vào trong mờ, chiếm vị trí chờ chết hay là “hôm nay có rượu uống thì hôm nay uống say^[2], mặc kệ ngày sau có chỗ chôn hay không?”

[2] Có nghĩa là ngày nào hay ngày nấy, chỉ lo trước mắt, mặc kệ tương lai ra sao.

“Bất kể bây giờ nằm sẵn trong mộ chờ chết hay là ngày sau không có chỗ chôn thân đều không quan trọng.” Cảnh Mạc Vũ giờ tay giúp tôi kéo gấu váy hơi nhàu rồi nắm tay tôi. “Chỉ cần cô ấy vui là được.”

Đây là câu đường mật động lòng nhất mà tôi từng được nghe, tôi cười đến mức không khép miệng lại được.

Sau đó, mọi người tiếp tục uống rượu, trò chuyện đến lúc tờ mờ sáng mới tan cuộc. Ra khỏi Passion, trên đường không một bóng người, chỉ còn

lại ánh đèn nhấp nháy mà không ai thương thức. Tề Lâm đứng ở chỗ tối, không thấy bóng dáng của người đẹp dịu dàng bên cạnh anh.

“Lên xe đi!” Cảnh Mạc Vũ mở cửa xe cho tôi.

Tôi đang định lên xe thì Tề Lâm từ trong bóng tối đi ra, nói: “Ngôn Ngôn, anh muốn nói chuyện với em.”

Tôi cũng muốn nói với anh vài câu, vì thế tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ.

Anh nói: “Anh đợi em ở trong xe.”

Tôi gật đầu, lặng lẽ đi theo Tề Lâm tới một ngã rẽ bên cạnh Passion.

“Anh quyết định ngày mai đi Ý.” Tề Lâm mở miệng, vẻ mặt anh còn mờ mịt hơn sắc trời trước lúc bình minh.

“Ngày mai? Sớm vậy sao?”

“Cũng không phải quá sớm, anh có một bản vẽ, tháng trước phải nộp rồi.”

Tôi vốn có nhiều lời muốn nói với Tề Lâm nhưng nghe anh nói sắp đi, tôi biết không cần nói gì nữa.

Ngược lại, Tề Lâm tâm sự rất nhiều. Anh nói, anh vốn tưởng tôi sẽ không hạnh phúc khi lấy Cảnh Mạc Vũ bởi Cảnh Mạc Vũ quá lạnh lùng, quá lý trí, không hiểu thế nào là tình yêu. Anh sợ tôi chọn nhầm đường, sợ tôi bỏ ra nhiều mà không đạt được thứ tôi muốn...

Sau đó, anh nghe nói Cảnh Mạc Vũ có đàn bà ở bên ngoài, lo lắng tôi bị tổn thương. Vì vậy anh mới bắt chấp quy tắc và đạo đức, một mực khuyên tôi ly hôn.

Tề Lâm còn nói: “Ngôn Ngôn, hôm nay chúng kiến hai người ở bên nhau, anh mới tin em đã đúng. Không phải anh ta không yêu em, mà anh ta cần thời gian để thích ứng với quan hệ hiện tại của hai người... Anh đã lo lắng thừa, em thông minh như vậy, hiểu anh ta như vậy, tất nhiên em biết nên làm thế nào để đạt được điều em muốn.”

Dưới ánh đèn nê ông nhiều màu sắc, tôi ngược nhìn Tề Lâm. Lần đầu tiên, tôi phát hiện anh không phải công tử lăng nhăng như tôi nghĩ. Anh còn hiểu tình yêu hơn nhiều người đàn ông, thậm chí hơn Cảnh Mạc Vũ: “Tề Lâm, chỉ trách kiếp trước em không tích đức nên kiếp này mới không yêu anh.”

Tề Lâm mỉm cười, giơ tay véo mũi tôi. “Em vẫn không vừa lòng sao? Em biết không, Cảnh Mạc Vũ mà anh quen biết luôn đối xử lạnh lùng với tất cả phụ nữ. Dù anh ta tới pub cũng chỉ ngồi chơi cùng bọn anh. Anh chưa thấy anh ta có hứng thú với bất cứ cô gái nào. Có lần bọn anh nói đùa, chắc anh ta bị khiếm khuyết ở một phương diện nào đó nên mới lạnh nhạt với phụ nữ. Anh ta cũng không phủ nhận, chỉ cười cười... Hôm nay, người đàn ông luôn tỉnh táo của em đã vì em mà mất hết lý trí, nôn nóng như cả đời này chưa từng gặp đàn bà. Em còn muốn thế nào nữa? Lẽ nào anh ta vì em mà chết không có chỗ chôn thì em mới vui lòng.”

Vui lòng ư? Tôi không xót thương mới lạ.

“Tề Lâm, anh nhất định sẽ gặp được người con gái nguyện vì anh mà chết không có chỗ chôn.”

Tề Lâm lắc đầu. “Anh không theo đuổi thứ tinh thần cao xa như vậy, chỉ cần em sống vui vẻ là anh mãn nguyện rồi.”

“...” Tôi không biết nói gì nữa. Dường như lúc này, mọi lời nói đều chỉ là câu an ủi yếu ớt trước mặt anh.

“Anh phải đi rồi. Nếu còn đứng đây, chắc ông xã em sẽ uống cả hũ giấm mắt.” Tề Lâm cười tủm tỉm, hôn lên trán tôi, tặng tôi lời chúc phúc cuối cùng: “Ngôn Ngôn, anh chúc hai người hạnh phúc đến đầu bạc răng long.”

Lúc Tề Lâm rời đi, bầu trời đã hé lộ tia sáng đầu tiên của ngày mới. Dõi theo bóng lưng anh, tôi cảm thấy mãn nguyện vì được một người đàn ông như vậy yêu sâu sắc. Nếu người đàn ông này là Cảnh Mặc Vũ thì tốt biết bao... Không, tôi lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó, tôi đã có nhiều thứ trong tay, tôi không thể tham lam, mong ước nhiều hơn vì kẻ tham lam cuối cùng sẽ phải trắng tay.

Một chiếc xe từ từ lăn bánh đến ngay sát tôi rồi dừng lại.

Tôi quay đầu, nhìn thấy Cảnh Mặc Vũ đang cười với tôi. Nụ cười của anh khiến mọi ánh đèn của Passion trở nên u tối.

“Anh ấy nói, ngày mai anh ấy bay sang Ý.”

“Cuối cùng, cậu ấy cũng buông tay!”

“Ừ.” Tôi lên xe, cất giọng nghiêm túc. “Một ngày nào đó anh muốn em buông tay, anh đừng bày nhiều trò như vậy, trái tim em không khỏe bằng anh ấy đâu. Anh chỉ cần ôm cô gái đó thấp thoáng trước mặt em, em sẽ lập tức buông tay, chân thành chúc phúc cho hai người.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, vẻ mặt không rõ là vui hay buồn. “Nếu một ngày nào đó em muốn một người đàn ông phải chết, em cũng đừng bày nhiều trò như vậy. Em chỉ cần ôm hất thấp thoáng trước mặt anh, anh sẽ lập tức thực hiện nguyện vọng của em.”

“Em phát hiện chuyện cười anh kể rất hài hước.” Tôi cười đến mức khoe miệng giật giật. “Em rất thích nghe, sau này anh hãy thường xuyên kể cho em nghe...”

“Thắt dây an toàn đi!”

Chương 15: Cãi nhau

Cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ kết thúc, nằm trên giường ngủ một giấc thật say đến khi mặt trời chiếu sáng khắp nơi là niềm mong mỏi lớn nhất trong cuộc đời tôi. Nhưng đêm hôm đó, niềm mong mỏi của tôi bị một người đàn ông phá vỡ ba lần liên.

Lần đầu tiên, tôi vừa chìm vào giấc ngủ, đột nhiên tỉnh giấc vì cơ thể lạnh toát. Tôi mở mắt, thấy Cảnh Mạc Vũ đang cởi váy ngủ của tôi. Tôi mơ màng nhìn sắc trời vẫn tối mờ mờ. “Anh làm gì vào lúc nửa đêm gà gáy vậy?”

“Lớp vải ren trên váy ngủ của em cọ vào da rất khó chịu, anh cởi giúp em.”

“Ồ.” Tôi phối hợp giờ chân giờ tay để anh toại nguyện làm nốt việc muốn làm.

Lại ngủ thêm một lát, đột nhiên tôi cảm thấy ngực bị chà xát, vừa buồn buồn vừa tê tê, luồng khí nóng từ nơi sâu thẳm trong cơ thể dâng trào. Tôi hé mắt nhìn, thấy một bàn tay không phải của tôi đang đặt trên ngực tôi, đầu ngón tay nghịch ngợm. Tôi lại mơ màng hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Anh lại làm gì thế?”

“Chạm vào rất thú vị.”

“Ồ.” Thú vị cũng không nên sờ soạng lung tung mới phải. Tôi đổi tư thế nằm nghiêng để tránh bàn tay anh, tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Đang trong mộng đẹp, cơ thể tôi đột nhiên nặng trĩu, tôi lại giật mình tỉnh giấc. Quay đầu nhìn, tôi phát hiện Cảnh Mạc Vũ đang ôm vai tôi từ đằng sau, bàn tay anh thò ra trước ngực tôi, nhẹ nhàng di chuyển... Bị quấy nhiễu ba lần liên, dù tôi có hiền đến mấy cũng không thể nhẫn nhịn. Thế là tôi quyết định chuyển từ phòng thủ sang tấn công, quay đầu lao vào lòng anh, mặt tôi áp vào ngực anh, ôm chặt thắt lưng anh. “Anh mau ngủ đi, không được sờ soạng lung tung!”

Giữa hai cơ thể không một kẽ hở, Cảnh Mạc Vũ không thể ra tay, đành yên phận ôm tôi đi ngủ...

Không biết bao lâu sau, chúng tôi đang ngủ say, chuông điện thoại bất chợt vang lên, ồn ào đến mức đầu óc tôi kêu ù ù.

“Ai mà mới sáng sớm đã gọi điện thoại thế không biết?” Tôi bịt tai oán trách.

Cảnh Mạc Vũ đưa tay mò điện thoại di động bên gối. Anh liếc nhìn màn hình rồi lập tức tắt máy, tiếp tục ôm tôi ngủ.

Thế giới mới yên tĩnh vài giây, điện thoại lại đổ chuông. Thấy anh tắt điện thoại mà chẳng thèm kiểm tra số điện thoại gọi đến, tôi liền tỉnh ngủ, chớp mắt nhìn đôi lông mày hơi nhíu lại của anh.

“Sao anh không nghe máy?” Tôi hỏi. Đó là số điện thoại cá nhân của Cảnh Mặc Vũ, chỉ những người quan trọng với anh mới biết số điện thoại này: “Ai gọi vậy?”

“... Không có gì, chúng ta ngủ đi!”

Chuông điện thoại vang lên lần thứ ba. Thấy anh chuẩn bị tắt máy, tôi giật điện thoại trong tay anh, bấm phím kết nối. “A lô! Xin chào!”

Đầu máy bên kia trầm mặc một lát, sau đó truyền đến giọng phụ nữ rất nhỏ nhẹ, có hoá thành tro bụi tôi cũng nhận ra. “...Xin chào!”

Tôi thở hắt ra một hơi để ngăn chặn cơn đau nhói trong tim. Tôi tự nhận dựa vào thân phận và vị trí của tôi trong tim anh, tôi có tư cách để nói điều gì đó, thế là tôi hỏi: “Tôi là vợ của Cảnh Mặc Vũ, xin hỏi cô là...?”

“Tôi... tôi họ Hứa, tôi có chút việc muốn tìm anh ấy, không biết anh ấy có tiện nghe điện thoại không?”

Tôi đưa mắt về phía Cảnh Mặc Vũ lúc này đang ngồi tựa vào đầu giường, bình tĩnh nhìn tôi. Thấy anh không định nghe điện thoại, tôi đành nói: “Hứa tiểu thư, anh ấy đã từ chối cuộc gọi của cô hai lần, cô còn không đoán ra anh ấy có tiện hay không?”

Thật ra tôi muốn nói: “Anh ấy đang ngủ với tôi, cô thử nói xem có tiện không?” Nhưng nghĩ đến sức khoẻ ốm yếu và trái tim yếu ớt của Hứa Tiểu Nặc, tôi nhẫn nhịn không nói ra.

Đầu máy bên kia vọng tới hơi thở không ổn định. Thấy người tình nhỏ bé của Cảnh Mạc Vũ đến một chút đả kích cũng không chịu đựng nổi, đáy lòng tôi lại nổi lên chút thương hại, giọng tôi bất giác mềm hẳn: “Hứa tiểu thư, như vậy đi... Bây giờ anh ấy thật sự không tiện nghe điện thoại của cô, nếu cô có gì muốn nói với anh ấy, tôi có thể chuyển lời giúp cô.”

“Được ạ!” Hứa Tiểu Nặc cất giọng yếu ớt. “Vậy phiền cô giúp tôi chuyển lời tới anh ấy, tôi đã quyết định đi Mỹ. Tôi muốn gặp mặt anh ấy trước khi lên đường.”

Gặp mặt? Nghĩ đến cảnh hai người bọn họ lặng lẽ đối diện nhau trong bệnh viện, bàn tay cầm điện thoại của tôi siết chặt, bởi tôi sợ nếu không kiềm chế nổi, tôi sẽ ném điện thoại vào mặt Cảnh Mạc Vũ.

Với tư cách là Cảnh phu nhân, dù thế nào tôi cũng không thể thất lễ. Tôi cố gắng kìm nén ngọn lửa giận dữ trong lòng ngực, giữ sự điềm tĩnh của một người vợ hợp pháp, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Hứa tiểu thư, tôi sẽ nói với anh ấy về quyết định đi Mỹ của cô, còn về chuyện gặp mặt, tôi nghĩ cũng không cần thiết. Nếu anh ấy thật sự muốn gặp cô, chẳng cần cô gọi điện, anh ấy tự khắc sẽ đi gặp, việc gì cô phải bắt ép người khác như thế?”

“Cảnh phu nhân...” Hứa Tiểu Nặc nghẹn ngào, giọng mềm như nước.” Tôi biết, tôi không đủ tư cách để đưa ra yêu cầu đó, nhưng... tôi thật sự muốn gặp anh ấy lần cuối, muốn nói với anh ấy một lời... Tôi không có ý đồ gì khác, tôi chỉ muốn biết anh ấy sống có tốt không?”

Thật ra, tôi muốn nói với Hứa Tiểu Nặc, cô đã biết không có tư cách yêu cầu thì đừng đề xuất. Gặp mặt rồi thì thế nào? Sống không tốt thì thế nào? Suy cho cùng anh ấy vẫn là chồng của người khác, đâu có liên quan đến cô. Nhưng tôi cũng từng yêu, từng trải qua cảm giác tuyệt vọng khi đối mặt với

cái chết. Trong đêm mưa gió ở công viên, tôi cũng muốn gặp anh lần cuối, nói với anh câu cuối cùng hơn lúc nào hết.

Niềm mong mỏi của một người sắp chết, dù quá đáng đến mức nào cũng đáng được tôn trọng. Tôi lên tiếng: “Được thôi, tôi sẽ chuyển lời giúp cô.”

“Cám ơn cô!”

“Đừng khách sáo!”

Sau khi cúp điện thoại, tôi ném di động cho Cảnh Mạc Vũ. “Cô ấy nói muốn gặp anh lần cuối, anh đi đi, đi gặp cô ấy đi!”

“Anh sẽ không đi gặp cô ấy.” Cảnh Mạc Vũ dứt khoát từ chối.

“Anh tưởng anh không gặp thì cô ấy sẽ bỏ cuộc sao? Cô ấy sẽ gọi điện tìm anh hết lần này đến lần khác, sẽ nghĩ mọi cách để gặp anh...” Tôi không muốn tức giận nhưng không thể kiềm chế nổi. Tôi không muốn hét to với anh nhưng vẫn bắt giọng cao giọng. “Cảnh Mạc Vũ, nếu anh thật sự không có gì với cô ấy thì bây giờ anh hãy đi nói rõ ràng với cô ấy, cắt đứt mọi quan hệ cho em. Từ nay về sau, em không muốn nhìn thấy, cũng không muốn nghe thấy bất cứ điều gì liên quan đến Hứa Tiểu Nặc. Một từ cũng không muốn nghe. Dù cô ấy chết, anh cũng không được đi nhặt xác.”

Cảnh Mạc Vũ do dự một lát, sắc mặt anh lộ vẻ khó xử. “Ngôn Ngôn...”

Lòng ngực vốn đang đau âm ỉ của tôi như bị kim đâm thật mạnh, đau buốt. Cảnh Mạc Vũ luôn miệng nói không có quan hệ gì, nhưng thật ra, anh vẫn không làm được, vẫn không thể từ bỏ Hứa Tiểu Nặc.

“Anh vẫn không thể từ bỏ cô ấy?”

“Không phải.” Cảnh Mạc Vũ kéo tay tôi, muốn giải thích nhưng bị tôi hất tay ra.

“Em không muốn nghe những lời thừa thãi. Anh chỉ cần trả lời em một câu: có thể hay không thể?”

“Ngôn Ngôn, em không hiểu Hứa Tiểu Nặc đâu. Cô ấy thích đi theo con đường cực đoan, anh không thể đoán được cô ấy sẽ gây ra những chuyện gì...”

Tôi không hiểu Hứa Tiểu Nặc nhưng tôi tin, nếu một người đàn ông thật sự đoạn tuyệt tình nghĩa với một người phụ nữ thì làm sao không thể đá bay cô ta? Tất cả chỉ là cái cớ mà thôi.

“Ý anh là... anh không làm được?” Tôi không nói thêm gì nữa, đưa tay lấy quần áo mặc rồi xuống giường. Cảnh Mạc Vũ muốn ôm tôi từ phía sau nhưng tôi né tránh.

Anh nhào người túm tay tôi, dùng sức kéo mạnh khiến tôi ngã vào lòng anh. Anh ôm chặt lấy tôi: “Ngôn ngôn, em đừng bướng bỉnh như vậy có được không?”

“Bướng bỉnh? Em đề nghị chồng mình cắt đứt quan hệ với người tình cũ cũng gọi là bướng bỉnh sao?” Tôi hỏi lại. “Vậy tại sao tối qua anh phải giả vờ gần gũi, tình cảm, ân ái với em trước mặt Tề Lâm? Lẽ nào anh cũng không vì mục đích khiến Tề Lâm hết hy vọng, đừng dây dưa với em nữa?”

“Ngôn Ngôn, hai chuyện này không giống nhau, Hứa Tiểu Nặc và Tề Lâm khác nhau.”

“Có gì khác? Hay là khác ở vị trí trong trái tim anh?”

“Không phải! Hứa Tiểu Nặc từng giúp anh, vì vậy anh đã hứa với cô ấy, anh sẽ chăm sóc cô ấy, bảo vệ cô ấy, ở bên... cho đến khi cô ấy qua đời...”

“Anh hứa với cô ấy đến mức đó sao?” Tôi và Cảnh Mặc Vũ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tôi biết anh là người luôn giữ lời hứa, đã nói ra thì chắc chắn sẽ thực hiện. Vì vậy, anh tuyệt đối không dễ dàng hứa hẹn với bất cứ ai. Đối với anh, lời hứa là một gánh nặng.

“Đúng vậy. Lúc đó anh không nghĩ sẽ cùng em có ngày hôm nay, bằng không, anh nhất định không nhận lời cô ấy.”

“Theo em thấy, anh đang hối hận vì đã không sớm cưới Hứa Tiểu Nặc, nếu vậy, anh đã không bị ép phải cưới em.”

Cảnh Mặc Vũ bị câu nói của tôi chặn họng đến mức mãi không thốt ra lời. Cuối cùng, anh thở dài. “Ngôn Ngôn, em có thể nói lý lẽ không?”

“Anh muốn nghe lý lẽ phải không? Được, em sẽ nói lý lẽ với anh.” Tôi vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Cảnh Mặc Vũ, quay người đối diện anh. “Quá khứ của anh và Hứa Tiểu Nặc thế nào, em sẽ không truy cứu. Anh nói hai người chẳng có gì, em cũng có thể tin. Nhưng cô ta động một tí là gọi điện thoại, động một tí là khóc lóc đòi gặp anh... Anh bảo em phải ngoảnh mặt làm ngơ thế nào? Cảnh Mặc Vũ, nếu anh cảm thấy chuyện này có thể khoan dung, em không có ý kiến. Bây giờ em sẽ bay sang Ý tìm Tề Lâm tâm sự về

lý tưởng và cuộc đời. Nếu tiện, bọn em có thể bàn đến vấn đề đánh cược lần trước...”

“Em...” Cảnh Mạc Vũ thật sự không biết nói gì. Thấy tôi chuẩn bị bỏ đi, anh vội vàng kéo tay tôi.

Tôi ra sức giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi anh. “Bỏ em ra, em phải đi gọi điện cho Tề Lâm, không biết chừng giờ này anh ấy vẫn chưa lên đường, em có thể bay cùng chuyên bay với anh ấy.”

“Được rồi, anh hứa với em.” Cảnh Mạc Vũ ôm chặt lấy tôi, cứ như anh buông tay là tôi sẽ lập tức biến mất. “Anh sẽ không để em nhìn thấy hoặc nghe thấy bất cứ điều gì về anh và Hứa Tiểu Nặc. Dù cô ấy qua đời anh cũng không đi nhặt xác được chưa nào?”

Người tôi cứng đờ, nhìn anh bằng ánh mắt khó tin. “Anh chắc chắn có thể làm được?”

“Có thể!”

“Không làm được cũng đừng miễn cưỡng, em không muốn ép anh...”

“Em không muốn ép anh?” Cảnh Mạc Vũ nghiêng răng, cắn mạnh vai tôi.

Tuy không đau nhưng tôi vẫn hét thật to bằng tất cả sự phẫn nộ và bất mãn trong lòng, nghe vô cùng thê thảm. “A... Cảnh Mạc Vũ, anh bỏ em ra... A...”

Tôi quên mất, trong ngôi nhà này không chỉ có hai vợ chồng chúng tôi mà còn có người cha yêu thương tôi nhất trên đời. Vì vậy, khi ba tôi tức tốc chạy lên gác, đẩy cửa phòng ngủ, ông liền nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ vẫn còn

khỏa thân bột phát thú tính, đè tôi xuống giường, cắn vào vai tôi. Cảnh tượng đó thật không mấy hài hoà.

Tiếng mở cửa rất lớn, tôi và Cảnh Mạc Vũ cùng nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy người cha nửa đời thô lỗ của tôi đang đứng như trời trồng trước cửa, sắc mặt đã chuyển thành màu đỏ tím. Đối diện với sự việc xảy ra bất ngờ, người đàn ông điềm đạm như Cảnh Mạc Vũ cũng không thể giữ vẻ bình tĩnh thường ngày. Anh nhanh như chớp kéo chăn, trùm kín hai cơ thể đang quần lấy nhau của chúng tôi.

Bầu không khí dường như lắng đọng trong giây phút trầm mặc dài đằng đẳng đó.

“Ba...” Cảnh Mạc Vũ hắng giọng, phá vỡ sự im lặng ngượng ngùng.

Ba tôi há hốc miệng, một lúc lâu sau mới bật ra một câu: “Càng ngày càng không ra thể thống gì!”

Nói xong, ông quay người bỏ đi, rồi quay lại đóng cửa phòng giúp chúng tôi, miệng lẩm bẩm: “Tụi trẻ bây giờ đã không thèm khoá cửa, còn kêu to như vậy..” Miệng nói những lời trách cứ nhưng ý cười đọng ở những nếp nhăn nơi khoé mắt ông càng sâu hơn.

Vài giây trước, tôi còn bùng bùng tức giận, bây giờ lại xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong. Tôi kéo chăn che mặt, chỉ hận không thể cả đời này trốn trong chăn, không ra ngoài gặp ai.

“Ba đi rồi.” Cảnh Mạc Vũ lấy lại vẻ bình thản, giờ tay kéo chăn của tôi. Tôi càng ôm chặt hơn. Mất mặt quá, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tôi mất mặt như vậy!

“Sao anh không khoá cửa?” Tôi trừng mắt với Cảnh Mạc Vũ, cất giọng oán hận.

Anh bật cười thành tiếng. “Anh tưởng em khoá rồi.”

“Em?” Tôi nhớ lại, tối qua tôi vào phòng sau anh, chắc là do buồn ngủ quá nên tôi trèo lên giường ngay, hình như quên khoá cửa. Hơn nữa, tôi đâu có ý định làm chuyện xấu hổ, sao phải nghĩ tới việc khoá cửa?

“Anh cũng không kiểm tra lại.” Tôi tiếp tục trách móc Cảnh Mạc Vũ. “Anh đâu phải không hiểu em, em đâu có thói quen khoá cửa. Hơn nữa, em không ngờ anh đột nhiên nổi cơn thú tính, lao vào em...”

“Được rồi, là lỗi của anh... Lần sau anh nhất định sẽ kiểm tra kỹ lưỡng!” Cảnh Mạc Vũ nhất quyết kéo tôi ra khỏi chăn, an ủi: “Thời gian qua ba luôn lo anh đối xử không tốt với em, bây giờ ba được dịp tận mắt chứng kiến... ba cũng có thể yên tâm rồi.”

Nhưng hình như ba tôi không được chứng kiến chân tướng sự việc...

Chân tướng? Nghĩ đến chân tướng, tôi lập tức nhớ đến cảnh chúng tôi cãi nhau trước khi ba tôi vào phòng. Bây giờ, tâm trạng bất mãn do Hứa Tiểu Nặc gây ra đã tan biến, tôi chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt là một người tốt, đáng để tôi chia ngọt sẻ bùi, nâng khăn sửa áo đến đầu bạc răng long.

Thoải mái tựa vào lòng anh, tôi mới lĩnh hội một cách sâu sắc câu nói chí lí: Vợ chồng, đầu giường cãi nhau cuối giường hoà hợp.

Lúc tôi và Cảnh Mạc Vũ ăn mặc chỉnh tề xuống dưới lầu, ba tôi đang ngồi trên sofa gọi điện thoại. Ông nói chuyện rất chuyên tâm, dường như

không phát hiện sự có mặt của chúng tôi. Tôi ngồi bên cạnh ông lắng nghe, ông đang hỏi thăm về vấn đề đi du lịch ở Melbourne^[1], hơn nữa còn là chuyến du lịch dài ngày. Tôi không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

[1] Melbourne: thành phố lớn thứ hai của Australia.

“Ba, ba muốn đi du lịch nước ngoài sao?” Đợi ba tôi cúp điện thoại, Cảnh Mạc Vũ hỏi ngay.

“Ồ, anh làm visa giúp ba đi, càng nhanh càng tốt. Ba định đi Melbourne thăm hai người bạn, nhiều năm rồi không gặp, muốn đi xem bọn họ sống thế nào.”

Cảnh Mạc Vũ làm sao không hiểu ý ba tôi, anh gật đầu. “Vâng, con sẽ sắp xếp.”

Trò chuyện vài câu, Cảnh Mạc Vũ nhận được điện thoại từ công ty. Hình như công ty xảy ra chuyện, cần anh đi giải quyết gấp. Anh vừa lấy áo khoác vừa nói: “Con đến công ty đây ạ, có lẽ sẽ về muộn.”

Nhắc đến công ty, tôi mới chợt nhớ ra tôi cũng có công việc, không thể tiếp tục sống an nhàn, sung sướng. Tôi đuổi theo ra cửa, nói với Cảnh Mạc Vũ: “Anh cứ bận việc của anh đi, không cần lo cho em, em định lên chuyến bay ba giờ chiều nay về thành phố T.”

“Gấp vậy à?”

“Em đã trốn việc hai ngày rồi, cũng nên quay về chỗ thực tập.”

Cảnh Mạc Vũ do dự một lát. “Được thôi, anh ra sân bay tiễn em, em hãy đợi anh.”

Tôi mỉm cười gật đầu. “VẬY em mua vé chuyến năm rưỡi.”

Thời gian là một thứ vô cùng thần kỳ, nó có thể vì sự chờ đợi nặng nề mà dài ra, cũng có thể vì cảm giác sốt ruột mà trôi đi rất nhanh. Tôi trải qua mấy tiếng đồng hồ của buổi chiều trong tâm trạng hồi hộp không yên, ngồi trò chuyện với ba tôi nhưng thỉnh thoảng lại đưa mắt ra cửa. Khi kim đồng hồ chỉ bốn giờ, tôi thở dài một tiếng, xách va li, một mình ra sân bay.

Lại một mình đi qua cửa kiểm tra nhưng tôi không cảm thấy buồn, chỉ là đột nhiên cảm khái, anh đúng là quá bận rộn, nhiều việc không thể muốn làm gì thì làm. Loa phát thanh vang lên thông báo về việc làm thủ tục lên chuyến bay của tôi, hành khách bắt đầu xếp thành hàng dài. Tôi vẫn ngồi ngây ngốc ở phòng chờ, tay nắm chặt chiếc di động. Chỗ trống bên cạnh tôi có người ngồi xuống mà tôi không để ý, cho đến khi một mùi hương quen thuộc bao vây lấy tôi, một bàn tay quen thuộc nắm lấy tay tôi. “Lại đợi điện thoại của anh phải không?”

Tôi giật mình quay đầu, thấy Cảnh Mạc Vũ đang nhìn tôi chăm chú, trán anh lấm tấm mồ hôi. Thời khắc này, tôi không cần bất cứ lời nói nào hết.

“Tại sao em không gọi điện cho anh, hỏi xem anh có tới không, hay lúc nào anh tới?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

Tôi cười, trả lời: “Một khi có thể, anh tự sẽ đến... Nếu anh không thể, em gọi điện thoại sẽ càng khiến anh áy náy hơn.”

“Ngôn Ngôn...” Tiếng loa phát thanh thúc giục hành khách lên máy bay lại một lần nữa vang lên, nhưng Cảnh Mạc Vũ vẫn không buông tay tôi. “Bao giờ em mới quay về?”

“Bao giờ em có thể quay về, không phải anh nói là được, đúng không Cảnh Tổng?”

Cảnh Mạc Vũ cười tủm tỉm. “Vậy bây giờ anh gọi điện cho Giám đốc Trần, bảo anh ta cho em nghỉ phép dài ngày.”

Thấy anh chuẩn bị điện thoại, tôi vội ngăn lại. “Anh không cần thể diện nhưng người ta cũng cần chứ!”

Chỉ còn lại một mình tôi chưa lên máy bay. Loa phát thanh không ngừng thúc giục, tôi đứng dậy, đi thẳng về phía cửa lên máy bay. Cảnh Mạc Vũ đột nhiên đuổi theo, kéo tay tôi. “Anh sẽ nhanh chóng sắp xếp để Bác Tín cử em đến Cảnh Thiên.”

Tôi chớp chớp mắt: “Sao thế? Không nỡ xa em à?”

Anh cười mà không trả lời, nắm chặt tay tôi.

“Anh đừng làm lộ liễu quá, em không muốn người khác nghĩ em đang quyến rũ anh.”

“Em yên tâm, anh sẽ khiến bọn họ cho rằng là anh dụ dỗ em.”

“Thế thì thôi đi!” Tôi vội lắc đầu. “Anh cứ để mọi người nghĩ em quyến rũ anh. Em không muốn nghe người khác nói chồng của Cảnh An Ngôn dụ dỗ đàn bà!”

“... Chắc chắn không bao giờ có ngày đó.”

“...”

Lúc lên máy bay, tôi không quay đầu nhưng qua tấm kính nhẵn bóng như gương trên lối đi, tôi có thể nhìn thấy anh vẫn đứng ở đó, nhìn tôi rời đi. Đến lúc cửa khoang máy bay khép lại, tôi chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng, người đi tiễn không được phép qua cửa kiểm tra, Cảnh Mạc Vũ làm thế nào mà vào được bên trong?

Nhưng tôi nghĩ, điều này không quan trọng, quan trọng là anh đã tới.

Có lẽ cuộc hôn nhân này không phải một mình tôi độc diễn? Có lẽ anh cũng có tình cảm với tôi?

Chương 16: Nói chuyện trong đêm

Vì nôn nóng tìm ra lời giải đáp, sau khi máy bay hạ cánh, tôi về thẳng ký túc xá, chỉ muốn gặp ngay chuyên gia tình yêu để nghe tư vấn về chuyện tình cảm của tôi. Ai ngờ vừa vào phòng, tôi liền nhìn thấy bạn chuyên gia đang ôm gối buồn bực, người thoang thoang mùi rượu, chiếc điện thoại di động bình thường nàng không rời tay giờ nằm lơ lửng một bên.

Tôi giật mình, không kịp bỏ hành lý, lập tức ngồi xuống đầu giường của cô. “Tâm Tâm! Cậu làm sao thế? Không phải cậu và anh Trịnh...”

Nhắc đến cái tên này, Tâm Tâm lập tức ôm mặt. “Đừng nhắc nữa, chán quá đi!”

Tôi lặng lẽ đưa ánh mắt dò hỏi về phía Vận Vận và Trác Trác đang xem ti vi, mấp máy môi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Trác Trác từ trước đến nay lúc nào cũng lạnh như băng giả bộ không nghe thấy tiếp tục xem ti vi. Vận Vận không kiên dè, bật cười thành tiếng. “Tâm Tâm của chúng ta thì giỏi rồi, hôm nay hẹn gặp anh Trịnh để tỏ tình với anh ấy.”

Bạn chuyên gia nào đó lập tức đính chính ngôn từ không chính xác của Vận Vận: “Không phải tớ đi tỏ tình với anh ấy. Tớ chỉ muốn hỏi anh ấy tại sao không có việc gì lại nhắn tin quấy nhiễu tớ, có phải thích tớ rồi không?”

“Anh ấy nói thế nào?” Đây cũng là điều tôi muốn biết từ lâu.

Tâm Tâm còn chưa kịp trả lời, Vận Vận đã cướp lời: “Kế hoạch của Tâm Tâm nhà chúng ta rất chu đáo, cậu ấy hẹn anh Trịnh đi uống rượu tâm sự, định nói những lời tự đáy lòng với anh Trịnh sau khi say rượu...”

Tôi gật đầu tán thành. Đàn ông và đàn bà uống rượu tâm sự, dù không có lửa cũng có thể quẹt ra lửa, không hổ danh là tác phong của chuyên gia tình yêu.

“Đáng tiếc, hai người uống rượu tâm sự hai tiếng đồng hồ, hết cả một thùng bia, trong khi Tâm Tâm nhà chúng ta vẫn tỉnh táo, còn anh Trịnh đã say đến mức bất tỉnh nhân sự...”

“Không phải chứ? Tửu lượng của anh ấy kém vậy sao?”

Tâm Tâm buồn bực, thở ngắn than dài: “Không phải tửu lượng của anh ấy kém, mà là tớ không chọn đúng thời cơ. Lúc tớ gọi điện cho anh ấy, anh ấy đang uống rượu cùng bạn. Anh ấy nghe nói tớ một mình uống rượu ở quán bar, tưởng tớ có tâm sự gì, lập tức chạy đến an ủi tớ... Trước đó, anh ấy đã uống rượu không ít, một thùng bia anh ấy giăng uống hết tám, chín chai, không say mới lạ!”

Tôi không nhịn nổi, phì cười: “Anh Trịnh thương cậu như vậy, cậu còn buồn bực nổi gì!”

Tâm Tâm khóc không ra nước mắt, kéo tay áo tôi. “Vấn đề ở chỗ, cả buổi tối anh ấy an ủi tớ, bảo tớ đừng đau lòng vì một người đàn ông không đáng để tớ yêu mà bỏ lỡ người đàn ông ngay bên cạnh thật lòng với tớ... Cậu thử nghĩ xem, anh ấy nói vậy là có ý gì?”

Là ý gì nhỉ?

Tôi đang miên man suy nghĩ thì Cảnh Mạc Vũ gọi điện. Nghĩ đến chuyện bạn chuyên gia nào đó đang rất mơ hồ về vấn đề tình cảm, tôi cảm điện thoại, đi ra ngoài hành lang mới bắt máy.

“Ngôn Ngôn...” Dường như anh đang đứng ở một nơi ồn ào nên tôi không nghe rõ.

“Vâng, tìm em có việc sao?” Lúc mới xuống máy bay, tôi đã gửi cho anh một tin nhắn báo tôi đã tới nơi an toàn, anh cũng đã trả lời tin nhắn của tôi.

“Không có gì!”

“Không phải anh nhớ em đấy chứ?”

Đầu máy bên kia trầm mặc trong giây lát, sau đó vang lên giọng nói khàn khàn của Cảnh Mạc Vũ: “Anh chỉ muốn nói với em, nếu em muốn gọi điện thoại cho anh, em có thể gọi bất cứ lúc nào... Cho dù anh đang làm gì, em cũng không làm phiền anh.”

Trên hành lang nhiều người qua lại, tôi ngậy người đứng đó, cười ngốc nghếch không biết bao lâu. Đến khi khoé miệng cứng đờ, cơ mặt đau nhức do cười nhiều, tôi mới định thần, vỗ lên má mình. “Vâng, em biết rồi!”

Buổi đêm giữa hè, ánh trăng như dòng nước trút xuống sắc đêm tĩnh mịch bị phá vỡ bởi tiếng thở đều đều của những người đang trong giấc ngủ say. Tôi và Tâm Tâm chen chúc trên chiếc giường chật chội của cô ấy, thì thào tâm sự.

“Tại sao cậu đột nhiên nghĩ đến chuyện tỏ tình với anh Trịnh?” Tôi hỏi Tâm Tâm.

Tâm Tâm nói, cô không muốn tiếp tục mờ ám. Quãng thời gian đẹp nhất của người con gái chỉ có mấy năm, cô không muốn uổng phí với mối tình đơn phương không thấy kết quả.

Tôi lại hỏi: “Nếu anh ấy không hề có tình cảm với cậu, chỉ coi cậu là bạn, cậu sẽ làm thế nào?”

Tâm Tâm không nghĩ ngợi, trả lời ngay: “Đương nhiên tớ sẽ buông tay một cách thoải mái. Tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng. Tớ đã từng thích, từng dùng cảm bày tỏ, từng tranh thủ, không làm điều có lỗi với bản thân, như vậy là đủ rồi. Trên đời này, đâu chỉ có anh ấy là đàn ông, việc gì tớ phải treo cổ tự sát trên cái cây là anh ấy.”

Thái độ vô tư của Tâm Tâm khiến tôi cảm thấy hổ thẹn. “Tâm Tâm, cậu thử nói xem, có phải tớ kém quá không? Biết rõ anh ấy chỉ coi tớ là em gái, vậy mà tớ vẫn cố lấy anh ấy. Anh ấy cười tớ, tớ lại được đăng chân lên đăng đầu muốn anh ấy yêu tớ, chỉ yêu một mình tớ mà thôi...”

“Con người là như vậy mà!” Tâm Tâm cảm thán. “Có thể sau này anh ấy yêu cậu, cậu lại chê anh ấy yêu không đủ sâu sắc, không đủ mãnh liệt...”

“Vậy sao?” Tôi tự hỏi bản thân. Giả dụ thời gian quay về nhiều năm trước, tôi muốn điều gì nhất? Thật ra lúc đó, tôi chỉ muốn mỗi ngày có thể nhìn thấy anh là tôi đã mãn nguyện. Hoá ra không phải anh cho tôi quá ít, mà là tôi đòi hỏi quá nhiều.

“Ừ, đúng là tớ đã quá tham lam!” Tôi nói.

“Cũng không phải cậu tham lam mà vì cậu đã bỏ ra quá nhiều, yêu quá sâu sắc...” Tâm Tâm đột nhiên trở mình, nói với tôi: “Cậu và anh ấy lớn lên cùng nhau, nhất định từng trải qua nhiều chuyện đáng yêu, mau kể cho tớ nghe đi!”

“Được thôi, lúc mới sinh, tớ vô cùng thích mút đầu ngón tay của anh ấy trước khi đi ngủ. Anh ấy sợ nhất khi tớ dùng đầu lưỡi liếm ngón tay của anh ấy nhưng nếu không cho tớ làm vậy, tớ sẽ khóc xé ruột xé gan...”

Tôi kể cho Tâm Tâm nghe rất nhiều chuyện lúc chúng tôi còn nhỏ, đến khi Tâm Tâm không còn lên tiếng, tôi ngược nhìn rèm cửa sổ màu trắng được nhuộm bởi ánh trăng nhàn nhạt. Tôi không hề buồn ngủ, xoay đi xoay lại bao lần cũng không thể chợp mắt. Trong đầu tôi lại vang lên câu nói của Cảnh Mặc Vũ: “Cho dù anh đang làm gì, em cũng không làm phiền anh.” Đầu óc nóng ran, tôi mò điện thoại di động, rón rén đi ra khỏi phòng ký túc.

Tôi đứng ở hành lang không một bóng người, dưới ánh đèn tối mờ, trong không khí phảng phất mùi nước giặt quần áo. Khi nhìn thấy đồng hồ hiển thị trên màn hình, đầu ngón tay đang chuẩn bị bấm số điện thoại của tôi hơi do dự. Bây giờ là hai giờ sáng, chắc Cảnh Mặc Vũ đã ngủ say. Nhưng tôi

rất muốn hỏi anh một câu: có phải tôi gọi điện vào bất cứ lúc nào cũng không làm phiền anh?

Cứ để bản thân buống bình một lần, tôi bấm số điện thoại của Cảnh Mạc Vũ, đợi đến ba hồi chuông nếu anh không bắt máy, tôi sẽ cúp điện thoại. Nào ngờ mới có một hồi chuông, đầu máy bên kia đã truyền đến giọng nói đầy quan tâm của anh: “Muộn như vậy rồi mà em vẫn chưa ngủ sao?”

Đêm khuya tĩnh mịch, giọng nói tôi muốn nghe nhất vang vọng bên tai, tôi lập tức có cảm giác xương cốt vỡ vụn, hai chân mềm nhũn, phải dựa vào tường mới đứng vững. “Vâng, em không ngủ được. Em không quấy rầy giấc ngủ của anh đấy chứ?”

“Không, anh vẫn chưa ngủ.”

“Sao thế? Công ty gặp chuyện phiền phức à?”

“Cũng không phải quá phiền phức. Con trai chú Thanh lén lút lấy một khoản tiền của công ty để mua bán vàng nhưng bị lộ chẳng còn một đồng. Người của phòng Tài vụ thấy không che giấu nổi mới báo cho anh biết. Tối nay anh đi gặp chú Thanh, chú ấy nói thẳng, chú ấy không can thiệp, để anh tự giải quyết.”

“Hả? Chú ấy có thái độ kiêu gì thế?”

Cảnh Mạc Vũ không trả lời, tôi thoáng nghe thấy hơi thở nặng nề của anh.

Những năm qua, tuy không bao giờ hỏi đến chuyện làm ăn của ba nhưng tôi vẫn biết không ít tình hình của công ty. Ba tôi là người trọng tình trọng nghĩa. Đám huynh đệ của ông giới thiệu người thân, bạn bè đến Cảnh Thiên

làm việc, ông đều không từ chối. Vì vậy, công ty Cảnh Thiên thời ông còn quản lý chẳng khác gì doanh nghiệp nhà nước. Các phòng ban nhét đầy người vô tích sự vào là nhờ các mối quan hệ. Ba tôi biết đám người đó như con một đực khoét công ty của ông nhưng ông vẫn bỏ qua.

Sau khi Cảnh Mạc Vũ tiếp quản Cảnh Thiên, anh lạnh lùng sa thải đám người vô dụng thì tình hình mới được cải thiện. Mặc dù vậy, Cảnh Mạc Vũ vì muốn giữ thể diện cho ba tôi nên vẫn phải giữ lại vài kẻ vô tích sự, con trai chú Thanh là một trong số đó...

“Ba có biết không?” Tôi hỏi.

“Cho ba biết cũng chẳng giải quyết được gì. Ba với chú Thanh là anh em cùng vào sinh ra tử, ba có thể đưa con trai chú Thanh vào tù? Anh đã xử lý đâu vào đấy, không để các cổ đông khác biết chuyện này. Về khoản tiền đó, anh sẽ nghĩ cách khác bù vào.”

Tôi rất muốn khuyên Cảnh Mạc Vũ đừng nể nang quá, cứ giao người đó cho cảnh sát. Nhưng tôi hiểu tính anh, anh quyết định cho qua chuyện, không phải anh không nhìn ra tốt xấu, mà anh không muốn ba tôi ở giữa phải khó xử.

“Em biết anh không muốn làm ba khó xử, nhưng anh cũng không thể suốt ngày khiến bản thân lâm vào thế bí.”

“Không sao cả, đây là chuyện vặt, giải quyết rất đơn giản.”

Giải quyết rất đơn giản mà đến hai giờ sáng anh vẫn chưa ngủ? Còn tôi lại chẳng giúp được gì cho anh. “Hay là sau khi tốt nghiệp, em tới Cảnh Thiên làm việc, cùng anh chia sẻ khó khăn có được không?”

“Được thôi, có điều...” Giọng điệu của Cảnh Mạc Vũ mang ý cười ảm áp. “Đến lúc đó em đừng trách anh là ông chủ đối xử hà khắc với nhân viên đấy nhé!”

“Hà khắc em không sợ. Anh đừng giở “quy tắc ngầm” với nhân viên là được rồi.”

“... Quy tắc ngầm?” Giọng anh đột nhiên trở nên mờ ám. “Ý tưởng này... xem ra không tồi.”

Ý tưởng này xem ra không tồi? Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một hình ảnh hài hòa. Trong phòng họp nghiêm túc, Cảnh Mạc Vũ trầm tĩnh ngồi trước bàn hội nghị, nghe giám đốc các phòng ban báo cáo. Tôi mặc bộ đồ công sở ngồi bên cạnh anh, chăm chú ghi chép nội dung cuộc họp. Bàn tay anh ở dưới gầm bàn lặng lẽ sờ đùi tôi, nhẹ nhàng vuốt ve... Tôi vội cầm tài liệu che tầm mắt của mọi người, tiếp tục ghi chép...

Tưởng tượng đến cảnh này, tôi cắn ngón tay nhưng vẫn bật cười thành tiếng.

“Em cười gì vậy?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

“Không có gì, em đột nhiên nhớ đến vụ cô bạn Tâm Tâm Mơ Hồ của em hôm nay chủ động tỏ tình. Cô ấy hẹn gặp người ta ở quán bar...”

Tôi kể chuyện của Tâm Tâm cho Cảnh Mạc Vũ nghe, anh nhẫn nại nghe tôi nói... Nói hết chuyện của Tâm Tâm, chúng tôi tiếp tục tán gẫu, chuyện thời đại học đến trung học, rồi tiểu học đến lớp mẫu giáo...

Hai chân tê cứng nhưng tôi vẫn còn nhiều chuyện muốn nói với anh...

Kết quả của việc sinh hoạt không đúng giờ giấc là hôm sau đi làm, mắt tôi thâm quầng như trang điểm màu mắt khói. Khi vào phòng Tiêu thụ, tôi đã hù dọa không ít đồng nghiệp. Nhìn thấy tôi, Dương Dĩnh dù đang bận rộn cũng lập tức quan tâm, hỏi han sức khỏe của tôi. Tôi buột miệng trả lời: “Em khỏe nhiều rồi.”

Thấy tôi không muốn nói, chị ta cũng không hỏi nhiều mà tìm một tập tài liệu trên bàn làm việc đưa cho tôi, nói đây là tài liệu liên quan đến dự án với Cảnh Thiên, bảo tôi nhanh chóng tìm hiểu.

“Chị Dĩnh, dự án với Cảnh Thiên thế nào rồi?”

Dương Dĩnh báo cho tôi biết, hai ngày nay lãnh đạo công ty đều tiến hành họp bàn. Để bày tỏ thái độ coi trọng dự án, Tổng giám đốc quyết định, đích thân cùng Giám đốc Trần và hai kỹ sư của phòng Kỹ thuật tới công ty Cảnh Thiên để đàm phán cụ thể. Sau khi đàm phán xong, công ty sẽ cử tôi và Dương Dĩnh theo dõi dự án này.

Tôi nóng lòng hỏi: “Bao giờ chúng ta mới được điều sang bên đó?”

“Nếu sắp bàn công việc thuận lợi, có khả năng tuần sau chúng ta sẽ đến thành phố A.”

Một tuần không lâu nhưng đối với một thiếu phụ đang yêu đến mức thần hồn điên đảo, cách xa một giây cũng là quá dài.

“Em biết rồi!” Để che giấu nỗi thất vọng, tôi ôm tập tài liệu về chỗ ngồi, tập trung tinh thần giờ từng trang tài liệu. Trong lúc xem tài liệu, tôi chợt nhớ ra mình còn một việc quan trọng cần làm nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Đến giờ nghỉ trưa, nghe một đồng nghiệp mới kết hôn kể chuyện muốn có con, tôi mới nhớ ra, tôi cần đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, xem bây giờ

tôi có thể sinh một đứa cháu ngoại trắng trẻo, mập mạp cho ba tôi được chưa.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ngày hôm sau vừa khéo là cuối tuần. Năm giờ sáng tôi đã tỉnh dậy, sau đó đến bệnh viện lớn nhất thành phố T, lấy số phòng khám của chuyên gia. Thời buổi này chuyên gia đầy rẫy nhưng muốn gặp một chuyên gia thật sự khó vô cùng. Tôi ngồi ở phòng chờ ngáp ngáp dài không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cô y tá cũng gọi tên tôi. Tôi lập tức đứng dậy, cung kính đi vào gặp bác sĩ là chuyên gia giàu kinh nghiệm.

Trong phòng khám, một bác sĩ trẻ, nho nhã ngồi trước bàn khám bệnh. Tuy anh ta đeo khẩu trang che kín nửa gương mặt nhưng từ đôi mắt sáng ngời và làn da nhẵn mịn ở đuôi mắt, có thể đoán anh ta không lớn hơn tôi là bao. Tôi nghi hoặc đưa mắt nhìn bên trong phòng khám, mong chờ có thể nhìn thấy bóng dáng của vị chuyên gia cao tuổi. Kết quả, bên trong chỉ có cô y tá trẻ.

“Rất tiếc phải báo cho cô biết, hôm nay tôi là bác sĩ khám ở đây.” Bác sĩ trẻ ngồi phía đối diện lên tiếng. “Nếu cô không tin tưởng y thuật của tôi, cô hãy đợi đến ngày mai để Giáo sư Vương khám cho.”

Tôi lén nhìn bảng tên của anh ta. Văn Triết Lỗi, bác sĩ - phó chủ nhiệm. Tôi mỉm cười, trả lời anh ta: “Chỉ dựa vào trình độ tâm lý học của anh, y thuật chắc không thành vấn đề.”

Anh ta cười cười. “Cám ơn! Xin hỏi, cô thấy khó chịu ở đâu?”

Tôi kể lại toàn bộ quá trình phát bệnh với anh chàng bác sĩ trẻ. Nghe xong, anh ta kiểm tra một lượt từ đầu đến chân tôi, xem kết quả kiểm tra rồi

kết luận: “Cô bị bệnh thiếu máu cơ tim bẩm sinh. Do cô rơi vào tình trạng căng thẳng kéo dài, mệt mỏi quá độ hay vận động kịch liệt, dẫn đến nhịp tim thất thường...”

“Bệnh tình của tôi có nghiêm trọng không?” Tôi hơi sốt ruột.

Anh chàng bác sĩ xem kết quả kiểm tra, trả lời: “Không nghiêm trọng.”

Không nghiêm trọng thì tốt, tôi vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng anh ta nói tiếp: “Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Tuy nhiên, nếu cô không tích cực điều trị, bệnh tình của cô có khả năng đe dọa tới tính mạng bất cứ lúc nào.”

“Hả? Thế mà... anh bảo không nghiêm trọng? Vậy bệnh như thế nào mới được coi là nghiêm trọng?”

Anh ta đưa mắt nhìn gương mặt đang khiếp sợ của tôi. “Sáng nay có một bệnh nhân bị suy tim, phải tiến hành ca mổ ghép tim trong vòng ba tháng.”

Ồ, so với người đó, bệnh của tôi đúng là không nghiêm trọng. “Tôi nhất định sẽ tích cực điều trị. Tôi có cần nhập viện không?”

“Không cần, tôi kê đơn thuốc cho cô, cô hãy dùng theo chỉ dẫn, sau hai đến bốn tuần tới bệnh viện khám lại một lần.” Anh chàng bác sĩ vừa cầm bút viết vào quyển sổ y bạ vừa giảng giải những điều người mắc bệnh tim cần lưu ý.

“Vậy... tôi có thể sinh con không?” Để tránh bị hiểu nhầm, tôi giải thích ngay: “Tôi đã kết hôn, ba tôi muốn sớm được bông cháu nội... À không, cháu ngoại.”

“Với thể trạng hiện tại của cô, mang thai sẽ có khả năng gây đột tử. Tôi khuyên cô nên dùng thuốc điều trị từ sáu đến tám tháng rồi thực hiện các bài tập rèn luyện sức khỏe phù hợp trong mười hai tháng. Đợi chức năng tim hồi phục bình thường, đến lúc đó cô có con cũng chưa muộn...”

“Vâng”. Tôi nghiêm túc gật đầu.

Anh chàng bác sĩ dùng bút, hỏi tôi: “Ông xã cô có biết bệnh tình của cô không?”

“Tôi không cho anh ấy biết, tôi không muốn anh ấy lo lắng.” Hai mươi năm qua, tôi chưa bao giờ mắc bệnh gì nghiêm trọng, thỉnh thoảng bị cảm sốt, bản thân tôi chẳng thấy lo lắng, vẫn ăn uống bình thường nhưng ba tôi và Cảnh Mặc Vũ không rời xa giường bệnh của tôi một bước, cứ như tôi mắc bệnh hiểm nghèo. Nếu để họ biết tôi bị di truyền bệnh tim từ mẹ, có lẽ nửa đời sau của tôi sẽ phải nằm trên giường.

Văn Triết Lỗi ngẫm nghĩ, cuối cùng tôn trọng ý kiến của tôi. “Xem ra tình cảm vợ chồng cô rất tốt. Tôi sẽ kê thêm Nitroglycerin cho cô. Cô hãy uống trước khi sinh hoạt tình dục, nó có thể giúp cô dẫn huyết mạch, phòng ngừa cơn đau tim. Có điều, với tình trạng của cô bây giờ, nên giảm bớt chuyện chăn gối thì tốt hơn.”

“...” Giảm bớt? Tôi mới cưới chưa bao lâu...

Là một người vốn ham hiểu biết về vấn đề học thuật, tôi cúi đầu hỏi nhỏ bác sĩ Văn đang ghi chép bệnh án cho tôi: “Cần giảm đến mức nào?”

Anh ta không dùng bút. “Mỗi tuần một lần.”

Tôi giờ ngón tay nhắm tính số lần của tuần trước, một bàn tay không đủ.

Tôi lặng lẽ tưởng tượng phản ứng của Cảnh Mạc Vũ khi nghe nói đến tần suất mỗi tuần một lần. Sau đó, tôi có một quyết định sáng suốt, mặt dày yêu cầu bác sĩ: “Phiền anh kê nhiều Nitroglycerin cho tôi một chút, theo lượng một năm luôn cũng được.”

Anh chàng bác sĩ nhướn mắt nhìn tôi rồi cúi xuống thêm một số không vào phần Nitroglycerin. “Cô cần phải chú ý, không thể sử dụng quá nhiều.”

“Chú ý gì cơ?” Tôi nhất thời không hiểu ý anh ta.

“Ví dụ...” Anh chàng bác sĩ hắng giọng. “Chọn tư thế tiết kiệm sức lực, động tác không được quá mạnh. Tốt nhất nên bảo chồng cô rút ngắn thời gian...”

Không đợi anh ta nói hết câu, tôi cầm quyển sổ y bạ và đơn thuốc, chạy một mạch ra khỏi phòng khám.

Chương 17: Bạn thân

Sau khi lấy một túi thuốc lớn rời bệnh viện, tôi lại tới hiệu thuốc mua các loại vitamin và thuốc bổ. Về đến ký túc xá đã là buổi trưa, trong phòng chỉ có một mình, tôi ngồi trên giường đổi vỏ lọ thuốc. Tâm Tâm Mơ Hồ đẩy cửa vào phòng, đi thẳng về giường mình, nằm bất động, không hề để ý đến tôi.

Nhìn thấy vết tím trên cổ Tâm Tâm, tôi lập tức toét miệng cười, ném lọ thuốc sang một bên rồi sấp đến giường cô. Nếu tôi đoán không nhầm thì đó

chính là dấu hôn. “Bạn chuyên gia thân mến, cả đêm qua bạn không về, chắc cùng anh Trịnh nghiên cứu ra chân lý tình yêu rồi chứ?”

Có lẽ vì muốn lấy lại thể diện đàn ông, tối qua anh Trịnh chủ động mời Tâm Tâm Mơ Hồ tới quán bar nói chuyện. Tâm Tâm vui mừng diện bộ váy cô thích nhất đến cuộc hẹn. Trước khi ra cửa, cô còn hạ quyết tâm, hôm nay thà cô say khướt cũng không để anh Trịnh uống say.

Mười một giờ đêm, thấy Tâm Tâm vẫn chưa về, tôi hơi lo lắng nên gọi điện hỏi thăm tình hình. Lúc nhận điện thoại, Tâm Tâm có vẻ không tỉnh táo, nhịp thở gấp gáp. Đoán cô đã uống say như sở nguyện, lại sợ ảnh hưởng đến việc tỏ tình của cô nên tôi vội vàng cúp máy...

Lúc này, Tâm Tâm không nói một lời nào, tôi liếc qua đôi môi sưng đỏ của cô, hồi tưởng lại âm thanh trong điện thoại tối qua, một cảnh tượng nóng bỏng hiện lên trong đầu tôi. Tôi cười, nói: “Xem ra hai người nghiên cứu rất sâu... Tớ không nên hỏi thì hơn, để tránh hỏi ra chuyện gì đó...”

“Ngôn Ngôn!” Tâm Tâm mở mắt ngồi dậy, mắt cô đỏ hoe. “Sau này đừng nhắc đến tên khốn đó trước mặt tớ. Tớ bị mù nên mới thích hần...”

Biểu hiện của Tâm Tâm không có vẻ đùa giỡn. Tôi toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ liệu có phải anh trai nào đó nhất thời không thể kiềm chế, đã gây ra chuyện nghiêm trọng nhân lúc cô uống say?

Tôi đang do dự không biết có nên tiếp tục truy vấn chuyện riêng tư của bạn thì Tâm Tâm đã rút di động, bấm số. Điện thoại kết nối, cô nói: “Mẹ, mấy ngày trước con trai của dì Lưu mang đồ mẹ gửi cho con. Con thấy anh ta cũng không tồi...”

Vì ngồi rất gần nên tôi nghe thấy rõ giọng nói vui vẻ ở đầu máy bên kia: “Vậy sao? Hai ngày nay dì Lưu của con đã nhắc với mẹ mấy lần, nói con trai dì ấy muốn hẹn con ăn cơm. Mẹ thấy con chẳng nói gì nên không tiện nhận lời người ta.”

“Con không có ý kiến, mẹ cứ thu xếp đi ạ!”

“Được! Đợi khi nào con về, hai gia đình sẽ cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Vâng ạ!” Khoé mắt Tâm Tâm ngân ngấn nước, nhưng giọng nói vẫn bình thản như thường lệ. “Mẹ, con còn chút việc, buổi tối con gọi cho mẹ sau.”

Thấy Tâm Tâm cúp điện thoại, tôi nóng ruột đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, vội vàng túm tay cô, hỏi: “Tâm Tâm, cậu đang làm gì thế? Dù anh ấy không thích cậu, cậu cũng không thể tìm đại một người cho xong chuyện. Cậu nhất định phải bình tĩnh.”

Tâm Tâm quay mặt đi chỗ khác nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy từng giọt lệ rơi khỏi khoé mắt cô. “Tớ biết rõ tớ đang làm gì.”

Di động của cô đổ chuông, màn hình nhấp nháy tên anh Trịnh. Tôi định giúp cô bắt máy nhưng cô đã nhanh chóng ngắt điện thoại, gửi một tin nhắn: “Xin lỗi, tôi đang ở cùng người tôi thích, không tiện nhận điện thoại của anh. Anh ấy đã chấp nhận tôi rồi, tôi rất yêu anh ấy. Tôi hy vọng anh ấy sẽ vĩnh viễn không biết chuyện xảy ra tối hôm qua. Cảm ơn anh!”

Không đợi đối phương trả lời tin nhắn, Tâm Tâm rút sim điện thoại, bẻ cong. Sau đó cô tiếp tục bẻ cho đến lúc sim điện thoại biến thành những mảnh vụn. Hành động tuyệt tình không cho bản thân và đối phương bất cứ cơ hội nào không phải là tác phong của Tâm Tâm.

Tôi cũng bất chấp đây là chuyện riêng tư, hỏi thẳng Tâm Tâm. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu cậu còn coi tớ là bạn thì mau nói cho tớ biết đi!”

Tâm Tâm nhìn tôi, giọt lệ từ đôi mắt đầy tuyệt vọng chảy dài qua bờ môi hơi sưng đỏ, xuống vết hôn màu tím tím trên cổ cô. “Nhân lúc anh ta ngủ, tớ lén kiểm tra điện thoại của anh ta. Tớ chỉ muốn xem, liệu anh ta có lưu lại tất cả tin nhắn của tớ hay không...”

Cô ngẩng đầu, nước mắt càng trào ra. “Ngôn Ngôn, cậu có biết anh ta lưu số điện thoại của tớ bằng cái tên gì không?”

Tôi cố suy đoán, thậm chí nghĩ tới vô số cái tên có thể làm tổn thương đến sự tôn nghiêm của người phụ nữ nhưng không ngờ tới đáp án Tâm Tâm nói ra: “Bạch Lãng Lãng.”

Bạch Lãng Lãng! Tuy vào sau vài khoá nhưng tôi và Tâm Tâm cũng từng nghe qua tin đồn được lưu truyền rộng rãi ở Đại học T. Có điều, chúng tôi tưởng đó chỉ là mối tình thời niên thiếu của Trịnh Minh Hạo, đã bị năm tháng xoá nhoà từ lâu, giờ chỉ còn là quá khứ đẹp đẽ. Chúng tôi đều không ngờ, một tin nhắn xa lạ gửi vào số máy Tâm Tâm mới đăng ký ba năm trước không phải đánh dấu một cuộc gặp gỡ lãng mạn. Trò chuyện, tâm sự qua điện thoại suốt ba năm như những người bạn thâm giao, cũng không có nghĩa hai trái tim xích lại gần nhau, mà chỉ là một người đàn ông luẩn quẩn không thể thoát khỏi mối tình xưa cũ.

Trầm mặc một lúc lâu tôi mới mở miệng: “Tâm Tâm, dù anh ta đáng ghét đến mức nào, cậu cũng không nên tùy tiện tìm một người đàn ông để trả thù anh ta.”

“Trả thù ư?” Tâm Tâm lắc đầu. “Tớ đâu có ý trả thù anh ta. Tớ chỉ muốn cho anh ta biết... tớ và anh ta đường ai nấy đi, không cần hối hận và chịu bất cứ trách nhiệm gì.”

Tôi cũng từng yêu nên hiểu tâm ý của cô. Đối diện với người đàn ông chúng tôi yêu tha thiết, dù trong lòng đầy những vết thương, chúng tôi cũng muốn giữ lại sự tôn nghiêm cuối cùng, cũng là để lại con đường lùi cho đối phương.

Hết chuyện để nói, tôi hỏi: “Cậu đã ăn cơm chưa? Tớ đi mua đồ ăn cho cậu nhé?”

Tâm Tâm lắc đầu. “Tớ hơi buồn ngủ, chỉ muốn ngủ một lát.”

Có vẻ Tâm Tâm rất mệt mỏi, cô ngủ đến tận sáng hôm sau mới dậy. Sau khi thức giấc, cô làm như không có chuyện gì xảy ra, đi đăng ký một số điện thoại mới, gọi điện cho từng người bạn, vui vẻ bàn về lý tưởng cuộc đời, không đả động gì đến chủ đề tình yêu. Tôi thật sự không chịu nổi, kéo Tâm Tâm tới nhà hàng ăn cơm. Cô gọi rất nhiều món, vừa ăn vừa vui vẻ trò chuyện với tôi.

Tôi hỏi cô: “Cậu thật sự định qua lại với một người đàn ông không quen biết?”

Cô mỉm cười, đáp: “Tớ quen anh ta ba năm trời, cũng có khác gì không quen biết đâu?”

“Nhưng cậu đâu có thích anh ta.”

Tâm Tâm vẫn cười. “Anh ta cũng chưa thích tớ. Chỉ là xem mắt thôi mà, hợp thì hẹn hò, không hợp thì thôi.”

Tôi thở dài, không nói thêm lời nào.

Bên ngoài cửa sổ, gió thổi lá vàng bay. Tâm Tâm ngoảnh mặt ngẩng nhìn phong cảnh. Trên gương mặt cô, tôi không bao giờ còn nhìn thấy hình ảnh cô gái nhỏ năm thứ nhất đã đọc hết các tiểu thuyết ngôn tình, luôn tuyên bố hiểu rõ tình yêu và tự xưng là chuyên gia tình yêu. Cô gái nhỏ không để ý đến vật chất và ngoại hình của người đàn ông, chỉ mong tìm được một người đàn ông yêu cô thật lòng, sống bên nhau trọn đời. Cô gái nhỏ hơi mơ hồ, hơi ngây thơ, hơi cố chấp nhưng cũng rất quật cường, có nụ cười đặc biệt ngọt ngào, ngọt đến tận trái tim...

Cô nói: “Tớ đã từng thích, từng dũng cảm, từng tranh thủ... Tớ không hề hối hận... mặc dù người đàn ông đó không đáng để tớ yêu.”

Cô nói: “Tớ phát hiện trên mạng có một câu rất đúng: Thượng Đế ban tặng ngoại hình xinh đẹp cho phụ nữ là để đàn ông yêu phụ nữ. Thượng Đế ban tặng đầu óc ngu xuẩn cho phụ nữ là để phụ nữ có thể yêu đàn ông...”

Cô vẫn cười.

Tôi không cho cô biết, nụ cười của cô vô cùng xót xa, khiến người đối diện muốn khóc.

Cuộc hợp tác giữa Bác Tín và Cảnh Thiên diễn ra vô cùng thuận lợi. Năm ngày sau, tôi và Dương Dĩnh nhận được chỉ thị của Giám đốc Trần, yêu cầu chúng tôi tham gia cuộc thảo luận với công ty Cảnh Thiên vào ba giờ chiều ngày hôm sau. Giám đốc Trần còn yêu cầu chúng tôi chuẩn bị hai báo cáo tóm tắt, Dương Dĩnh chuẩn bị vấn đề cụ thể liên quan đến việc hợp tác, còn tôi làm báo cáo về những dự án đã thành công của công ty. Sau một

buổi thức thâu đêm, tôi chẳng kịp thu dọn hành lý, phi thẳng ra sân bay, tiếp tục chỉnh sửa bản báo cáo trên máy bay.

Taxi dừng lại trước toà nhà của công ty Cảnh Thiên, tôi mới tắt máy tính xách tay, xuống xe.

Nhiều năm không đến đây, toà nhà Cảnh Thiên bây giờ hoàn toàn khác với vẻ xa hoa lúc ba tôi mới tạo dựng. Đại sảnh rộng lớn, giản dị, nền đá hoa màu trắng bóng loáng, tường nhà màu xám nhạt. Lá cây xanh và những bông hoa dành dành trắng muốt đan xen, lan toả mùi hương dịu dịu khắp không gian.

Dưới sự hướng dẫn của cô lễ tân, chúng tôi đi thẳng tới thang máy. Cửa thang máy màu xám từ từ mở ra. Một bóng người mặc đồ màu trắng từ trong thang máy bước ra. Tôi ngây người, nhìn thấy gương mặt sững sờ của Hứa Tiểu Nặc. Cô ta đã tháo dải băng y tế ở cổ tay, chỉ buộc một chiếc khăn lụa màu trắng.

Cô lễ tân không còn thái độ thờ ơ như vừa tiếp đón chúng tôi mà cung kính với Hứa Tiểu Nặc giống như gặp nữ chủ nhân của Cảnh Thiên. “Hứa tiểu thư, cô về rồi à?”

Hứa Tiểu Nặc như không nghe thấy, chỉ nhìn tôi chằm chằm. Đôi mắt đen láy của cô ta phóng ra một tia sắc nhọn. Dù là nỗi căm hận không thể che giấu. Một buổi trưa nắng rực rỡ, Cảnh phu nhân danh chính ngôn thuận là tôi tình cờ gặp “tình nhân” ba năm của ông xã. Trông cô ta có vẻ “súng ống sẵn sàng”. Tôi cố gắng hỏi tường tình tiết “câu huyết” trong các bộ phim truyền hình “câu huyết”. Gặp phải tình huống này, “chính cung” nên cười nhạt để giải toả mối hận trong lòng? Tôi không vô vị như vậy, cũng chẳng có thời gian.

Tôi hơi nghiêng người tránh đường cho Hứa Tiểu Nặc, gạt đầu mỉm cười với cô ta, giống như gặp người quen biết xã giao. Hứa Tiểu Nặc không nhúc nhích. Cô ta đáp trả tôi bằng một nụ cười khuyếch thành. Sau đó, cô ta lấy từ túi xách một sợi dây chuyền màu bạc, đeo vào cổ.

Khi mặt dây chuyền hình chữ thập trên cổ Hứa Tiểu Nặc đập vào mắt tôi, nụ cười trên môi tôi cũng cứng đờ. Tôi không phải người có trí nhớ tốt nhưng đồ của Cảnh Mạc Vũ tôi đều nhớ rõ ràng, đặc biệt là sợi dây chuyền mặt chữ thập này. Nghe ba tôi nói, sợi dây chuyền đã đeo ở cổ Cảnh Mạc Vũ từ lúc anh được nhận nuôi, là thứ duy nhất ba mẹ ruột để lại cho anh.

Một lần, chứng kiến cảnh nhân vật nam chính tặng đồ của mẹ cho nữ chính làm vật đính ước, tôi nửa đùa nửa thật hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Nếu em thích sợi dây chuyền của anh, anh có nỡ tặng nó cho em không?”

Cảnh Mạc Vũ hơi do dự. Tôi vội vàng vỗ vai anh. “Anh khỏi cần nghĩ, em chỉ nói đùa thôi.”

Vậy mà bây giờ, anh tặng di vật của ba mẹ cho Hứa Tiểu Nặc, điều đó có ý nghĩa như thế nào... Tôi không dám nghĩ tiếp.

“Ngôn Ngôn, sao còn chưa đi? Em đứng ngây ra đó làm gì?” Giọng nói thúc giục của Dương Dĩnh đánh thức tôi, lúc này tôi mới phát hiện cô lễ tân đã mất kiên nhẫn, còn Dương Dĩnh đang nhìn tôi vẻ nghi hoặc.

Tôi liếc qua thẻ nhân viên trên ngực cô lễ tân, đi theo bọn họ vào thang máy, tới văn phòng ở tầng sáu.

Cuộc họp bàn về những vấn đề không quan trọng như phương án thực thi cụ thể, Cảnh Mạc Vũ tất nhiên không tham gia. Phòng hội nghị chỉ có Giám đốc Trần và hai kỹ sư của Bác Tín, phía Cảnh Thiên là tổng giám sát dự án

trẻ tuổi tài cao và Phó giám đốc Châu của phòng Kế hoạch. Phó giám đốc Châu là người phụ nữ có khí chất xuất chúng, chỉ trang điểm tinh tề, không che vào đâu được. Đáng tiếc, tuổi tác không chừa một ai, “bạch cốt tinh” ngoài ba mươi tuổi, dù trang điểm kỹ lưỡng cỡ nào cũng không thể che giấu vết của năm tháng ở đuôi mắt.

Không khí cuộc họp rất thoải mái. Chúng tôi thảo luận vấn đề hợp tác cụ thể. Giám đốc Trần cho tôi cơ hội báo cáo. Hiếm có dịp được rèn luyện khả năng phát biểu trước đám đông, tôi không từ chối, đi lên phía trước phòng hội nghị. Dưới ánh đèn chiếu màu xanh lam, tôi tập trung tinh thần để báo cáo, hoàn toàn không để ý đến hình bóng màu đen đang đứng ở cửa phòng, cho đến khi nơi đó vang lên tiếng gọi: “Cảnh Tổng, tài liệu anh cần đã chuẩn bị xong rồi!”

Theo phản xạ có điều kiện, tôi đưa mắt về phía cửa ra vào. Người đàn ông tôi nhớ nhung nhiều ngày đứng ngoài cửa phòng hội nghị, anh nhận tập tài liệu, nhanh chóng ký tên.

Lúc này, Cảnh Mạc Vũ không hề giống bất cứ hình ảnh nào trong ký ức của tôi. Anh hơi cúi xuống, mái tóc loà xoà che nửa gương mặt nhìn nghiêng điển trai, lạnh lùng, không thấy rõ biểu cảm. Anh diện bộ com lê sẫm màu, ngón tay dài lướt trên tập giấy. Động tác của anh dứt khoát và có một vẻ cao ngạo không dễ tiếp cận.

Đóng tập tài liệu giao cho người vừa mang tới, Cảnh Mạc Vũ lại nói vài câu với trợ lý Kim ở bên cạnh. Sau đó, anh đi vào phòng hội nghị. Tôi vô thức muốn chỉnh lại tóc tai và quần áo. Nhưng tôi chợt nghĩ, Cảnh Mạc Vũ đã từng chứng kiến bộ dạng đầu tóc và quần áo lộn xộn, khó coi của tôi, tôi cần gì phải làm bộ làm tịch. Thế là tôi thu hồi ánh mắt, quay về phía những người tham gia cuộc họp.

Thấy Cảnh Mạc Vũ đi vào, bầu không khí trong phòng hội nghị đột nhiên trở nên căng thẳng. Tổng giám sát dự án vội vàng đứng dậy, Phó giám đốc Châu của phòng Kế hoạch và giám đốc của chúng tôi đều chuẩn bị đứng lên chào hỏi. Cảnh Mạc Vũ giơ tay, ra hiệu bọn họ ngồi yên. Sau đó, anh chọn vị trí ở một góc, vị trí ít bị chú ý nhất, đó là chỗ ngồi bên cạnh tôi.

Dương Dĩnh và Giám đốc Trần đưa mắt nhìn nhau. Sau đó Dương Dĩnh nháy mắt với tôi, hiển nhiên chị ta hiểu mục đích của Cảnh Mạc Vũ.

Đáng tiếc, những người khác trong phòng hội nghị không hề tinh ý. Phó giám đốc Châu nhìn Cảnh Mạc Vũ như nhân vật trăm năm khó gặp, vội vàng cầm tập biên bản hội nghị chạy đến bên Cảnh Mạc Vũ, ngồi vào vị trí của tôi để báo cáo tình hình cuộc họp. Tôi cố gắng coi như không nhìn thấy nhưng chị ta càng xích lại gần, ép Cảnh Mạc Vũ phải nghiêng người để nói rộng khoảng cách với chị ta. Tôi cố nhẫn nhịn để không đuôi thẳng cổ chị ta về chỗ ngồi, khiêm tốn hỏi các tiền bối tinh anh xem báo cáo của tôi còn vấn đề gì không. Ông chủ lớn có mặt ở đây không lên tiếng, mọi người tự nhiên không dám mở miệng.

Tôi đứng im đúng nửa phút, đang chuẩn bị chuồn xuống dưới thì ông chủ lớn đột nhiên mở miệng: “Tôi chỉ ngồi một lát, mọi người cứ tiếp tục cuộc họp!”

Hai vị lãnh đạo của Cảnh Thiên không còn khách sáo đi sâu vào vấn đề. Câu hỏi ngày càng khó, ngày càng có nội hàm. Một số câu tôi có thể miễn cưỡng ứng phó. Những câu quá xảo trá, tôi không đối đáp nổi, đành phải hàm hồ cho qua. Trong khoảng thời gian đó, điện thoại của Cảnh Mạc Vũ đặt trên bàn không ngừng rung lên nhưng anh coi như không nghe thấy. Tất cả đều là trợ lý Kim cầm di động đi ra ngoài hành lang nhận cuộc gọi, sau đó quay lại, cúi thấp người báo cáo, xin chỉ thị của anh.

Nhìn Cảnh Mạc Vũ có tác phong của một vị hoàng đế, tôi mới hiểu thế nào là ở trên đầu thiên hạ, thế nào là tự cao tự đại thật sự. Ngay cả hai vị lãnh đạo của Cảnh Thiên cũng dè dặt quan sát sắc mặt anh. Ánh mắt của bọn họ không phải nhìn tổng giám đốc của công ty mà giống như nhìn một vị hoàng đế nắm quyền sinh quyền sát trong tay.

Thế mới biết, thái độ lạnh nhạt, vô cảm của anh lúc ở nhà cũng coi như dễ gần như không thể dễ gần hơn. Yên lặng một lúc, mọi người không đặt câu hỏi nữa, tôi quay trở về bàn hội nghị, tìm đại một vị trí rồi ngồi xuống.

“Tôi nay sắp xếp thế nào?” Cảnh Mạc Vũ hỏi Phó giám đốc Châu.

“Chúng tôi đã đặt chỗ tại nhà hàng hải sản ở Hồng Tân vào lúc sáu giờ tối. Tổng giám đốc có thể tham gia không ạ?”

Cảnh Mạc Vũ nhìn đồng hồ. “Buổi tối tôi còn có việc nên không thể tham gia. Mọi người hãy đón tiếp Giám đốc Trần chu đáo.”

“Được ạ!”

Cảnh Mạc Vũ lại dặn dò trợ lý Kim vài câu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Từ đầu đến cuối, anh không nói với tôi một câu, thậm chí không nhìn tôi một lần, dường như chúng tôi chỉ là người xa lạ.

Tôi đang mãi suy tư, đằng sau đột nhiên có tiếng đàn ông gọi tôi: “Cảnh tiểu thư!” Tôi quay đầu, trợ lý Kim không biết đứng ngay sau lưng tôi từ lúc nào. Anh ta cúi xuống, lịch sự nói: “Cảnh Tổng mời cô đến văn phòng của anh ấy. Anh ấy nói muốn bàn riêng với cô một số việc, không biết cô có tiện không?”

Từ trước đến nay, tôi chẳng bao giờ giấu giếm một cách giả tạo, tôi cũng không ngại ánh mắt hơi kinh ngạc của Phó giám đốc Châu ở phía đối diện, đáp: “Được, văn phòng của Cảnh Tổng ở đâu?”

“Tầng mười, phòng đầu tiên bên tay phải. Lát nữa tôi sẽ đợi cô ở cửa văn phòng.”

“Cảm ơn anh, tôi biết rồi.”

Cuộc họp kéo dài tới năm giờ chiều mới kết thúc. Tôi nói với Giám đốc Trần buổi tối có việc, không thể cùng ăn tối. Giám đốc Trần lập tức gật đầu. “Được, cô cứ đi đi!” Anh ta thậm chí còn không cho tôi biết, buổi tối chúng tôi nghỉ ở khách sạn nào. Tôi cũng chẳng hỏi, vì dù sao tôi cũng không định ở cùng bọn họ.

Tôi gặp trợ lý Kim đang chuẩn bị đưa tách cà phê cho Cảnh Mạc Vũ ở trước cửa văn phòng của anh. Nhìn thấy tôi, anh ta lập tức dừng bước. “Cảnh tiểu thư, Cảnh Tổng đang đợi cô.”

Tôi chỉ tay vào tách cà phê. “Để tôi mang vào cho anh ấy.”

Anh ta do dự một lát rồi đưa tách cà phê cho tôi. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng rồi đẩy cửa đi vào.

Văn phòng của Cảnh Mạc Vũ rộng hơn tôi tưởng. Ánh hoàng hôn chiếu vào bức tường kính khiến cả căn phòng rực sáng. Cảnh Mạc Vũ không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh, anh đang ngồi sau bàn làm việc màu đen xem tài liệu, cốc cà phê bên tay anh đã cạn. Tôi thối thối ly cà phê trong tay, rón rén đi đến bên Cảnh Mạc Vũ, thay ly cà phê mới cho anh.

“Cảm ơn!” Anh cầm ly cà phê uống một ngụm, ánh mắt không rời khỏi những con số dày đặc trên tập tài liệu. Tôi đưa mắt nhìn, là báo cáo tài chính nửa năm.

Vài phút sau, phát hiện tôi vẫn chưa đi ra ngoài, Cảnh Mạc Vũ mở miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lúc hỏi tôi, anh vẫn dán mắt vào tập tài liệu.

Trên thực tế, sự xuất hiện bất ngờ của Hứa Tiểu Nặc ở công ty khiến tôi không hài lòng. Tôi định hỏi Cảnh Mạc Vũ cho rõ ràng, tại sao anh lại tặng cô ta di vật của ba mẹ anh? Đó là thứ anh quý trọng nhất. Nhưng khi đối diện với Cảnh Mạc Vũ, tôi đột nhiên cảm thấy không cần thiết phải chất vấn anh. Bất kể anh làm gì cũng đều có lý do. Dù là hành động bắt buộc hay cố ý, cũng đều là sự lựa chọn của anh.

Nếu đã yêu anh, tại sao tôi không thể tin vào lời hứa và tôn trọng quyết định của anh?

Không đợi tôi lên tiếng, Cảnh Mạc Vũ hỏi lại: “Có việc gì không?”

“Nếu ngấm Cảnh Tổng cũng được coi là một “việc” thì bây giờ tôi rất bận!” Tôi đi đến cạnh Cảnh Mạc Vũ, ngồi xuống mép bàn làm việc. “Không sao cả, anh cứ bận việc của anh... Tôi bận việc của tôi.”

Cảnh Mạc Vũ nhướng mắt, gương mặt lạnh lùng của anh toả ra tia ấm áp hiếm thấy. “Em về thành phố A từ lúc nào? Tại sao không báo cho anh biết?”

“Anh không biết à? Giám đốc Trần khẩn cấp triệu em về đây. Em còn tưởng đó là chỉ thị của anh?”

“Hả? Hôm qua trong lúc uống rượu, anh mới ám chỉ một câu, không ngờ hiệu suất làm việc của anh ta lại cao như vậy?”

Ám chỉ một câu đã có hiệu quả? Tôi hỏi: “Anh nói gì với anh ta?”

“Anh nói...” Cảnh Mạc Vũ tựa người vào ghế, nơi khoé miệng ẩn hiện nụ cười như có như không. “Không hiểu tại sao, gần đây tôi luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, cuộc sống hơi nhạt nhẽo...”

Câu ám chỉ quá rõ ràng, đừng nói là Giám đốc Trần, ngay cả tôi cũng nghe ra. Tôi cười tủm tỉm, ngồi xuống đùi Cảnh Mạc Vũ, một tay ôm cổ anh, một tay vuốt mấy sợi tóc loà xoà trên trán anh. “Cảnh Tổng, anh muốn em làm thế nào... mới không nhạt nhẽo?”

Đôi mắt sâu hun hút của anh dừng trên mặt tôi, không che giấu lòng chiếm hữu cao độ. Anh ôm eo tôi, một tay cầm bàn tay tôi đưa đến miệng hôn khẽ. “Như thế này... sẽ không nhạt nhẽo...”

Cảm giác đụng chạm như một luồng điện nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể, khiến hai má tôi nóng bừng.

Tôi khẽ vuốt ve khoé miệng anh, cất giọng khàn khàn: “Vậy thế này...”

Những lời nói tiếp theo biến mất trên bờ môi đầy mùi cà phê của anh. Chỉ sau một giây thất thần, Cảnh Mạc Vũ đã đỡ lưng tôi, ôm chặt tôi vào lòng, hôn ngấu nghiến. Đầu lưỡi ướt át quán quýt, không thể tách rời. Những ngày không có anh, cuộc sống của tôi đâu chỉ vô vị, nhạt nhẽo, hằng đêm tôi còn mất ngủ. Cuối cùng, chúng tôi cũng được ôm hôn nhau, làm sao có thể ngừng lại. Bàn tay Cảnh Mạc Vũ đang đỡ lưng tôi ngập ngừng di chuyển xuống dưới eo tôi, ngập ngừng thuận theo gấu áo công sở lún vào

bên trong, đốt nóng làn da tôi. Cuối cùng, anh lại ngáp ngừng di chuyển đến trước ngực tôi, nắm trọn đỉnh đồi mềm mại của tôi...

“Anh vẫn chưa khoá cửa đâu đấy!” Tôi nhắc nhở anh.

Cảnh Mạc Vũ liếc qua cánh cửa, lại nhìn phòng làm việc một lượt, cuối cùng, anh cũng lý trí trở lại.

Lấy lại nhịp thở bình thường, Cảnh Mạc Vũ giúp tôi chỉnh lại quần áo. “Ngôn Ngôn, anh đưa em tới một nơi.”

“Nơi nào?”

Cảnh Mạc Vũ không trả lời, đỡ tôi đứng dậy, lấy chìa khoá xe từ ngăn kéo rồi đưa tôi ra ngoài.

Lúc qua đại sảnh, vừa nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ, cô lễ tân tươi cười rạng rỡ, chào hỏi từ phía xa: “Cảnh Tổng ra về ạ!”

Tôi không thể chịu nổi, khoác tay Cảnh Mạc Vũ ngay trước mặt cô ta. “Lễ tân là bộ mặt của công ty, sao anh lại chọn người phụ nữ như vậy?”

“Cô ta là họ hàng của chú Tài, ba bảo anh sắp xếp công việc trong công ty cho cô ta. Nhưng ngoài vị trí lễ tân, anh không nghĩ ra cô ta có thể làm gì.” Anh quay sang nhìn tôi. “Sao thế, cô ta đắc tội với em à?”

“Cũng không hẳn đắc tội với em, chỉ là em không thích cô ta.”

Cảnh Mạc Vũ không hỏi điều gì nữa, lập tức rút điện thoại gọi cho trợ lý Kim. “Thông báo với phòng Nhân sự, bảo cô Lý Lộ Lộ ở quầy lễ tân từ ngày mai không cần đi làm nữa.”

Nghe anh nói vậy, luồng khí bị kìm nén trong lòng tôi mới trở nên nhẹ bót.

Chương 18: Nhà mới

Ô tô rời khỏi bãi đỗ xe, đi về bên tay phải chưa đầy năm phút, rẽ vào một khu chung cư cao tầng mới xây dựng. Tuy nhà cửa san sát, diện tích trồng cây xanh vô cùng ít ỏi nhưng tôi vẫn rất thích nơi này, bởi nó rất gần Cảnh Thiên, đi bộ cùng lắm mất hơn mười phút.

Tôi ngó nghiêng suốt quãng đường, đến tận cửa một căn hộ xa lạ, Cảnh Mạc Vũ mở cửa, tia nắng cuối cùng trong ngày chiếu vào nhà, tạo nên một thứ ánh sáng lấp lánh vô hạn. Tuy đã đoán ra đây là ngôi nhà mới của chúng tôi nhưng khi nhìn thấy tấm rèm cửa sô màu tím nhạt tôi thích nhất, đèn chùm pha lê màu bạc, bộ sofa bọc vải tôi thích nhất và tấm ảnh cưới chụp trên nền trời biển xanh biếc mà tôi thích nhất treo trên tường, tôi không thể kiềm chế sự hưng phấn, nước mắt giàn giụa, ôm chầm lấy Cảnh Mạc Vũ.

“Đây là nhà của chúng ta à?” Mọi thứ ở đây đều là đồ tôi thích nhất. Ngay cả ly nước trên bàn cũng là ly dạ quang mua ở nước Pháp mà tôi thích.

“Ừ, chỉ thuộc về hai chúng ta.”

“Bất kể chúng ta muốn làm gì cũng không có ai quấy rầy.”

Cảnh Mạc Vũ ôm tôi từ phía sau, hơi thở nóng hổi thổi vào cổ tôi. “Em muốn làm chuyện gì mà sợ người khác quấy rầy?”

“Ồ... Em... em nấu cơm cho anh ăn nhé...” Đây là mộng ước của tôi bao nhiêu năm qua.

“Được thôi, đúng lúc anh đang đói bụng.” Cảnh Mạc Vũ đưa tôi đi vào phòng bếp, chỉ cho tôi bộ đồ nấu nướng mới tinh và thức ăn nhét đầy tủ lạnh. “Có cần anh giúp không?”

“Tất nhiên không cần.” Tôi đẩy anh ra khỏi nhà bếp. “Nhà bếp đâu phải là chỗ của đàn ông, anh ra ngoài đợi em một lát.”

Để tránh mùi dầu mỡ bay ra ngoài, tôi khép chặt cửa rồi gọi điện thoại về nhà. Ba tôi nhắc điện thoại, tôi không có tâm trạng để trò chuyện với ông, nói thẳng: “Ba mau gọi vú Ngọc nghe điện thoại, giang hồ cần cấp cứu!”

“Có chuyện gì mà ba không giải quyết được?” Ngữ khí của ba tôi rất tự tin.

“Nấu cơm.”

“Con đợi một lát, ba đi gọi ngay!”

Một tiếng đồng hồ sau, dưới sự chỉ đạo qua điện thoại của vú Ngọc, người có năng khiếu nấu nướng là tôi đã biến gạo sống thành cơm chín, rán một đĩa trứng rất có kỹ thuật và chất lượng, đồng thời nấu một nồi canh trứng rong biển miễn cưỡng cũng có thể coi là thành công. Tuy trong quá trình “chiến đấu” xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, dầu sôi bắn vào mu bàn tay, lưỡi dao sắc sượt qua ngón tay, nhưng tất cả đều không quan trọng. Quan trọng là, khi tôi bày “tác phẩm đầu tay” thơm lừng ra bàn, Cảnh Mạc Vũ

nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, như thể nhìn một người phụ nữ không quen biết. “Là em nấu thật sao?”

“Đúng vậy!” Tôi cười hi hi, hỏi anh: “Có phải anh đột nhiên phát hiện mình lấy được một người vợ vừa giỏi giang vừa xinh đẹp, nấu ăn giỏi, trên giường cũng rất tuyệt, anh cảm thấy vô cùng may mắn?”

Cảnh Mạc Vũ phì cười. “Lúc cưới em, anh thật sự không nghĩ lại có nhiều phúc lợi như vậy.”

“Điều anh không nghĩ tới còn vô số.” Tôi cầm đĩa gấp một miếng trứng cho anh. “Anh nếm thử xem có ngon không?”

Ý cười trong mắt Cảnh Mạc Vũ lập tức biến mất khi nhìn thấy ngón tay tôi. Anh túm lấy tay tôi trong khi tôi cố giật lại. Vì quá dùng sức, vết dao cắt trên đầu ngón tay lại rỉ máu.

Tôi giống đứa trẻ phạm lỗi bị người lớn bắt được, vội vàng giấu tay ra sau lưng. “Lần sau em sẽ chú ý.”

“Không có lần sau!”

Lúc nói câu này, ngữ khí của anh dứt khoát đến mức không dễ phản bác. Đáy mắt anh mờ mịt, ánh nước dập dờn... Tôi chắc chắn tôi không nhìn nhầm, đó là một tâm tình tôi chưa từng thấy. Tôi rất muốn chứng thực, tâm trạng xa lạ này của Cảnh Mạc Vũ có phải là “tình yêu” nhưng lại sợ nhận được câu trả lời khiến tôi bị tổn thương như ở công trường học lần trước.

Ngập ngừng hồi lâu, tôi quyết tâm mở miệng: “Em có một vấn đề muốn hỏi anh, anh chỉ được trả lời bằng một từ.”

“Vấn đề gì?”

“Anh có yêu em không?”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tay tôi, trầm mặc đứng nửa phút. Tôi tưởng anh dùng cách này để từ chối trả lời câu hỏi của tôi nên thoáng cảm thấy mát mát. Cũng may chỉ hơi có cảm giác mát mát chứ không đến nỗi đau lòng như lần trước.

“Anh không muốn trả lời thì thôi.” Tôi vẫn chưa kịp nói câu này thì Cảnh Mạc Vũ đột nhiên phát ra một từ bằng âm mũi: “Ừ.”

“Ừ” có nghĩa là gì? Tất nhiên tôi hiểu ý anh nhưng tôi muốn anh đích thân nói ra từ đó, dù lừa dối tôi cũng được.

Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, múc thìa canh đưa lên miệng tôi. “Ăn cơm đi, ăn xong chúng ta lại thảo luận vấn đề này.”

Không biết vì món ăn hợp khẩu vị của anh hay là anh nể mặt tôi, đến canh trứng rong biển anh cũng uống hết mới buông đũa. Sau đó, chúng tôi cùng dọn dẹp bàn ăn, rửa bát trong phòng bếp. Thật ra cả quá trình, anh đứng bên cạnh nhìn tôi đeo tạp dề luống cuống bận rộn. Thỉnh thoảng anh giúp tôi dọn con dao thái rau vường vùi hoặc lúc tôi ngẩng anh đến mức thất thần, anh kịp thời đỡ cái đĩa sứ rơi khỏi tay tôi.

Có ông chồng quá đẹp trai cũng là một mối nguy hiểm tiềm tàng. Tôi giờ tay đầy anh ra. “Anh ra ngoài đi, anh ở đây em không thể tập trung được.”

Nghĩ đến đồng bát đĩa mình bỏ công sức chọn lựa, Cảnh Mạc Vũ ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Sau khi dọn dẹp phòng bếp xong xuôi, tôi liền ngồi xuống sofa, cầm điều khiển tắt ti vi. Sau đó, tôi nghiêm chỉnh ngồi đối diện Cảnh Mạc Vũ.

“Xong rồi, chúng ta đã có thể bắt đầu thảo luận ý nghĩa của chữ “ừ”.” Tôi nói, vẻ mặt đầy háo hức và chân thành.

“Được thôi. Vậy chúng ta bắt đầu đi...” Vừa nói Cảnh Mạc Vũ vừa quay người ôm tôi từ phía sau. Hai cánh tay anh quấn chặt lấy eo tôi, hơi thở nóng ấm của anh phả vào điểm nhạy cảm sau tai tôi. Chắc chắn anh muốn dùng hành động để đi sâu thảo luận vấn đề.

Tôi chợt hiểu ra, đối với đàn ông, hành động vĩnh viễn quan trọng hơn lời nói, nhưng anh cũng không cần vội vàng như vậy.

“Em còn chưa tắm.” Tôi nghiêng đầu né tránh. Tôi vừa nấu cơm nên người vẫn đầy mùi dầu mỡ và thức ăn, vậy mà anh cũng có thể chịu được.

“Đi tắm? Anh chỉ muốn trả lời câu hỏi của em thôi.” Giọng nói mang ý cười của anh thì thâm bên tai tôi, kích thích tình yêu và dục vọng tiềm ẩn trong tôi. Anh biết rồi còn cố tình hỏi: “Em đi tắm làm gì? Không phải...”

“...” Người đàn ông này quả thật ngày càng đáng ghét. Cảnh Mạc Vũ dường như cố ý, nhẹ nhàng nói bên tai tôi, hơi thở nóng bỏng khiến toàn thân tôi bủn rủn. Tôi muốn né tránh nhưng cánh tay anh ôm tôi càng chặt hơn, khuôn ngực rộng dính chặt vào lưng tôi không một khe hở. “Ngôn Ngôn, anh đột nhiên cảm thấy...”

“Gì cơ?” Tôi dè dàng đáp lời.

“Hai chúng ta sống như vậy cả đời, cũng không tồi.”

“Hả? Sống kiểu gì?”

“Chúng ta cùng nhau đi làm, bận rộn cả ngày, buổi tối có thể ăn cơm do em nấu, xem em rửa bát. Sau đó, chúng ta cùng nhau xem ti vi, cùng nhau tắm rửa, đi ngủ...”

Đây cũng là cuộc sống tôi chờ đợi từ lâu. Một người đàn ông yêu tôi, một ngôi nhà chỉ thuộc về chúng tôi. Trong đêm mùa hè có ngọn gió mát thổi qua, chúng tôi ôm chặt nhau như vậy. Nhưng hạnh phúc đến quá dữ dội khiến tôi lo lắng nó sẽ nhanh chóng tan vỡ.

©STENT: <http://www.luv-ebooks.com>

“Em vẫn chưa đi tắm sao?” Cảnh Mặc Vũ đột nhiên hỏi.

“Hả?”

“Chúng ta cùng tắm.” Chẳng phải mới nói cùng nhau xem ti vi? Tại sao anh tiến hành bước tiếp theo nhanh như vậy?

Đêm mùa hè, làn gió nhẹ nhàng thổi vào cảnh hoa hợp hoan mới cắt tia trên cửa sổ.

Cửa phòng tắm hé mở, hơi nước mù mịt cùng lời đối thoại lọt qua khe cửa, để lại không gian tưởng tượng vô hạn.

“Lúc em còn nhỏ, anh thường tắm cho em...” Giọng anh dường như phát ra ngay trên cổ tôi, mơ hồ hơn tiếng nước chảy. “Lúc đó em đâu có né tránh như bây giờ.”

“Lúc đó anh không xoa bóp chỗ này.” Tôi trừng mắt.

“Đó là vì lúc bấy giờ... em còn bằng phẳng hơn anh.”

Bằng phẳng thì bằng phẳng nhưng tôi cũng là con gái mà, nam nữ khác biệt. Có điều, tôi không khỏi hiếu kỳ. “... Anh nói thật cho em biết, lúc anh tắm cho em, anh có suy nghĩ khác không?”

“Lúc đó anh mới chín tuổi, có biết gì đâu?”

“...” Tôi suýt quên mất.

Tuy nhiên, bây giờ anh không phải là đứa trẻ chín tuổi, cơ thể anh phản ánh một cách chân thực ý nghĩ không an phận trong đầu óc anh. Không bao lâu sau, phòng tắm vang lên tiếng thở đầy mờ ám. Sau một hồi thở hổn hển, tôi cất giọng sắp tan chảy thành nước: “Sau khi anh hiểu chuyện thì sao? Anh còn muốn tắm cho em nữa không?”

“Không muốn, vì anh biết rõ, em là em gái của anh. Anh có thể muốn bắt cứ người đàn bà nào, chỉ một mình em không được.”

Tôi cười híp mắt, dùng đầu ngón tay vẽ theo đường nét cương nghị trên thân hình ướt đẫm của anh. “Có thật anh chưa từng nghĩ qua? Một lần cũng không nghĩ đến? Đến nằm mơ cũng không... Em không có sức hút vậy sao?”

Cánh Mạc Vũ túm bàn tay nghịch ngợm của tôi, đè tôi vào tường, dục vọng dâng trào trong đáy mắt anh. “... Có một lần, ở trong mơ.”

“Thật không?”

“Tôi hôm đó, em đến tìm anh, nhờ anh sấy tóc. Em chỉ mặc bộ váy ngủ màu đen bằng ren mỏng tang. Em gối đầu lên đùi anh, động một tí là bắt anh vuốt tóc. Trong khi em không biết cơ thể em đã lộ hết... Gió từ máy sấy tóc cuốn theo mùi hương trên cơ thể em, cả đêm vẫn còn vương vấn. Vì vậy, anh mơ thấy em không chịu ra ngoài, cứ nằm trong lòng anh...”

“Đừng nói cho em biết, anh không làm gì đây nhé!”

“Anh thật sự rất muốn...” Cảnh Mạc Vũ nhắc cao một chân tôi, ngón tay anh thâm nhập vào nơi ướt át giữa hai đùi tôi. “Nhưng anh không dám.”

Ngón tay anh dừng lại ở nơi trước đây anh không dám xâm phạm, khiến người tôi mềm nhũn, tựa vào người anh, để mặc nơi bí ẩn của người phụ nữ bị anh đốt lên ngọn lửa.

Tiếng trò chuyện trong phòng tắm biến mất, không bao lâu sau vang lên tiếng thở hổn hển. Tất nhiên, thỉnh thoảng vẫn có những câu nói khiến người khác đỏ mặt. Ví dụ như:

“Anh thích tư thế này à?” Tôi hỏi.

“Ồ.”

“... Anh thích tư thế nào nhất?”

“Anh thích đổi các tư thế khác nhau, từ các góc độ khác nhau...” Cảnh Mạc Vũ dừng một lát. “...Ngắm em.”

...

Sau đó, phòng tắm tắt đèn tối om, đèn ở phòng ngủ lại bật sáng, kéo theo là những câu nói đứt quãng càng lúc càng mờ ám.

“A... Anh...”

“Gọi đi... Anh thích nghe em gọi anh.”

“Anh... Đừng chạm vào chỗ đó, anh...”

“...” Sau đó, tôi thở hồng hộc, cổ họng khô rát, không thể bật ra tiếng. Khoái cảm vừa thỏa mãn vừa trống rỗng đan xen khiến tôi hoàn toàn đánh mất lý trí...

Cuối cùng, phòng ngủ cũng tắt đèn.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, tôi gò đầu lên cánh tay Cảnh Mặc Vũ, ngón tay di chuyển trên lồng ngực đầy mồ hôi của anh. “Lần sau, chúng ta dùng bao cao su đi!”

“Bao cao su?” Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của anh trong bóng tối. “Tại sao?”

“Em chưa muốn có con... Em vẫn đang đi học, nhớ có thai, sang năm em không thể tốt nghiệp. Em vẫn ít tuổi, sau này chúng ta còn nhiều thời gian.”

“Được thôi, nếu em không muốn, chúng ta tính sau.”

Do dự một lát, tôi lên tiếng thăm dò người đàn ông lại bắt đầu ngo ngoáy chân tay ở bên cạnh: “Em nghe nói chuyện này làm nhiều quá sẽ không tốt cho sức khỏe. Một tuần một lần là thích hợp nhất.”

“Em nghe ai nói vậy?”

“Một chuyên gia y học.”

“Chuyên gia? Chắc ông ta tám mươi tuổi rồi phải không?”

“...” Không đợi tôi trả lời, Cảnh Mạc Vũ đã xoay người đè tôi xuống. Có thể thấy, anh không thể chấp nhận đề nghị tần suất “một lần một tuần” của bác sĩ.

Mùa hè nóng bức trôi qua trong cuộc sống tân hôn ngọt ngào và công việc bận rộn của tôi và Cảnh Mạc Vũ.

Đây là hai tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời tôi. Mỗi ngày, tôi mở mắt là nhìn thấy anh, nhắm mắt là có thể nghe thấy tiếng thở của anh. Lúc đi làm tôi có thể gặp anh, cùng anh nghiên cứu các bản báo cáo dự án. Hết giờ làm còn có thể cùng anh tăng ca. Trong đêm tối tĩnh mịch, tôi lặng lẽ pha cho anh hết cốc cà phê này đến cốc cà phê khác.

Cảnh Mạc Vũ vẫn không nói câu: “Anh yêu em”, nhưng đáp lại câu: “Anh có yêu em không?” mà tôi hỏi mỗi ngày, anh “ừ” ngày càng thuần thục. Có lúc tôi mới nói hai từ: “Anh yêu...”, anh đã trả lời: “Ừ!”

Khi dự án mới khởi động, Cảnh Mạc Vũ dần trở nên bận rộn, anh thường xuyên đi công tác mà không báo trước, càng thường xuyên trở về mà không nói một câu. Thời gian nghỉ ngơi và làm việc của anh hỗn loạn, có lúc mười giờ tối anh về đến nhà, có lúc lại là một giờ sáng.

Thậm chí một lần, vào hơn bốn giờ sáng, tôi đang ngủ say trên giường, một bàn tay lạnh giá đột ngột ôm tôi từ đằng sau. Tôi giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy, cúi đầu nhìn anh, cất giọng oán trách: “Sao sáng sớm anh đã bay

về? Lẽ nào ngày mai Cảnh Thiên tuyên bố phá sản? Dù Cảnh Thiên phá sản, cũng còn ba và em, đâu cần anh bán mạng như vậy.”

Cảnh Mạc Vũ kéo tôi nằm xuống giường, ôm chặt tôi vào lòng. “Ngày mai là Chủ nhật, chúng ta không cần tới công ty, em hãy yên tâm ngủ đi!”

“Không cần đi làm, nửa đêm anh vội vã trở về làm gì?”

“Ở khách sạn đắt quá, tiết kiệm được ngày nào hay ngày ấy.”

“Cảnh Tổng tiêu tiền như nước của chúng ta bắt đầu tiết kiệm từ lúc nào thế?”

“... Muộn lắm rồi, ngủ thôi!”

Có lẽ do quá mệt mỏi, Cảnh Mạc Vũ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Còn tôi lại hết buồn ngủ, đưa tay khẽ vuốt khóe môi của anh trong bóng tối. Tôi đoán nơi đó chắc là nụ cười thỏa mãn.

Hiếm có một ngày cuối tuần không bị công việc đè đầu, vậy mà Cảnh Mạc Vũ ngủ hết nửa ngày. Trong thời gian đó, tôi thức dậy, đi xuống tầng dưới dạo một vòng. Về phòng thấy anh vẫn chưa tỉnh, tôi lại cởi quần áo nằm cùng anh. Mở mắt nằm đến hơn mười giờ, cuối cùng lông mi của anh cũng động đậy, tay sờ soạng về phía tôi.

Tôi lập tức hưng phấn nhào tới, nằm sấp trên người anh, cọ cọ cằm vào ngực anh. “Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi hả?”

Cảnh Mạc Vũ không mở mắt, khóe miệng cong lên, cánh tay ôm chặt eo tôi. “Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ rồi, hôm nay anh có phải tới công ty nữa không?”

“Không, anh đã xử lý xong công việc rồi.”

“Vậy chúng ta hẹn hò đi, chúng ta chưa từng hẹn hò bao giờ. Ý em là hẹn hò giống những đôi tình nhân ấy.”

“Hẹn hò?” Giọng nói ngái ngủ của anh mang vẻ lười nhác và gợi cảm. “Các đôi tình nhân thường làm gì trong buổi hẹn hò?”

Câu hỏi này khiến tôi á khẩu. Xem phim, dạo phố, ăn cơm? Trước đây, hẳn có thời gian là Cảnh Mặc Vũ đều đưa tôi đi, chẳng có gì đặc biệt. “Em chưa từng có bạn trai, làm sao em biết được, anh thử nghĩ đi.”

Cảnh Mặc Vũ ngẫm nghĩ một hồi. “Anh nhớ đám bạn bè của anh thường hẹn con gái về nhà, nói là cùng xem phim.”

Khiếp, bạn bè anh cũng thực tế quá!

“Xem phim?” Dường như nhớ ra điều gì, Cảnh Mặc Vũ ngồi dậy. “Đúng rồi, mấy ngày trước anh nhờ người mua giúp anh một đĩa phim hài, lát nữa chúng ta về căn hộ chung cư xem.”

Ý kiến này có vẻ không tồi. “Phim gì vậy?”

“*Henry & June*.”

“...” Nhiều năm rồi mà anh vẫn không quên vụ đó.

Chương 19: Thân thể

Thời gian trôi qua rất nhanh trong vui vẻ, khi lá phong đỏ rực bên ngoài cửa sổ, tôi mới ý thức, mùa thu đến rồi. Học kỳ mới cũng sắp bắt đầu. Từng phiến lá phong bay lượn trong không trung khiến tôi nhớ đến Tâm Tâm. Một thời gian không liên lạc, không biết cô và người bạn trai mới đã tiến triển đến đâu.

Tôi nằm bò bên cửa sổ gọi điện cho Tâm Tâm. “Cậu và anh bạn đó thế nào rồi?”

Nhắc đến người đó, Tâm Tâm lập tức tỏ ra chán nản: “Đừng nhắc nữa! Tớ đã mười tám lần nói chia tay với anh ta, anh ta còn hẹn tớ đi ăn tối.”

“Hả, si tình như vậy sao? Cậu chấp nhận anh ta cho xong.”

“Si tình cái đầu cậu ấy! Anh ta nói mẹ anh ta bắt anh ta hẹn gặp tớ. Anh ta còn nói, mẹ anh ta bảo, con gái nói chia tay là vì muốn đàn ông dễ dàng.”

Tôi thật sự không biết đánh giá mẹ con cực phẩm nhà đó như thế nào, chỉ có thể trách Tâm Tâm: “Cũng tại cậu dễ dãi quá ấy mà! Lần nào cũng bị anh ta thuyết phục.”

“Cậu đâu phải không hiểu tính tớ. Tớ hay mềm lòng mà, không chịu nổi hai câu nói đáng thương của đàn ông...”

“Xi! Sao tớ chẳng thấy cậu mềm lòng chút nào nhỉ! Anh Trịnh xông vào tận phòng ký túc, cầu xin cậu tha thứ trước mặt tất cả mọi người, vậy mà cậu vẫn không chịu tha thứ cho anh ấy.”

“Ai nói tớ không tha thứ? Bây giờ quan hệ giữa hai chúng tớ gần bó như nam châm ấy chứ! Thịnh thoảng bàn về lý tưởng, về cuộc đời, tớ còn dạy anh ấy làm thế nào để cướp Bạch Lãng Lãng. Hồng nhan tri kỷ cũng chỉ đến mức này là cùng, cậu còn muốn tớ thế nào nữa?”

Chuyện xảy ra một tháng trước. Lúc đó tôi đang ở nhà, không được tận mắt chứng kiến. Có điều, qua giọng điệu kể lại của Vận Vận, chuyên gia tán gẫu của phòng chúng tôi, tôi cũng có cảm giác giống như mình đang có mặt ở đó. Nghe nói buổi chiều hôm ấy, không biết người đàn ông yêu nghiệt nào đó nói điều gì khiến bà cô mặt sắt trông coi ký túc cảm động đến mức nước mắt giàn giụa, bất chấp việc có thể bị nhà trường đuổi việc, mạo hiểm cho phép người đàn ông yêu nghiệt đó vào phòng ký túc xá nữ.

Kết quả, trong phòng chúng tôi diễn ra câu chuyện tình yêu bi kịch đầy nước mắt. Người đàn ông cầu xin cô gái tha thứ, giải thích từng lời như moi hết tim gan. Cô gái vô tâm vô tư, giả bộ ngớ ngẩn. “Chỉ là một số điện thoại thôi mà, em đã quên chuyện nhỏ nhặt này từ lâu rồi, anh còn giữ trong lòng sao? Được rồi, được rồi... Nếu anh vẫn cảm thấy có lỗi, tối nay mời em và bạn trai em ăn cơm. Nhân tiện em sẽ giới thiệu để hai người làm quen. Anh ấy là hàng xóm của em, bọn em là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau...”

Vận Vận kể đến đây, tôi càng hối hận vì đã không có mặt ở đó. Nếu có ở đó, chắc chắn tôi sẽ cầm sách đập chết Tâm Tâm. Cái gì mà thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau? Tôi dám đánh cược, đến họ tên đầy đủ của anh chàng đó cô cũng không biết.

Đáng tiếc, tôi vắng mặt đúng vào thời điểm quan trọng nhất. Tôi đang ảo não, Tâm Tâm lại hỏi: “Cậu thế nào rồi? Anh Cảnh vẫn bận rộn à?”

“Bận chết đi được! Một tháng thì đến nửa tháng anh ấy đi công tác. Có điều lần này không phải đi công tác, hình như có người biết tin tức về ba mẹ

anh ấy nên anh ấy vội vàng đi ngay. Tớ nói sẽ đi cùng nhưng anh ấy bảo không cần...”

Từ khi biết mình là trẻ mồ côi, Cảnh Mạc Vũ rất muốn tế bái trước phần mộ của ba mẹ anh nhưng ba tôi nói, người đưa anh đến trại trẻ mồ côi không để lại thông tin gì, chỉ cho biết ba mẹ anh là người tỉnh ngoài đến làm thuê, ba anh tên Ngô Thực, mẹ anh tên Lưu Mai, họ không may qua đời vì tai nạn giao thông. Người đó là đồng nghiệp của ba mẹ anh, biết gia đình anh ở quê cũng chẳng có bà con thân thích nên mới đưa anh đến trại trẻ mồ côi.

Giám đốc trại trẻ mồ côi muốn người đưa anh đến cung cấp thông tin cụ thể nhưng hình như người đó sợ gặp phiền phức nên để anh lại đó rồi bỏ đi mất.

Tuy không có hồ sơ, cũng không rõ tung tích người đưa anh đến nhưng những năm qua, Cảnh Mạc Vũ vẫn không ngừng tìm kiếm. Chỉ cần có tin tức liên quan đến ba mẹ, anh sẽ đi ngay. Tuy lần nào cũng chỉ nhận được sự thất vọng nhưng anh vẫn không chịu bỏ cuộc. Anh chỉ muốn cúi đầu bái lạy trước phần mộ của ba mẹ, để họ biết anh vẫn sống rất tốt.

Nghĩ đến nguyện vọng nhỏ bé nhất của Cảnh Mạc Vũ, tôi lại bị ợ chua. Tôi bịt miệng, cố kìm nén cảm giác buồn nôn.

“Ngôn Ngôn, cậu sao thế? Không khỏe à?” Tâm Tâm nghe thấy tiếng nôn khan, liền hỏi.

“Không sao, gần đây dạ dày của tớ không tốt, chẳng nuốt trôi thứ gì.”

“Cảnh phu nhân, không phải cậu có rồi đấy chứ?” Tâm Tâm hỏi đùa.

“Không đâu!” Từ khi tôi đề xuất không muốn có con sớm, lần nào Cảnh Mạc Vũ cũng sử dụng biện pháp an toàn, trừ ngày hôm đó...

Hôm đó, tôi ở lại công ty làm thêm cùng anh. Tôi muốn không một bóng người, anh nhất thời không thể kiềm chế, giờ “quy tắc ngầm” với tôi ngay tại văn phòng. Mặc dù nhất thời động sắc tâm, không có sự chuẩn bị đầy đủ nhưng trận gian tình đó vẫn cuồng nhiệt đến khi chúng tôi mệt nhoài.

Tôi cố gắng nhẩm tính chu kỳ tháng trước, tôi bị chậm mất mười mấy ngày.

Không phải mới một lần đã... Tỷ lệ trúng thưởng đúng là quá cao!

Lúc này, tôi không rõ bản thân vui mừng hay lo lắng nhiều hơn. Tôi cúi đầu sờ lên bụng, một cảm giác lạ thường dội vào tận đáy lòng tôi.

Không được, tôi phải kiểm chứng chuyện này.

“Tâm Tâm, tớ không nói chuyện với cậu nữa, tớ phải ra hiệu thuốc mua que thử thai xem sao!”

“Ồ, mau đi đi! Có tin vui nhất định phải thông báo ngay cho bà mẹ nuôi là tớ đây nhé!”

“Tất nhiên!”

Cúp điện thoại, tôi thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài. Tôi bất chợt gặp chú Tài đi cùng một người đàn ông xa lạ ở cửa nhà.

Chú Tài liếc tôi một cái, ánh mắt che giấu thứ gì đó như sợ bị tôi nhìn thấu. Sau đó, chú vội vàng đi lên thư phòng của ba tôi trên tầng hai. Bằng

giác quan thứ sáu của phụ nữ, tôi cảm thấy hình như đang xảy ra chuyện gì đó. Đợi họ vào thư phòng, tôi cũng lặng lẽ đi lên tầng hai.

Cửa thư phòng khép chặt, tôi không nghe thấy dù chỉ một tiếng động ở bên trong. Tôi áp tai vào cửa mới lờ mờ nghe thấy giọng nói của ba tôi: “Nó đi Mỹ thật sao?”

“Đúng vậy, đây là ảnh tôi chụp được.”

Nghe đến hai từ “đi Mỹ”, tôi bất giác ngẩn người, đầu óc lập tức hiện ra hình ảnh Hứa Tiểu Nặc mặc váy dài, tà váy tung bay trong gió. Nền đá hoa dưới chân đường như biến thành lớp bông dày mềm mại, không thể chịu nổi trọng lượng cơ thể tôi.

Tiếng ba tôi lại truyền tới: “Nó đã gặp người của Ngô gia chưa?”

Giọng đàn ông xa lạ vang lên: “Trước mắt vẫn chưa. Nhưng Cảnh thiếu gia đã dò hỏi ra, sợi dây chuyền mặt chữ thập giá trị không nhỏ đó được một thương gia người Hoa mua tại buổi bán đấu giá từ thiện ở New York hai mươi mấy năm trước.”

Cảnh thiếu gia? Sợi dây chuyền mặt chữ thập?

Nghe đến hai từ quan trọng này, tôi mơ hồ hiểu ra điều gì đó. Tôi sốt ruột, suýt nữa đẩy cửa xông vào. Giọng nói xa lạ tiếp tục vang lên: “Cảnh thiếu gia đã liên hệ với tòa soạn báo bên Mỹ, hình như cậu ấy muốn tìm người mua sợi dây chuyền này hai mươi lăm năm trước.”

“Bất kể dùng cách gì, tuyệt đối không được để nó đăng báo tìm người.” Ba tôi nói.

Chú Tài lên tiếng: “Với tính cách của Cảnh thiếu gia, cậu ấy đã tìm kiếm nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng lần ra tin tức về ba mẹ ruột của mình, chỉ e rất khó để ngăn cản cậu ấy...”

Nghe đến đây, tôi không thể kiềm chế, bất chấp tất cả xông vào phòng. “Ba mẹ ruột? Ba, tại sao ba không cho anh ấy tìm ba mẹ ruột?”

Thấy tôi đột ngột bước vào, ba tôi lập tức thu tập ảnh trên bàn đưa cho chú Tài. “Giữ ảnh cẩn thận, hai người về trước đi!”

“Ngôn Ngôn!” Ba tôi chống một tay xuống bàn, tay kia nhắc ống nghe điện thoại trên bàn, đưa đến trước mặt tôi. “Con hãy gọi điện cho Mạc Vũ, bảo nó về nhà ngay. Không cho nó ở lại Mỹ dù chỉ một phút.”

“Tại sao?”

“Con đừng hỏi nhiều nữa, mau gọi điện cho nó đi! Ngôn Ngôn, bây giờ chỉ con mới có thể khiến Mạc Vũ quay về.”

Trước vẻ nôn nóng của ba, tôi cầm điện thoại. “Con có thể gọi điện nhưng ba phải cho con biết, rốt cuộc ba đang giấu con điều gì. Có phải liên quan đến thân thế của anh ấy?”

Bầu không khí căng thẳng mất nửa phút, cuối cùng ba tôi cũng buông tay khỏi bàn, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh. “Ba biết chuyện này sớm muộn cũng sẽ bị lộ... Thật ra, Mạc Vũ không phải do ba nhận nuôi từ cô nhi viện mà là ba mua từ tay một người anh em trong giới giang hồ.”

“Mua ư?” Tin tức chấn động này giống một tòa kiến trúc kiên cố đột nhiên sụp đổ, khiến tôi phải đối mặt với đồng gạch vụn. “Tại sao ba lại nói dối anh ấy?”

Ba tôi đưa bàn tay run run lên bóp huyết thái dương, từ tốn kể cho tôi nghe bí mật đã cất giấu trong lòng ông suốt hơn hai mươi năm nay.

Năm đó, ba tôi vẫn đang vùng vẫy trong giới giang hồ, kết giao với không ít bạn bè cùng giới. Một hôm, ba tôi nhận được tin, một người anh em chuyên giết người thuê giấu một đứa trẻ không rõ lai lịch trong kho của anh ta. Đúng lúc tiện đường đi ngang qua, ba mẹ tôi liền tới chỗ người đó.

Kho chứa đồ phế thải cũ kỹ đầy khói thuốc lá và bụi, mấy người đàn ông đang ngồi hút thuốc, đánh bài, một bé trai khoảng một tuổi bị ném vào đống đồ lặt vặt, gương mặt trắng trẻo bám đầy bụi đất. Chứng kiến cảnh này, ba tôi đoán biết được ngọn nguồn.

Ông vốn không muốn can thiệp vào chuyện của người khác, ai ngờ vừa nhìn thấy mẹ tôi, đôi mắt bé trai sáng rực lên.

“Mẹ ơi...” Cậu bé ôm chân mẹ tôi, ngẩng đầu nhìn bà. Nhưng ngay sau đó, sự sáng trong của đôi mắt ấy biến mất, cậu bé cúi đầu nghịch mặt dây chuyền hình chữ thập trước ngực. “Mẹ...”

Tiếng gọi non nớt đầy khao khát phát ra từ miệng cậu bé khiến bản năng người mẹ trong mẹ tôi trỗi dậy, nước mắt bất giác trào ra.

Bé trai rút khăn tay từ túi áo đưa cho mẹ tôi khiến bà càng cảm động. Nghe đám đàn ông nói định nhận tiền rồi giết con tin, mẹ tôi bất chấp tất cả, ôm chặt cậu bé không chịu buông.

Một người đàn ông nửa đời tàn nhẫn như ba tôi cũng không đành lòng, thương lượng với bọn bắt cóc tổng tiền. Cuối cùng, ông quyết định trả cho

bọn chúng một khoản tiền lớn để mua cậu bé, đồng thời cam kết với chúng, tuyệt đối không để người khác biết đứa trẻ này còn sống trên đời.

Tuy khoản tiền này kém xa số tiền chuộc bọn bắt cóc yêu cầu nhưng nể mặt ba tôi, chúng đồng ý bán đứa trẻ.

Sau đó, bọn bắt cóc ném đồ của cậu bé xuống biển, tạo hiện trường giả rằng cậu bé đã chết đuối. Kể từ đó, ngoài bọn chúng và ba tôi, không ai biết cậu bé vẫn còn sống.

Tôi phải ấn ngực vài lần mới có thể nghe hết câu chuyện, bởi ngực tôi đau đến mức tôi không thở nổi. Hóa ra từ đầu đến cuối, người chúng tôi tin tưởng nhất, người ba tốt nhất của tôi và Cảnh Mạc Vũ đều lừa dối chúng tôi.

Tôi còn thấy không thể chấp nhận, huống hồ Cảnh Mạc Vũ.

“Nói như vậy, anh ấy không phải trẻ mồ côi, ba mẹ anh ấy vẫn còn sống?” Tôi hỏi.

Ba tôi không trả lời.

“Họ là ai? Nhất định ba biết thân phận của họ, đúng không?”

Ba tôi vẫn lặng thinh.

“Con phải nói cho anh ấy biết sự thật.” Tôi bấm số điện thoại di động của Cảnh Mạc Vũ nhưng đầu máy bên kia mới đổ một hồi chuông, ba tôi đã vội vàng bấm nút tắt.

Sau đó, ba giữ chặt tay tôi. “Không được, con không thể nói với nó. Ngôn Ngôn, con hãy nghĩ đi, Mạc Vũ luôn tưởng rằng nó là trẻ mồ côi, ba đã nhận nuôi nó, cho nó cuộc đời mới... Nếu nó biết ba che giấu sự thật khiến nó và ba mẹ ruột cốt nhục phân ly, chắc chắn nó sẽ không tha thứ cho ba. Nhất định nó sẽ rời khỏi Cảnh gia, rời xa chúng ta.”

Bàn tay cầm ống nghe của tôi buông thõng, tôi để ống nghe về chỗ cũ.

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

Đúng vậy! Tại sao Cảnh Mạc Vũ tự nguyện hy sinh bản thân vì Cảnh gia? Đó là vì anh biết ơn ba tôi đã trao cho anh cuộc đời mới, vì muốn trả ơn dưỡng dục của ba tôi... Nếu anh biết người anh biết ơn suốt hai mươi lăm năm thực ra là người hại anh và ba mẹ cốt nhục phân ly thì anh sẽ nghĩ gì, sẽ xử sự như thế nào?

Còn tôi, con gái của kẻ thù, người vợ mà anh bị ép cưới... anh sẽ phản ứng ra sao?

Tôi cố gắng suy nghĩ nhưng đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không có đáp án rõ ràng. Lòng ngực tôi đau buốt như bị xé toạc, dạ dày quặn thắt, bụng dưới co rút từng cơn...

Cảnh vật xung quanh ngày càng mờ nhạt, máu trong cơ thể đông cứng... Tôi lơ mơ nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên bàn, ba tôi nhấc điện thoại... Tôi đoán là Cảnh Mạc Vũ gọi về, giờ tay muốn nắm bắt thứ gì đó nhưng chỉ có hư không...

“Ngôn Ngôn?”

Tôi nghe thấy tiếng ba gọi tôi. Tôi muốn trả lời, há to miệng nhưng không thể thốt ra câu gì. Sau đó, tôi nghe thấy ba tôi hét lên: “Ngôn Ngôn! Vú Ngọc, mau gọi bác sĩ Giang, Ngôn Ngôn ngất xỉu rồi!”

Tôi giật mình tỉnh giấc, người toát mồ hôi lạnh. Tôi đang nằm trên giường trong phòng mình, bác sĩ Giang đang đo huyết áp cho tôi. Bác sĩ Giang nói huyết áp của tôi hơi thấp, nhịp tim nhanh hơn bình thường, nhiệt độ cơ thể hơi cao... Ông hỏi ba tôi tình hình gần đây của tôi. Ba tôi nói dạ dày của tôi không tốt, hầu như chẳng ăn uống gì, lại suốt ngày kêu mệt mỏi.

Tôi bổ sung: “Gần đây dạ dày cháu có vấn đề hay sao ấy, suốt ngày nôn khan.”

Thấy tôi tỉnh dậy, bác sĩ Giang quay sang hỏi tôi: “Kinh nguyệt tháng này của cháu có bị chậm không?”

Tôi gật đầu. “Chậm mười ngày rồi ạ!”

“Đề chú đưa cháu đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, có khả năng cháu đã có thai.”

Trong bệnh viện, tôi viện cớ quá mệt mỏi nên từ chối mọi cuộc kiểm tra khác, chỉ tiến hành thử thai. Kết quả thử thai nhanh chóng được đưa ra, là “dương tính”. Ba tôi vui mừng hơn hờ nhưng vẫn lo lắng kéo tay tôi, dặn dò: “Ngày mai con nhất định phải kiểm tra toàn diện, đặc biệt là kiểm tra tim, nhớ chưa?”

Tôi lặng lẽ gật đầu, nhẹ nhàng sờ lên bụng. Niềm vui ban đầu nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một nỗi hoảng sợ chưa từng có. Tôi sợ con tôi chưa ra đời đã mất cha...

Cơn gió thu cuốn lá vàng bay khắp nơi, mang theo cảm giác đìu hiu như trong thơ ca.

“Ba, nếu biết bị lừa, liệu anh ấy có hận chúng ta không?”

Ba nắm chặt tay tôi. “Có thể không hận sao? Ba đã lừa nó suốt hai mươi lăm năm, bắt nó làm nhiều chuyện nó không muốn, đến bây giờ...”

Ông nhìn tôi, gương mặt không còn vẻ bá đạo và uy nghiêm như ngày nào, chỉ còn lại mái tóc bạc một nửa và những nếp nhăn nơi khóe mắt. Vào thời khắc này, ông không còn là Cảnh Thiên Hạo hô phong hoán vũ mà chỉ là một người cha, một ông già bảo vệ con gái trong những năm tháng cuối đời. “Ngôn Ngôn, con nghĩ nói cho Mạc Vũ biết sự thật, nó sẽ vui sao? Không đâu, nó sẽ càng đau khổ. Coi như ba xin con, đừng nói với Mạc Vũ...”

Tôi biết bí mật này là quả bom hẹn giờ, một khi phát nổ, nó sẽ hủy hoại một gia đình đang hạnh phúc viên mãn. Cả ba, tôi và Cảnh Mạc Vũ sẽ rơi vào bất hạnh. Lời nói dối có thể tồn tại trên đời là vì nó luôn được khoác một chiếc áo lông lầy mà sự thật không có. Tôi cũng không muốn cởi bỏ chiếc áo khoác lông lầy đó, không muốn Cảnh Mạc Vũ đối diện với sự thật xấu xí nhưng... ba mẹ ruột của Cảnh Mạc Vũ thì sao? Việc chúng tôi che giấu bí mật liệu có công bằng với họ?

“Ba, ba mẹ anh ấy vẫn còn sống phải không? Họ đang ở Mỹ đúng không, họ mang họ Ngô đúng không ạ?”

Ba tôi ngẫm nghĩ một lát. “Ba cũng không rõ lắm. Ba có nghe họ sống ở Mỹ, nhiều năm trước đã sinh con trai, con gái thành đàn... Sự việc đã qua hơn hai mươi năm, chắc họ đã quên Mạc Vũ từ lâu.”

“Quên...” Làm gì có ba mẹ nào quên con cái mình?

Nhận ra sự dao động của tôi, ba tôi lại cất giọng vỗ về: “Ngôn Ngôn, bây giờ con sắp có em bé, dù không nghĩ đến bản thân, con cũng nên nghĩ cho con của con.”

Cả đêm ngồi ôm chần trên giường không ngủ, đến gần sáng tôi mới thiếp đi. Cảm giác hai bàn tay ấm nóng đang cầm tay tôi, tôi lập tức mở mắt. Cảnh Mạc Vũ đang ngồi bên giường, khóe mắt tràn ngập niềm vui. Tôi muốn ngồi dậy nhưng bị anh bắt phải nằm im trên giường. Anh chỉnh lại gối, kéo chăn giúp tôi. “Cứ nằm yên, đừng động dậy. Bác sĩ nói huyết áp của em hơi thấp, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

“Anh về lúc nào vậy?” Tôi có vẻ chột dạ.

“Anh nghe nói em bị ngất... Anh không biết đã xảy ra chuyện gì. Anh tưởng...”

Tôi giúp anh nói hết câu: “Anh tưởng em biết chuyện anh đi Mỹ, tức giận nên mới bị ngất?”

“Ngôn Ngôn, em đừng hiểu lầm, anh đi Mỹ là vì tìm ba mẹ anh.” Cảnh Mạc Vũ vội vàng giải thích.

“Em biết, ba đã nói với em rồi.” Tôi cố gắng cười thật tươi. “Anh đã tìm ra người năm đó mua sợi dây chuyền có mặt chữ thập chưa?”

Cảnh Mạc Vũ lắc đầu. “Trên đường từ sân bay trở về, ba nói cho anh biết, vị thương nhân bí ẩn mua sợi dây chuyền đó thật ra là bạn thân của ông. Người bạn thấy anh đáng yêu nên mới tặng sợi dây chuyền cho anh. Sau đó, ba thấy trên người anh không có di vật của ba mẹ, ba không đành

lòng nên nói dối sợi dây chuyền có mặt chữ thập đó là của ba mẹ anh để lại, giúp anh có thứ để tưởng nhớ tới họ...”

Cảnh Mạc Vũ cười gượng gạo, nói tiếp: “Anh đã từng nghĩ đến điều này. Ba mẹ anh là người bình thường, sao có thể để lại cho anh di vật quý giá như vậy!”

Dạ dày lại cuộn lên, tôi bịt miệng nôn khan một lúc. Cảnh Mạc Vũ vội vàng ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi. “Em không sao đâu chứ, anh đi rót nước cho em.”

“Không cần đâu, em không sao.” Tôi lắc đầu, dùng toàn bộ sức lực ôm chặt anh. Nghĩ đến chuyện sau này có thể không còn cơ hội ôm anh như vậy, nước mắt lặng lẽ chảy xuống ngực anh. “Đối với anh, ba mẹ ruột quan trọng hay em và ba quan trọng?”

Cảnh Mạc Vũ ngó người trước câu hỏi của tôi. Sau đó anh vỗ vai tôi mỉm cười. “Tất nhiên em và ba, còn con chúng ta nữa chứ... Đó mới là những người quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Về phần ba mẹ ruột của anh, anh chỉ muốn biết họ được chôn cất ở đâu, vào ngày Thanh minh đi tảo mộ cho họ, làm tròn trách nhiệm của một người con.”

“Anh có từng nghĩ, ba mẹ anh vẫn còn sống trên đời này? Nếu... nếu như họ vẫn còn sống, anh có rời khỏi Cảnh gia đi tìm họ không?”

Ngón tay dài ấm áp của Cảnh Mạc Vũ dừng lại trên bụng tôi. “Ngôn Ngôn, em đừng nghĩ ngợi lung tung, sẽ không tốt cho em và con...”

“Vâng, em biết rồi.” Tôi cũng đặt tay lên bụng, đan vào tay anh.

Tôi không muốn Cảnh Mạc Vũ lo lắng, càng không muốn bào thai trong bụng bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của tôi. Bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, tôi đều hy vọng con chúng tôi khỏe mạnh, cảm nhận được tình yêu của chúng tôi dành cho nó.

“Sau này em sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa.” Tôi giờ tay hứa với anh.

Cảnh Mạc Vũ nở nụ cười mãn nguyện, cởi áo khoác, lên giường ôm tôi vào lòng. “Ngôn Ngôn, chúng ta đặt tên cho con trước đi. Em thích tên gì nhất?”

“Lạc! Lạc trong từ “vui vẻ”. Em hy vọng con của chúng ta ngày ngày đều vui vẻ.”

“Lạc? Rất đáng yêu, chúng ta đặt tên mụ cho con là Lạc Lạc được không em?”

“Được...”

Chương 20: Che giấu

Từ lúc mang thai, tôi bị Cảnh Mạc Vũ cấm ra khỏi nhà. Anh bắt tôi ở nhà tĩnh dưỡng. Người từ trước đến nay luôn coi trọng sự nghiệp như Cảnh Mạc Vũ cũng có lúc chẳng màng công việc, không còn để tâm đến những bản kế hoạch dự án mà cả ngày ôm quyển *Kim chỉ nam dành cho phụ nữ mang thai*. Anh không rời tôi nửa bước, nhắc nhở tôi, không cho phép tôi làm cái này, làm cái kia...

Trừ khi có việc quan trọng cần anh tới công ty xem xét, giải quyết, anh mới cho tôi vài tiếng đồng hồ để thở hắt ra.

Ví dụ hôm nay, công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị để thảo luận về vấn đề ký hợp đồng một dự án mới. Cách cuộc họp nửa tiếng đồng hồ, Cảnh Mạc Vũ mới buông quyển *Kim chi nam dành cho phụ nữ mang thai* và thay quần áo. Trước khi ra cửa, anh vẫn không quên dặn dò tôi phải cẩn thận khi lên xuống cầu thang, không được xem tivi và dùng máy vi tính nhiều, mệt mỏi thì phải đi ngủ, không muốn ăn cũng phải cố ăn, quan trọng nhất là giữ tâm trạng vui vẻ...

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, gật nhiều đến mức cổ nhức mỏi, Cảnh Mạc Vũ mới chịu rời khỏi nhà.

Nhìn xe anh đi khuất ngoài cổng, tôi mới thu lại nụ cười, quay về phòng, khóa chặt cửa.

Gọi điện đến một văn phòng thám tử tư nổi tiếng nhất thành phố A, tôi hỏi: “Các anh điều tra đến đâu rồi? Vẫn chưa tìm được thông tin gì à?”

Tôi vốn không nuôi hy vọng nhưng câu trả lời của bọn họ khiến tôi rất bất ngờ: “Chúng tôi điều tra ra rồi...”

Tim tôi như bị siết chặt. “Các anh điều tra được gì?”

“Thương gia Hoa kiều họ Ngô ở Mỹ, hai mươi lăm năm trước mất con trai, là tín đồ Cơ Đốc giáo, bỏ tiền xây dựng nhiều nhà thờ... chỉ có một người duy nhất. Đó là Ngô Cẩm Mân, người đứng đầu gia tộc Ngô thị.”

Điện thoại trong tay tôi rơi xuống đất. Tôi vội lao đến bàn vi tính, tìm kiếm những video về Ngô Cẩm Mân trước đó, mở xem từng cái.

Phóng viên nói: Hai mươi tư năm trước, cậu con trai một tuổi của ngài mất tích ở thành phố A...

Phóng viên nói: Ngài tìm thấy một chiếc giày của con trai bên bờ biển. Sau khi tiến hành trục vớt trên biển hơn hai mươi ngày, lại tìm được di vật của con trai...

Phóng viên còn cho biết, cô ta từng nhìn thấy ảnh đứa trẻ, một cậu bé rất đáng yêu, giống như thiên thần...

Tim tôi đau buốt từng cơn, chân tay dường như bị một sợi dây vô hình trói chặt và mất hết sức lực. Tôi biết đây là dấu hiệu phát bệnh, vô thức lục túi xách, tìm lọ thuốc. Nhưng vừa chạm tay vào nắp lọ thuốc, tôi chợt nhớ tới lời của chuyên gia tim mạch trẻ tuổi Văn Triết Lỗi nói qua điện thoại với tôi mấy ngày trước:

“Tôi có trách nhiệm báo cho cô biết, tốt nhất cô nên bỏ đứa bé này...”

“Cô nên thương lượng với chồng cô, đây không phải chuyện nhỏ, có khả năng nguy hiểm đến tính mạng...”

“Cô muốn giữ thai nhi? Cô vẫn còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội có con...”

“Được thôi. Vậy với tư cách là một bác sĩ, tôi phải nhắc nhở cô, thuốc chữa bệnh tim tôi kê cho cô có tác dụng phụ, trong thời gian mang thai, cô hãy hạn chế sử dụng. Nếu không, đứa trẻ sinh ra có khả năng bị dị tật bẩm sinh...”

“Tôi có lịch khám vào thứ Tư tuần sau. Tốt nhất cô nên đến khám lại, tôi sẽ kiểm tra toàn diện cho cô...”

“...”

Vặn chặt nắp lọ thuốc, tôi run rẩy bỏ vào túi xách.

Tôi cố gắng hít sâu vài lần, ngồi yên một chỗ để ổn định tâm trạng. Khi cảm giác đau buốt trong lồng ngực đỡ một chút, tôi lại xem một lượt tin tức có liên quan trên mạng. Cuối cùng, tôi đọc được thông báo tìm người treo thưởng cả chục triệu đô la từ hai mươi tư năm trước trên một blog ở nước ngoài. Thông báo tìm người có đăng ảnh một bé trai. Đôi mắt đẹp long lanh đó, sống mũi thẳng đó và khoe miệng hơi nhếch lên đó... Tuy không giống Cảnh Mặc Vũ bây giờ nhưng có nhiều nét giống anh khi còn nhỏ.

Tôi còn tìm được ảnh vợ Ngô Căn Mân. Một người phụ nữ xinh đẹp, tao nhã đáng ngưỡng mộ đang nước mắt giàn dụa trong lòng Ngô Căn Mân...

Tôi không nhớ mình đã làm thế nào để lần mò tới thư phòng của ba tôi trong tình trạng đầu óc choáng váng. Khi tôi hỏi: “Ba, ba có biết Ngô Căn Mân không?”, tôi đã thấy vẻ mặt hốt hoảng và bất an của ông.

“Ba, hai mươi tư năm trước, Ngô Căn Mân phát thông báo tìm đứa con trai mất tích của ông ấy trên tivi suốt ba mươi ngày liền... Ba không biết sao? Vợ Ngô Căn Mân không chịu nổi nỗi đau mất con, đã mắc bệnh trầm cảm, phải nằm viện điều dưỡng suốt tám năm qua, ba chưa từng nghe nói sao? Ngô gia bây giờ vì quyền thừa kế mà sắp sụp đổ đến nơi, Ngô Căn Mân lao lực quá độ, lại bị bệnh nặng, chỉ e là không chống đỡ nổi mấy năm nữa, ba có từng nghe nói không? Trong cuộc phỏng vấn, Ngô Căn Mân cho biết: “Trong mắt các người, trẻ nhỏ chỉ là loại hàng hóa không đáng giá, bán được vài vạn thậm chí chỉ vài nghìn tệ nhưng trong mắt ba mẹ các bé,

chúng là những món quà quý báu, còn quan trọng hơn sinh mệnh của họ. Họ thà khuynh gia bại sản, thà hy sinh tính mạng để đổi lấy sự bình yên cho con cái mình...”, ba từng nghe nói đến chưa?”

Tôi thật sự muốn nghe ba tôi thẳng thắn phản bác lời tôi, cho tôi biết, tôi đã hiểu nhầm rồi, Cảnh Mạc Vũ và Ngô Cẩm Môn không hề có quan hệ.

Thế nhưng ba tôi ngồi bất động trên ghế, như hóa đá.

Chứng kiến cảnh ba tôi mặc nhận tất cả, nước mắt tôi trào ra. Tôi không lau, để mặc vị mặn chảy qua bờ môi.

“Ba cũng có cốt nhục của mình, tại sao ba không thử nghĩ xem, nếu người bị mất tích là con, ba sẽ như thế nào?”

“Là lỗi của ba, ba đã quá ích kỷ!” Câu trả lời của ba tôi như vọng đến từ một nơi rất xa. “Ngôn Ngôn, con thử nói xem, liệu Mạc Vũ có tha thứ cho ba không?”

“Anh ấy sẽ không...” Mỗi sợi dây thần kinh trên người tôi đều run rẩy, bởi vì đau, bởi vì oán, cũng bởi vì hận. Tôi nói với ông: “Không người nào có thể tha thứ cho sự lừa dối như vậy...”

Nửa đêm, tôi tỉnh khỏi cơn ác mộng. Đầu tóc tôi ướt đầm, tôi sợ đến mức tim càng lúc càng đau nhói.

Tôi xoa bóp hai cánh tay tê cứng, chuẩn bị xuống giường gọi điện cho bác sĩ Văn Triết Lỗi, người ở bên cạnh đột nhiên tỉnh giấc, ngồi bật dậy. “Ngôn Ngôn, em sao thế? Em cảm thấy khó chịu à?”

Tôi vuốt sợi tóc ướt dính bên má, chợt dạ trả lời: “Em rất khỏe, không có... chỗ nào khó chịu...”

Căn phòng tối được thấp sáng bởi ngọn đèn vàng, tôi nhất thời không thích ứng được với ánh sáng đột ngột, vội vàng che mắt. Mu bàn tay tôi chạm phải giọt nước, tôi mới phát hiện mặt tôi đầy nước mắt từ lúc nào. Trước khi tôi tìm cách che giấu, Cảnh Mạc Vũ đã xoay vai tôi, đối diện với đôi mắt ngân ngấn nước của tôi.

Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt sâu hun hút của anh đầy vẻ lo lắng. “Em khóc đấy à?”

Tôi vội vàng lau nước mắt, cố cất giọng bình thản: “Em không sao. Vừa rồi nằm mơ thấy ác mộng, em mơ thấy anh tìm được ba mẹ ruột, anh phải đi theo họ... Anh hỏi em có muốn đi cùng anh không. Anh nói, giữa anh và ba, em chỉ có thể chọn một...” Tôi gượng cười. “Em không biết làm thế nào nên mới khóc toáng lên.”

Cảnh Mạc Vũ nhíu chặt lông mày. Anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ vờ về tôi: “Ba mẹ ruột của anh không còn sống trên đời này nữa, nếu còn sống, tại sao hai mươi mấy năm qua họ không đến trại trẻ mồ côi hỏi thăm tin tức của anh?”

Đó là vì họ tưởng anh đã chết! Đó là vì ba đã nói dối anh suốt hơn hai mươi năm trời!

Hai câu nói này tắc nghẹn ở cổ họng tôi, không thể thoát thành lời. Tôi không biết ba tôi làm thế nào để giữ bí mật suốt hai mươi tư năm, còn tôi không thể làm được. Dù lời nói dối có hoa lệ đến mấy, dù cơn ác mộng có đáng sợ đến thế nào, tôi cũng không có cách nào lừa dối anh...

“Được rồi!” Thấy tôi không lên tiếng, Cảnh Mạc Vũ vỗ lưng tôi, nhần lại an ủi: “Anh hứa với em, dù ba mẹ anh còn sống, anh cũng không rời khỏi Cảnh gia, em đã yên tâm chưa?”

Yên tâm? Nếu cả đời sống trong sự dối trá và hồ thẹn, tôi làm sao có thể yên tâm đây? Nếu muốn yên tâm thật sự, cách duy nhất chính là đối mặt.

Tuy hậu quả là hủy diệt gia đình này, hủy diệt hạnh phúc khó khăn lắm tôi mới giành được nhưng ít nhất, tôi sẽ không phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác như ba tôi.

“Anh có thể cùng em đi du lịch không?” Tôi ngẩng mặt, nhìn anh bằng ánh mắt chờ đợi. “Đi đâu cũng được, chỉ có hai chúng ta... coi như hưởng tuần trăng mật.”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, véo má tôi. “Em đang mang thai mà còn muốn cùng anh đi hưởng tuần trăng mật? Rõ ràng em muốn thử thách khả năng kiên chế của anh.”

Tôi cười với anh. “Thế nào? Anh sợ không chịu được thử thách?”

Cảnh Mạc Vũ do dự một lát, hình như anh đang thực sự suy nghĩ xem có thể chịu đựng thử thách hay không. “... Chỉ cần em vui là được! Đợi khi nào anh ký xong hợp đồng với Huệ Thừa, anh sẽ đưa em đi Hawaii hưởng tuần trăng mật. Chúng ta ra bờ biển tắm nắng, đón gió biển, thư giãn tinh thần...”

“Vâng!” Nghĩ đến bầu trời trong xanh và gió biển mát rượi ở Hawaii, trong lòng tôi cuối cùng cũng xuất hiện ánh mặt trời. “Khi nào trở về, em sẽ cho anh biết một bí mật...”

“Được.” Cảnh Mạc Vũ thản nhiên đáp, vẻ mặt không hề có biểu hiện hiếu kỳ hay bất ngờ, giống hồi nhỏ tôi làm ra vẻ thần bí, nói cho anh biết có cô nữ sinh xinh đẹp yêu thầm anh. Tôi cho đó là một bí mật rất lớn, thậm chí trọng quan sát từng sự thay đổi nhỏ trên gương mặt anh nhưng anh không hề có phản ứng...

Gần đây, tôi ngủ không sâu giấc, khi ánh sáng đầu tiên của ngày mới lọt qua rèm cửa sổ, tôi giật mình tỉnh giấc, sau đó không thể ngủ tiếp.

Mở mắt nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, ánh sáng vỡ vụn hắt tia màu vàng lên gương mặt Cảnh Mạc Vũ khiến đường nét cương nghị, lạnh lùng của anh trở nên ôn hòa. Tôi giơ ngón tay, thuận theo tia sáng chạm vào mũi anh, đó là sống mũi cao hiem thấy ở người Trung Quốc... Có lẽ anh được di truyền từ gen trội từ đệ nhất mỹ nhân kiêm tài nữ của Malaysia trong truyền thuyết. Nói như vậy, cử chỉ tao nhã của anh chắc cũng do di truyền khí chất quý tộc từ bao đời của Ngô gia.

Nghĩ đến trò đùa của số phận, tôi bất giác thở dài. Rõ ràng câu chuyện của chúng tôi là đề tài thanh mai trúc mã và mối tình anh em cấm kỵ, trong nháy mắt đã biến thành câu chuyện về một hoàng tử gặp nạn và cô bé Lọ Lem, chưa biết chừng sẽ tiếp tục diễn biến thành bi kịch tình yêu của Romeo và Juliet...

Đáng tiếc, tính cách của tôi không thích hợp đóng vai Juliet bị lụy. Nếu đổi lại là Hứa Tiểu Nặc xinh đẹp, nhất định cô ta sẽ diễn hay hơn tôi nhiều.

Tôi gạt mái tóc lòa xòa. Chuyện này liên quan gì đến Hứa Tiểu Nặc? Đây là chồng tôi cơ mà...

Nằm mãi cũng thấy mệt, tôi muốn đổi tư thế nhưng phát hiện eo bị một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt, chân cũng bị kẹp giữa hai chân như một sự

chiếm hữu. Cảnh Mạc Vũ không cho tôi không gian để nhúc nhích.

Tôi đột nhiên nhớ tới lúc chúng tôi mới kết hôn, người đàn ông bên cạnh luôn miệng nói sẽ không cùng em gái chung chăn gối, thái độ kiên quyết vô cùng. Phải nằm cùng tôi trên một chiếc giường, anh tránh không chạm vào người tôi. Vậy mà chỉ ba tháng ngắn ngủi, anh đã học được cách làm người chồng đạt yêu cầu và một người cha tốt. Tôi tin không bao lâu nữa, anh nhất định có thể vượt qua chướng ngại tâm lý, nói ra ba từ tôi mong đợi bấy lâu: “Anh yêu em!”

Đáng tiếc, chúng tôi đã không còn thời gian.

Một khi Cảnh Mạc Vũ biết sự thật, nhất định anh sẽ ra đi, không ai có thể giữ chân anh... Bởi vì anh là Cảnh Mạc Vũ, một người đàn ông luôn đặt trách nhiệm lên hàng đầu.

Làm một người con bất hiếu suốt hai mươi tư năm, anh sẽ không cho phép bản thân tiếp tục nhận kẻ xấu làm cha.

“Em lại nghĩ ngợi linh tinh gì thế?” Cảnh Mạc Vũ vừa lên tiếng vừa nắm lấy bàn tay tôi đã dừng trên mũi anh một lúc lâu.

“Em đâu có...” Tôi phản bác.

Cảnh Mạc Vũ lật người, chống tay trên người tôi. Anh giữ mặt tôi, không cho tôi né tránh, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Mới sáng sớm em đã thờ dài ba lần, còn nói không nghĩ linh tinh?”

“Thờ dài có lợi cho trao đổi vật chất, có tác dụng làm đẹp.” Tôi cố cãi đến cùng. “Em muốn làm đẹp đây chứ!”

“Thế à? Anh biết một cách sẽ giúp em càng đẹp hơn, lại có thể giảm bớt áp lực, điều chỉnh tâm trạng.”

“Cách gì?” Tôi hỏi, giọng đầy hiếu kỳ.

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi chăm chú. Sau đó, anh lặng lẽ tiến lại gần, cho đến khi hai bờ môi mềm mại của chúng tôi chạm vào nhau, mang theo hơi thở ấm áp...

Chúng tôi trao nhau một nụ hôn nhu tình, ngọt ngào vào buổi sáng sớm. Cơ thể hai chúng tôi càng lúc càng quấn quýt, trong vòng tay ấm áp của anh, tâm trạng nặng nề của tôi lập tức tiêu tan. Trong trái tim tôi chỉ còn lại cảm giác ngọt ngào. Đây đúng là cách giảm bớt áp lực, điều chỉnh tâm trạng rất tuyệt diệu.

Chúng tôi mãi điều chỉnh tâm trạng, hoàn toàn quên mất đạo lý củi khô dễ bén lửa. Cho đến lúc môi lưỡi hòa quyện cũng không thể thỏa mãn khao khát của bản năng, bàn tay Cảnh Mạc Vũ đã vượt qua giới hạn, thọc sâu vào áo ngủ của tôi. Tiếp theo, nụ hôn của anh cũng trượt quỹ đạo, theo một đường từ trên xuống dưới. Cơ thể vốn nhạy cảm của tôi làm sao chịu nổi sự quyến rũ đó, bị ngọn lửa nóng bỏng nhấn chìm trong chốc lát. Tôi say sưa đáp lại nụ hôn của anh, thậm chí còn hơi cong người, giang chân để nơi nhạy cảm giữa hai đùi chạm vào bộ phận cương cứng nóng bỏng của anh, đòi hỏi sự tiếp xúc sâu hơn...

May mà vào thời khắc then chốt nhất, Cảnh Mạc Vũ vẫn còn khả năng kiềm chế. Anh lập tức ngồi dậy. “Anh đi tắm đã!”

Ngọn lửa cháy rực bị một cơn mưa rào dập tắt ngay tức thì, cơ thể tôi lạnh toát, lý trí cuối cùng cũng quay về.

Nhưng tôi vẫn lưu luyến hơi ấm trên người Cảnh Mạc Vũ, ôm chặt eo anh từ phía sau, dán mặt vào bờ lưng ấm áp của anh. Mùi hương trên cơ thể anh vẫn luôn khiến tôi mê đắm.

Có một số thứ khi chưa được sở hữu sẽ không biết nó đẹp đến nhường nào, mất đi cũng không cảm thấy đáng tiếc. Nhưng một khi bạn đã nếm trải sự khắc cốt ghi tâm, muốn buông tay, thật sự rất khó khăn...

“Em sao thế?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

Giọt nước mắt chưa xốt bỗng trào lên khóe mi, nhưng tôi không dám để nó rơi xuống. Tôi nghiêng răng, ép bản thân mỉm cười. “Có muốn em tắm với anh không?”

Giọng tôi hơi khàn khàn nên càng có cảm giác mê hoặc. Cảnh Mạc Vũ ngoảnh đầu liếc tôi một cái, chỉ hận không thể bóp nát tôi nhưng anh kiềm chế, nói: “Không cần đâu!”

Nói xong, anh dùng sức kéo tay tôi ra, đi thẳng vào phòng tắm. Vì vậy, anh không nhìn thấy giọt nước mắt không thể kháng cự lực hút của trái đất, tự do rơi xuống.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước xối ào ào. Tôi lau khô nước mắt, xuống giường kéo rèm cửa sổ để ánh nắng ấm áp của mùa thu rọi vào phòng. Thời gian không còn nhiều, tôi càng không thể lãng phí.

Đi đến trước cửa phòng tắm, tôi đẩy hé cánh cửa, nói với người ở bên trong: “Em không muốn tiếp tục chơi trò mờ ám với anh ở Cảnh Thiên.”

“Thế em ở nhà nghỉ ngơi đi, về phía Bác Tín, anh sẽ giúp em xử lý.” Người ở bên trong mãi mãi là “dù trời có sụp, anh cũng sẽ chống đỡ cho em.”

“Em không có ý đó... Em muốn chính thức vào làm việc ở Cảnh Thiên, với tư cách là Cảnh phu nhân.”

Tiếng nước chảy ngừng lại, cửa phòng tắm mở ra, Cảnh Mạc Vũ khoác áo choàng tắm đi ra ngoài, tựa lưng vào cánh cửa nhìn tôi bằng ánh mắt thích thú. “Chẳng phải em nói, em không bận tâm đến thân phận hay sao?”

“Thì mỗi lúc một khác mà!” Tôi tiến lại gần, giơ ngón tay nghịch cổ áo choàng tắm của anh. “Em đã lớn rồi, không muốn trốn sau lưng ba và anh, làm nhị tiểu thư của Cảnh gia và Cảnh phu nhân trong bóng tối nữa. Em muốn làm những việc em nên làm.”

“Vậy em muốn làm gì?”

Tôi đã sớm nghĩ ra câu trả lời, vì vậy cất giọng dứt khoát: “Em muốn làm phó tổng giám đốc của công ty.”

“Phó tổng?”

“Đúng, em muốn trực tiếp nghe mệnh lệnh của anh, giúp anh chia sẻ công việc của công ty. Em còn muốn quản lý bộ phận Nghiệp vụ, Tài chính và Hành chính. Em muốn phụ trách, xem xét, phê chuẩn những việc liên quan đến nghiệp vụ, tài chính, nhân sự... Em muốn có quyền kiểm tra, sát hạch, thậm chí kỷ luật bất cứ người nào theo quy định của công ty.”

Thần sắc Cảnh Mạc Vũ trầm xuống, anh dò xét tôi bằng ánh mắt sắc bén khiến tôi cảm thấy mất tự nhiên.

“Sao lại nhìn em như vậy?”

“Không có gì! Anh đột nhiên có ảo giác...” Cảnh Mạc Vũ thu lại ánh mắt sắc bén, dịu dàng xoa đầu tôi. “Hình như em định mưu triều soạn vị.”

“Anh sợ rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười lắc đầu. “Anh rất mong chờ ngày đó, Cảnh phu nhân!”

“Vậy thì anh cứ chờ đi, Cảnh Tổng!”

“Anh sẽ đợi. Có điều, em vội đến mấy cũng nên đợi sau khi sinh con. Bây giờ em đang mang thai, không thể lao tâm lao lực quá.”

“Chị Tào ở phòng Nhân sự có bầu tám tháng vẫn đi làm bình thường đấy thôi. Còn Tiểu Anh ở phòng Nghiệp vụ đang mang thai hai tháng...”

Tôi lấy cả tá ví dụ về những người phụ nữ sắp sinh con nhưng vẫn tham gia công tác. Cảnh Mạc Vũ chỉ bình thản đáp lại một câu: “Em tưởng phó tổng của Cảnh Thiên hằng ngày ngồi ở văn phòng chỉnh lý tài liệu là được sao?”

“Chắc cũng không cần ngày ngày ra công trường làm việc nặng nhọc? Em đâu phải búp bê bằng sứ, động vào là vỡ!”

“Em không phải, nhưng con trai anh thì là như vậy.”

Thấy thái độ kiên quyết của Cảnh Mạc Vũ, tôi biết nói lý lẽ hay tình cảm là không xong, thế là tôi lại giở trò: “Có phải anh chê em không đủ năng lực nên không dám giao chức vụ quan trọng cho em?”

Khi phụ nữ không nói lý lẽ, tư duy logic của đàn ông dù tỉ mỉ đến mấy cũng không có đất dụng võ. Sống với tôi hai mươi năm, Cảnh Mạc Vũ thừa biết đạo lý này, anh lập tức tỏ ra nhượng bộ: “Ngôn Ngôn, không phải anh không dám giao chức vụ đó cho em, càng không phải vì năng lực của em. Bây giờ em chưa có kinh nghiệm, nếu anh trực tiếp giao chức vụ phó tổng cho em, dù các cổ đông của công ty không phản đối nhưng cũng khó tránh khỏi ý kiến này nọ. Chỉ bằng anh để em làm trợ lý của anh trước để em có thời gian nắm bắt toàn bộ tình hình của Cảnh Thiên. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, anh sẽ để em ngồi vào vị trí phó tổng, được không?”

Cảnh Mạc Vũ đã nhượng bộ, tôi đành mềm mỏng: “Được thôi, vậy em sẽ làm trợ lý của anh trước. Nhưng anh phải tổ chức một buổi tiệc hoành tráng, mời tất cả nhân viên của công ty, tuyên bố thân phận của em.”

“Được, em nhớ trang điểm đẹp một chút.” Cảnh Mạc Vũ ôm eo tôi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi tôi. “Anh sẽ mời em nhảy điệu đầu tiên trong buổi tiệc đó.”

Tôi mất đứt hai mươi ngày để chuẩn bị cho buổi tiệc có ý nghĩa vô cùng quan trọng đó. Thực ra tôi vốn không cần nhiều thời gian như vậy nhưng đúng lúc vào năm học mới, tôi quay về trường mười ngày để báo danh.

Hầu như ngày nào Cảnh Mạc Vũ cũng gọi điện hỏi tôi bao giờ mới về.

Tôi cười hì hì, hỏi lại anh: “Anh nhớ em đúng không?”

Cảnh Mạc Vũ trả lời: “Anh nhớ con trai anh là chủ yếu.”

“Con trai anh rất khỏe, anh yên tâm đi!”

Lúc này, tôi đang nằm trong bệnh viện. Người phụ nữ ở giường bên cạnh đang ăn cháo do chồng cô nấu, mùi cháo thơm phức. Còn tôi, mỗi ngày đều phải đối diện với sự “dọa dẫm” của bác sĩ Văn Triết Lỗi, các vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại không ngoài tầm giám sát của anh ta. May mà Tâm Tâm Mơ Hồ ngày nào cũng đến chơi với tôi nên bảy ngày cô độc trong bệnh viện cũng không đến nỗi quá dài.

Thấy tôi hậm hực cúp điện thoại, Tâm Tâm đặt quả táo vừa gọt vỏ vào tay tôi. “Tại sao cậu không nói cho anh ấy biết cậu đang nằm viện? Sao cậu không nói thật, cậu bị bệnh tim chứ đâu phải bị cảm cúm bình thường!”

“Nói với anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ không cho tớ sinh con.” Tôi thận trọng đặt tay lên bụng. “Tớ có thể nhận thấy anh ấy rất muốn có đứa con này, tớ cũng muốn.”

“Nhưng bệnh tình của cậu...”

“Chưa chết được đâu! Bác sĩ Văn nói, chức năng tim của tớ vẫn bình thường. Chỉ cần trong thời gian mang thai nghỉ ngơi và điều trị hợp lý, khả năng gặp nguy hiểm không lớn.”

Tâm Tâm đang định nói điều gì đó thì người bạn trai hiếu thảo của cô lại gọi điện tới hàn huyên, cô ứng phó dăm ba câu rồi cúp điện thoại.

Tôi cắn một miếng táo, hàm hồ hỏi: “Cậu vẫn chưa chia tay à? Rốt cuộc cậu định kéo dài đến bao giờ?”

“Không chia tay nữa. Tớ định sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn.”

Tôi phun miếng táo vừa cắn ra khỏi miệng. “Kết hôn? Cậu và anh ta? Cậu không nhầm đấy chứ?”

Tâm Tâm cúi đầu, ngón tay vô tình mà hữu ý lướt qua biểu tượng tin nhắn. “Chín bỏ làm mười thì ai mà chẳng thế, được cái con người anh ta cũng khá ôn, hiếu thảo, có chí tiến thủ, thật thà, đối xử với tớ rất tốt...”

Vì câu “chín bỏ làm mười thì ai mà chẳng thế”, lời mắng mỏ Tâm Tâm nghẹn lại trong cổ họng tôi. Nếu không phải yêu đến mức đoạn tuyệt, yêu đến mức tuyệt vọng thì làm sao cô lại có quyết định như vậy.

Tôi không biết nên khuyên nhủ Tâm Tâm thế nào, vì vậy vừa xuất viện, tôi liền hẹn gặp Trịnh Minh Hạo ở quán cà phê trong trường.

Vừa thưởng thức ly sữa tươi ngọt ngào, tôi vừa quan sát Trịnh Minh Hạo. Người đàn ông đẹp trai này đã bớt đi vẻ long bông bất kham của thời niên thiếu nhưng vẫn không che giấu sức hút chết người. Đến bây giờ tôi mới hiểu tại sao, phụ nữ tan nát trái tim vì một người đàn ông tệ bạc nhưng vẫn một lòng yêu anh ta.

Ly cà phê cạn tới đáy, anh chàng đẹp trai ở phía đối diện đã ba lần nhìn đồng hồ, chắc là có việc gấp nhưng vẫn rất phong độ chờ tôi mở miệng.

Vì không rõ anh ta có yêu Tâm Tâm hay không nên tôi chẳng dám ăn nói bừa bãi. Nếu giải quyết không khéo, chỉ e là đến tình bạn bọn họ cũng chẳng giữ được.

Trong lúc ngập ngừng, tôi chợt nhớ đến một câu nói của Cảnh Mạc Vũ: “Nếu đổi lại là anh, có chết anh cũng không khoanh tay đứng nhìn người phụ nữ anh yêu nhảy xuống hố lửa...”

Tôi đặt ly sữa xuống bàn, chậm rãi mở miệng: “Cậu ấy sắp kết hôn rồi... Mà người đàn ông đó không yêu cậu ấy!”

Chúng kiến cảnh Trịnh Minh Hạo không nói lời nào lao ngay ra cửa, tôi lắc đầu cười khỏ. Tại sao đàn ông cứ phải đợi đến lúc phụ nữ nhảy xuống hố lửa mới đi ngăn cản?

Ánh mắt đầy cảm khái của tôi dừng lại bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài lá vàng bay bay, rơi xuống bộ com lê màu đen ở gần đó. Lúc nhìn rõ người đàn ông mặc bộ com lê màu đen, tôi buông cả ly sữa trong tay. Trước khi bừng tỉnh, tôi đã chạy ra ngoài quán cà phê.

“Anh... sao anh lại đến đây?”

“Anh đến để xem, điều gì khiến em quên cả đường về...” Cảnh Mạc Vũ dõi theo bóng lưng Trịnh Minh Hạo đã đi xa. “Ồ, cũng đẹp trai đấy chứ!”

“Tất nhiên là đẹp trai rồi. Anh ấy là nhân vật nổi tiếng một thời ở Đại học T chúng em, làm biết bao thiếu nữ ngây thơ điên đảo... Khi nào có cơ hội, em sẽ giới thiệu hai người làm quen.”

“Em và cậu ta thân thiết lắm sao?” Tôi ngửi thấy mùi vị “giấm chua” trong ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ.

Để giữ không khí gia đình ấm, tôi mỉm cười khoác tay anh. “Không thân lắm. Đối với em, anh chàng đó chỉ là nhân vật phụ...”

Nghe tôi nói vậy, âm khí trên mặt Cảnh Mạc Vũ mới tan đi ít nhiều. “Rất cuộc chuyện gì khiến em vui đến mức quên đường về thế?”

Nhắc đến điều này, nỗi ai oán tích tụ suốt một tuần ở bệnh viện lập tức bùng phát, tôi không nhịn được liền tố cáo: “Nếu em nói em bị một người đàn ông bắt nằm trên giường suốt một tuần. Anh ta lúc nào cũng giám sát

em, thỉnh thoảng đe dọa em, còn ép em từ bỏ đứa con trong bụng... Anh có tin không?”

“Em thử nói xem?” Cảnh Mạc Vũ nhú mày, rõ ràng anh không tin dù chỉ một từ.

Tôi nhún vai, không tin thì thôi. Thời buổi này, lời nói thật luôn bị người khác nghi ngờ.

Chương 21: Buổi tiệc

Bây giờ đã là giữa mùa thu. Sau trận mưa nhỏ, lá cây ngô đồng đã phủ một lớp dày trên lối đi trong sân trường. Tôi khoác tay Cảnh Mạc Vũ dạo bước trên lối nhỏ, thế giới dường như rất yên tĩnh, chỉ còn lại hai chúng tôi. Dựa vào sự hiểu biết của tôi về Cảnh Mạc Vũ, chắc không phải anh chạy từ một nơi xa xôi tới thành phố T chỉ để “bắt gian”. Quả nhiên, tôi đang cùng ông xã đi dạo trong khuôn viên trường học, thầy giáo vụ của khoa gọi điện cho tôi, uyển chuyển báo cho tôi biết, lãnh đạo khoa bố trí lại nơi thực tập của tôi. Thầy giáo vụ còn nhắc tôi đi lấy giấy giới thiệu thực tập rồi mau chóng đến công ty báo cáo.

Tôi hỏi là công ty gì, công việc như thế nào? Câu trả lời nằm trong định liệu của tôi: trợ lý thực tập của công ty Cảnh Thiên ở thành phố A.

Sau khi cúp điện thoại, tôi nhìn người đàn ông bên cạnh bằng ánh mắt nghiêm túc. “Từ bây giờ trở đi, anh không cần chuyện gì cũng sắp xếp hộ em, hãy để em tự xử lý.”

“Tại sao?” Cảnh Mạc Vũ phủi lá cây ngô đồng trên vai tôi, còn giúp tôi chỉnh lại cổ áo.

Bởi anh không thể mãi mãi ở bên cạnh em. Trước sau gì em cũng phải học cách một mình đối mặt, tự xử lý mọi vấn đề... Trong đầu nghĩ như vậy nhưng tôi nói: “Không tại sao cả, em không thích anh luôn bảo vệ em như anh trai bảo vệ em gái.”

Lời nói vừa thốt ra, ánh mắt Cảnh Mạc Vũ tối sầm. Lúc này tôi mới ý thức được lý do này chẳng hợp thời. Tôi đang định chữa lại, Cảnh Mạc Vũ đã đưa hai tay ôm vai tôi, kéo tôi đến trước mặt anh.

Tôi ngược mắt, chạm phải ánh mắt đang rủ xuống của Cảnh Mạc Vũ. Tôi nhìn thấy cảnh sắc mùa thu trăm hoa như gấm và hình bóng mảnh khảnh của mình trong đáy mắt anh. Đúng lúc có một đám nữ sinh khoa Quản trị kinh doanh đi qua, bọn họ liếc chúng tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ và mờ ám rồi quay ra thì thầm với nhau, tôi nghe thấy bọn họ nhắc đến tên tôi.

Không quen bị người khác bàn ra tán vào, tôi kéo cánh tay anh khỏi vai tôi, tiếp tục đi về phía trước.

“Bảo vệ em là thói quen của anh. Điều này không liên quan đến quan hệ của chúng ta.” Anh nói.

Đây có được coi là lời giải thích? Giải thích rằng anh không coi tôi là em gái. Nếu ba tháng trước được nghe câu nói này, chắc chắn tôi sẽ vui đến mức buổi tối không ngủ nổi. Còn bây giờ, tôi cũng rất vui. Tôi mỉm cười gật đầu, không nói thêm câu gì, cùng anh sánh vai tiếp tục đi về phía trước.

“Ngôn Ngôn, gần đây tâm trạng của em không tốt sao?”

“Hà? Đâu có, tâm trạng em rất tốt.”

“Đã hai mươi lăm ngày em không hỏi anh... vấn đề đó rồi.”

Anh nói không rõ ràng, tôi nhất thời không phản ứng kịp. “Vấn đề gì cơ?”

“...” Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi chăm chú, dường như anh đang nghiên cứu vẻ mặt của tôi.

“À...” Cuối cùng tôi cũng nhớ ra là chuyện gì. Đạo này phải lo lắng quá nhiều chuyện, tôi hoàn toàn quên mất câu trước đây tôi thường hỏi anh mỗi ngày: “Anh có yêu em không?”

“Em nhất định phải mở miệng hỏi à? Anh không thể tự mình nói ra hay sao?”

“...” Cảnh Mạc Vũ định nói điều gì đó nhưng cuối cùng anh chỉ thốt ra một tiếng: “Ừ.”

Nụ cười trên môi tôi càng nhạt hơn. Đến khi cúi đầu xoa nhẹ vùng bụng vẫn còn phảng lì, ý cười mới ẩn hiện trên khóe mắt tôi. Trong cuộc hôn nhân không được tình yêu lót đường này, tôi luôn thấp thỏm, bất an. Tôi muốn nghe câu “anh yêu em” của Cảnh Mạc Vũ để tìm cảm giác an toàn. Nhưng bây giờ, đứa con mới là niềm tin kiên định nhất của tôi. Bất kể tương lai phải đối mặt với khó khăn, thử thách thế nào, bất kể anh đi bao xa, tôi luôn tin tưởng, tình phụ tử chắc chắn sẽ trói buộc được linh hồn anh. Đợi đến một ngày, sau khi anh làm hết những việc cần làm, nhất định anh sẽ quay về.

Bởi vì Cảnh gia còn có tôi, có con của chúng tôi...

Ba ngày sau, buổi party tôi mong đợi bấy lâu chính thức vén màn tại Hội Hiên.

Cảnh Mạc Vũ bảo tôi trang điểm xinh đẹp một chút, vì câu nói của anh, tôi ở trong phòng trang điểm suốt ba tiếng đồng hồ, còn mời một chuyên gia có tiếng đích thân trang điểm. Không còn cách nào khác, vì không có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, tôi chỉ có thể bù đắp bằng vật ngoài thân.

Thật ra, trông tôi cũng không đến nỗi nào, trong đám phụ nữ, tôi vẫn được coi là khá xinh đẹp. Nhưng trong đám mỹ nữ, tôi thuộc loại tầm thường. Đôi mắt tôi không nhỏ nhưng vì bị cận hai độ nên lúc nào cũng nheo nheo, khiến người khác có ảo giác rằng ánh mắt tôi rất yêu mị. Môi tôi không dày nhưng không hiểu tại sao, lúc cười, khóe môi có một vị “kích tình” đặc biệt. Làn da tôi cũng tạm coi là trắng trẻo nhưng tuyệt đối không phải trắng như tuyết, láng mịn như tiên nữ giáng trần... Tuy nhiên, những điểm này vẫn chưa là gì, tầm thường nhất là một bộ phận nào đó trên cơ thể tôi quá nhiều thịt, giảm cân kiểu gì chỗ đó cũng không nhỏ đi. Mỗi lần tôi muốn ăn mặc ngây thơ thoát tục, hiệu quả đều là một vẻ phong trần...

Lần này, tôi nhắc nhở chuyên gia hóa trang không dưới một lần, rằng trang điểm nhẹ nhàng thôi, vì ông xã tôi yêu vẻ đẹp “nhược khinh vân chi tế nguyệt, nhược lưu phong chi hồi tuyết^[1]”. Anh ta gật đầu, chọn cho tôi màu mỹ phẩm nhẹ nhàng.

[1] “Nhược khinh vân chi tế nguyệt, nhược lưu phong chi hồi tuyết”: trích trong bài thơ Lạc thần phủ của Tào Thục, có nghĩa là: “Như mây che bóng nguyệt, như gió bay làn tuyết.”

Trang điểm xong, tôi vội vàng chạy đến trước gương kiểm tra kết quả. Đúng là chuyên gia trang điểm này chẳng hiểu gì về Hán ngữ cổ. Trông tôi từ trong ra ngoài đều thể hiện một cách sâu sắc từ “đàn bà”.

“Nếu cô mặc bộ váy này, nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp, nổi bật.” Tôi quay đầu nhìn bộ váy dài ngực trễ bằng chất liệu tơ tằm trong tay chuyên gia trang điểm, sống lưng không khỏi lạnh toát.

Tôi định bảo anh ta trang điểm lại nhưng Cảnh Mạc Vũ gọi đến n cuộc điện thoại, nói rằng khách đã đến đông đủ, hỏi tôi bao giờ mới tới...

Mang tâm lý “đã sai thì sai cho chót”, tôi nghe theo kiến nghị của chuyên gia trang điểm, không cam tâm tình nguyện cởi bộ váy dạ hội màu trắng tôi đã mất công chọn lựa, diện chiếc váy dài đỏ tươi đi vào phòng tiệc sang trọng của Hội Hiền.

Lúc này, đại sảnh tụ tập rất đông nhân viên của Cảnh Thiên nên vô cùng tung bừng, nháo nhiệt. Khi tôi nhắc váy bước vào, hội trường lập tức trở nên im ắng, rất nhiều người nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Cũng khó trách bọn họ, bởi trong thời gian tôi làm việc ở Cảnh Thiên, Cảnh Mạc Vũ không chỉ bố trí một văn phòng riêng cho tôi, còn suốt ngày đến văn phòng tôi ngồi mấy tiếng đồng hồ liền. Nếu nói người có hiệu suất làm việc cao như Cảnh Tổng tìm tôi bàn công việc, đến người quét dọn nhà vệ sinh cũng không tin được.

Vì thế, tin đồn tôi là “cô bồ mới” của Cảnh Mạc Vũ lan truyền với tốc độ chóng mặt. Tôi chẳng bận tâm đến những lời đồn vô căn cứ nhưng lại thật sự không thích cụm từ “cô bồ mới”, bởi nó luôn làm tôi liên tưởng đến “người tình cũ” nào đó.

Tất nhiên, chỉ có những kẻ rồi hơi mới truyền bá tin đồn, Cảnh Thiên vẫn còn không ít người sáng suốt, đặc biệt là giới lãnh đạo cấp cao gồm giám đốc hay tổng giám sát gì đó. Mỗi lần gặp tôi, bọn họ đều khách khí chào

hỏi, tôn trọng tôi như tôn trọng nữ chủ nhân của Cảnh Thiên, ví dụ trợ lý Kim lúc này đang đi về phía tôi.

Đến trước mặt tôi, trợ lý Kim hơi cúi xuống, chỉ tay về phía Cảnh Mạc Vũ đang bận chào hỏi khách khứa: “Cảnh Tổng mời tiểu thư qua bên đó...”

Tôi mới đi một, hai bước, chợt nghe thấy tiếng gọi vui mừng: “Ngôn Ngôn!”

Tôi quay đầu, liền nhìn thấy Dương Dĩnh, người vừa bị Giám đốc Trần gọi về công ty phụ trách dự án khác. Tôi mỉm cười chào hỏi: “Chị Dĩnh, sao chị lại có mặt ở đây?”

“Hôm nay Cảnh Mạc Vũ giới thiệu bà xã với mọi người, tất nhiên chị đến đây xem trò vui, nhân tiện đại diện Bác Tín tới tặng quà cho anh ta.” Dương Dĩnh nhìn tôi từ đầu đến chân. “Hôm nay em ăn mặc gọi cảm quá! Em định để tất cả đàn ông của Cảnh Thiên thèm chảy nước miếng, làm người nào đó lâm vào khủng hoảng hay sao?”

Biết Dương Dĩnh khen ngợi tôi theo phép xã giao, tôi cũng lịch sự đáp lại: “Cám ơn chị!”

Liếc thấy Cảnh Mạc Vũ đang tiến về phía mình, tôi chợt nghĩ đến sự chiếu cố và tín nhiệm của Dương Dĩnh lúc tôi còn thực tập ở Bác Tín. Tôi không muốn tiếp tục giấu giếm. “Chị Dĩnh, thật ra em và Cảnh Mạc Vũ...”

Tôi còn chưa dứt lời, đèn trong cả hội trường đột nhiên tắt hết, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ không trung, tiếp theo là tiếng dương cầm vang lên dịu dàng và thâm tình.

Xem ra vũ hội sắp bắt đầu. Mọi người đều ngó nghiêng xung quanh bằng ánh mắt chờ đợi. Dường như họ đang tìm kiếm hình bóng nhân vật nữ chính trong truyền thuyết. Thế nhưng, Cảnh Mạc Vũ đi thẳng tới một góc của hội trường.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người, anh chậm rãi tiến đến trước mặt tôi, cúi người một góc năm mươi độ tiêu chuẩn, khước miệng ẩn hiện nụ cười lịch thiệp tiêu chuẩn nhất, đồng thời đưa tay về phía tôi. “Tôi muốn mời em cùng tôi nhảy vũ điệu đầu tiên, được không Cảnh phu nhân?”

Luồng ánh sáng tập trung vào chúng tôi. Tôi không nhìn rõ vẻ mặt của những người xung quanh nhưng nghe thấy một hai tiếng ồ lên kinh ngạc, sau đó là tiếng thì thầm to nhỏ.

“Tất nhiên!” Tôi tao nhã đặt tay vào lòng bàn tay anh. Tay trái anh nhẹ nhàng đặt lên thắt lưng tôi, tiếng nhạc du dương, gấu váy đỏ của tôi tung bay trong không trung, lướt qua ánh mắt ngạc nhiên và tỉnh ngộ của nhiều người. Miệng Cảnh Mạc Vũ dính sát vào tai tôi, hơi thở nóng hổi của anh không ăn khớp với ngữ điệu nhàn nhạt: “Anh không thích em ăn mặc kiểu này...”

Tôi biết điều đó. Tôi đang định đổ hết trách nhiệm lên đầu chuyên gia trang điểm thì anh nói tiếp: “Em khiến đàn ông đều muốn ôm em lên giường...”

Tôi nở nụ cười rạng rỡ. “Gồm cả anh sao?”

“... Anh cũng là đàn ông.” Chúng tôi quay mấy vòng. Cảnh Mạc Vũ nhẹ nhàng vuốt ve bờ eo tôi, đó không phải động tác của vũ điệu xã giao. “Sau khi vũ hội kết thúc, chúng ta về căn hộ của chúng ta đi!”

“Hả?” Tôi đương nhiên hiểu rõ ý anh, vội vàng nhắc nhở người đàn ông sắp mất hết khả năng kiềm chế: “Không được, bác sĩ nói trong ba tháng đầu, chúng ta không thể...”

Cảnh Mạc Vũ cup mi mắt, nhìn chăm chú vào vùng da mà bộ váy dạ hội của tôi không thể che đậy, hơi thở bên tai tôi càng nồng nàn. “Chúng ta có thể thử cách khác.”

Dục vọng của anh hóa thành ngọn lửa bùng cháy trong huyết mạch của tôi. Bàn tay tôi đang đặt trên vai anh bất giác di chuyển xuống ngực. “Khả năng kiềm chế của anh ngày càng kém... anh trai...”

Cảnh Mạc Vũ siết chặt vòng tay đang ôm eo tôi, cơ thể nóng hổi của hai chúng tôi dính chặt vào nhau, không khoảng cách. Một buổi khiêu vũ xã giao đã bị chúng tôi biến thành vũ điệu quần quýt. Lần đầu tiên xuất hiện trước toàn thể nhân viên của Cảnh Thiên đã tạo dựng hình tượng xấu, sau này tôi sẽ sống thế nào đây?

Vũ điệu sắp kết thúc, tôi thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị cho tư thế đẹp để cuối cùng. Ánh mắt Cảnh Mạc Vũ bỗng ngây ra, toàn thân cứng đờ. Chúng tôi thay đổi vị trí theo tiếng nhạc, vừa khéo tôi có thể dõi theo ánh mắt của anh.

Một người con gái mặc bộ đồ màu trắng đơn giản đứng trước cửa. Tuy gương mặt cô ta không chút sắc hồng, tuy dáng vẻ cô ta vô cùng tiều tụy, tuy trên khuỷu tay cô ta quần tằm vải để tang màu đen, vẻ đẹp của cô ta vẫn “như mây che bóng nguyệt, như gió bay làn tuyết”.

Trái tim tôi chùng xuống, bước nhảy chậm hơn tiết tấu bản nhạc đúng nửa nhịp, may mà Cảnh Mạc Vũ nhanh chóng thay đổi bước đi để phối hợp

với tiểu tẩu của tôi, bằng không nhất định tôi sẽ vướng vào chân anh, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Sau khi điều chỉnh bước nhảy, tôi cau mày, nghiêng đầu nhìn Cảnh Mạc Vũ. “Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?”

Anh trả lời tôi bằng một nụ cười thờ ơ như câu chuyện này chẳng liên quan đến bản thân, thì thầm nhắc nhở tôi: “Em hãy tập trung khiêu vũ, đừng nghĩ tới những chuyện không liên quan.”

Tôi nghĩ cũng có lý, thế là tôi nín thở, cố gắng làm tốt việc trước mắt. Khi vũ điệu kết thúc, chúng tôi đã hoàn thành một cách hoàn hảo, phối hợp không chút sai sót. Cảnh Mạc Vũ không hề liếc qua Hứa Tiểu Nặc, tựa như cô ta chỉ là một người xa lạ. Đám đông đang mãi xem trò vui cũng không để ý đến cô ta, bởi ánh mắt họ còn mãi dõi theo nơi ánh đèn chiếu sáng.

Bản nhạc tắt hẳn, đèn điện lại được bật sáng, cả hội trường sáng bừng. Hứa Tiểu Nặc đi xuyên qua đám đông, chậm rãi tiến về phía chúng tôi. Có người nhận ra cô ta liền dùng ánh mắt thương hại và khinh thường liếc qua giọt lệ đọng trên khóe mi cô ta. Cảnh Mạc Vũ vờ như không thấy, anh ôm eo tôi đi lên sân khấu ở phía trước. Lúc đi lên bậc, anh còn quan tâm giúp tôi kéo vạt váy, đồng thời nhắc nhở tôi: “Nhớ chú ý dưới chân!” Tôi liếc mắt xuống đám đông, Hứa Tiểu Nặc đang đứng như trời trồng.

Nhân viên phục vụ đã chuẩn bị sẵn một ly rượu và một ly nước, mang đến chỗ chúng tôi. Cảnh Mạc Vũ đặt ly nước vào tay tôi, còn anh cầm ly rượu. Người chủ trì đại diện Cảnh Mạc Vũ cảm ơn sự có mặt của quan khách và giới thiệu qua thân phận của tôi. Sau đó, anh ta đưa micro cho Cảnh Mạc Vũ.

Vì đây là buổi tiệc kiểu Tây nên lời phát biểu của Cảnh Mạc Vũ cũng ngắn gọn, súc tích như thói quen của người phương Tây: “Cám ơn quý vị đã tới dự buổi tiệc ngày hôm nay để tôi có cơ hội giới thiệu người vợ đáng yêu của tôi với quý vị... Tôi và phu nhân của tôi đã kết hôn bốn tháng. Trong bốn tháng qua, thường có người hỏi tôi, tại sao không giới thiệu bà xã để mọi người làm quen? Rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể khiến tôi vội vàng chuẩn bị đám cưới trong vòng năm ngày? Cũng có người hỏi tôi, tại sao lại cưới em gái về mặt pháp luật? Người phụ nữ nào có thể khiến tôi bất chấp luân thường đạo lý?...” Cảnh Mạc Vũ quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, anh nắm bàn tay đang luống cuống của tôi. “Cũng có người thích hỏi tôi mỗi ngày một lần: “Anh có yêu em không?”...”

Từ “có người” rõ ràng ám chỉ tôi. Mọi người ở bên dưới cười rần rần. Tôi trừng mắt với Cảnh Mạc Vũ nhưng khóe miệng không thể che giấu ý cười.

“Thú thật, tôi cũng không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, bởi vì...” Anh giơ mười ngón tay đan chặt vào nhau của chúng tôi lên cao. “Tôi không rõ tại sao nhưng bắt đầu từ năm tám tuổi, tôi chỉ muốn nắm tay cô ấy như vậy, cùng cô ấy đi hết cuộc đời... Bất kể tương lai chúng tôi phải đối mặt với khó khăn, thử thách như thế nào, tôi cũng tuyệt đối không buông tay.”

Giọt nước mắt nóng hổi từ khóe mắt tôi chảy xuống, đó là giọt nước mắt chứa đựng tất cả những mong đợi và đắng cay.

Cảnh Mạc Vũ ôm tôi vào lòng, dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi tôi: “Ngôn Ngôn, so với tình cảm hai mươi năm của chúng ta, một chữ “yêu” là quá nhẹ...”

Nếu có thể, tôi thật sự hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này, giây phút người đàn ông ở bên cạnh ôm chặt lấy tôi. Dù cuộc đời còn bao nhiêu bất trắc, bao nhiêu buồn vui, ly hợp, chúng tôi cũng sẽ cùng nhau đối mặt, không xa rời. Tuy nhiên, thời gian không bao giờ dừng lại, cuộc sống không giống tiểu thuyết ngôn tình, có thể kết thúc ở thời khắc hạnh phúc nhất.

Sau khi kết thúc màn bày tỏ tình cảm có tính thương thức mạnh mẽ, chúng tôi nâng cốc với mọi người, buổi tiệc chính thức bắt đầu. Cảnh Mạc Vũ dắt tôi đi giới thiệu với từng cổ đông của Cảnh Thiên. Tôi cố gắng ghi nhớ từng gương mặt biết tên nhưng không quen. Thỉnh thoảng, tôi đưa mắt về phía Hứa Tiểu Nặc. Cô ta vẫn đứng nguyên một chỗ, dường như là một khán giả cô độc đang thưởng thức tác phẩm điện ảnh bi tình vô hạn. Tôi đột nhiên thấy thương hại cô ta, liền nhẹ nhàng kéo tay áo Cảnh Mạc Vũ. “Người tình cũ của anh có vẻ rất đáng thương, anh có cần đi chào hỏi cô ta không?”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi rồi quay người đưa mắt ra hiệu cho chú Mã ở bên cạnh. Chú Mã hiểu ý, lập tức đi đến bên Hứa Tiểu Nặc. Hứa Tiểu Nặc nói câu gì đó, bộ dạng cô ta rất nôn nóng, như muốn nói chuyện với Cảnh Mạc Vũ nhưng chú Mã không cho cô ta cơ hội, trực tiếp kéo cô ta ra ngoài.

Những tưởng sau khi vị khách không mời mà tới rời đi, tất cả sẽ trở lại yên bình. Nào ngờ, Hứa Tiểu Nặc vừa bị kéo ra cửa, chú Tài và mấy vệ sĩ của ba tôi lập tức đuổi theo. Tôi giật mình, ngoảnh mặt nhìn ba tôi đang chậm rãi đi vào hội trường, bộ dạng bá đạo của ông toát lên sự tàn nhẫn đáng sợ.

Tôi biết sự tàn nhẫn đó xuất phát từ đâu, vội vàng quay lại xem phản ứng của Cảnh Mạc Vũ. Anh đã hất cằm, chú Mã ngập ngừng trong giây lát rồi buông tay, để người của ba tôi đưa Hứa Tiểu Nặc ra ngoài.

Chúng kiến cảnh tượng này, huyết thái dương của tôi giật giật, bàn tay cầm cốc run lẩy bẩy. Cảnh Mạc Vũ cầm lấy cốc nước đang sóng sánh trong tay tôi, dắt tôi đi đến chỗ vị khách đang trò chuyện với ba tôi, tiếp tục thể hiện tình cảm vợ chồng nồng ấm. Tôi đưa mắt về phía cửa ra vào, đã không còn bóng dáng người phụ nữ đó, liền dừng bước. “Ba sẽ làm gì cô ta?”

Nhận thấy sự hoảng sợ của tôi, Cảnh Mạc Vũ ôm vai, vỗ về tôi: “Em yên tâm, ba sẽ không làm gì quá đáng với một người phụ nữ yếu ớt trời gả không chặt, cùng lắm là dọa cô ta thôi.”

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn anh. Anh vỗ nhẹ lưng tôi, vẻ mặt rất thản nhiên. “Thật sự không sao đâu!”

Thấy anh không hề lo lắng, tôi cũng yên lòng, tiếp tục cùng anh đi tiếp khách. Không biết những ánh đèn đủ mọi màu sắc giao nhau bao nhiêu lần, Cảnh Mạc Vũ ra ngoài nghe điện thoại. Một bóng người trong chiếc váy sang trọng đứng đưa trước mắt tôi. “Cảnh phu nhân...”

Tôi nhướng mắt, ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ nhất với Dương Dĩnh. “Chị Dĩnh!”

Dương Dĩnh ngó xung quanh tôi, không thấy người đàn ông từ đầu đến giờ luôn che chở, bảo vệ tôi liền hỏi: “Chồng em đâu rồi?”

“Anh ấy ra ngoài nghe điện thoại.” Nhớ đến sự quan tâm của Dương Dĩnh trước kia, tôi thấy nên nhân cơ hội này xin lỗi vì đã giấu giếm chị: “Chị Dĩnh, em thật sự xin lỗi, em đã không nói cho mọi người biết quan hệ giữa em và Cảnh Mạc Vũ, không phải em có ý lừa dối chị...”

“Chị hiểu.” Dương Dĩnh cười cười, vỗ vai tôi. “Thật ra, chị đã sớm biết mối quan hệ của hai người... Có một số chuyện không cần nói rõ ràng, chị cũng có thể hiểu.”

“Chị đã sớm biết ư? Sao chị biết?”

“Chị đoán.” Dương Dĩnh nói. “Lần đầu tiên mời Cảnh Tổng ăn cơm ở thành phố T, chị đã cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn em có vẻ khác biệt. Tuy em rất xinh đẹp, quyến rũ nhưng ánh mắt anh ta nhìn em không phải tán thưởng mà là chăm chú. Chỉ khi nào một người đàn ông yêu một người đàn bà thì mới có ánh mắt đó...”

Yêu một người đàn bà ư? Tôi tưởng, một người đàn ông yêu một người đàn bà, ánh mắt anh ta là thâm tình chứ không phải chăm chú.

“Khi chúng ta tới Cảnh Thiên, sau cuộc họp, anh ta công khai bảo trợ lý mời em tới văn phòng của anh ta, chị càng cảm thấy lạ. Dù anh ta không thể kiểm chế cũng không nên ngang nhiên gọi em tới văn phòng ngay tại công ty ba vợ anh ta. Cho đến buổi tối hôm đó, khi đi ăn cơm, chị vô tình nghe nhân viên của Cảnh Thiên nói Cảnh Tổng theo chủ nghĩa ăn nhạt, thích các món ăn có khẩu vị nhẹ nhàng... Chị nhớ đến các món anh ta gọi trong lần đầu tiên chúng ta cùng ăn cơm, mới chợt ngộ ra...”

Nghĩ đến một bàn đồ ăn cực phẩm mà Cảnh Mạc Vũ gọi hôm đó, tôi cũng không kìm được, cười thành tiếng.

Dương Dĩnh lắc đầu, cảm thán: “Thời buổi này, báo chí chẳng đáng tin chút nào! Tình yêu chân thành, cảm động như vậy bị bọn họ xuyên tạc trở nên dung tục, khiến chị cũng hiểu lệch lạc!”

“Bây giờ tin tức càng xuyên tạc càng có nhiều người đọc.”

“Đúng vậy...”

Tôi trò chuyện với Dương Đình một lúc rồi lại hàn huyên với mấy nhân viên quen biết ở Cảnh Thiên vài câu. Lúc này, chú Tài dẫn thuộc hạ của ba tôi trở về. Không biết chú nói gì, sắc mặt ba tôi rất tệ. Cảnh Mạc Vũ vừa gọi điện thoại quay về liền bị ba tôi sai người gọi qua bên đó. Chứng kiến cảnh này, lồng ngực tôi đột nhiên đau buốt, tôi ấn ngực, hít một hơi thật sâu, cơn đau mới giảm nhẹ đôi chút. Kể từ khi tôi ngừng dùng thuốc, những cơn đau tim xuất hiện càng ngày càng thường xuyên, mỗi lần thời gian cũng kéo dài hơn. Văn Triết Lỗi khuyên tôi nằm viện điều trị nhưng tôi toàn bảo anh ta có bé xé ra to. Bây giờ mới thấy, lời của chuyên gia là hoàn toàn đúng, không tin không được.

Khi lồng ngực đỡ đau, tôi âm thầm rời khỏi phòng tiệc, đi đến ngã rẽ của hàng lang liền nhìn thấy ba tôi, khuôn mặt ông đầy vẻ tức giận. “Đến giờ anh còn bảo vệ con bé đó?”

Cảnh Mạc Vũ chau mày nhìn chú Tài.

Chú Tài quan sát ba tôi, thấy ông gật đầu, chú mới mở miệng: “Là Lão Mã nói, thiếu gia bảo anh ta đưa người đi, rồi thiếu gia sẽ đích thân xử lý.”

Nghe xong câu đó, lông mày Cảnh Mạc Vũ càng nhíu chặt, anh không nói một lời. Bàn tay đang chống lên tường của tôi bất giác nắm chặt. Thảo nào anh không hề lo lắng, thì ra anh đã bố trí đâu vào đấy. Cuối cùng anh vẫn bảo vệ Hứa Tiểu Nặc.

Thấy anh không lên tiếng, ba tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Anh đừng nói với tôi là Lão Mã tự ý hành động. Anh ta ở Cảnh gia lâu như vậy, anh ta không thể không biết, kẻ phản bội sẽ có kết cục như thế nào?”

Cuối cùng, Cảnh Mạc Vũ cũng mở miệng: “Chuyện của Hứa Tiểu Nặc, con sẽ xử lý gọn gàng, không cần ba bận tâm.”

“Hừ, ban đầu anh cũng nói sẽ tự xử lý, xử lý đến tận bây giờ cũng có thấy gọn gàng đâu. Theo tôi thấy, nó dám trắng trợn xuất hiện ở buổi tiệc của hai đứa là ỷ vào chuyện anh bảo vệ nó nên chẳng lo ngại gì cả”

“Ba, ba muốn con làm thế nào? Ba nói đi, con sẽ đi làm ngay!”

Ba tôi liếc qua gương mặt thản nhiên của Cảnh Mạc Vũ, ngẫm nghĩ rồi xua tay. “Thôi khỏi, Ngôn Ngôn đang có thai, coi như tôi tích đức cho cháu ngoại tôi, không so đo với anh. Về phần anh, Ngôn Ngôn đã trao cả trái tim cho anh, lại mang thai đứa con của anh, anh không thể phụ lòng nó.”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu. “Ba, ba yên tâm, con biết nên làm thế nào.”

“Biết là được rồi...”

Thấy hai người giải quyết vấn đề trong hòa bình, tôi vội vàng quay về phòng tiệc, coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tiếp khách.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, tôi và Cảnh Mạc Vũ về căn hộ chung cư. Trong căn nhà nhỏ ấm áp chỉ thuộc về hai chúng tôi, chúng tôi ôm nhau ngồi ở sofa.

“Ngôn Ngôn!” Cảnh Mạc Vũ cọ má vào trán tôi, giọng nói dịu dàng của anh vang lên bên tai tôi. “Tuần sau công ty sẽ ký hợp đồng với Huệ Thừa. Sau khi ký hợp đồng, chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Chúng ta đi Hawaii trước, sau đó đi Pháp, Đức, Tây Ban Nha, Ý...”

Tôi vừa định nói, có thể nhân cơ hội này đi thăm Tề Lâm thì Cảnh Mạc Vũ “hùm” một tiếng: “Ý thì thôi, nơi đó chẳng có gì đáng xem!”

Nước Ý đúng là không có gì đáng xem. “Em nghe nói ở Thái lan có một hòn đảo nhỏ rất đẹp. Chúng ta đến đó tắm suối nước nóng kiểu Thái đi!”

Anh nhếch miệng, mỉm cười. “Em muốn tắm suối nước nóng kiểu Thái? Bây giờ cũng có thể...”

Vừa dứt lời, anh liền phủ môi lên môi tôi. Tôi ngoảnh mặt né tránh nhưng Cảnh Mạc Vũ lập tức giữ cầm tôi, khiến tôi không thể thoát khỏi màn miệng lưỡi càng lúc càng quấn quýt của anh. Trong lòng tôi trào lên cảm giác yêu hận đan xen không thể diễn tả thành lời. Ngón tay Cảnh Mạc Vũ dừng lại trên vai tôi. Anh vừa kéo mạnh, bộ váy dài đỏ tươi rơi xuống sàn nhà. Tôi nhắm mắt, cảm giác ướt át, mềm mại từ miệng tôi dần lan tỏa xuống dưới, mãnh liệt đến mức một niềm vui sướng như pháo hoa nổ rõ trong người, chạm đến mỗi sợi dây thần kinh nhạy cảm của tôi. Chân tay không còn sức lực, tôi cũng không thể kháng cự khoái cảm đó, cơ thể từ từ khuất phục trong vòng tay anh, không cách nào chạy thoát...

Cơ thể bỗng nhẹ bẫng, Cảnh Mạc Vũ bế tôi đi vào phòng tắm, quần áo mỏng manh lần lượt rơi xuống đất, làn nước chảy qua hai cơ thể đang dính chặt vào nhau của chúng tôi. Dục vọng không được giải phóng, tích tụ ngày càng nhiều khi hai cơ thể phóng túng quấn quýt. Ở dưới thân anh, hơi thở của tôi ngày càng hỗn loạn, tôi cảm thấy một sự trống rỗng khó có thể chịu đựng, cần được anh lấp đầy. Tôi trầm mê đến mức quên hết quá khứ và tương lai. Tôi ôm cơ thể đầy mồ hôi của anh, cầu xin anh cho tôi...

Tối hôm đó, Cảnh Mạc Vũ dịu dàng và kiên nhẫn hiếm thấy. Anh dịu dàng vuốt ve và thương thức cơ thể tôi, như nâng niu một vật báu hy hữu trên đời. Đầu ngón tay và đôi môi anh lưu luyến trên làn da của tôi... Dưới

sự kích thích của đầu lưỡi và ngón tay anh, cả người tôi như rơi xuống vực sâu không đáy, tôi không thể nói rõ là sung sướng hay đau khổ, trống rỗng hay thỏa mãn...

Cảnh Mạc Vũ cuối cùng cũng không chịu nổi sự kích thích, vật cứng nóng bỏng của anh chà xát khắp người tôi...

Sau khi tắm rửa sạch sẽ dấu vết của cuộc hoan ái, chúng tôi nằm trên giường. Tôi mãi nguyện nằm sấp trên người anh. Ngón tay tôi di chuyển trên lưng anh. Sóng lưng anh đầy mồ hôi, vừa cương nghị lại không mất đi nét ôn hòa, gợi cảm chết người...

“Đúng rồi, ngày mai em phải đi khám thai đúng không?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

“Vâng, nếu anh bận thì không cần đi cùng em đâu!”

“Có chuyện gì quan trọng hơn em và con chứ?” Anh xoay người để tôi nằm xuống giường, áp má vào bụng tôi lắng nghe.

Tình vẫn nồng, đêm chưa tàn, bắt gặp tia sáng chuyển động trong đáy mắt anh, tôi chợt nhớ đến câu anh nói, đứa trẻ này là người thân, là máu mủ ruột rà thật sự của anh.

Tôi không biết liệu suy nghĩ của anh có thay đổi hay không?

Chương 22: Gian tình

Trong phòng khám bệnh của bệnh viện Bà mẹ và trẻ em, chủ nhiệm Lưu xem tần suất thai động trên kết quả khám thai, vẻ mặt nặng nề. Ông hỏi tôi tỉ mỉ tình hình trước và sau khi mang thai, ví dụ bộ phận sinh dục có bị viêm nhiễm, tôi có bị bức xạ, có uống rượu, hút thuốc... Tôi đều kiên định lắc đầu.

“Vậy trong thời gian mang thai, cô có dùng thuốc hay mắc bệnh mãn tính nào không?”

Đầu óc tôi “ting” một tiếng. Tôi nắm chặt tay Cảnh Mạc Vũ, hoàn toàn không để ý móng tay đã bấm sâu vào mu bàn tay anh, tạo thành vết đỏ thẫm.

“Chủ nhiệm Lưu, có gì xin ông cứ nói thẳng!” Anh lên tiếng.

“Con của anh chị... tim đập không bình thường.” Chủ nhiệm Lưu cau mày, nói. “Bình thường, từ năm đến sáu tuần là có thể thấy tim thai đập, cũng có trường hợp phôi thai phát triển muộn, sau bảy, tám tuần mới có thể quan sát tim thai đập. Vậy mà con của anh chị đã tám tuần rồi, tim thai vẫn rất yếu.”

Cảnh Mạc Vũ ôm lấy bờ vai run rẩy của tôi. Trên thực tế, cơ thể anh còn lạnh hơn tôi. “Ý của bác sĩ là...?”

“Tôi hy vọng hai người chuẩn bị tinh thần...” Ông ngừng một lát rồi nói tiếp: “Hai người vẫn còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội.”

Tôi không biết tôi rời khỏi bệnh viện như thế nào. Kể từ lúc Chủ nhiệm Lưu nói: “Hai người vẫn còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội”, người tôi đờ đẫn, giống như tôi đã đánh mất ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, không còn nhìn thấy một tia sáng sót...

Chiều hôm đó, Cảnh Mạc Vũ dẫn tôi tới tất cả các bệnh viện trong thành phố A kiểm tra kĩ lưỡng. Kết quả kiểm tra như nhau, tim thai đập bất thường. Ngày hôm sau, vài vị chuyên gia hội chẩn và đưa ra ý kiến, chỉ cần tim thai còn đập, tôi không nên từ bỏ cái thai. Bọn họ đề nghị tôi nằm viện dưỡng thai, cho đến khi đưa trẻ ra đời an toàn hoặc tim thai ngừng đập...

Tôi nhập viện từ ngày hôm đó. Từng phiến lá cây ngô đồng bên ngoài cửa sổ phòng bệnh khô héo rồi bị gió cuốn đi. Đó là số mệnh, không ai có thể thay đổi, càng không người nào có thể ngăn cản cái chết. Ba tôi gần như ngày nào cũng tới khuyên nhủ tôi: “Đứa bé bỏ đi thì thôi, sau này còn nhiều cơ hội, sức khỏe của con mới là quan trọng nhất.”

Cảnh Mạc Vũ rất ít khi tới công ty, hầu như anh ở bên tôi mỗi ngày. Khi đối diện với tôi, anh vẫn giữ nụ cười ôn hòa nhất. Chỉ đến đêm khuya thanh vắng, tôi giật mình tỉnh giấc, thấy anh đứng trên hành lang bệnh viện, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, gương mặt nặng nề, u ám...

Tôi phát hiện tài xế của anh đã đổi sang một người trẻ tuổi mà tôi không quen biết. Tôi hỏi anh chú Mã đi đâu, anh nói: “Chú Mã già rồi, không thích hợp với công việc lái xe, anh để chú đi làm việc khác.” Nhưng tài xế của ba tôi là chú Tài còn lớn hơn chú Mã hai tuổi. Tôi đoán Cảnh Mạc Vũ luôn tin tưởng chú Mã, chắc là anh sai chú đi làm việc quan trọng hơn, vì thế tôi không nghĩ ngợi nhiều.

Ba tuần sau, bệnh viện lại khám cho tôi, tim thai tuy đập khá chậm nhưng nhịp tim đã đều đặn hơn. Tâm trạng tôi nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tôi đã có thể uống vài ngụm canh gà ác. Cảnh Mạc Vũ cuối cùng cũng yên tâm đi công tác.

Một ngày, tôi đang mơ màng ngủ liền ngủ thấy mùi hoa cúc thơm nồng. Tôi tưởng Cảnh Mạc Vũ đi công tác về, mừng rỡ mở mắt. Bắt gặp Hứa Tiểu Nặc mặc bộ đồ giản dị ở ngay trước mặt, nụ cười trên môi tôi cứng đờ, sau đó tôi cười thật tươi.

“Hứa tiểu thư? Hôm nay cô rảnh rồi thế?” Tôi ngồi dậy, tựa vào đầu giường, cầm cốc nước uống một ngụm để giảm bớt cảm giác khó chịu trong lòng ngực.

“Cảnh phu nhân, hôm nay tôi cố tình đến đây thăm cô.” Hứa Tiểu Nặc ngồi xuống bên cạnh tôi, trông cô ta có vẻ muốn nói chuyện với tôi. Cô ta mặc áo trắng, váy trắng nhưng không giống tiên nữ mà giống hồn ma lang thang né tránh ánh mặt trời. Tôi lo cô ta làm con tôi sợ hãi nên đưa tay kéo chặn đắp ngang bụng. “Hứa tiểu thư muốn nói gì thì nói đi!”

“Tôi nghe nói cô không khỏe nên đến đây để khuyên cô, có một số chuyện đừng nên gò ép quá...” Giọng nói của Hứa Tiểu Nặc rất dịu dàng, êm tai, trái ngược với những điều cô ta nói ra. “Tôi từng trải qua nỗi đau này, thật sự rất đau đớn, khi cái kim sắt lạnh lẽo kẹp vào da thịt và lấy đi một phần cơ thể... Nhưng mọi chuyện rồi cũng qua đi, thật đấy! Cảnh Mạc Vũ là người đàn ông tinh tế, có anh ấy ở bên cạnh, nỗi đau nào cũng sẽ vượt qua...”

Hứa Tiểu Nặc sợ tôi không hiểu ý cô ta, cố tình nói thêm: “Những lúc như thế này, phụ nữ cần tắm bồn. Tôi nhớ có một quán nhỏ nấu canh sâm gà rất ngon và bổ, chỉ là quán này hơi xa, không dễ tìm nhưng không sao đâu, anh ấy biết nó nằm ở đâu...”

“Cám ơn cô nhắc nhở! Nhưng anh ấy sợ đồ ăn bên ngoài không vệ sinh nên ngày nào cũng tự tay nấu cho tôi.”

“VẬY sao? Tôi hy vọng anh ấy sẽ không phải phí công vô ích.” Vừa nói, Hứa Tiểu Nặc vừa rút trong túi một tập ảnh, đưa ra trước mặt tôi. Tôi thật sự không muốn xem nhưng mắt vẫn liếc qua tập ảnh. Nói một câu thật lòng, bất kể về ánh sáng, góc độ hay cảnh vật trong bức ảnh đều khiến những bức ảnh đẹp đẽ không thua kém tác phẩm nghệ thuật, khiến bóng lưng cầu nguyện thành kính của Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc hòa hợp như một cặp trời sinh...

Trong lòng ngực tôi bùng lên cơn giận dữ nhưng tôi vẫn duy trì nụ cười bình tĩnh, mở miệng đúng lúc Hứa Tiểu Nặc chuẩn bị ra về: “Hứa tiểu thư, tôi nghe nói bà nội cô qua đời cách đây không lâu. Bởi lúc đó cô ở Mỹ, không kịp về nước nên không thể gặp mặt bà lần cuối...”

Hứa Tiểu Nặc quay đầu. Tôi bắt gặp nỗi căm hận mãnh liệt trong đáy mắt cô ta. Tôi vẫn mỉm cười. “Cô đã về nước thì hãy nằm yên trong bệnh viện điều trị, đừng có đi lung tung, ngộ nhỡ không gặp được ba cô lần cuối, có lẽ cô sẽ càng hối hận.”

Hứa Tiểu Nặc đẩy cửa bỏ đi, tôi do dự hồi lâu mới giơ tay cầm đồng ảnh. Dạ dày tôi cồn cào, từng cơn ợ chua xộc lên tận cổ họng. Tôi thật sự không muốn thấy những hình ảnh đẹp đẽ trong ảnh nhưng bàn tay không thể khống chế, lật đến tấm ảnh tiếp theo.

Lại là ảnh chụp Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc. Cặp đôi trời sinh đó đứng trước một nhà thờ, chim bồ câu bay lượn trên quảng trường phía trước, ánh nắng chan hòa... Hứa Tiểu Nặc mặc bộ váy đơn giản ngược nhìn người đàn ông bên cạnh bằng ánh mắt thâm tình như đang nhìn người chồng trong đám cưới. Nhìn một lúc lâu, tôi mới phát hiện trong ảnh còn có người thứ ba. Đó là một người đàn ông tóc vàng, mắt xanh, mặc đồ mục sư. Tay ông ta cầm sợi dây chuyền có mặt chữ thập của Cảnh Mạc Vũ, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc...

Thật ra từ lúc ba tôi nhắc đến sợi dây chuyền chữ thập, tôi đã linh cảm nó có liên quan đến Hứa Tiểu Nặc. Nhưng tôi lừa mình dối người chôn sâu ý nghĩ đó, không động chạm đến nó. Bây giờ, những tấm ảnh này khiến tôi buộc phải đối diện với sự thật, cuối cùng anh vẫn giấu giếm tôi đi gặp Hứa Tiểu Nặc. Anh hứa với tôi sẽ không gặp lại cô ta, sẽ không dính dáng đến cô ta, dù cô ta chết, anh cũng không đi nhật xác, vậy mà anh lại nuốt lời hứa. Tôi cố gắng thuyết phục bản thân, Cảnh Mạc Vũ vì chuyện tìm ba mẹ ruột nên mới đi gặp Hứa Tiểu Nặc nhưng trong đầu óc tôi, có một giọng nói đang nhắc nhở: “Người còn lừa mình dối người đến bao giờ? Dựa vào điều gì mà Hứa Tiểu Nặc dám trắng trợn thách thức người? Tại sao cô ta lại có di vật của ba mẹ anh ấy? Tại sao anh ấy lại bảo vệ cô ta hết lần này đến lần khác?...”

Đầu óc quay cuồng, tôi không thể nghĩ ngợi tiếp, run rẩy tìm điện thoại gọi cho Văn Triết Lỗi. Điện thoại kết nối, tôi cố kìm nén cảm giác choáng váng, lên tiếng: “Bác sĩ Văn, lồng ngực tôi rất khó chịu...”

“Cô hãy uống bốn viên thuốc lần trước tôi kê cho cô.”

“Nhưng thuốc đó...”

Không đợi tôi nói hết, anh ta cắt ngang: “Không ảnh hưởng gì cả!”

“Vâng.”

“Cô đang ở bệnh viện Bà mẹ và trẻ em ở thành phố A phải không?”

“Đúng.”

“Khi cảm thấy khó thở, chân tay tê liệt, cô phải gọi bác sĩ ngay lập tức.”

...

Sau khi cúp điện thoại, tôi uống hai viên thuốc, ngực cũng trở nên dễ chịu hơn. Tôi nằm trên giường, thiếp đi, liên tiếp gặp những cơn ác mộng. Trong mơ đều là cảnh Hứa Tiểu Nặc sảy thai, máu nhuộm đỏ bộ váy trắng của cô ta... Không biết tôi đã ngủ bao lâu, bỗng có một thứ lạnh lẽo áp vào ngực khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Vừa mở mắt, tôi liền nhìn thấy Văn Triết Lỗi nho nhã ngồi bên giường. Anh ta đang cau mày, dùng ống nghe kiểm tra nhịp tim của tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi có cảm nhận rõ ràng về câu “thiên thần áo trắng”.

Có điều hôm nay “thiên thần” không mặc áo trắng, áo phong màu lam nhạt càng khiến anh ta thêm điềm đạm. Tôi đưa mắt nhìn bàn tay đang cầm ống nghe đặt trên ngực, chớp chớp mắt, tỏ ra vô tội. “Bác sĩ Văn, tôi đã về thành phố A rồi, anh còn không tha cho tôi sao?”

“Cô tưởng tôi muốn đến đây sao? Ngộ nhỡ cô chết trên giường bệnh, một xác hai mạng người, sau này tôi còn mặt mũi nào làm bác sĩ nữa?”

“Không sao, tôi chẳng chết được đâu.”

Văn Triết Lỗi thu ống nghe, bỏ vào túi áo. Anh ta nói với tôi bằng một giọng điệu không dễ phản bác: “Mau cho tôi số điện thoại của chồng cô!”

“Hả?” Tôi chỉnh lại vạt áo vừa bị anh ta làm cho lộn xộn, cảnh giác nhìn anh ta. “Anh muốn làm gì?”

“Tôi hỏi anh ta, muốn giữ người lớn hay giữ đứa bé?”

“...” Tôi bị anh ta dọa sợ đến mức không nói thành lời. Một lúc sau tôi mới mở miệng: “Bác sĩ Văn, anh ngày càng hài hước.”

“Tôi không đùa giỡn với cô, tôi nói thật đấy!” Anh ta nghiêm túc nhìn tôi. “Bệnh tình của cô lại có chuyển biến xấu, nhịp tim rất bất thường. Nếu không kịp thời điều trị, có khả năng đột tử bất cứ lúc nào. Khoa Tim mạch của bệnh viện Vân Hải ở thành phố cô cũng không tồi, tôi quen với chủ nhiệm bên đó, cô cần chuyển viện điều trị ngay lập tức.”

Tôi biết Văn Triết Lỗi không dọa tôi. Tôi cũng hiểu nếu Cảnh Mạc Vũ biết bệnh tình của tôi, con của chúng tôi sẽ không có cơ hội chào đời. “Anh để tôi suy nghĩ đã!”

“Chuyện này cần suy nghĩ nữa sao? Tôi thật sự không hiểu nổi, đứa bé này quan trọng hơn cả mạng sống của cô?”

“Trước đây tôi cũng không hiểu.” Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt khẩn cầu. “Đợi khi nào có con, anh sẽ hiểu tâm trạng của tôi.”

Văn Triết Lỗi không lên tiếng, thở dài một hơi, chỉ hận “rèn sắt không thành thép”. Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, bước chân vội vàng của Cảnh Mạc Vũ đột nhiên dừng lại, ánh mắt lãnh đạm thường ngày của anh trở nên sắc bén khi bắt gặp gương mặt hiếu kỳ của Văn Triết Lỗi.

“Cậu này là...” Người hỏi câu đó tất nhiên không phải Cảnh Mạc Vũ mà là ba tôi, chú Tài và hai vệ sĩ theo sau.

Sợ Văn Triết Lỗi tiết lộ những điều không nên nói, tôi vội vàng cướp lời anh ta trước khi anh ta mở miệng: “Đây là... Văn Triết Lỗi, bạn con. Nghe nói con bị ốm nên anh ấy đến thăm.”

“Bạn à? Cậu ngồi xuống đi...” Từ trước đến nay, ba tôi luôn tỏ ra nhiệt tình với bạn bè của tôi.

Tôi đưa mắt nhìn Văn Triết Lỗi, nháy mắt khẩn cầu anh ta, đồng thời giới thiệu hai người thân của tôi: “Đó là ba tôi...”

Văn Triết Lỗi đúng là một bác sĩ có đạo đức nghề nghiệp, anh ta phối hợp cùng tôi, mở miệng chào hỏi: “Cháu chào bác!”

“Đây là Cảnh Mạc Vũ, ông xã của tôi.”

“Tôi thường nghe An Ngôn nhắc đến anh.” Văn Triết Lỗi lịch sự giơ tay, ánh mắt của Cảnh Mạc Vũ dừng lại trên tấm ga trải giường nhăn nhúm vì có người ngồi, miễn cưỡng bắt tay Văn Triết Lỗi.

“Nếu tôi đoán không lầm thì cô ấy chưa kể cho anh nghe về tôi.”

Tôi suýt nghẹn, ho khan hai tiếng: “Khụ khụ... Chẳng phải anh nói còn bận việc hay sao?”

“Đúng vậy, tôi đi trước đây!” Văn Triết Lỗi cáo từ rồi đi ra cửa. Tôi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, anh ta đột nhiên quay đầu, buông hai câu rất kích thích trí tưởng tượng: “Nghĩ kĩ rồi gọi điện cho tôi nhé! Hai ngày tới tôi vẫn ở thành phố A.”

Tôi chột dạ, đáp: “Ừ!”

Tôi tưởng người lạnh lùng như Cảnh Mạc Vũ sẽ không mở miệng chất vấn, nào ngờ Văn Triết Lỗi vừa đi khỏi, anh liền hỏi: “Anh ta bảo em suy nghĩ gì cơ?”

Tôi trả lời ngay: “Anh ấy bảo em suy nghĩ về việc ly hôn với anh để lấy anh ấy.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái. “Vậy thì em có thể nói thẳng cho anh ta biết: không đời nào!”

“Sao anh biết không thể?”

“Em cứ thử đi, xem một mình em có thể ly hôn...”

Ồ, chuyện này quả thực hơi khó khăn.

Vụ Văn Triết Lỗi vừa qua đi, bó hoa cúc trắng ở trên bàn thu hút sự chú ý của Cảnh Mạc Vũ. Anh đi đến bên giường bệnh, cầm bó cúc trắng lên xem. Lông mày anh nhíu lại, sau đó anh rút vài bông hoa bách hợp từ bó cúc.

“Ném hết đi!” Cảnh Mạc Vũ ra lệnh cho vệ sĩ ở bên cạnh. Kỳ thực tôi cũng muốn bỏ vào thùng rác nhưng chưa có thời gian.

“Anh ta tặng em bó hoa này à?” Giọng nói của Cảnh Mạc Vũ âm trầm đến đáng sợ.

“Không phải anh ấy tặng, sao thế?”

“Mùi hương của hoa bách hợp rất nồng, sẽ kích thích thần kinh của phụ nữ có thai dẫn đến đau đầu, buồn nôn. Nghiêm trọng hơn, còn có thể ảnh hưởng đến thai nhi, thậm chí sảy thai...”

Ba tôi lập tức thay đổi sắc mặt. Ông vội vàng giục vệ sĩ đứng ở cửa: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau vứt xa xa một chút!”

Nhớ đến bộ dạng xinh đẹp, thuần khiết của Hứa Tiểu Nặc, tôi bất giác lạnh toát sống lưng, nụ cười trên khóe miệng cũng trở nên lạnh lẽo. “Biết rõ em đang dưỡng thai mà còn tặng em hoa bách hợp, xem ra người tình bé nhỏ của anh hận em đến tận xương tủy.”

Cành hoa trong tay Cảnh Mạc Vũ bị bóp nát, chất lỏng màu nhũ trắng chảy xuống kẽ ngón tay anh.

“A Tài!” Ba tôi nổi cơn thịnh nộ. “Mau đi ném con bé đó xuống biển nuôi cá...”

“Ba!” Cảnh Mạc Vũ mở miệng ngăn cản, từ người anh tỏa ra khí lạnh của băng tuyết. “Chuyện của con, con sẽ tự xử lý”

“Đến bây giờ anh vẫn còn bảo vệ nó?” Ba tôi tức giận tới mức mặt mũi đỏ bừng. Ông nắm chặt bàn tay phải như có thể vung lên bất cứ lúc nào.

Tôi kéo bàn tay đang cuộn thành nắm đấm của ông. “Ba...”

Ba gạt tay tôi, nói với Cảnh Mạc Vũ: “Anh mau ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Bọn họ đi ra ngoài, khép chặt cửa phòng, cố ý không để tôi nghe thấy.

Thật ra, nếu ba tôi không có mặt ở đây, tôi cũng muốn hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Đến bây giờ anh vẫn còn bảo vệ cô ta?”

Cố tình bỏ hoa bách hợp vào bó cúc, Hứa Tiểu Nặc quả nhiên độc ác, nham hiểm. Đừng nói ba tôi, ngay cả tôi cũng hận đến mức muốn cô ta chết không chỗ chôn thân, vậy mà Cảnh Mạc Vũ còn bao che cho cô ta. Nghĩ

đến câu anh nói, anh không có tình cảm với cô ta, tôi bất giác nở nụ cười lạnh lùng. Cảm giác buốt giá đó dường như vào đến huyết mạch của tôi, lan tỏa khắp cơ thể, tôi điều chỉnh nhiệt độ trong phòng lên mười độ mà vẫn không thấy ấm hơn.

Nửa đêm không ngủ, tôi ngẩng nhìn người đàn ông đang lặng lẽ đứng bên cửa sổ trong bóng tối. Ánh trăng tàn trên bầu trời lạnh lẽo như bóng lưng anh. Tôi phát hiện, tôi không hiểu gì về Cảnh Mạc Vũ, hai mươi năm nay tôi chưa một lần hiểu anh.

Tôi nhớ đến câu Tề Lâm từng hỏi tôi mấy tháng trước: “Đây là cuộc sống mà em muốn sao?”

Vào thời khắc này, tôi đã tìm ra câu trả lời: không phải, mỗi đêm ngắm bóng lưng phiến muộn của anh, suốt ngày suy đoán tâm tư không tài nào nhìn thấu của anh, đây không phải cuộc sống tôi mong muốn. So với việc cố sống cố chết nắm giữ để rồi chỉ nhận được nỗi đau khổ, chi bằng tôi buông tay, để anh đi tới nơi thuộc về anh.

“Anh lại không ngủ được à?” Tôi mở miệng, phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Cảnh Mạc Vũ kinh ngạc quay người. “Em vẫn chưa ngủ sao?”

“Vâng, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Có chuyện gì để ngày mai nói đi, bây giờ rất khuya rồi!” Cảnh Mạc Vũ đi đến bên giường, giơ tay định ôm tôi. Tôi bất giác lùi về sau nhưng anh cố chấp leo lên giường, ôm tôi vào lòng.

Tôi nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn hai giờ sáng. Hôm nay đúng là hơi muộn. “Được thôi, ngày mai chúng ta nói chuyện tử tế.”

“Được.”

Ngày hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng Cảnh Mạc Vũ. Bên gối còn lưu lại hơi ấm của anh. Cô y tá vào phòng kiểm tra, thấy tôi thức giấc liền mỉm cười hỏi han: “Cô tỉnh rồi à? Anh Cảnh nói có việc phải ra ngoài một lát, anh ấy sẽ về ngay.”

“Anh ấy đi từ lúc nào vậy?”

“Vừa mới đi xong. À, đúng rồi, có người gửi cho cô một phong thư.” Cô y tá vừa nói vừa đưa cho tôi chiếc phong bì màu trắng, bên ngoài không đề tên, chỉ phảng phất một mùi thơm quen thuộc. Tôi hiếu kỳ mở ra xem, bên trong là thẻ mở phòng VIP in dòng chữ “Hội Hiên”.

Tôi hỏi cô y tá người nào gửi cho tôi. Cô ta nói là một người đàn ông trẻ tuổi. Tôi nghĩ lại thật kỹ, trong số những người đàn ông tôi quen không ai có thú vui này, bao gồm cả Cảnh Mạc Vũ. Tôi cúi đầu ngửi mùi thơm trên phong bì. Cuối cùng tôi cũng nhớ ra, mùi hương quen thuộc này là mùi nước hoa trên người Hứa Tiểu Nặc. Tuy chỉ gặp đôi lần nhưng tôi nhớ rõ mùi hương này.

Hứa Tiểu Nặc gửi cho tôi tấm thẻ làm gì? Lẽ nào cô ta tự biên tự diễn một màn kịch hay cho tôi xem? Hay là lần này có nhân vật nam chính diễn cùng cô ta?

Xem ra Hứa Tiểu Nặc cậy có sự che chở của Cảnh Mạc Vũ nên cho rằng không ai dám làm gì cô ta. Cô ta tưởng tôi chẳng thêm so đo với cô ta thì cô ta muốn làm gì cũng được. Hứa Tiểu Nặc đã tốn công sức bày ra kịch hay,

tôi cũng muốn thưởng thức, xem cô ta diễn thế nào? Tôi liền xuống giường thay quần áo, gọi cho chú Tài: “Chú Tài, đưa cháu tới một nơi...”

Nửa tiếng sau, chú Tài và mấy thuộc hạ đưa tôi đến cửa Hội Hiền. Mây mù giăng kín bầu trời, tòa nhà Hội Hiền với gam màu trầm càng trở nên u ám. Thang máy lộng lẫy dừng lại ở tầng hai mươi. Tôi đi ra khỏi thang máy, phát hiện hành lang dài không một bóng người, chỉ có tiếng gót giày của tôi nện cồm cộp xuống sàn nhà đến chói tai.

Tôi từng nghe Cảnh Mạc Vũ kể, tầng hai mươi đều là phòng nghỉ cao cấp của Hội Hiền, thích hợp để nghỉ ngơi, hưởng lạc. Nơi này hầu như không diễn ra các hoạt động thương mại, đa phần diễn ra những chuyện mờ ám. Để khách hàng có không gian riêng tư tuyệt đối, chỉ khi nào có điện thoại yêu cầu thì nhân viên phục vụ mới lên trên này.

Tôi đứng trước cửa phòng, nhẹ nhàng đưa tấm thẻ vào cánh cửa, cửa phòng lập tức mở ra. Một mùi hương kỳ lạ tỏa ra từ bên trong. Mùi hương này rất đặc biệt, nồng đậm và hư ảo, không chút chân thực. Chẳng hiểu lý do tại sao, tôi vừa ngửi đã thích mùi hương này.

Khi bước vào phòng, đập vào mắt tôi đầu tiên là chiếc áo vest được cắt may tinh tế vắt trên thành ghế. Nếu tôi nhớ không nhầm, tối qua Cảnh Mạc Vũ mặc chiếc áo này. Tôi cố định thần, đi vào phòng ngủ. Trên giường không một bóng người, rèm cửa sổ đóng kín, ánh sáng mờ ám bao phủ khắp căn phòng. Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy. Tôi chợt nhớ đến thói quen của Cảnh Mạc Vũ. Trước mỗi lần chúng tôi thân mật, anh đều đi tắm để tôi có thể tận hưởng mùi thơm ngọt ngào của riêng anh...

Mắt nhìn chăm chăm vào phòng tắm, hai chân tôi đã mềm nhũn, không còn chút sức lực. Tôi thừa nhận, tôi đã có giây phút yếu mềm, thậm chí tôi muốn bỏ đi, muốn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tin vào lời

nói dối do Cảnh Mạc Vũ dày công tạo ra để hưởng thụ cuộc hôn nhân mà tôi tự huyễn hoặc rằng rất ngọt ngào như trước kia.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể thuyết phục bản thân, lặng lẽ đi đến trước cửa phòng tắm. Lúc đặt tay lên cửa, tôi đã đoán bên trong đang xảy ra chuyện gì, nhưng khi cánh cửa mở toang, tôi vẫn chết sững bởi cảnh tượng kích thích trong đó. Phòng tắm màu trắng mờ ảo trong ánh sáng màu xanh lam. Cánh hoa đủ các màu sắc dập dềnh trên mặt nước.

Nghe tiếng mở cửa, Cảnh Mạc Vũ từ trong bồn tắm ngồi thẳng dậy, vẻ mặt đầy kinh ngạc. Áo sơ mi màu xám của anh ướt đẫm, dính chặt vào thân hình đàn ông đầy sức mạnh. Nước từ mái tóc ướt của anh chảy xuống. Hứa Tiểu Nặc ngâm mình trong nước, không mảnh vải che thân, hoảng loạn vịn vào vai Cảnh Mạc Vũ ngồi dậy. Cô ta run rẩy, giọt nước chảy trên gương mặt trắng bệch của cô ta.

Qua làn nước trong vắt có thể thấy Cảnh Mạc Vũ đang ngồi giang chân qua cơ thể mềm mại, trắng nõn của Hứa Tiểu Nặc.

Chứng kiến cảnh phản bội bản thủ, xấu xa này, tôi không rơi một giọt nước mắt, cũng không phẫn nộ. Tôi không còn chút cảm giác. Hóa ra khi con người bị thương đến cực điểm thì mọi cảm xúc sẽ tê liệt. Tôi nhắm mắt, thật sự chỉ muốn hét lên: “Tôi sẽ bảo luật sư gửi đơn xin ly hôn cho anh.”

Chắc chắn tôi sẽ nói câu này nhưng không phải bây giờ, bởi tôi biết Hứa Tiểu Nặc tốn công bày trò chỉ vì đợi câu nói đó của tôi. Tôi sẽ không để cô ta toại nguyện, ít nhất tôi sẽ không làm theo ý cô ta ngay trước mặt cô ta.

“Ngôn Ngôn! Không phải như em nghĩ đâu! Anh không...” Người ướt sũng, Cảnh Mạc Vũ xông ra khỏi bồn tắm, ôm chặt tôi từ phía sau. Vòng tay cứng như thép đã thể hiện rõ thái độ của anh. Tôi không vùng vẫy, giro

tay đóng cửa nhà tắm, che khuất tầm nhìn của những người đàn ông đang đứng bên ngoài. Sau đó, tôi quay lại, đặt ngón tay lên môi anh. “Anh không cần giải thích, em biết, dù đối diện với sự mê hoặc lớn thế nào, người anh yêu nhất luôn là em.”

Cảnh Mạc Vũ ngậy người khi bắt gặp nụ cười ngọt ngào của tôi. Ngón tay tôi trượt khỏi bờ môi anh. Trong lúc anh vẫn chưa định thần, tôi cắn mạnh môi dưới của anh. Máu tanh xộc vào miệng tôi. Cảnh Mạc Vũ dò người trong giây lát, sau đó anh một tay ôm chặt eo tôi, một tay giữ gáy tôi, hôn tôi đầy mạnh mẽ. Nhưng trong trái tim tôi là nỗi đau khôn cùng...

Trong nụ hôn cuồng nhiệt, đầu lưỡi Cảnh Mạc Vũ tách hai hàm răng đang nghiền chặt của tôi, tiến sâu vào khoang miệng tôi, khéo léo đưa đẩy, cuốn lấy đầu lưỡi của tôi...

Như chốn không người...

Mùi hương kỳ lạ nồng nặc trong phòng khiến đầu óc tôi váng vất nhưng tôi biết rõ tôi đang làm gì. Tôi đang diễn kịch cho Hứa Tiểu Nặc thấy, thế nào mới gọi là màn kịch kịch tình, cảnh tượng như thế nào mới khiến khán giả suốt đời không quên...

Bàn tay tôi vuốt ve sống lưng Cảnh Mạc Vũ, dừng lại ở thắt lưng anh, lần ra đằng trước rồi quanh quẩn giữa hai đùi anh. Cảnh Mạc Vũ rất biết cách phối hợp, anh tận tình bột phát khao khát chân thực nhất của người đàn ông dưới bàn tay tôi, anh không hề che giấu dục vọng của một người đàn ông đối với một người đàn bà.

Tôi đang diễn tới cao trào, bờ môi Cảnh Mạc Vũ dừng lại sau tai tôi, đầu lưỡi mềm mại, ướt át quanh quẩn bên vành tai tôi, giọng nói khàn khàn

vang lên bên tai tôi: “Em biết không? Nếu em đến chậm ba phút, anh sẽ làm theo ý ba, dìm chết cô ta...”

Tôi ngược nhìn, Cảnh Mặc Vũ hơi khép mi mắt, nơi đáy mắt anh đã nhuộm màu dục vọng nên tôi không rõ câu nói của anh là thật hay giả. Có điều, tôi quá hiểu con người anh. Tôi giờ hai tay ôm cổ Cảnh Mặc Vũ, ghé sát tai anh, nói: “Anh biết không? Lý do này của anh rất tệ... Anh là tín đồ Cơ Đốc giáo, hận người còn có tội, giết người phải xuống địa ngục đấy!”

“Anh...”

Tôi chặn miệng anh, tiếp tục nói nhỏ bên tai anh quyết định của tôi: “Chúng ta dừng lại ở đây thôi! Ngày mai, tôi sẽ bảo luật sư gửi đơn xin ly hôn đến cho anh”.

Người Cảnh Mặc Vũ cứng đờ, ngọn lửa dục vọng nơi đáy mắt anh hoàn toàn biến mất. “Em vừa nói gì?”

Con người đến lúc nản lòng, bất cứ lời nói nào cũng trở nên thừa thãi. Tôi kéo cánh tay cứng ngắc của Cảnh Mặc Vũ đang đặt trên eo tôi, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, tôi tình cờ nhìn thấy Hứa Tiểu Nặc vẫn đang ở trong bồn tắm, không biết phải làm sao. Tôi chợt nhớ ra tôi vẫn chưa trả lại cô ta món quà lớn mà cô ta tặng tôi.

Tôi chậm rãi đi đến bên bồn tắm. Hứa Tiểu Nặc kinh hãi lùi ra sau, sắc mặt càng trắng bệch. Tôi mỉm cười, rút tấm thẻ mở cửa phòng cô ta gửi cho tôi, đặt trên bệ bồn tắm. “Hứa tiểu thư, cảm ơn cô đã tặng tôi món quà này để tôi được chứng kiến màn kịch hay...”

Tôi cúi thấp người, vớt cánh hoa hồng đã bị nhuộm đầy hương liệu trong bồn nước. Giọt nước từ cánh hoa chảy xuống làm mặt nước xao động, mùi

thơm nồng nặc lan tỏa. Thảo nào người đàn ông có sức kiềm chế tốt như Cảnh Mạc Vũ cũng bị Hứa Tiểu Nặc mê hoặc. Hóa ra cô ta dùng thủ đoạn bỉ ổi này. Tuy nhiên, cảnh vừa rồi cũng khiến tôi không thể tha thứ.

“Cô sắp đặt mọi thứ không tồi, chắc tốn nhiều công sức đấy nhỉ?” Tôi thả cánh hoa xuống nước, phủi hai tay. “Tuy tôi không hiểu thế nào là nghệ thuật nhưng tôi nghĩ màn kích tình của cô vẫn còn rất kém. Phải diễn thế nào để khán giả cảm thấy đã, cô nói có đúng không?”

Mặt nước màu xanh lam phản chiếu lên gương mặt mềm mại, đẹp đẽ. Đến vẻ bi thương và phần nộ đan xen cũng không thể che giấu sự mỹ lệ của cô ta.

“Đáng tiếc gần đây tôi không được khỏe, không thể cùng cô nghiên cứu, thảo luận vấn đề này. Đợi sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ cho Hứa tiểu thư chứng kiến thế nào là kích tình tiêu hồn thật sự. Không cần dùng hương liệu cũng có thể khiến người đàn ông luôn có tư tưởng không xâm phạm em gái muốn ngừng cũng không ngừng được...”

Bắt gặp đôi môi tím tái của Hứa Tiểu Nặc đang run rẩy, ngọn lửa cháy trong lồng ngực tôi mới nguôi đi đôi chút. Tôi đứng thẳng người, chậm rãi đi ra ngoài.

Cảnh Mạc Vũ dõi theo tôi, ánh mắt sáng lấp lánh. “Em định bao giờ cho anh chứng kiến đây?”

Tôi ngoảnh đầu, tặng anh một nụ cười lạnh lẽo. “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cho anh làm khán giả một lần.”

Cảnh Mạc Vũ túm tay tôi, ngón tay siết chặt cổ tay tôi đau điếng. “Ngôn Ngôn...”

“Bỏ tay ra!” Biết không thể địch lại sức anh, tôi chẳng thèm giãy giụa. “Cảnh Mạc Vũ, anh mau buông tay. Nơi này là Hội Hiên, ở đây toàn người có máu mặt của thành phố A, dù anh không giữ chút thể diện cho tôi thì cũng nên giữ thể diện cho Cảnh gia.”

Cảnh Mạc Vũ buông tay, tôi lập tức chạy ra khỏi phòng mà không quay đầu lại.

Trước khi cửa thang máy khép lại, tôi thấy Cảnh Mạc Vũ đuổi theo nhưng bị chú Tài ngăn lại...

Thang máy di chuyển xuống dưới, tôi không thể kìm nén cảm giác chóng mặt và buồn nôn dữ dội. Tôi chống tay vào cánh cửa thang máy trơn bóng như gương, cố gắng chịu đựng từng cơn nôn khan khiến lục phủ ngũ tạng của tôi đảo lộn.

Tôi phát hiện, cảm giác thương tâm cũng giống bệnh tim, dù che giấu giỏi cỡ nào cũng không thể xóa tan nỗi đau khổ. Ở một góc không ai nhìn thấy hoặc vào một thời điểm không kịp đề phòng, nó sẽ đột nhiên phát tác. Nỗi đau chẳng thể chạm tới đó không biết bắt đầu từ lúc nào... và bao giờ mới kết thúc...

Chương 23: Sẩy thai

Tôi gặp lại Cảnh Mạc Vũ ở phòng siêu âm của bệnh viện. Lúc đó, tôi vén áo lên tận ngực, nằm trên chiếc giường lạnh buốt, mở to mắt nhìn màn hình

trước mặt. Phôi thai mấy ngày trước vẫn còn đập yếu ớt trong bụng tôi giờ đã im lặng.

Thế giới của tôi dường như cũng im bật vào thời khắc đó.

Bất chấp sự ngăn cản của bác sĩ, Cảnh Mạc Vũ xông vào phòng siêu âm. Anh đã thay bộ quần áo khác, bộ com lê mới tinh không còn chút dấu vết ô uế, cứ như cảnh tượng sáng nay chưa từng xảy ra. Nhưng điều đó cũng không thay đổi được sự thật, tinh thần của tôi bị kích thích quá độ và việc hít phải hương liệu quá mạnh khiến tim thai ngừng đập.

Ngón tay lạnh giá lau những giọt nước mắt trên mặt tôi. Tôi ngoảnh đầu sang một bên, không muốn nhìn thấy anh. “Anh ra ngoài đi, tôi không muốn gặp anh.”

Cảnh Mạc Vũ ngồi xôm bên cạnh giường, hai tay nắm chặt tay tôi, đưa lên môi. Dù không nhìn thấy vẻ mặt Cảnh Mạc Vũ nhưng tôi vẫn cảm nhận được hơi thở gấp gáp mà nặng nề của anh. Bây giờ, dù giải thích, đau khổ, hối hận hay tự trách móc cũng còn ý nghĩa gì? Con của tôi đã bị bác sĩ tuyên cáo tử vong.

Ba ngày sau đó, tôi chỉ nằm trên giường bệnh, không nói lời nào. Cảnh Mạc Vũ cầm tay tôi, nói rất nhiều điều, nhiều hơn mấy tháng chúng tôi kết hôn cộng lại. Trên bàn đặt đơn xin ly hôn do luật sư soạn thảo và cây bút bị Cảnh Mạc Vũ bẻ gãy.

Anh nắm chặt tay tôi, nói với tôi nhiều chuyện. Anh nói, anh chưa từng nghĩ sẽ bảo vệ Hứa Tiểu Nặc, anh cũng không hề có tình cảm với cô ta.

Anh nói, ba luôn chê anh quá mềm lòng, khó có thể làm chuyện đại sự nhưng anh thật sự không muốn đi theo con đường của ba, “nhiệm đen” rất

đễ, “tẩy trắng” mới khó...Những năm gần đây, giới lãnh đạo đổi hết người này đến người khác, anh phải lôi kéo hết người này đến người khác, chỉ cần xảy ra sơ suất, Cảnh Thiên sẽ trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh giành quyền lực giữa các phe phái hoặc là bàn đạp để bọn họ tiến thân.

Anh nói, hôm Hứa Tiểu Nặc đem hoa bách hợp đến chỗ tôi, ba tôi vô cùng phần nộ nhưng anh còn tức giận hơn. Ba bảo hãy chứng minh anh không có tình cảm với Hứa Tiểu Nặc, bắt anh đích thân giải quyết cô ta. Anh lập tức nhận lời mà không hề nghĩ ngợi.

Anh nói, đây là lần đầu tiên anh giết người, giết một người phụ nữ mềm yếu, không có khả năng chống trả cũng không chút phòng bị. Hành động này khó khăn hơn anh tưởng. Khi cơ thể đó bị anh chìm xuống nước, Hứa Tiểu Nặc phản kháng ngày càng yếu ớt, còn trong đầu anh chỉ nghĩ đến tôi và con của chúng tôi. Nếu không phải tôi đột nhiên xông vào, có lẽ tất cả đã kết thúc. Anh cũng đã thu xếp ổn thỏa hậu sự, tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy Hứa Tiểu Nặc, không bao giờ phải nghe bất cứ điều gì liên quan đến cô ta, anh cũng sẽ không nhạt xác cô ta...

Thời gian chỉ sai lệch vài phút hoặc mười mấy giây.

Anh nói, Hứa Tiểu Nặc không thể tính toán chuẩn xác như vậy. Đây là ý trời, lẽ trời công bằng, cuối cùng anh phải trả giá cho sai lầm của mình...

Tôi mệt mỏi nhắm mắt nhưng trong đầu vẫn không thể xóa đi hình ảnh hai người ôm nhau ở đám cưới của tôi, sợi dây chuyền mặt chữ thập đeo trên chiếc cổ trắng nõn của Hứa Tiểu Nặc, những tấm ảnh chụp chung đẹp đẽ, cuối cùng là màn kích thích trong bồn tắm ở phòng VIP của Hội Hiên...Tại sao lần nào cũng để tôi nhìn thấy rồi anh mới cất lực giải thích? Tại sao anh không thể khiến những chuyện này ngay từ đầu đã không xảy ra?

Tại sao những lời giải thích của anh có vẻ khiên cưỡng giống như đang viện cớ?

Hoặc giả, anh viện những cái cớ này vì tận sâu trong tâm hồn anh không nỡ từ bỏ cô ta. Đây chỉ là hành động lừa mình dối người mà thôi.

Sau đó, ba cũng đến khuyên nhủ tôi giúp Cảnh Mạc Vũ. Ba nói, đúng là ông bảo anh đích thân ra tay. Trước khi động thủ, Cảnh Mạc Vũ cũng đã báo với ba tôi. Ông khuyên tôi đừng vì sự hiểu nhầm mà làm ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng.

Tôi lắc đầu: “Ba, không còn quan trọng nữa rồi. Bây giờ con lại cảm thấy cô ta rất đáng thương, yêu điên cuồng một người đàn ông không đáng để cô ta yêu...”

Ba khuyên tôi nên suy nghĩ kỹ càng. Tôi lắc đầu, đặt đơn xin ly hôn trên bàn ba ngày nay, điều khoản phân chia tài sản trong đơn ly hôn được viết theo yêu cầu của tôi. Tất cả tài sản của Cảnh gia bao gồm cổ phần của Cảnh Thiên được chia làm đôi. Đây là phần Cảnh Mạc Vũ đáng được hưởng.

“Ba hãy giao cái này cho anh ấy.” Tôi nhét tờ đơn xin ly hôn vào tay ba. “Giúp con chuyển lời đến Cảnh Mạc Vũ, anh ấy không ký cũng không sao. Con đã ủy thác cho luật sư, mười ngày sau sẽ ra tòa.”

“Ngôn Ngôn, ba biết con của con không còn, con nhất thời bị đả kích nhưng chuyện ly hôn không thể nóng vội. Ba biết Mạc Vũ có tình cảm với con. Ba ngày nay nó không hề chợp mắt, luôn ở bên cạnh con...”

Tôi lại lắc đầu: “Ba, con đã quyết rồi, con sẽ không thay đổi ý định. Con rất mệt mỏi, không muốn gặp anh ấy nữa. Con sẽ tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ dưỡng.”

“Ngôn Ngôn!”

“Có phải ba muốn nhìn thấy con chết trên giường bệnh này không?”

“...Được. Ba sẽ tìm một viện điều dưỡng cho con.”

“Không cần đâu ạ! Con đã nhờ bạn liên lạc giúp. Chiều nay, ba hãy nghĩ cách để anh ấy đi chỗ khác, nếu không anh ấy sẽ không cho con đi.”

“Sao con phải làm vậy?”

“Ba, con thật sự kiệt sức rồi.”

Ba tôi thở dài. “Cho con thời gian để bình tĩnh lại cũng tốt!”

Buổi chiều hôm đó, không khí lạnh bất ngờ tràn về, thành phố A chìm trong giá lạnh của ngày cuối thu. Lá trên cây bị gió thổi rụng xuống, chỉ còn lại một con đường toàn cành lá xác xơ. Tôi nằm trên chiếc xe cấp cứu do Văn Triết Lỗi sắp xếp, chút sức lực cuối cùng sau ba ngày gắng gượng cũng cạn kiệt, tôi không còn cả sức để thở.

Chai nước truyền lắc lư, điện thoại di động không ngừng đổ chuông, là tiếng hát mà trước đây tôi luôn mong chờ nhất...*Yêu anh là một sai lầm... Em đã trả giá rất nhiều vì anh, khiến em đau đến mức không thể nói thành lời...*

Sau khi giúp tôi tắt điện thoại lần thứ n, Văn Triết Lỗi quay sang hỏi: “Cô không nghe thật sao?”

“Giúp tôi ném chiếc điện thoại đó đi, cảm ơn anh.”

“Cô quyết định buông tay thật à? Cô sẽ không hối hận đấy chứ?”

“Ừm.”

Chiếc di động bị ném ra ngoài cửa sổ, tiếng nhạc hoàn toàn biến mất. Tôi nhắm mắt, gượng cười: “Anh đã từng yêu ai bao giờ chưa?”

Văn Triết Lỗi không trả lời.

“Tôi yêu anh ấy từ năm mười lăm tuổi. Lúc đó, tôi tưởng tình yêu của tôi dành cho anh ấy giống trái tim, cả đời này không bao giờ ngừng đập. Hóa ra, trái tim cũng có lúc ngừng đập, tình yêu cũng có lúc cạn kiệt...”

Một tấm khăn giấy mềm mại chạm vào khóe mắt tôi, lau đi giọt lệ ở đó. Giọng Văn Triết Lỗi dịu dàng như một người trong ký ức: “Có tôi ở đây, tôi sẽ không để tim cô ngừng đập.”

Khi tôi tới thành phố T, thời tiết mỗi lúc một lạnh hơn. Tôi nằm trên giường bệnh, ngày ngày một mình ngắm mặt trời mọc rồi lặn, trăng sáng lại tàn...Bầu trời dường như luôn u ám, lá cây rụng hết chỉ còn trơ cành cũng một màu ảm đạm. Thỉnh thoảng có chiếc ô tô từ ngoài đường chạy qua, cuốn theo bụi đất cũng ảm đạm.

Tại sao tôi không nhìn thấy bầu trời trong xanh, không nhìn thấy phong cảnh rực rỡ sắc màu như trong ký ức?

Quay trở lại nhìn căn phòng, tôi tiện tay cầm cây bút viết linh tinh lên giấy. Khi viết đầy một mặt giấy, tôi mới chợt phát hiện, cả tờ giấy chỉ có một chữ “hôn^[1]”. Trước đây tôi không hiểu, tại sao chữ “hôn” lại được ghép

từ chữ “nữ^[2]” và chữ “hôn^[3]”. Bây giờ tôi đã hiểu, phụ nữ bị mê muội đầu óc nên mới kết hôn với đàn ông...

[1] Chữ “hôn”: trong từ kết hôn.

[2] Chữ “nữ”: có nghĩa là con gái, nữ giới.

[3] Chữ “hôn”: có nghĩa là hồ đồ, mê muội.

Con chữ trước mắt dần trở nên mơ hồ. Qua trang giấy này, tôi phảng phất nhìn thấy bầu trời biến thành màu xanh biếc, mặt đất mọc đầy cây cỏ. Tôi phảng phất nhìn thấy một cậu thiếu niên trong sáng đứng trên bãi cỏ trước ngôi biệt thự, tay cậu cầm quyển sách Ngữ văn, nói rõ ràng: “Hôn, hôn trong từ kết hôn...”

Một bé gái non nớt ngồi trên bãi cỏ. Cô bé cắn đầu bút, trầm tư suy nghĩ điều gì đó, trên đầu gối để một quyển vở. Cậu thiếu niên cầm quyển Ngữ văn, sáp lại gần. “Em vẫn chưa nghĩ ra à? Chỉ e là hôm nay em không được ăn cánh gà rán của nhà ông lão tóc bạc rồi.”

Nói xong, bắt gặp khuôn mặt đỏ bừng vì sốt ruột của cô bé, khóe miệng cậu không che giấu ý cười.

Đôi mắt linh lợi của bé gái dừng lại ở quyển sách Ngữ văn trong tay cậu, kết quả, cô bị cậu che mắt: “Không được nhìn trộm.”

“Em xem một tí thôi.” Cô bé kéo tay cậu thiếu niên, lắc lắc. “Anh, em xin anh đấy. Em biết anh đối xử với em tốt nhất mà.”

Cậu thiếu niên giấu quyển sách ra sau lưng, không cho bé gái xem.

“Anh, tối nay em gãi ngứa cho anh được không? Chẳng phải anh thích em gãi ngứa cho anh nhất sao?”

Dưới ánh nắng ấm áp, cậu thiếu niên chăm chú nhìn bộ dạng vừa nũng nịu vừa khấn cầu của cô bé, cười vui vẻ. Nhưng khi bé gái ngẩng đầu, cậu nhanh chóng nghiêm mặt: “Không được!”

Cô bé sốt ruột lấy tay che mặt, cũng che đôi mắt gian xảo, cất giọng bi thương: “Anh không đối xử tốt với em, nhất định là anh không thích em! Em đau lòng chết đi được! Em buồn chết đi được ấy!”

Cậu thiếu niên vội vàng ngồi xổm xuống, ôm cô bé vào lòng, dỗ dành: “Ý anh là buổi tối không được, lưng anh bây giờ hơi ngứa.”

“Để em gãi giúp anh, gãi xong, anh cho em xem nhé!”

“Được!”

Bàn tay nhỏ của bé gái thò vào trong áo cậu thiếu niên, dừng lại ở sống lưng. Ngón tay như móng vuốt mèo con nhẹ nhàng di chuyển trên làn da trơn láng của cậu. Cậu nhắm mắt, lặng lẽ hưởng thụ. Cậu vốn không cảm thấy ngứa nhưng bị cô bé gãi một hồi, cơn tê tê, buồn buồn thấm vào tận đáy lòng cậu, cậu thực sự không muốn cô bé dừng lại.

“Đã đỡ chưa?” Cô bé gãi một lúc lâu, bắt đầu mất kiên nhẫn.

Cậu thiếu niên quay người ngồi xuống bên cạnh bé gái, nắm bàn tay cầm bút của cô, viết từng nét của chữ “hôn” lên tờ giấy trắng. Lòng bàn tay cậu rất ấm áp, hơi thở trong lành thổi vào mặt cô. “Chữ “hôn” gồm có chữ “nữ”, bên cạnh là chữ “hôn” của hồ đồ, mê muội.”

Cô nghiêng mặt nhìn cậu thiếu niên, gương mặt cậu dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh như ngọc. Bàn tay bé nhỏ của cô chuyển động theo tiết tấu của cậu.

Tờ giấy trắng viết đầy chữ “hôn”, cậu thiếu niên quay sang hỏi bé gái: “Bây giờ em đã nhớ chưa?”

Bé gái nhoen miệng cười, gật đầu. Cô sẽ không bao giờ quên chữ này.

“Anh, cô giáo nói, “hôn” chính là một người đàn ông và một người phụ nữ cùng nhau hợp thành một gia đình, sống bên nhau trọn đời...” Bé gái nhìn cậu thiếu niên bằng ánh mắt chờ đợi. “Khi nào lớn lên, em sẽ cùng anh tạo thành một gia đình. Chúng ta sẽ sống bên nhau mãi mãi.”

Cậu thiếu niên mỉm cười, véo má bé gái. “Em gái ngọc, chúng ta là anh em, không thể kết hôn.”

“Tại sao? Ba nói anh không phải anh trai ruột của em.”

Nghe câu này, vẻ mặt cậu thiếu niên trở nên u ám, cậu nói với vẻ né tránh: “Vì pháp luật không cho phép.”

“Ồ!” Bé gái hơi thất vọng, sau đó lại hỏi: “Anh, sau này anh sẽ kết hôn với người con gái như thế nào?”

Vấn đề này hơi sâu xa, cậu thiếu niên suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi trả lời: “Như mây che bóng nguyệt, như gió bay làn tuyết.”

Bé gái không hiểu cậu thiếu niên nói gì. Sau khi nghe, cô viết lên giấy phiên âm câu cậu thiếu niên vừa nói.

Sau này có cơ hội đọc *Lạc thần phú* cô mới ngộ ra, người con gái anh yêu phải là “phiên nhược kinh hồng^[4]” trong bài Lạc thần phú đó.

[4] Phiên nhược kinh hồng: ý nói dáng vẻ của người con gái rất nhẹ nhàng, thanh thoát.

Đến ngày cô kết hôn với anh như ý nguyện, một hình bóng “phiên nhược kinh hồng” vụt qua tầm mắt, cô lại một lần nữa tỉnh ngộ, đời người đúng là có những bước ngoặt như trong phim ảnh...

“Cô đang nghĩ gì mà thờ người ra thế?” Giọng nói của Văn Triết Lỗi rất nhẹ, tựa như sợ kinh động đến tôi.

Tôi vội vàng nhét tờ giấy xuống dưới gối. “Không có gì, anh đã giúp tôi mua điện thoại mới chưa?”

“Rồi. Tôi cũng đã tìm ra số điện thoại của luật sư Trình mà cô nói, lưu trong máy rồi.” Văn Triết Lỗi đưa chiếc điện thoại mới cho tôi, kiểu dáng giống hệt chiếc điện thoại cũ của tôi.

Tôi mở danh bạ điện thoại, bên trong chỉ có hai cái tên, một là luật sư Trình Á Hân, hai là Văn Triết Lỗi. Tôi lập tức gọi điện cho luật sư Trình.

“Luật sư Trình, tôi là Cảnh An Ngôn, vụ kiện của tôi tiến triển đến đâu rồi?”

Nghe thấy tên tôi, luật sư Trình nói ngay: “Cảnh phu nhân, tôi gọi cho cô không biết bao nhiêu cuộc điện thoại mà không được. Cảnh tiên sinh đang tìm cô khắp nơi, cậu ấy bảo tôi nhắn với cô...”

Nhận ra sự ngập ngừng của chị, tôi nói: “Không sao đâu, chị cứ nói đi!”

“Cậu ấy bảo, dù cậu ấy để cô làm quả phụ cũng không để cô làm một người bị chồng bỏ rơi.”

Điện tâm đồ phản ánh nhịp tim của tôi đang đập dữ dội, vẻ mặt của Văn Triết Lỗi trở nên u ám.

“Cảnh phu nhân, thực ra Cảnh tiên sinh rất yêu cô. Giữa hai người chắc có hiểu lầm gì đó. Tài liệu cô gửi, tôi đã xem xét kỹ lưỡng, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Cảnh tiên sinh ngoại tình. Tôi nghĩ, cô nên quay về nói chuyện tử tế với cậu ấy, nghe cậu ấy giải thích. Một cuộc hôn nhân cần sự hiểu biết và thông cảm giữa hai bên thì mới có thể duy trì...”

“Tôi đã cho anh ấy rất nhiều cơ hội.” Câu tiếp theo, tôi không biết đang nói với luật sư hay nói với chính mình. “Hôm đám cưới, tôi nhìn thấy anh ấy ôm người đàn bà khác, tôi đã cho anh ấy cơ hội. Đêm tân hôn, tôi cầu xin anh ấy ở lại mà anh ấy không chịu, tôi cũng cho anh ấy cơ hội. Buổi tối ngày thứ hai sau đám cưới, anh ấy đến biệt thự của người đàn bà đó, tờ mờ sáng mới quay về, tôi vẫn cho anh ấy cơ hội...Tôi bị ngã trong cơn mưa suýt chết, còn anh ấy ở bên cạnh người đàn bà đó, nhưng tôi vẫn quyết định cho anh ấy cơ hội. Lúc tôi nằm viện dưỡng thai, anh ấy tới câu lạc bộ cao cấp hẹn hò với người đàn bà đó...Luật sư Trình, nếu đổi lại là chồng chị, liệu chị có thể cho anh ấy cơ hội không?”

Đầu máy bên kia im lặng. Văn Triết Lỗi đưa tôi tờ khăn giấy. Tôi nhận lấy, lau sạch nước mắt đang chảy xuống gò má, nói tiếp: “Anh ấy không ký tên cũng chẳng sao, tôi sẽ kiện ra tòa. Còn về chứng cứ trực tiếp, tôi có ba người có thể làm chứng anh ấy tãm uýn ương với người đàn bà khác tại phòng nghỉ của câu lạc bộ tư nhân Hội Hiên. Trong phòng còn có chai hương liệu kích thích, khiến con tôi...”

Tôi hít vài hơi thật sâu mới nói tiếp: “Điều này bác sĩ của tôi có thể làm chứng, như vậy còn không đủ chứng minh anh ấy ngoại tình sao?”

Luật sư Trình trả lời: “Nếu cô đã quyết định ly hôn, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cô thu thập chứng cứ. Chỉ có điều, với thực lực kinh tế của Cảnh thiên sinh, vụ tố tụng này không dễ dàng, cô hiểu ý tôi chứ?”

“Tôi hiểu, chị yên tâm đi, tôi sẽ nghĩ cách.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi lại gọi cho ba. Vừa nghe thấy giọng tôi, ông lập tức lên tiếng oán trách: “Ngôn Ngôn, rốt cuộc con đi đâu vậy, điện thoại cũng không gọi được. Mạc Vũ đi tìm con khắp nơi.”

“Bây giờ anh ấy có ở bên cạnh ba không?”

“Không. Nó đang mò từng bệnh viện để tìm con, không biết đã đến thành phố nào rồi. Rốt cuộc con đang ở đâu, mau nói cho ba biết, ba sẽ lập tức đi đón con.”

Cặp lông mày của Văn Triết Lỗi nhíu chặt, không cần nhìn tôi cũng biết nhịp tim của tôi tệ đến mức nào. Tôi cố điều chỉnh tâm trạng rồi lên tiếng: “Ba, lần này ba nhất định phải giúp con. Nếu ba không giúp, có lẽ suốt đời này ba không được gặp lại con nữa.”

“Được! Được! Con đừng dọa ba, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, ba cũng sẽ giúp con!”

“Con muốn ba lập tức mở cuộc họp hội đồng quản trị với tư cách chủ tịch, rút hết mọi chức vụ của Cảnh Mạc Vũ ở Cảnh Thiên, giao cho con tạm thời quản lý Cảnh Thiên. Ba hãy đóng băng mọi tài sản đứng tên anh ấy, một đồng cũng không cho anh ấy sử dụng. Anh ấy có mấy tấm thẻ ngân

hàng để trong ngăn kéo tủ đầu giường con, ba hãy cất hết đi, đừng để Cảnh Mạc Vũ tìm thấy. Còn nữa, người của ba không được phép làm việc cho anh ấy... Cuối cùng, ba hãy gửi vào thẻ của con một triệu để con nộp viện phí.”

Tôi nói xong, một lúc lâu sau ba tôi mới bừng tỉnh. “Con vẫn còn giận Mạc Vũ đúng không? Được, nếu làm vậy có thể khiến con hả giận, ba sẽ giúp con trút giận. Nhưng con nhất định phải về nhà ngay, con có biết ba lo lắng cho con lắm không?”

“Ba phải làm theo lời con nói, con mới về nhà.”

Ba vẫn cho rằng tôi giờ thói bướng bỉnh chứ không nhẫn tâm với Cảnh Mạc Vũ, vì vậy ông cũng chiều ý tôi. “Được, bây giờ ba sẽ làm ngay.”

Hai ngày sau, tôi đọc được tin tức trên báo chí của thành phố A.

Ba tôi đã triệu tập hội đồng quản trị, bãi bỏ mọi chức vụ của Cảnh Mạc Vũ ở Cảnh Thiên. Bài báo cho biết, Cảnh Mạc Vũ từ đầu đến cuối không lộ diện, không bày tỏ bất cứ thái độ gì về quyết định của ba tôi.

Thật ra tôi biết, với năng lực của Cảnh Mạc Vũ, tôi không dễ dàng đuổi anh ra khỏi Cảnh Thiên. Anh nhất định không rảnh để chú ý đến sự thay đổi này, hoặc giả anh cũng cho rằng, làm vậy sẽ khiến tôi hả giận giống như ba.

Bất kể vì nguyên nhân nào cũng không còn quan trọng, quan trọng là vụ tố tụng ly hôn sẽ đi theo chiều hướng có lợi cho tôi.

Sau khi được nhận tiền, tôi gửi cho luật sư Trình năm mươi vạn qua ngân hàng trên mạng. Ba ngày sau, tôi nhận được hồi âm của luật sư Trình. Chị nói chị đã thu thập không ít chứng cứ có lợi giúp tôi giành thắng lợi trong

vụ tố tụng này. Cuối cùng, chị bỏ sung một câu: “Tôi vừa gặp Cảnh tiên sinh. Cậu ấy nhờ tôi chuyển lời tới em, em muốn làm thế nào cậu ấy cũng chấp nhận. Cậu ấy chỉ hy vọng em sớm quay về nhà.”

Từng giọt nước mắt rơi xuống, ướt đẫm tờ giấy viết đầy chữ “hôn” trên đầu gối tôi.

Văn Triết Lỗi tới kiểm tra phòng lần thứ ba trong ngày. Anh ta giúp tôi thu tờ giấy bị ướt, gấp lại rồi để sang một bên.

“Cô kiên quyết ly hôn với chồng cô chỉ vì cô nhìn thấy anh ta ở cùng người phụ nữ khác sao?” Văn Triết Lỗi hỏi: “Nếu là lý do đó, tại sao cô không ly hôn ngay sau ngày cưới? Biết anh ta đến biệt thự của người phụ nữ khác, tại sao cô không quyết định ly hôn?”

“Con tôi không còn nữa...”

“Tôi đã sớm nói cho cô biết không giữ được đứa bé.”

Tôi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, lặp lại: “Con tôi không còn nữa...”

Văn Triết Lỗi thở dài. “Bệnh tình của cô về cơ bản đã ổn định. Tôi có hỏi qua bác sĩ khoa Phụ sản, ông ấy nói tim thai đã ngừng đập, kiến nghị cô nên nhanh chóng dùng thuốc phá thai.”

Tôi đặt tay lên bụng, tuy biết rõ không giữ nổi con nhưng tôi vẫn hy vọng nó tồn tại trong cơ thể tôi lâu hơn một chút, như niềm an ủi cuối cùng.

“Nếu thời gian thai chết lưu trong bụng quá bốn tuần, người phụ nữ mang thai có khả năng xuất hiện chứng bệnh chức năng máu đông bị tổn thương. Cô hãy suy nghĩ kỹ đi!”

Ngày hôm sau, tôi đến khoa Phụ sản tiến hành bỏ cái thai trong bụng. Cả quá trình đó rất đau, đau đến mức tôi quên mất cảm giác đau đớn. Tôi chỉ cảm thấy xương và thịt như bị róc từng miếng, máu lênh láng. Tôi khóc nức nở, tôi chưa bao giờ khóc nhiều như vậy. Tôi rất nhớ anh, cả cuộc đời tôi chưa từng nhớ anh như vậy...

Nỗi đau đớn vô bờ bến lan tỏa, như không bao giờ dừng lại. Tôi cuộn người trên giường bệnh, cắn môi đến mức bật máu, mồ hôi và nước mắt làm ướt mái tóc dài của tôi. Thân dưới dần nhuộm một màu đỏ nhức mắt.

[©ST-ENT](#)

Tôi dần lịm đi...

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy có người ôm tôi. Tôi biết đó không phải mùi hương của Cảnh Mạc Vũ nhưng vẫn nhắm mắt ôm chặt anh, nói với anh: “Anh, anh mau đi đi, anh hãy đi tìm ba mẹ ruột của anh rồi cưới người phụ nữ anh yêu...Em sẽ kiên cường, em sẽ chăm sóc ba, sẽ quản lý tốt Cảnh Thiên. Em sẽ sống hạnh phúc...Anh, anh đừng bao giờ quay trở lại nơi này nữa...”

Trong lúc máu chảy ồ ạt, tôi cảm thấy cơ thể ngày càng lạnh toát, tôi ôm anh chặt hơn. Tôi rất muốn nghe câu đó, vì thế mở miệng hỏi: “Anh có từng yêu em không? Anh có thể dùng ba từ để trả lời em không? Em rất muốn nghe...”

“Anh yêu em!”

Nước mắt tôi giàn giụa. Có câu nói này, tôi không còn gì nuối tiếc...

Mặc dù tôi lơ mờ nhận ra người nói câu này không phải là anh...

Sau đó, tôi cảm thấy lồng ngực thắt lại, xung quanh không còn không khí khiến tôi không thể thở. Tôi mơ màng nghe thấy có người gọi tên tôi, ai đó ấn mạnh lên ngực tôi theo một tiết tấu nhất định.

Dường như tôi đang quay về căn hộ chung cư, tổ ấm của tôi và Cảnh Mạc Vũ. Anh bá đạo bắt tôi ra khỏi phòng bếp, ấn tôi ngồi xuống sofa. Sau đó anh tự mình xuống bếp, sau một hồi lộn xộn anh cũng bê ra mấy món ăn không nuốt trôi, nhưng anh kiên quyết cho rằng tay nghề nấu nướng của anh giỏi hơn tôi vì anh không cắt vào tay.

Tôi đột nhiên nghe thấy tiếng anh nói: “So với tình cảm hai mươi năm của chúng ta, một chữ “yêu” là quá nhẹ!”

“Ngoài em ra, tất cả những thứ khác đối với anh đều không quan trọng. Dù một ngày nào đó anh trắng tay, chỉ cần có em ở bên anh là đủ.”

“Dù bây giờ nằm trong mồ chờ chết, hoặc sau này chết không có chỗ chôn đều chẳng là gì cả, chỉ cần cô ấy vui là được.”

...

Hóa ra đây chính là cái chết... Hóa ra trái tim cũng có thể ngừng đập...

Chương 24: Ly hôn

Trong trận tuyết đầu mùa ở thành phố A, tôi gặp lại Cảnh Mạc Vũ sau bao ngày xa cách ở công tòa án. Anh gây rộc đi, các đường nét trên gương mặt càng trở nên góc cạnh nhưng vẻ tao nhã và kiêu ngạo vẫn không hề giảm bớt.

“Anh đến rồi à?” Tôi cất giọng lãnh đạm.

Cảnh Mạc Vũ chẳng nói chẳng rằng, đưa tay kéo tôi vào lòng. Hơi thở gấp gáp của anh phả vào gáy tôi. “Ngôn Ngôn, anh xin lỗi...Đều là lỗi của anh.”

Anh siết vòng tay khiến cơ thể vẫn chưa bình phục của tôi đau đớn, nhưng tôi cắn răng chịu đựng. Luật sư Trình đứng sau lưng, im lặng nhìn chúng tôi.

Từng bông hoa tuyết đầu mùa rơi xuống đất, tan vào bùn đất. Tôi thần thờ để Cảnh Mạc Vũ ôm, thần thờ tựa đầu vào vai anh. Trước mắt, ngoài một màu trắng mờ mịt, tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

“Không phải lỗi của anh, là lỗi của em.” Tôi nói chậm rãi, giọng bình tĩnh. “Thời gian qua em đã suy nghĩ rất nhiều, trước đây chúng ta vui vẻ là vậy, tại sao lại dẫn đến tình trạng nhìn nhau cũng thấy mệt mỏi như hiện nay? Em đã nghĩ thông suốt, cuộc hôn nhân của chúng ta là một sai lầm.”

Cảnh Mạc Vũ đặt hai tay lên vai tôi, giữ người tôi đối diện anh, nhìn thẳng vào gương mặt trang điểm kỹ càng của tôi. “Ngôn Ngôn! Em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa? Anh và Hứa Tiểu Nặc...”

“Anh và Hứa Tiểu Nặc không có gì, em biết! Anh từng nói rất nhiều lần rồi, không cần nhắc lại. Hôm nay em đến đây gặp anh là để bàn chuyện của chúng ta.” Văn Triết Lỗi cảnh cáo tôi nên kìm nén tâm trạng, không được

quá xúc động, vì vậy giọng nói của tôi rất bình tĩnh. “Chúng ta kết hôn quá vội vàng, không có tình yêu mà chỉ vì chịu trách nhiệm nên anh quyết định sống với người phụ nữ anh không yêu cả đời. Anh không cảm thấy đây mới là việc làm vô trách nhiệm nhất sao?”

“Anh...”

Cảnh Mạc Vũ vừa định mở miệng, tôi lập tức cắt ngang: “Đừng nói anh vì em... Cũng đừng nói anh đối xử tốt với em. Anh biết không? Quãng thời gian năm tháng lấy anh là quãng thời gian em không muốn quay đầu nhìn lại nhất trong cuộc đời. Nể tình anh em hai mươi năm, anh hãy buông tha em đi! Em thật sự không muốn trải qua cuộc sống như vậy dù chỉ một ngày.”

Tôi nghĩ, nếu đổi lại là anh nói với tôi câu này, chắc chắn tôi sẽ cho anh một bạt tai rồi lập tức ký vào đơn ly hôn, ném vào mặt anh. Nhưng Cảnh Mạc Vũ không làm vậy, anh chỉ lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt anh từ sừng sốt chuyển thành đau đớn vô ngần.

“Anh, chúng ta hãy quay lại làm anh em đi!” Tôi kéo từng ngón tay anh ra khỏi vai tôi, cùng luật sư Trình đi qua cánh cổng màu xám của tòa án, để anh một mình đứng trong tuyết.

“Ngôn Ngôn!”

Tôi rảo bước nhanh hơn, không muốn nghe bất cứ lời nào của anh nữa nhưng cuối cùng vẫn có một câu lọt vào tai tôi: “Anh không có cách nào để tiếp tục coi em là em gái...”

Bởi tòa án chấp nhận đề nghị xét xử không công khai của luật sư Trình nên vụ ly hôn của chúng tôi không công khai. Trong hội trường, ngoài luật

sư của hai bên thì không còn một người nào khác, không khí vô cùng yên tĩnh. Theo trình tự, quan tòa tiến hành hòa giải trước. Đối với những lời mang tính chất công thức của ông ta, tôi tỏ thái độ vô cùng kiên định: “Tôi đã quyết định ly hôn rồi!”

Quan tòa lại nhìn Cảnh Mạc Vũ. Anh cũng có câu trả lời bình tĩnh và kiên định tương tự: “Tôi không đồng ý ly hôn.”

Cuộc đời đúng là rất thú vị. Một tháng trước, tôi và Cảnh Mạc Vũ còn ân ái trước mặt mọi người, bây giờ, chúng tôi ngồi ở hai đầu nguyên đơn và bị đơn, ở giữa là khoảng cách yêu – hận, tình – thù khó diễn tả thành lời, đúng là trào phúng biết bao!

Sau khi hòa giải thất bại, vụ kiện ly hôn của tôi chuyển sang giai đoạn thẩm tra và xét xử dựa theo chứng cứ. Quan tòa đề nghị luật sư hai bên đệ trình chứng cứ theo quy định. Luật sư Trình không hổ danh là luật sư chuyên thụ lý các vụ án ly hôn, chị chuẩn bị tài liệu tương đối đầy đủ. Ngoài đồng ảnh chụp Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc và nội dung cuộc điện thoại gần đây tôi cung cấp cho chị, chị còn tìm thấy chứng cứ Cảnh Mạc Vũ chi trả một khoản viện phí rất lớn cho Hứa Tiểu Nặc, gồm cả một phiếu thanh toán bằng thẻ, chi phí Hứa Tiểu Nặc làm thủ tục phá thai ở một bệnh viện phụ sản nào đó. Luật sư Trình chỉ ra, chữ ký trên hóa đơn thanh toán là của Cảnh Mạc Vũ.

Tôi cúi đầu, cầm bút viết trên giấy hai chữ “nữ” và “hôn” riêng biệt. Cảnh Mạc Vũ cũng trầm mặc lắng nghe những lời tố cáo có sức mạnh, hợp tình hợp lý, đầu ra đầy của luật sư Trình.

“Một người đàn ông nuôi một người phụ nữ trong biệt thự sang trọng suốt ba năm, chi trả tiền viện phí cho người phụ nữ đó ba năm trời, sau khi kết hôn vẫn còn đưa người phụ nữ đó đi Mỹ chữa bệnh, tìm cơ hội đi Mỹ

thăm cô ta... Ngoài tình yêu người đàn ông dành cho người phụ nữ đó, còn có lý do nào giải thích hành vi này?”

“Thương hại? Vậy bị đơn tặng di vật duy nhất của ba mẹ cho người phụ nữ đó, hành động này cũng xuất phát từ lòng thương hại? Vợ bị đơn ở bệnh viện dưỡng thai, bị đơn đi gặp riêng cô ta ở phòng VIP của câu lạc bộ cao cấp, đây cũng là lòng thương hại?”

“Vậy tôi xin hỏi bị đơn, từ góc độ pháp luật, thân chủ của tôi từng là em gái bị đơn. Bị đơn cũng từng khẳng định trong lòng bị đơn, thân chủ của tôi vĩnh viễn là em gái... Tại sao bị đơn đột nhiên đồng ý kết hôn với cô ấy?”

Câu hỏi này khiến Cảnh Mạc Vũ nắm chặt bàn tay đang đặt trên bàn.

Luật sư của Cảnh Mạc Vũ nói, đây là vấn đề thuộc phạm trù riêng tư, thân chủ của anh ta không tiện trả lời.

Luật sư Trình liếc tôi một cái, thấy tôi gật đầu, chị từ tốn nói: “Vì bị đơn uống phải rượu bị người khác bỏ thuốc nên nảy sinh quan hệ với thân chủ của tôi, do đó, bị đơn bị ép buộc phải kết hôn với thân chủ của tôi. Tôi không bị ép đặt đây chứ? Đêm tân hôn, bị đơn từng nói với thân chủ của tôi, bị đơn không thể chung chăn gối với em gái của mình. Tôi nói có đúng không?”

Đầu bút trong tay tôi rạch một đường dài trên tờ giấy. Tôi nhướng mắt, chạm phải ánh mắt lạnh như lưỡi dao của Cảnh Mạc Vũ.

Tôi biết, tôi đối xử với anh vô cùng tàn nhẫn, nhưng nếu không tàn nhẫn, làm sao tôi có thể sinh tồn trong thế giới tàn nhẫn này!

Không biết do chứng cứ có sức thuyết phục cùng những lời lẽ sắc bén như mũi kiếm vạch trần sự thật của luật sư Trình hay vì nguyên nhân nào khác, thái độ của quan tòa xuất hiện khuynh hướng rõ rệt.

Tuy luật sư của Cảnh Mạc Vũ luôn nhấn mạnh những thứ được gọi là chứng cứ này không phải là chứng cứ trực tiếp chứng minh Cảnh Mạc Vũ ngoại tình trong khoảng thời gian đã kết hôn nhưng quan tòa vẫn nghiêng về những chứng cứ có tính ám chỉ rõ rệt. Cuối cùng, luật sư của Cảnh Mạc Vũ cũng nhìn ra kết cục, khuyên anh chấp nhận thực tế, so với việc cãi cớ một cách vô ích, chi bằng giành ích lợi trong việc phân chia tài sản còn hơn.

Cảnh Mạc Vũ lạnh lùng nhếch mép. “Tôi không cần.”

Vì bị đơn từ bỏ lợi ích vật chất, quan tòa đưa ra phán quyết cuối cùng: tình cảm vợ chồng của chúng tôi đổ vỡ không thể hàn gắn, hòa giải vô hiệu, tòa phê chuẩn ly hôn. Về phần phân chia tài sản, tòa đồng ý với yêu cầu của nguyên đơn, mọi tài sản do nguyên đơn đứng tên đều thuộc về nguyên đơn, không phải chia cho bị đơn.

Trước khi ra về, tôi bày tỏ lòng biết ơn với luật sư Trình, nói cho chị biết, tôi sẽ nhanh chóng thanh toán những chi phí còn lại. Luật sư Trình cầm tập tài liệu dày, nói với tôi bằng thái độ hết sức chân thành: “Cảnh tiểu thư, giúp cô thắng vụ kiện này là trách nhiệm của tôi nhưng tôi thật lòng hy vọng cô không thắng, bởi tôi có thể nhận ra cô vẫn còn yêu cậu ấy. Tình yêu của cậu ấy dành cho cô...cũng rất sâu sắc. Nếu cô kiên quyết ly hôn vì quan hệ giữa cậu ấy và Hứa Tiểu Nặc, tôi chỉ có thể nói, về mặt pháp luật, những chứng cứ đó không thể chứng minh cậu ấy ngoại tình.”

Tôi cười cười. “Cảm ơn chị đã nói với tôi điều này.”

“Tôi vừa nghe Cảnh tiên sinh ủy thác luật sư kháng án. Rất xin lỗi, chắc cô phải tìm luật sư khác phụ trách phiên phúc thẩm, tôi còn vụ kiện khác nên không thể giúp cô.”

...

Mặc dù thắng kiện nhưng tôi không hề cảm thấy vui mừng. Tôi lặng lẽ đi ra cổng tòa án. Tuyết trắng rơi đầy trước cánh cổng trang nghiêm. Tôi thích cảm giác giá lạnh này vì nó có thể làm đông cứng mọi cảm xúc, khiến tôi không còn thấy bi thương.

Tôi vừa mở cửa ô tô đỗ trước cổng, Cảnh Mạc Vũ đuổi tới, túm tay tôi. Lòng bàn tay nóng rực của anh nắm chặt cổ tay tôi. Hoa tuyết rơi xuống chân mày anh, từ từ tan chảy. Lần đầu tiên trong đời, tôi bắt gặp vẻ đau khổ và quẩn luyến không hề che đậy trong đôi mắt đen láy của anh. “Tại sao em không thể tin anh?”

Tôi không cự tuyệt, chỉ bình thản mỉm cười. “Vấn đề này anh nên đi hỏi quan tòa. Chính ông ấy không tin anh, chính ông ấy phán xử toàn bộ tài sản của Cảnh gia là của tôi. Nếu không phục, anh có thể xin kháng án, với điều kiện anh cho đây là một việc làm vô vọng.”

“Quan tòa không hiểu anh, em cũng không hiểu anh sao?”

Tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ. “Thật ra, tôi chưa bao giờ hiểu anh...”

Cửa xe ô tô ở vị trí ghé lái mở ra, Văn Triết Lỗi nho nhã bước xuống. Anh ta cầm ô đi đến, che cho tôi để tuyết không rơi xuống đầu tôi. “Cẩn thận kéo bị cảm!”

Tôi nhận chiếc ô trong tay anh ta, mỉm cười. “Cảm ơn, anh đợi em thêm một lát.”

Cảnh Mạc Vũ từ từ buông tay, không tiếp tục sự cứu vãn vô ích. Mặc dù trắng tay nhưng anh vẫn kiêu ngạo như thường lệ, vẫn không chịu cúi đầu, hạ giọng khẩn cầu.

Tôi quay người bỏ đi, không muốn ở lại dù chỉ một giây.

“...Những thứ tôi đã mất, rồi cũng có ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ.” Giọng nói trầm thấp của Cảnh Mạc Vũ vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu, cười khinh thường. “Cảnh Mạc Vũ! Đợi đến ngày có bản lĩnh đòi về, anh hãy đến nói với tôi câu này.”

Ô tô lướt qua người Cảnh Mạc Vũ, làn gió thổi bay vạt áo mỏng của anh. Nhất định anh đang rất lạnh bởi sắc mặt anh nhợt nhạt hơn tuyết trắng.

Điện thoại di động đổ chuông, trên màn hình không hiện số. Tôi bắt máy, đầu kia truyền tới giọng nói nôn nóng nhưng không mất đi sự trầm ổn: “Xin chào Cảnh tiểu thư, tôi là Ngô Cẩm Môn, tôi vừa đọc email cô gửi cho thư ký của tôi... Cô có thể cho tôi biết cô lấy tám ảnh đó ở đâu không? Cô quen biết người trên ảnh sao?”

“Tôi biết anh ấy. Anh ấy là người con trai ba tôi nhận nuôi từ hai mươi tư năm trước...” Văn Triết Lỗi quay lại nhìn tôi, thích thú nghiên cứu vẻ mặt của tôi. Tôi giả vờ như không thấy, tiếp tục nói: “Lúc đó anh ấy mới có một tuổi.”

“Cảnh tiểu thư, cô còn biết gì về cậu ấy? Có thể nói với tôi không?”

“Rất nhiều. Ví dụ nhóm máu của anh ấy là Rh âm tính. Ở đốt xương sườn thứ tư trên thắt lưng anh ấy có vết bớt. Cổ anh ấy đeo sợi dây chuyền có mặt hình chữ thập màu bạc, là vật kỷ niệm ba mẹ ruột để lại cho anh ấy...”

Ngô Cần Mân không còn bình tĩnh được nữa, ông ta tỏ ra vô cùng sốt ruột. “Cậu ấy đang ở đâu? Bây giờ tôi có thể gặp cậu ấy không?”

“Tất nhiên có thể. Anh ấy đang ở thành phố A của Trung Quốc... Anh ấy tên là Cảnh Mạc Vũ. Chắc ngài sẽ dễ dàng tìm thấy anh ấy...”

Sau khi tôi cúp điện thoại, Văn Triết Lỗi mới mở miệng: “Cô kiên quyết đòi ly hôn với anh ta không phải vì ba mẹ ruột của anh ta đấy chứ?”

Tôi không nhìn qua gương chiếu hậu nữa, quay sang Văn Triết Lỗi. “Bác sĩ Văn, nếu tôi nhớ không nhầm thì anh là chuyên gia tim mạch, vấn đề tâm lý học không thuộc chuyên ngành của anh.”

“Tâm ý tương thông, tôi không hiểu tâm lý của cô thì làm sao có thể chữa trị bệnh tim cho cô?”

“Tâm lý của tôi chẳng có vấn đề gì cả.” Tôi nói.

“Bây giờ mới thấy đúng là không có vấn đề.” Văn Triết Lỗi mỉm cười, gật đầu, chuyển sang đề tài khác: “Bây giờ cô định đi đâu?”

Tôi lại quan sát qua gương chiếu hậu. “Tới khách sạn anh đang ở.”

Khóe mắt Văn Triết Lỗi cong lên lộ vẻ thích thú. “Khách sạn tôi đang ở?”

“Tim tôi không khỏe, cần anh giúp tôi kiểm tra.”

Sắc trời u ám, tuyết rơi không ngừng nghỉ. Tôi đứng trước cửa sổ phòng khách sạn, điện thoại di động ở bên tai đã kết nối hai mươi phút, nóng bỏng trong tay tôi. Nhưng ở đầu máy bên kia, ba tôi vẫn không có ý dừng lại, giọng trách móc: “Từ nhỏ đến lớn, con muốn làm gì ba cũng chiều con, nhưng ly hôn với Mạc Vũ là chuyện lớn, con dám không hỏi ý kiến ba, rốt cuộc con có còn coi ba là ba của con không hả?”

“...”

“Ba biết, Mạc Vũ đây dựa, không chịu cắt đứt quan hệ với con bé đó là nó không đúng, nhưng người đàn ông như nó, dù không bị con bé đó bám lấy thì cũng sẽ có người phụ nữ khác... Vì chuyện nhỏ như vậy mà đòi ly hôn, con đúng là càn quấy quá! Con mau về nhà, xin lỗi Mạc Vũ... Chắc con không biết, nó bận rộn đi tìm con, bị sốt cao suốt nửa tháng cũng chẳng bận tâm. Con còn muốn nó thế nào nữa?”

Tôi giơ tay, nhẹ nhàng vén rèm cửa, ô tô của Cảnh Mạc Vũ đỗ trước cửa khách sạn bị phủ một lớp tuyết mỏng. Thảo nào lúc nắm tay tôi, lòng bàn tay anh lại nóng như vậy, hóa ra anh đang bị sốt.

Chiếc xe bên dưới khởi động nhưng mới đi được nửa mét lại dừng lại. Tôi hỏi: “Ba! Con bảo ba nói với anh ấy chuyện đó, ba đã nói chưa?”

“Ba... Chúng ta đừng nói cho nó biết thì hơn.”

“Con đã liên hệ với Ngô gia rồi, ba mẹ anh ấy sẽ nhanh chóng tới thành phố A. Ba, ngày này sớm muộn cũng đến.”

“Được thôi... Ngôn Ngôn! Nếu Mạc Vũ thật sự muốn quay về với ba mẹ ruột, con hãy đi cùng nó. Người làm sai là ba, nếu nó có hận cũng chỉ hận một mình ba, không liên quan đến con... Mạc Vũ là người thấu tình đạt lý.”

“Ba, con không đi...”

“Con bé ngốc này, con gái xuất giá như bát nước đổ sang chỗ khác, không lấy lại được. Ba không hy vọng con ngày ngày ở bên cạnh ba. Thỉnh thoảng có thời gian rảnh rỗi, con về thăm ba là được rồi... Nghe lời ba, con hãy đi tìm Mạc Vũ, đưa nó về nhà, gia đình chúng ta cùng ăn bữa cơm. Sau bữa cơm đoàn viên, con hãy cùng nó đi Mỹ nhận người thân, cùng nó hưởng vinh hoa phú quý, sống cuộc sống hạnh phúc...”

Tôi lặng lẽ lắc đầu, từng giọt nước mắt chảy xuống bề mặt đá cửa sổ lạnh lẽo. Ba tôi đã không còn con trai, nếu con gái cũng bỏ ông mà đi, ngày tháng sau này ông sẽ sống thế nào? Ngôi nhà lớn như vậy, một mình ông sống thế nào?

“Ba, bỏ người chồng này, con có thể tìm người tốt hơn. Nhưng con chỉ có một người ba, con không thể sống thiếu ba...”

Đầu máy bên kia trầm mặc một lúc lâu. “Ngôn Ngôn, ba già rồi, có thể sống được bao nhiêu năm nữa? Con mới hai mươi tuổi, con phải có dự tính cho riêng mình. Người đàn ông như Mạc Vũ, nếu con không giữ lấy, sau này con nhất định sẽ hối hận.”

“Con không hối hận.”

Tình yêu quan trọng đến mấy cũng không thể sánh với cốt nhục tình thân. Đối với tôi, lựa chọn không khó, khó ở chỗ sau khi lựa chọn, tôi phải làm thế nào để cắt bỏ tình cảm hai mươi năm.

Tôi không kịp được lại vén rèm cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy chiếc ô tô dưới lầu mở cửa, Cảnh Mạc Vũ xuống xe. Hoa tuyết đậu trên gương mặt trắng bệch của anh, không kịp rơi xuống đã tan chảy. Tôi vội vàng cúp điện thoại, vừa lau nước mắt vừa lục tìm hộp son phấn, trang điểm lại. Văn Triết Lỗi ngồi bên giường quan sát tôi, không biết anh ta đã nhìn tôi bao lâu, tôi lơ mơ nhớ hai mươi phút trước, anh ta cũng ngồi trong tư thế này.

“Anh có thể giúp tôi một việc không?” Tôi hỏi.

“Đóng vai tình nhân của cô?”

Tôi cảm thán tự đáy lòng. “Bác sĩ Văn, anh nên đổi nghề làm bác sĩ tâm lý được rồi đây.”

“Ý kiến không tồi.” Văn Triết Lỗi hỏi: “Chồng cũ của cô có khuynh hướng bạo lực không?”

“Anh yên tâm, anh ấy đi đường còn không nữa giẫm chết một con kiến.”

“Ồ, thế thì tôi yên tâm rồi.”

Tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch. Tôi giật mình, bất giác tô đậm son màu tím nhạt. Tôi đang định dùng giấy ăn lau đi thì Văn Triết Lỗi không biết đứng sau lưng tôi từ lúc nào, đột ngột nắm cổ tay tôi. Tôi nghiêng đầu, định hỏi anh ta muốn làm gì thì bàn tay còn lại của anh ta đã đỡ gáy tôi. Trong một giây tôi thất thần, Văn Triết Lỗi đã cúi xuống, hôn lên môi tôi.

Khi cánh môi tiếp xúc, ngoài sự kinh ngạc tôi không có bất cứ cảm giác nào.

Văn Triết Lỗi dám hôn tôi? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, tôi lập tức đẩy người anh ta, không nể tình vung một cái tát vào mặt anh ta nhưng cổ tay tôi bị anh ta kịp thời bắt lấy. Gương mặt tôi đầy vẻ phẫn nộ và hoảng loạn, giọng tôi cũng trở nên sắc bén: “Anh...anh muốn làm gì hả?”

Văn Triết Lỗi liếm khóe miệng còn dính son môi, nở nụ cười thích thú. “Mùi vị không tồi, đáng để tôi làm tình nhân của cô một lần. Có điều, chỉ lần này thôi!”

Nói xong, không đợi tôi kịp phản ứng, anh ta đi thẳng ra cửa.

Cửa phòng khách sạn vừa mở ra, Cảnh Mạc Vũ xuất hiện ngay trước cửa. Ánh mắt anh lướt qua vết son trên miệng Văn Triết Lỗi rồi lập tức chuyển qua tôi, dừng lại trên bờ môi tôi. Hai bàn tay buông thõng của anh nắm chặt thành nắm đấm...

Tôi gần như không kịp nhìn động tác của anh, chỉ nghe thấy một tiếng “bụp” rất mạnh. Văn Triết Lỗi lão đảo lùi lại, khóe miệng rớm máu, má phải sưng tấy. Nói thật lòng, cú đấm của Cảnh Mạc Vũ khiến tôi vô cùng hả dạ, thậm chí tôi còn muốn bồi thêm cho anh ta một cú nhưng chợt nghĩ tới người bị đánh là ân nhân cứu mạng của mình, tôi lại thấy áy náy.

Thấy Cảnh Mạc Vũ lại nắm chặt bàn tay, tôi vội vàng chạy đến, đứng chắn trước Văn Triết Lỗi. “Cảnh Mạc Vũ, một tiếng đồng hồ trước chúng ta đã kết thúc quan hệ vợ chồng. Tôi ở cùng ai là tự do của tôi. Anh dựa vào điều gì mà đánh anh ấy?”

Cảnh Mạc Vũ túm tay tôi, kéo đến bên cạnh anh. Mọi sự bình tĩnh, chín chắn, lạnh lùng thường thấy ở anh đều biến mất. Đáy mắt luôn sáng suốt bấy giờ chỉ còn lại ngọn lửa giận dữ. “Hai người ở bên nhau từ lúc nào?”

Thấy tôi không trả lời, Cảnh Mạc Vũ lên tiếng thay tôi: “Em nói có người đàn ông giữ em ở trên giường, bắt em bỏ đứa con trong bụng. Em nói, hẳn bảo em suy nghĩ tới việc ly hôn với tôi rồi lấy hắn... Chuyện này là thật sao?”

Tôi không ngờ trí nhớ của Cảnh Mạc Vũ tốt đến thế, không ngờ câu nói nửa đùa nửa thật lại có sức mạnh ghê gớm như vậy. Tôi đột nhiên rất muốn cười, cười thật lớn để mĩa mai sự đảo ngược tình thế thú vị này. “Những lời tôi nói đều là sự thật, là do anh không tin. Anh còn thách tôi xem một mình tôi có thể ly hôn không? Tôi đã thử rồi, tôi làm được rồi đây!”

“Em đang giận tôi sao?”

“Lần này không phải giận. Tôi mệt mỏi rồi, tôi yêu anh năm năm, theo đuổi anh năm năm, tôi đã yêu anh bằng tất cả tình cảm của mình, vậy mà anh đến một câu “anh yêu em” cũng không chịu nói. Tôi không muốn tiếp tục yêu đương hèn mọn như vậy. Tôi muốn tìm một người đàn ông, không cần tôi suốt ngày truy vấn, anh ấy cũng sẽ ôm tôi, nói với tôi câu “anh yêu em” lúc tôi yếu đuối nhất.”

“Vì vậy... Hứa Tiểu Nặc chỉ là cái cớ. Em vốn không cần tôi giải thích...”

“Đúng thế.”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu, buông bàn tay nóng bỏng của anh. “Tôi hiểu rồi.”

Nói xong, anh liền quay người bỏ đi. Mặc dù đang bị sốt cao, mặc dù bị tôi làm tổn thương sâu sắc, dáng vẻ của anh vẫn kiêu ngạo và cương quyết. Anh không hề quay đầu, cũng không mở miệng cầu xin. Nếu anh quay đầu

một lần, anh có thể nhìn thấy tôi đang khóc nức nở. Nhưng anh không làm vậy.

Sau này, tôi thường nghĩ, tại sao lúc đó Cảnh Mạc Vũ không quay đầu? Có phải anh không muốn để tôi nhìn thấy bộ dạng đau khổ của anh?

Lúc tôi về nhà, tuyết đã ngừng rơi, chỉ còn ngọn gió đông lạnh giá. Ba tôi ngồi bên bàn ăn, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Cả một bàn đầy đồ ăn ngon vẫn còn nguyên. Tôi vội đi tới, giằng ly rượu trong tay ông: “Ba, bác sĩ nói ba bị cao huyết áp, không thể uống rượu.”

Ba nhìn tôi, khước mắt lơ đãng hơi ươn ướt: “Ngôn Ngôn, nó đi rồi, Mạc Vũ đi rồi!”

Tôi lặng lẽ gật đầu.

“Mạc Vũ nói, thà nó là trẻ mồ côi không cha không mẹ cũng không muốn tin ba đã lừa nó suốt hai mươi tư năm. Nó nói, thà ba tiếp tục lừa dối nó, để nó nghĩ năm đó ba không hề nhìn thấy tờ quảng cáo tìm người dân khắp nơi, không biết gì về thân thế của nó, nó cũng không muốn tin ba là người ích kỷ như vậy...”

Mạc Vũ nói, hai mươi mấy năm qua, nó vì Cảnh gia mà làm tất cả mọi chuyện, đó là vì nó coi ba là ba ruột, coi con là em gái ruột của nó. Nó cho rằng bảo vệ Cảnh gia là trách nhiệm của nó... Nó không biết làm thế nào để đối diện với ba mẹ ruột đã chịu nỗi đau mất con suốt hai mươi tư năm qua...”

Tôi ngồi bên cạnh ba, nhẹ nhàng vuốt những nếp nhăn trên trán ông. “Ba, ba đừng buồn nữa! Anh ấy chỉ là nhất thời không thể chấp nhận. Ba

hãy cho anh ấy thời gian, anh ấy sẽ nghĩ thông suốt, một ngày nào đó anh ấy sẽ tha thứ cho ba.”

“Không! Nó sẽ không tha thứ cho ba đâu.” Ba tôi nói. “Con không nhìn thấy ánh mắt nó, rất đáng sợ. Nó hận ba, chắc chắn sẽ không tha thứ cho ba.”

Đột nhiên ba nắm tay tôi: “Ngô gia đã biết chuyện ba làm, nhất định họ sẽ không bỏ qua cho ba. Bọn họ nhất định sẽ kiện ba, không biết chừng sẽ khiến ba khuynh gia bại sản. Ngôn Ngôn, ngày mai con hãy chuyển nhượng hết cổ phần của Cảnh Thiên rồi cầm tiền đi tìm Mạc Vũ, đừng để ba làm liên lụy đến con.”

“Ba! Dù ba có lỗi với anh ấy, có lỗi với Ngô gia nhưng ba cũng đã nuôi dưỡng anh ấy hai mươi tư năm, Ngô gia sẽ không làm vậy đâu!”

“Con không hiểu đâu! Đợi khi nào có con, rồi con sẽ hiểu.”

Ngày hôm sau, ba tôi tỉnh rượu, ông kiên quyết bắt tôi bán cổ phần của Cảnh Thiên rồi chuyển tiền vào tài khoản của tôi nhưng tôi không đồng ý.

Ngày hôm sau nữa, thành phố A bị chấn động bởi tin tức Cảnh Mạc Vũ của Cảnh Thiên là con trai mất tích hai mươi tư năm trước của Ngô Cẩm Môn. Hầu như tất cả người trong gia tộc Ngô thị đều đến thành phố A. Họ đích thân chứng kiến quá trình Ngô Cẩm Môn và Cảnh Mạc Vũ xét nghiệm ADN, hơn nữa còn có cơ quan công chứng giám sát. Động thái này đủ thấy người của Ngô gia lo lắng đến vấn đề huyết thống như thế nào.

Hôm đó, điện thoại di động của ba tôi không ngừng đổ chuông, đều là những người anh em trước đây của ông gọi điện hỏi thăm. Mỗi cuộc điện thoại gọi đến, ông đều xem số rồi thất vọng tắt đi. Tôi biết, ông đang đợi

điện thoại của Cảnh Mạc Vũ. Ông muốn biết phản ứng của Cảnh Mạc Vũ về sự thật này.

Tin tức nóng hổi cuối cùng cũng qua đi, thành phố A dần trở lại yên tĩnh, tôi và ba tôi trở về với cuộc sống yên ổn.

Nhưng chỉ mấy ngày sau, điều ba tôi lo lắng đã trở thành hiện thực. Ở Cảnh gia xuất hiện nhiều nhân viên công vụ mặc thường phục, đều là những gương mặt xa lạ, họ nói giọng Bắc Kinh chuẩn. Bọn họ cho biết, núi đất đỏ bị nghi ngờ chuyển nhượng quyền khai thác khoáng sản bất hợp pháp. Bọn họ dẫn ba tôi đi hợp tác điều tra, sau đó không đợi chúng tôi phân trần, họ liền đưa người đi mất.

Ngay sau khi ba tôi bị dẫn đi, tôi lập tức báo chú Tài tìm hiểu tình hình. Đến chiều tối, chú Tài mới quay về. Chú cho tôi biết, có người đem chứng cứ phạm tội của ba tôi trực tiếp nộp lên Bắc Kinh, bên trên cử người điều tra triệt để. Hiện tại, công ty Cảnh Thiên bị niêm phong để tiến hành thẩm tra. Người ở khu mỏ cũng bị đưa đi để hợp tác điều tra.

Xem ra, có kẻ muốn nhằm vào Cảnh gia.

Cảnh Mạc Vũ rời khỏi Cảnh gia đi nhận người thân, ba tôi bị bắt, tin tức tôi và Cảnh Mạc Vũ ly hôn cũng lan truyền nhanh chóng. Cảnh gia lấy lòng ở thành phố A giống một tòa nhà cao tầng sắp sụp đổ, người ở trong chạy tan tác để bảo vệ bản thân, bọn họ nếu không đóng cửa miễn tiếp khách cũng ra nước ngoài lánh nạn. Người ở bên ngoài càng sợ bị tai bay vạ gió, trốn càng xa càng tốt, tránh có bất cứ mối quan hệ nào với Cảnh gia...

Còn tôi, một cô gái vừa qua tuổi hai mươi, chưa tốt nghiệp đại học, việc duy nhất có thể làm là ngồi vào vị trí tổng giám đốc, nhận hết lời chỉ trích này đến cuộc thẩm tra khác.

Về tin đồn Cảnh gia cùng đường mặt lộ, ở thành phố A xuất hiện nhiều phiên bản khác nhau. Có người nói ông trời trừng phạt Cảnh gia làm nhiều

chuyện thất đức, trời đất khó dung tha nên mới bị báo ứng. Có người nói Ngô Cần Mân điều tra ra vụ mất tích của con trai ông ta năm đó là hành vi ác ý của Cảnh Thiên Hạo. Cốt nhục phân ly hai mươi mấy năm, bọn họ không lật độ Cảnh gia thì làm sao có thể giải mối hận trong lòng? Cũng có người nói, ba năm trước, cựu Cục trưởng Cục khoáng sản Phó Hạ Dương chết một cách không minh bạch, con trai ông ta luôn cho rằng cái chết của cha liên quan đến Cảnh gia. Người con trai lặng lẽ điều tra suốt ba năm, cuối cùng cũng tìm ra chứng cứ xác thực, nộp lên trên để hạ bệ Cảnh Thiên Hạo...

Ngoài ra còn nhiều tin đồn khác. Bất kể là tin đồn nào cũng đều đồn Cảnh gia vào chỗ chết.

Tôi không thể phân biệt trong những tin đồn này, tin nào là thật, tin nào là giả nhưng tôi không tin chuyện này do Cảnh Mạc Vũ làm. Dù ba tôi làm sai điều gì, ông cũng coi anh như con trai suốt hai mươi tư năm, anh sẽ không tuyệt tình đến mức đó. Tuy nhiên có một ngày, chú Tài kể với tôi một bí mật mà tôi chưa từng được nghe.

Chú Tài nói, cựu Cục trưởng Cục khoáng sản Phó Hạ Dương là đối tác của ba tôi trước kia. Ông ta nhận được không ít lợi lộc từ Cảnh gia nhưng vẫn tham lam vô độ, tìm mọi cách để moi tiền của ba tôi. Ba tôi biết trong tay ông ta có một tập tài liệu đủ để ông sống nửa đời còn lại trong tù, vì vậy ông buộc phải nhẫn nhịn. Sau này Cảnh Mạc Vũ về nước, anh tình cờ nghe ba tôi nhắc đến tập tài liệu trong tay Phó Hạ Dương, biết ba tôi vì tập tài liệu này mà mất ăn mất ngủ, anh đã lợi dụng người đàn bà Phó Hạ Dương thích nhất để trừ khử ông ta. Cô gái đó chính là Hứa Tiểu Nặc.

Tuy Hứa Tiểu Nặc giúp Cảnh Mạc Vũ hại chết Phó Hạ Dương nhưng cô ta không nói ra nơi cất giấu tập tài liệu. Tập tài liệu đó giống như quả bom

hẹn giờ chôn bên cạnh Cảnh gia, có thể phát nổ bất cứ lúc nào, vì vậy Cảnh Mạc Vũ tương đối kiên trì chờ đợi Hứa Tiểu Nặc.

Chú Tài còn cho biết, thật ra Cảnh Mạc Vũ không hoàn toàn tin tưởng Hứa Tiểu Nặc. Hai năm gần đây, anh tìm mọi cách để tạo dựng quan hệ với các cơ quan pháp luật với mục đích dù tập tài liệu này có bị gửi đến Viện Kiểm sát của thành phố A thì sẽ có người giúp anh giải quyết. Nhưng lần này, tài liệu không được gửi đến Viện Kiểm sát mà trực tiếp đưa đến một quan chức cao cấp ở Bắc Kinh. Một cô gái như Hứa Tiểu Nặc không thể nào có mối quan hệ sâu rộng đến mức đó.

Kẻ nắm rõ tính quan trọng của tập tài liệu và có năng lực hủy hoại Cảnh gia bằng một hành động chỉ có một người.

Chú Tài nói: "...Có lẽ cậu ấy đã biết tập tài liệu ở đâu, chỉ là không chịu lấy ra mà thôi."

Tôi biết người chú Tài ám chỉ là ai nhưng tôi vẫn không tin Cảnh Mạc Vũ làm chuyện đó.

Nhắc đến Hứa Tiểu Nặc, tôi chợt nhớ ra kể từ sau vụ ở phòng tắm, tôi không còn nghe thấy tin tức của cô ta. Tôi tiện miệng hỏi: "Bây giờ Hứa Tiểu Nặc đang ở đâu?"

Chú Tài nói, hôm đó ở Hội Hiên, sau khi tôi bỏ đi, Cảnh Mạc Vũ vội vàng đuổi theo tôi, dặn chú canh chừng Hứa Tiểu Nặc, đợi anh về xử lý. Sau đó, chú Mã đến đòi người, nói Cảnh Mạc Vũ ra lệnh cho chú giải quyết hậu sự. Chú Tài xin chỉ thị của ba tôi rồi để chú Mã đưa người đi. Sau này nghe nói, chú Mã lại đưa Hứa Tiểu Nặc sang Mỹ, đưa cô ta vào một bệnh viện nào đó. Ba tôi tuy không hài lòng về cách xử lý của Cảnh Mạc Vũ

trong vụ này nhưng bởi tôi gây chuyện ầm ĩ nên ông không còn lòng dạ nào mà bận tâm đến người và việc không liên quan.

Vài ngày sau đó, tôi đi tìm những người quen cũ của ba tôi. Câu trả lời của bọn họ đều như nhau, không phải bọn họ không muốn giúp mà không có khả năng giúp đỡ. Sau hai mươi mấy ngày liên tục chạy đôn chạy đáo, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, người tôi không muốn cầu khẩn nhất lại là tia hy vọng cuối cùng của ba tôi.

Tuy nhiên, về việc anh có đồng ý cứu ba tôi hay không, có khả năng cứu ba tôi hay không, tôi không thể biết được.

Tôi bấm số điện thoại cá nhân của Cảnh Mạc Vũ. Điện thoại đổ chuông một lúc lâu anh mới bắt máy. Trong điện thoại, hơi thở của anh rất khẽ, đến mức tôi gần như không nghe thấy.

Nỗi lo lắng, bất an trong lòng khiến tôi chẳng có tâm tư mà suy tính đến ân oán giữa chúng tôi. Tôi hỏi thẳng: “Tôi...Chúng ta có thể gặp nhau không?”

Cảnh Mạc Vũ im lặng một, hai giây: “Bao giờ?”

“Bây giờ.”

“Tôi đang ở Bắc Kinh.”

Tôi không do dự, trả lời: “Tôi đi Bắc Kinh tìm anh.”

“Ồ. Tôi ở phòng XXX, khách sạn Quốc tế.”

Chương 25: Ly biệt

Hơn bảy giờ tối, máy bay đáp xuống sân bay Bắc Kinh. Tôi ra khỏi nhà chờ, chuẩn bị bắt taxi đến khách sạn Quốc tế thì chợt nhìn thấy hai người đến đón tôi. Tôi lập tức nhận ra đó là hai nhân viên của Cảnh Thiên trước kia.

“Cảnh tiểu thư, Cảnh Tổng hiện có một cuộc gặp quan trọng không thể vắng mặt. Cậu ấy bảo chúng tôi đưa cô tới khách sạn đợi cậu ấy.”

“Được.”

Khách sạn Quốc tế nằm ở trung tâm Bắc Kinh, kế bên Đại lễ đường Nhân Nhân. Khách sạn trực thuộc chính quyền thành phố Bắc Kinh nổi bật không phải ở tài lực mà là quyền lực.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Cũng không biết né tránh hay sợ hãi điều gì, tôi không lên phòng Cảnh Mạc Vũ mà ngồi ở đại sảnh khách sạn chờ anh. Trong mấy tiếng đồng hồ chờ đợi, tôi nghĩ hết cách này đến cách khác để mở miệng cầu xin anh, vì vậy cảm thấy thời gian trôi qua cũng không quá chậm.

Một chiếc xe thương vụ sang trọng dừng lại dưới ánh đèn lồng lấy của khách sạn, Cảnh Mạc Vũ bước xuống. Hai chiếc ô tô biển trắng^[1] đi cùng anh cũng dừng bên lề đường. Trác Nhị thiếu và một người đàn ông giống hệt anh bước xuống từ một chiếc ô tô. Một người lính bước xuống từ chiếc xe còn lại, anh ta nhanh chóng đi ra phía sau mở cửa xe cho một người đàn ông mặc dân phục. Vì anh ta nghiêng mặt nên tôi không nhìn rõ mặt nhưng

động tác, cử chỉ của anh ta toát ra khí thế của một quân nhân, nhìn cũng biết cấp bậc không thấp.

[1] Ở Trung Quốc, biển số xe bình thường có màu xanh, còn biển số xe công vụ có màu trắng.

Tuy Cảnh Mạc Vũ và mấy người đàn ông chỉ trò chuyện vài câu rồi đường ai nấy đi nhưng qua thái độ thoải mái của bọn họ, có thể thấy bọn họ là bạn bè thân thiết.

Hóa ra chuyện quan trọng khiến anh bắt tôi đợi bốn tiếng đồng hồ là tụ tập cùng bạn bè.

Tôi đâm bóp cái lưng nhức mỏi do ngồi quá lâu, đứng dậy đón anh. Dưới ánh đèn pha lê nhức mắt, tôi và Cảnh Mạc Vũ đứng đối diện nhau, chỉ cách mấy mét mà không thể vượt qua.

Không tìm ra câu nào để hàn huyên, tôi đi thẳng vào vấn đề. “Ba...Ý tôi là, chuyện xảy ra với ba tôi, chắc anh cũng đã nghe nói?”

“Lên phòng đi!” Bất gặp vẻ do dự của tôi, Cảnh Mạc Vũ tiếp lời. “Nơi này không tiện nói chuyện.”

Tôi đi theo anh vào thang máy. Trong không gian khép kín, mùi rượu và thuốc lá nồng nặc trên người anh xộc vào mũi tôi. Tôi liếc anh một cái, anh gầy đi nhiều, đường nét trên gương mặt càng trở nên góc cạnh, đôi mắt nhuốm chất cồn càng u ám khiến tôi không khỏi bất an.

Tôi đi theo anh vào căn phòng trang trí theo phong cách cổ xưa trang nhã. Anh chỉ tay xuống chiếc ghế gỗ ở bên cạnh, rót cho tôi cốc nước ấm, đặt lên bàn. “Em uống nước đi đã!”

Tôi ngồi xuống ghế, liếm đôi môi nứt nẻ, sau đó thản nhiên nhìn chiếc cốc pha lê trong suốt. “Cảm ơn anh! Không cần đâu, tôi nói vài câu rồi đi ngay.”

Cảnh Mạc Vũ ngồi xuống chiếc ghế dài ở phía đối diện, lặng lẽ nhìn tôi. Không đợi tôi mở miệng, anh lên tiếng trước: “Nếu em đến đây để nhờ tôi giúp đỡ vụ Cảnh Thiên, tôi nghĩ, tôi thật sự không thể giúp em.”

Cảnh Mạc Vũ tỏ thái độ từ chối vô cùng kiên quyết nhưng tôi không muốn từ bỏ tia hy vọng cuối cùng, cố gắng cất giọng mềm mỏng: “Tôi biết, tôi và ba đã làm nhiều chuyện sai lầm...Nhưng dù sao ba cũng coi anh như con trai ruột, nuôi anh khôn lớn, anh thật sự hận ba như vậy sao?”

“Tôi không nên hận ông ấy à? Tôi vì Cảnh gia nhà em mà hy sinh tất cả. Ông ấy bảo tôi làm gì tôi cũng làm theo, bảo tôi cưới ai tôi liền cưới người đó, không một lời oán trách...Còn các người đối xử với tôi thế nào? Đuổi tôi khỏi Cảnh Thiên, đuổi tôi ra khỏi nhà khiến tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, đến nhà cũng không có mà về...”

Cảnh Mạc Vũ đứng dậy, tiến lại gần tôi, đặt hai tay lên hai thành ghế tôi ngồi, nhếch mép cười lạnh lùng. “Phải rồi, ông ấy nuôi tôi hai mươi tư năm, ông ấy đối xử với tôi thế nào, ép tôi ra sao, tôi có thể không so đo, tính toán. Nhưng mẹ ruột tôi bị nhốt trong viện điều dưỡng tám năm, không thấy ánh mặt trời, ba ruột tôi chịu nỗi đau mất con suốt hai mươi tư năm...Những chuyện này, ông ấy đều biết cả, vậy mà còn ngăn cản tôi đi tìm họ hết lần này đến lần khác...”

“Cảnh...An...Ngôn!” Anh cúi người, áp sát tôi thêm một chút, hơi thở của anh đầy mùi rượu. “Đôi lại là em, có thể không hận sao?”

Tôi khó nhọc gật đầu. “Hận! Có điều người anh nên hận là tôi mới đúng. Là tôi ép anh cưới tôi, là tôi đòi ly hôn, cũng chính tôi bảo ba đuổi anh ra khỏi Cảnh Thiên, đuổi anh rời khỏi Cảnh gia, khiến anh trắng tay...” Tôi nuốt nước miếng, ngoảnh đầu né tránh ánh mắt anh. “Tôi cũng là người cầu xin ba đừng cho anh biết sự thật. Tôi sợ sau khi biết ba mẹ ruột còn sống, anh sẽ rời khỏi chúng tôi, tôi sợ mất anh...”

Cảnh Mạc Vũ bóp cằm tôi, ép tôi đối diện đôi mắt đã tê dại bởi chất cồn. “Em nói gì? Em nhắc lại lần nữa xem nào!”

“Người lừa dối anh là tôi.” Tôi cắn răng, nhìn thẳng vào mắt anh. “Nhiều năm trước, ba đã muốn cho anh biết sự thật nhưng tôi cầu xin ba đừng nói với anh. Là tôi ích kỷ muốn giữ anh bên mình! Bây giờ, cũng chính tôi gọi điện cho ba mẹ ruột của anh, bảo họ đưa anh đi bởi tôi không muốn gặp anh nữa.”

“Em!” Ngón tay anh như muốn bóp nát cằm tôi, đau đến mức tôi rên một tiếng.

Cảnh Mạc Vũ buông thông tay, nói rộng khoảng cách. “Em đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy em...”

Tôi làm sao có thể bỏ đi, tôi đã chà đạp tình cảm đến mức này, không đạt được mục đích, tôi sẽ không bỏ cuộc. Tôi kéo tay áo Cảnh Mạc Vũ, để nước mắt tự do rơi xuống. “Tôi biết tôi sai rồi, tôi biết tôi đã sai, anh muốn đối xử với tôi thế nào tôi đều chấp nhận... Tôi xin anh hãy cứu ba, ông đã sáu mươi tuổi rồi, tôi không muốn ông chết trong tù...”

Cảnh Mạc Vũ cúi thấp đầu, nhìn nước mắt trên mặt tôi. “Tôi đối xử với em thế nào, em cũng chấp nhận?”

“Đúng vậy.”

Yêu đến cực điểm, đau đến cực điểm, thất vọng cũng đến cực điểm. Tâm trạng kìm nén trong lòng Cảnh Mạc Vũ dường như bùng phát trong nháy mắt, ngọn lửa cháy bùng bùng phá hủy tất cả. Tôi nghĩ, nhất định anh đã uống say bởi anh không say, anh sẽ không làm như vậy.

Anh sẽ không ôm cơ thể cứng đờ của tôi, vừa xé áo tôi vừa hôn lên làn da tôi. Anh sẽ không cắn mạnh vào vai tôi, nghe tiếng rên nhẹ mà tôi đang cố kìm nén rồi mới nhả ra nhưng môi anh vẫn tiếp tục lướt trên da thịt tôi.

Ở một thành phố xa lạ, dưới ánh đèn xa lạ, trước mắt vẫn là gương mặt tuần tú, phi phàm quen thuộc. Tôi bất giác nhớ đến cuộc hoan ái triền miên, dịu dàng ở thành phố T. Ném qua vị đắng, tôi mới nhận ra đêm đó ngọt ngào biết bao. Cảnh Mạc Vũ ôm tôi rất chặt, hơi thở gấp gấp của anh phả vào làn môi tôi. Tôi nghiêng mặt né tránh, anh cũng không cưỡng ép mà quay người lôi tôi vào phòng ngủ, đẩy tôi nằm xuống giường.

Thân hình anh đè xuống người tôi. Tay anh ôm trọn bầu ngực của tôi rồi cúi xuống ngoạm lấy như loài dã thú... Nụ hoa nhạy cảm bị anh kéo mút đến ửng đỏ. Tôi không phản kháng cũng không ngênh hợp, nằm trên giường như khúc gỗ. Tôi cố gắng nén đau đón nhìn quần áo bị vò nát trong tay anh, nhìn từng tác da xuất hiện vết bầm tím do anh để lại. Cảnh Mạc Vũ dường như không cần tôi phối hợp, anh chỉ muốn phát tiết.

Tôi hiểu, anh thật sự cần phát tiết. Bao nhiêu tâm trạng phức tạp đã dồn nén trong lòng anh những ngày qua, anh lại là người không giỏi biểu lộ ra ngoài. Có lẽ chỉ phương thức này mới giúp anh bộc lộ nỗi oán hận trong lòng. Trên thực tế, tôi cũng cần sự đau đớn này để có cảm giác mình vẫn sống, vẫn có tri giác...

Hai chân tôi bị Cảnh Mạc Vũ tách ra, gập lại trước mặt anh. Ngón tay anh thâm nhập vào trong, tận tình trêu đùa bắt cháp sự run rẩy của tôi, cho đến khi ngón tay anh ướt rượt. Nhìn người đàn ông hoàn toàn bị dục vọng không chế trước mặt, tôi bất giác nhớ đến những chuyện trước kia. Nhớ đến chuyện tôi nằm gồi đầu lên chân anh để anh sấy tóc, để cảm nhận sự dịu dàng của ngón tay anh trong mái tóc tôi. Nhớ đến cảnh anh tiễn tôi lên máy bay, nhẹ nhàng nắm tay tôi, hỏi tôi bao giờ mới trở về. Tôi còn nhớ lúc ngủ say, anh ôm tôi từ phía sau, vòng tay ấm áp và an lành như vậy... Nước mắt chảy dài khỏi bờ mi của tôi.

Cảnh Mạc Vũ hôn lên giọt nước mắt của tôi, giọng nói say rượu của anh bộc lộ cảm tính hiếm thấy: “Chẳng phải em rất yêu tôi sao? Chẳng phải em thích nhất tôi đối xử với em như vậy? Tại sao em còn khóc?”

“Có câu nói, con người một đời phải làm mấy việc khiến bản thân hối hận, cuộc đời mới hoàn chỉnh. Cả đời này tôi chỉ làm hai chuyện khiến cuộc đời tôi hoàn chỉnh, thứ nhất là yêu anh, thứ hai là lấy anh...”

Cảnh Mạc Vũ nghiêng răng, cởi quần áo, hai tay kéo chân tôi, một cú nhấn người đâm mạnh vào. Không đợi tôi thích ứng với cảm giác đau đớn đến bất ngờ, anh đã bắt đầu vận động điên cuồng. Hai chân tôi gác lên người anh, thân hình lắc lư điên đảo. Cảm giác đau đớn tột cùng khiến tôi có cảm giác như bay lượn bên vách vực thẳm. Sau khi nổi choáng váng, quay cuồng trôi qua, tôi không biết đang rơi xuống vực sâu vô tận hay bay lên đỉnh cao hoan lạc...

Sau vài cú nhấn người, Cảnh Mạc Vũ lật người tôi, một tay anh đỡ lưng tôi, tiến vào cơ thể tôi từ phía sau, một tay anh đỡ gáy tôi, ép tôi quay lại để anh hôn đến nghẹt thở. Tôi đẩy người anh, không những anh chẳng nhúc nhích mà càng thêm hung hãn khiến bụng dưới của tôi co rút kịch liệt.

Khoái cảm đến như thác lũ, đợt này cao hơn đợt trước, thậm chí như trút xuống, nhấn chìm mọi đau đớn, nhấn chìm mọi bi thương...

Cuối cùng, tôi cũng không phân biệt rõ là đau khổ hay sung sướng, tôi chỉ biết chúng tôi cởi bỏ hết quần áo, hai cơ thể lỏa lồ quấn chặt lấy nhau, phóng túng giao hợp đến nơi sâu thẳm nhất trong đêm tối.

Cũng không biết bao lâu sau, khi anh hoàn toàn giải phóng dục vọng trong cơ thể tôi, hai đùi tôi đã tê cứng đến không thể khép lại, thân dưới tôi sưng tấy khó chịu vô cùng. Vết say rượu trong mắt anh đã vơi đi nhiều, anh lặng lẽ ngắm những vết bầm tím trên cơ thể tôi. Tôi chống tay xuống giường, ngồi dậy, nhặt quần áo vứt bừa bãi mặc vào người. Một điều may mắn là áo khoác ngoài của tôi vẫn còn nguyên vẹn.

“Bây giờ anh có thể tha thứ cho ba chưa?” Tôi hỏi.

“Em...em nghĩ tôi sẽ làm thế nào?”

“Bất kể là ai, tôi tin anh sẽ có cách cứu ba.”

Cảnh Mạc Vũ ngập ngừng một lát rồi mở miệng: “Có người nộp chứng cứ xác thực lên trung ương. Bên trên rất xem trọng vụ này, trực tiếp cử tổ chuyên án đi điều tra. Đến mức độ này, không ai dám làm bừa.”

“Chỉ cần chưa định tội thì kiểu gì cũng có cách. Anh có thể tiếp xúc với người của tổ chuyên án, tìm người khác gánh tội thay.”

Cảnh Mạc Vũ lắc đầu. “Vô dụng thôi, kẻ tố cáo không chịu buông tha, việc này rất khó giải quyết.”

“Vậy anh hãy nói cho tôi biết người tố cáo là ai để tôi đi cầu xin người đó. Bất kể người đó muốn gì tôi cũng có thể cho, chỉ cần người đó tha cho ba tôi...”

“Em còn gì có thể cho hắn? Thân thể của em sao?” Ý cười trên khóe miệng Cảnh Mạc Vũ càng trở nên lạnh lẽo. “Em tưởng Văn Triết Lỗi còn muốn sao?”

Tôi nghĩ mình nghe nhầm, hỏi lại: “Anh nói gì cơ?”

“Hắn là con trai người vợ đầu tiên của Phó Hạ Dương. Sau khi ba mẹ ly hôn, hắn theo mẹ sang Anh, đổi sang họ mẹ. Ba năm trước, Phó Hạ Dương qua đời, hắn về nước, đích thân giám định tử thi. Hắn cho rằng ba hắn bị người khác hại chết. Em có biết người hại chết ba hắn là ai không?”

Tôi ra sức lắc đầu, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tôi không hiểu anh đang nói gì, càng không hiểu người đàn ông mặc áo blouse trắng dịu dàng, nho nhã Văn Triết Lỗi, người đàn ông ôm tôi nói: “Anh yêu em” lúc tôi cần nhất...rốt cuộc có phải người đàn ông trong lòng đầy thù hận mà Cảnh Mạc Vũ nhắc tới.

“Là tôi và Hứa Tiểu Nặc. Bởi ba không muốn Phó Hạ Dương tiết lộ những điều không nên nói...”

“...” Tim tôi lại bắt đầu nhói đau.

“Lúc em cần, hắn sẽ nói: “Anh yêu em”, hắn khuyên em bỏ đứa con trong bụng, khuyên em ly hôn rồi lấy hắn. Em tưởng hắn thật sự yêu em? Từ đầu đến cuối, hắn chỉ lợi dụng em mà thôi. Hắn từng tìm đến Hứa Tiểu Nặc, hy vọng cô ta nói cho hắn biết chúng cứ giấu ở đâu nhưng Hứa Tiểu Nặc luôn ngậm miệng. Hứa Tiểu Nặc một tháng nay không có tin tức, cho

đến mấy ngày trước, nhân viên quản lý két bảo hiểm của ngân hàng giao chìa khóa cho Văn Triết Lỗi theo lời dẫn dò của cô ta...”

“Không, đây không phải là sự thật!” Tôi cầm điện thoại định gọi cho Văn Triết Lỗi, hỏi xem có phải từ trước đến nay anh ta đều lợi dụng tôi, hãm hại ba tôi, hỏi xem anh ta muốn thế nào mới chịu buông tha cho Cảnh gia?

Cảnh Mạc Vũ lập tức giăng điện thoại trong tay tôi, ném xuống đất. “Đến nước này rồi mà em vẫn còn tin hắn mà không chịu tin tôi?”

Tin ư? Bây giờ tôi không thể tin bất cứ người nào. Đến bản thân tôi còn lừa dối anh, tôi có thể trông mong ai nói những lời chân thật với mình?

“Em tưởng Hứa Tiểu Nặc có thể nghĩ ra trò tặng hoa bách hợp cho em, thêm xạ hương và đinh hương vào hương liệu gây kích thích hay sao? Đều là Văn Triết Lỗi bày trò. Hắn cố ý làm những chuyện này nhằm chia rẽ vợ chồng chúng ta, khiến Hứa Tiểu Nặc hết hy vọng với tôi...Sau đó, hắn sẽ đưa người của Cảnh gia vào tù.”

...

Phố Trường An đèn điện lộng lẫy, sáng choang, chiếu cả bề dẫu của thành phố có lịch sử mấy nghìn năm này. Nơi đây là trung tâm văn hóa, chính trị nhưng tôi không nhìn thấy sự phồn vinh và hưng thịnh mà chỉ thấy thối rữa và bẩn thỉu, xây dựng trên một cái lòng của quyền lực và dục vọng.

Ánh đèn trước mắt trở nên mơ hồ, từng giọt nước mắt rơi xuống bàn tay của Cảnh Mạc Vũ đang định chạm vào mặt tôi. Nước mắt của tôi chắc rất lạnh, nếu không, bàn tay anh sao lại run rẩy...

Cảnh Mạc Vũ thu tay về, giọng ôn hòa hơn: “Ngôn Ngôn, ba đã phạm phải nhiều lỗi lầm, có kết cục ngày hôm nay, cũng là bị quả báo...”

“Nhưng dù sao ông cũng là ba tôi, dù chỉ còn một tia hy vọng, tôi cũng không thể chống mắt nhìn ông ngồi tù.”

Làm sao tôi không hiểu, cho đến ngày hôm nay, rốt cuộc ai đúng ai sai, ai có lỗi với ai? Xét cho cùng, tất cả đều là lỗi của ba tôi. Bốn mươi năm tunh hoành hắc đạo, ông đã có quá nhiều món nợ. Ông nợ Cảnh Mạc Vũ, nợ cả Văn Triết Lỗi nhưng ông cũng là ba tôi, bất kể làm sai chuyện gì, ông vẫn là người cha tốt nhất trên đời này.

“Anh thật sự không có cách nào cứu ba?” Tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ bằng ánh mắt khẩn cầu, mong chờ anh cho tôi một tia hy vọng.

Cảnh Mạc Vũ quay mặt đi chỗ khác nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh.

“Tôi hiểu rồi.”

Tôi mặc áo khoác, ngồi xổm xuống đất nhặt mảnh vỡ của điện thoại, chuẩn bị rời đi.

Cảnh Mạc Vũ nắm cổ tay tôi, rất chặt. “Muộn như vậy rồi em còn đi đâu? Đợi đến khi trời sáng rồi hãy đi.”

“Tôi đã đặt phòng ở bên dưới rồi.” Tôi chậm rãi kéo từng ngón tay đang siết chặt của anh. “Tối nay, tôi không làm phiền anh nữa.”

Biết giữ tôi lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, Cảnh Mạc Vũ không ép tôi. Trước khi tôi rời khỏi phòng, anh hỏi tôi câu cuối cùng: “Em đến đây chỉ vì mục đích cầu xin tôi cứu ba?”

“Đúng vậy, nếu có cách khác, tôi đã không đến tìm anh!”

“Có phải chỉ cần cứu ba, cho dù phải mất thứ gì, em đều chấp nhận...?”

“Đúng vậy!”

Những thứ không muốn đánh mất, tôi đều mất cả rồi, tôi còn sợ mất điều gì nữa chứ?

Trong phòng tắm xa lạ, tôi ngâm mình trong làn nước nóng. Nước nóng chạm vào những vết thương trên người tôi, để lại cảm giác đau đớn mãi không tan biến.

Tôi thích cảm giác đau đớn này, nó khiến tôi tỉnh táo, khiến tôi không còn sức để yêu, để nhung nhớ, để lưu luyến.

Tôi ngồi trên giường đến khi trời sáng tóc mới khô, tôi thay bộ quần áo mới mua ở cửa hàng thời trang trong khách sạn. Sau đó, tôi lên chuyến bay sớm nhất về thành phố T.

Đến cổng bệnh viện của thành phố T, tôi gọi điện cho Văn Triết Lỗi. “Tôi đang ở quán cà phê Thượng Đảo đối diện bệnh viện các anh, rảnh thì qua đây đi!”

“Được.”

Tôi gọi một chai rượu vang, vừa nhấp nháp vừa chờ đợi.

Uống hết nửa chai, bóng một người mặc áo blouse trắng đứng trước mặt tôi. Tôi không ngẩng đầu nhưng ngửi thấy mùi thuốc khử trùng phảng phất,

tôi biết anh ta đã tới.

“Anh ngồi đi!”

“Cảm ơn!” Văn Triết Lỗi ngồi đối diện tôi. Nhìn thấy ly rượu trong tay tôi, anh ta nói khẽ: “Cô không nên uống rượu.”

Anh ta vẫn lịch sự, nho nhã, quan tâm tới tôi như thường lệ, chiếc áo blouse của anh ta vẫn sạch sẽ không nhuốm chút bụi trần. Tôi không hề nhìn thấy bóng dáng của tội ác trên người anh ta.

Tôi nở nụ cười miễn cưỡng với Văn Triết Lỗi. “Anh muốn trả thù Cảnh gia, tại sao không để tôi phát bệnh tim chết đi, như vậy càng đơn giản hơn, có thể khiến ba tôi và Cảnh Mạc Vũ sống còn đau khổ hơn là cái chết?”

Văn Triết Lỗi nhìn tôi, đáy mắt anh ta vụt qua vô số tâm trạng phức tạp, kinh ngạc, áy náy và cả chút do dự, nhưng anh ta nhanh chóng che giấu tất cả: “Cô là bệnh nhân của tôi, cứu cô là trách nhiệm của tôi.”

“Vậy à? Thế con tôi thì sao? Hãm hại một thai nhi chưa thành hình cũng là trách nhiệm của anh?”

Văn Triết Lỗi trầm mặc trong giây lát. “Tôi đã nói với cô rồi, đứa bé không giữ được...Tôi vì cô nên mới làm vậy.”

Tôi không biết nói gì nữa. Thù hận có thể khiến một người tàn nhẫn đến mức này? Tôi không thể lý giải, cũng không có cách nào tha thứ.

“Văn Triết Lỗi, Cảnh Mạc Vũ hại chết ba anh, anh cũng hại anh ấy mất con. Anh có thể bỏ qua cho ba tôi không?”

“Bỏ qua cho ông ta?” Văn Triết Lỗi lắc đầu. “Cô có biết ông ta từng là những chuyện gì không? Giao dịch bất chính, khai thác khoáng sản trái phép, rửa tiền... Còn nữa, ông ta đã hại bao nhiêu người tan cửa nát nhà...”

Cơ thể tôi lạnh toát, tôi không thể nghe tiếp, liền ngắt lời anh ta: “Ba anh cũng có sạch sẽ đâu. Nếu ông ta còn sống, liệu anh có tống ông ta vào tù hay không?”

“...” Văn Triết Lỗi nhất thời á khẩu.

Tôi cầm ly rượu lên, uống một ngụm. Vị chua ngọt chảy vào cổ họng làm tê liệt sự e dè không nên có. “Tôi không ngại nói cho anh biết, chúng tôi đã làm việc với người ở trên, chỉ cần anh không truy cứu, ba tôi có thể bình an vô sự. Anh nói đi, anh muốn thế nào mới chịu bỏ qua cho ba tôi? Bất kể anh đưa ra yêu cầu gì, tôi cũng sẽ đáp ứng. Dù anh muốn lấy mạng tôi, tôi cũng sẽ cho anh.”

“Tôi chẳng cần gì cả.”

Tôi nở nụ cười lạnh lùng. “Văn Triết Lỗi, anh đừng tưởng chúng tôi không thể làm gì anh. Chúng tôi có vô số cách ngăn cản anh truy cứu. Hôm nay tôi đến đây cầu xin anh là vì nể tình anh từng cứu mạng tôi. Tôi không muốn tuyệt tình quá...”

Văn Triết Lỗi bật cười. “Cô biết không? Hôm nhìn thấy cô và Cảnh Mặc Vũ cùng đi vào khu chung cư gần công ty Cảnh Thiên, tôi còn tưởng mình nhận nhầm người. Tôi thật sự không thể tin cô là con gái của Cảnh Thiên Hạo... Bây giờ mới thấy, cô thật sự là con gái ruột của Cảnh Thiên Hạo.”

“Tôi cũng giống anh thôi, vì người thân mà chuyện gì cũng dám làm...” Tôi nói bằng giọng lạnh lùng mà tôi phải tập luyện không biết bao nhiêu

lần. “Tôi cho anh một ngày để suy nghĩ...Anh không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ cho mẹ anh, đúng không?”

Văn Triết Lỗi bình tĩnh lắc đầu. “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Anh ta nhìn đồng hồ. “Xin lỗi, bệnh nhân của tôi đang đợi tôi. Có cơ hội chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Một khi anh bước ra khỏi cửa, chúng ta sẽ không bao giờ còn cơ hội nói chuyện.” Tôi cố ý uy hiếp anh ta.

Văn Triết Lỗi đi đến cửa, do dự một lát rồi quay đầu nhìn tôi. “Nếu đã không còn cơ hội, vậy thì tôi muốn nói cho cô biết, Cảnh An Ngôn, tôi thật sự hy vọng cô chỉ là con gái ông ta nhặt được giống Cảnh Mặc Vũ...”

Đây là lời nói cuối cùng của Văn Triết Lỗi ngày hôm đó. Tôi không ngờ, đó cũng là câu cuối cùng anh ta nói với tôi.

Hai ngày sau, tôi ở khách sạn của thành phố T nghiên cứu tài liệu, nghĩ cách thuyết phục Văn Triết Lỗi. Chú Tài đi vào, đóng chặt cửa phòng. “Tôi vừa nghe nói...”

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Văn Triết Lỗi gặp tai nạn.”

Máu trong người tôi lập tức đông cứng, tập tài liệu trên tay rơi xuống đất. “Là ai làm?”

“Tai nạn bất ngờ. Một chiếc xe tải đang di chuyển bình thường. Cậu ta đột nhiên vượt xe phía bên phải, đúng lúc tài xế rẽ sang bên phải nên đâm

trúng cậu ta...Cậu ta đã hôn mê bảy tiếng đồng hồ. Bác sĩ nói não bộ cậu ta bị tổn thương, rất khó tỉnh lại.”

Tai nạn bất ngờ? Nếu đây là tai nạn bất ngờ thì vụ đâm xe này quá trùng hợp.

Sự việc diễn ra sau đó trở nên rất logic. Do chứng cứ không đủ nên tổ chuyên án phải thả ba tôi. Bọn họ chỉ tiến hành xử phạt hành chính công ty Cảnh Thiên về việc sổ sách không hợp lệ, yêu cầu Cảnh Thiên nhanh chóng nộp khoản tiền phạt rất lớn.

Tôi không hỏi han nhiều, lập tức gom tiền nộp phạt và đút lót những người có liên quan.

Sau khi tiễn tổ chuyên án và giải quyết mọi chuyện êm đẹp, tôi mới tập trung vào một chuyện muốn làm nhưng trước đó không dám manh động, đó là điều tra vụ tai nạn của Văn Triết Lỗi.

Cầm tập tài liệu trên tay, tôi không thể không thừa nhận, công tác điều tra của phòng cảnh sát giao thông và Cục Công an thành phố T rất tỉ mỉ, từ điều tra thực địa, lấy lời khai của nhân chứng, điều tra lai lịch tài xế gây tai nạn đến xử lý vụ việc, tất cả đều hợp lý, không thể bắt bẻ.

Tôi cho người điều tra tài xế, ông ta là lái xe có kinh nghiệm mười lăm năm, thường chở hàng từ thành phố T tới các thành phố lân cận và vận chuyển đường dài. Lý lịch của ông ta hoàn toàn trong sạch, cũng không có bất cứ mối quan hệ nào với Văn Triết Lỗi...Vì vậy phòng cảnh sát giao thông và bên công an cuối cùng kết luận đây là một vụ tai nạn ngoài ý muốn, hơn nữa Văn Triết Lỗi là người chịu trách nhiệm chủ yếu.

Sau khi tìm hiểu ngọn nguồn, tôi đến bệnh viện thành phố T.

Hành lang quen thuộc, mùi thuốc khử trùng quen thuộc, tôi nhìn người nằm trên giường bệnh qua tấm kính của phòng giám sát đặc biệt. Anh ta bị thương nặng hơn tôi tưởng, băng bó từ trên xuống dưới. Gương mặt trắng bệch, cũng không còn vẻ tươi cười với tôi mỗi khi tôi tuyệt vọng.

Mẹ anh ta mặc bộ đồ khử trùng, ngồi bên giường bệnh, nắm chặt tay anh ta, lặng lẽ rơi lệ.

Tôi hỏi bác sĩ, lúc nào Văn Triết Lỗi mới có thể tỉnh lại.

Bác sĩ nói, anh ta giữ được mạng sống đã là may mắn lắm rồi.

Tôi bắt lực ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện. Tôi ngồi rất lâu, đến mức ngoài trời tuyết rơi rồi lại ngừng, tôi vẫn chưa đứng dậy. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thất vọng về hiện thực xã hội tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé như lúc này. Tôi thất vọng về ba tôi, về Cảnh Mạc vũ và về chính mình, đó là nỗi thất vọng lớn nhất...

Tuy nhiên, tôi vẫn phải kiên cường sống tiếp, phải học cách sinh tồn trong xã hội tàn khốc này.

Không biết bao lâu sau tôi mới lê đôi chân tê cứng rời khỏi bệnh viện. Tia nắng ban mai đã nhuộm một màu sáng trắng ở phía đông.

Điện thoại di động đồ chuông, số điện thoại quen thuộc nhấp nháy trên màn hình. Trước đây, tôi luôn chờ đợi số điện thoại này gọi đến nhưng bây giờ, tôi không muốn bắt máy.

Điện thoại tắt một lúc rồi lại rung, màn hình hiển thị tin nhắn gửi đến.

Do dự vài giây rồi tôi mở tin nhắn. *Sẽ có một ngày, tôi quay về đòi lại những thứ tôi đã mất.*

Tôi quay đầu, trên nền tuyết mỏng in đầy dấu chân. Bên cạnh những dấu chân là chiếc xe thương vụ màu đen quen thuộc. Trên nóc xe phủ một lớp tuyết, có lẽ nó đã đỗ ở đó suốt đêm qua.

Tôi thật sự hy vọng đời người có thể giống con đường dưới chân, có thể quay đầu, có thể trở về bất cứ lúc nào nhưng đáng tiếc, cuộc đời trôi đi không bao giờ trở lại.

Vì vậy tôi không quay đầu mà tiếp tục tiến về phía trước.

Ra đi rất dễ dàng, bạn chỉ cần nghiền răng, không để bản thân quay đầu là có thể bước ra khỏi thế giới của anh. Tuy nhiên, ép bản thân không nhớ đến một người đã trưởng thành cùng bạn, không phải cứ nghiền răng là có thể làm được. Chuyện đó cần ép khô tất cả thời gian của bạn, không cho bản thân một giây rảnh rỗi, bởi chỉ một giây không chú ý, nhớ nhưng sẽ chui vào cơ thể bạn, găm nhám mỗi sợi dây thần kinh khiến bạn đau đớn vô cùng...

Tôi chỉ có thể không ngừng nhắc nhở mình, tất cả sẽ qua đi, tôi sẽ quên hết mọi chuyện, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng đau đớn vẫn không bị thời gian xóa nhòa, ngược lại mỗi ngày một tăng thêm...

Hôm nước Mỹ bị lốc xoáy tấn công, tôi thậm chí còn đặt vé máy bay đi Washington. Tôi không định cứu vãn điều gì, chỉ muốn gặp anh một lần, muốn biết anh sống có tốt không, đã quen sống ở Ngô gia hay chưa, có quen ăn món Tây, có thích ứng với cái giá lạnh ở Washington...

Nhưng sau đó, tôi hủy vé máy bay. Tôi sợ sau khi gặp anh, tôi không nỡ quay về.

May mà lúc tôi sắp không thể kiên trì, Tề Lâm trở về.

Câu đầu tiên anh nói khi nhìn thấy tôi là: “Anh về để cưới em.”

Không hiểu tại sao, bắt gặp nụ cười rạng rỡ của Tề Lâm, nỗi buồn dồn nén trong hơn một tháng đột nhiên bùng phát, không thể kìm lại. Tôi ôm lấy anh, khóc nức nở, khóc đến mức trời đất quay cuồng, khóc đến mức người giàu kinh nghiệm như Tề Lâm cũng chân tay luống cuống, khóc đến mức anh buông hết áo giáp, vũ khí đầu hàng. “Lấy anh khiến em âm ỉ như vậy sao? Được rồi, được rồi, anh không cưới em, không cưới em nữa...”

Tôi vẫn khóc, dường như chỉ có nước mắt mới giảm bớt nỗi đau trong lòng ngực.

Tề Lâm nói: “Anh xin em đấy, đừng khóc nữa...Rốt cuộc em muốn anh làm thế nào em mới ngừng khóc?”

Tôi nấc nghẹn, ngẩng đầu nhìn anh. “Hay là anh cho em mượn ít tiền, Cảnh Thiên tháng này không còn tiền phát lương cho nhân viên.”

Tề Lâm nghiêng răng, giúp tôi lau nước mắt. “Sao em không nói sớm?”

Khoảng thời gian đó đúng là những ngày tháng khó khăn nhất của Cảnh Thiên. Sự việc của ba tôi tuy được giải quyết nhưng vì vấn đề sổ sách, Cảnh Thiên bị phạt một số tiền rất lớn, danh tiếng xuống dốc không phanh, chính quyền thành phố không tích cực ủng hộ như trước, ngân hàng thắt chặt khoản vay. Thêm vào đó, việc Cảnh Mạc Vũ đột ngột bỏ đi khiến kế hoạch thành lập công ty con bị gác lại. Một số nhân viên lâu năm không nhìn thấy

tương lai, lần lượt từ chức. Mấy dự án đang đàm phán lần lượt chấm dứt, công ty đối mặt với khó khăn chưa từng có.

Vì trải qua kiếp nạn lớn và sự ra đi của Cảnh Mạc Vũ, ba tôi mất hết ý chí. Ông muốn bán hết cổ phần của Cảnh Thiên, cùng tôi đến thành phố khác để sống một cuộc đời yên ổn.

Tôi không muốn buông tay dễ dàng như vậy. Tôi từng nói với anh, không có anh, tôi vẫn có thể chống đỡ Cảnh Thiên.

Nhưng có nhiều việc quyết định rất dễ dàng, khi thực hiện lại vô cùng khó khăn, giống như việc tôi rời khỏi Cảnh Mạc Vũ. May mà ở thời điểm then chốt nhất, Tề Lâm nhận lời giúp tôi, sau đó lập tức về nhà tìm ba anh xin tiền.

Tôi vốn lo lắng ba Tề Lâm sẽ không giúp Cảnh Thiên. Ai ngờ vài ngày sau, Tề Lâm gửi vào tài khoản của tôi một số tiền lớn khiến tôi vô cùng mừng rỡ và cảm kích, chỉ hận đến mức không thể lấy thân báo đáp.

Rất lâu sau tôi mới biết, sở dĩ Tề Lâm thuyết phục được ba anh cho Cảnh Thiên vay tiền là bởi anh chấp nhận từ bỏ giấc mơ theo đuổi nghệ thuật, về nước giúp ba anh quản lý công ty...

Tôi lập tức mang tiền trả lại anh, bảo anh nhanh chóng chuộc lại sự tự do.

Tề Lâm cười, nói: “Bây giờ anh mới biết, vào thời điểm quyết định, nghệ thuật không giúp nổi con người, đồng tiền mới hữu dụng.”

Chương 26: Gặp lại

Nhiều khi bạn tưởng thời gian trôi rất chậm nhưng lúc nhàn rỗi không có việc làm, lật giờ quyền lịch, bạn mới đột nhiên phát hiện, thời gian hai năm cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Hai năm sau, lại là một ngày đầu đông, thời tiết vô cùng u ám.

Tôi ngồi bên giường bệnh, nhẹ nhàng dùng khăn ẩm lau tay Văn Triết Lỗi. Anh ta gầy đi nhiều, khung xương nổi rõ. Do phải truyền chất dinh dưỡng vào cơ thể trong một thời gian dài, mạch máu ngày càng nổi rõ, hai cánh tay giống cành củi khô.

“Rốt cuộc anh còn muốn ngủ bao lâu nữa?” Dù không biết anh ta có thể nghe thấy không nhưng tôi vẫn không ngừng nói chuyện với anh ta. Bác sĩ bảo, thường xuyên kể chuyện vui cho anh ta nghe, mới có thể đánh thức anh ta.

Vì vậy, hôm nay tôi đặc biệt đến đây báo cho Văn Triết Lỗi một “tin vui”: “Tôi cho anh biết một tin vui...”

Đôi mắt chưa xốt đến đau buốt, tôi đưa mu bàn tay lên day day, thở đều mấy nhịp mới nói tiếp: “Ba tôi bị bệnh nặng, ung thư xương giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã lan đến gan. Bác sĩ nói, nhiều nhất ông cũng chỉ sống được nửa năm nữa, dù làm phẫu thuật cũng chẳng có ý nghĩa gì...”

Ngừng một lúc lâu, tôi mới tiếp tục: “Tôi không cho ba tôi biết sự thật. Tôi hy vọng nửa năm cuối của cuộc đời, ông có thể sống vui vẻ.

Lần này, tôi không thể cứu ba tôi, cũng không ai cứu nổi ông. Anh thử nói xem, thế giới này đúng là có công lý, nhân quả báo ứng? Con người làm chuyện gì đều không qua nổi mắt ông trời...

Năm nay, Cảnh Thiên lại lỗ vài chục triệu...Ngân hàng thúc giục, các cổ đông kiến nghị tôi dừng dự án năng lượng mới...Đến Tề Lâm cũng khuyên tôi bỏ dự án đó đi...Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc, vì đây là hy vọng duy nhất...

Tôi đã hợp tác với Bill, nguồn vốn đầu tư không thành vấn đề...Có điều, tôi vẫn quyết định bán mỏ niken ở núi đất đỏ..."

Tất cả cổ đông đều phản đối. Bọn họ nói, bán núi đất đỏ, đồng nghĩa với việc bán đi tâm huyết cả đời của ba tôi, bán đi nền tảng của Cảnh Thiên. Nhưng tôi vẫn kiên quyết giữ quyết định của mình, không phải vì Cảnh Thiên thật sự gặp nguy khốn, cũng không phải vì núi đất đỏ đã chôn vùi bao nhiêu tội nghiệt, mà là quặng ở núi đất đỏ ngày càng khó khai thác, hàm lượng kim loại cũng ngày càng thấp.

Bán núi đất đỏ để cứu Cảnh Thiên, đây là quyết định cuối cùng của ba tôi. Do tôi sợ đám cổ đông quấy nhiễu ba tôi trong lúc ông dưỡng bệnh nên tôi mới gánh hết "tội danh".

Hôm bán đấu giá núi đất đỏ, trời mưa tầm tã, bầu trời phủ màu xanh thăm hiu quạnh khiến buổi sáng sớm trở nên u ám.

Một điều tôi không ngờ là Cảnh Mạc Vũ lại trở về. Anh đã thay đổi nhiều, càng lạnh lùng và trầm tĩnh hơn xưa.

Gặp lại sau hai năm xa cách, lẽ ra đây là thời khắc cảm động nhất. Tôi và anh chỉ cách nhau một bước chân, giọt mưa mang theo những bông tuyết

đầu mùa rơi xuống giữa chúng tôi, vậy mà tôi và anh dường như cách trăm sông nghìn núi, không thể tiến lại gần.

Ánh mắt giao nhau, chỉ một giây mà thôi, nhưng còn lâu hơn bảy trăm hai mươi tư ngày.

Tôi và Cảnh Mạc Vũ lướt qua vai nhau, chúng tôi không ai nói một lời. Có lẽ trong quá khứ tôi đã nói quá nhiều, đến mức giây phút này đối mặt với anh, tôi không biết có thể thốt ra câu gì.

Cuối cùng chúng tôi quyết định đường ai nấy đi.

Ô tô lặng lẽ chuyển bánh, bánh xe khiến bùn đất lẫn tuyết trắng trên đường bắn tung tóe. Tôi liếc nhìn Cảnh Mạc Vũ qua gương chiếu hậu lần cuối. Anh vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là cách tôi mỗi lúc một xa, hình bóng ngày càng mờ hồ.

Điện thoại di động đổ chuông, lần này là ba tôi gọi tới, hỏi tôi kết quả cuộc bán đấu giá núi đất đỏ. Tôi thở phào, cố gắng để giọng nói trở nên vui vẻ: “Ba trăm triệu, giá cao hơn dự kiến của chúng ta. Sau khi trả nợ và lãi suất ngân hàng, chúng ta có đủ vốn để khởi động dự án mới.”

“Ai mua vậy?”

“Cảnh Mạc Vũ ạ!” Tôi vốn không định nói cho ba tôi biết, bởi tôi sợ sự xuất hiện của Cảnh Mạc Vũ khiến ông buồn bã, không có lợi cho bệnh tình. Nhưng cuộc bán đấu giá núi đất đỏ là tin tức nóng hổi nhất thành phố A hiện nay, dù tôi không tiết lộ, ông cũng nhanh chóng biết tin.

“Nó về rồi à? Con đã gặp nó chưa?” Ba tôi cất giọng vẻ sốt ruột.

“Vâng, con gặp rồi. Anh ấy rất khỏe, phong độ lắm.”

“...Con hãy bảo nó rảnh thì về nhà chơi...” Đầu máy bên kia trầm mặc vài giây. “Nếu nó muốn...”

“Vâng ạ!” Tôi còn có thể nói gì hơn. Đây là mong mỏi duy nhất của người cha với con trai, dù mong mỏi này gần như hèn mọn.

Ngày tháng của ba tôi không còn nhiều, ông không còn nhiều thời gian chờ đợi. Vì vậy, bất cứ dùng cách gì, tôi nhất định không để ông tiếc nuối.

Tôi và người đàn ông không dễ đối phó là Bill thảo luận hợp đồng cả buổi chiều. Hai bên miễn cưỡng đạt thỏa thuận ban đầu về việc hợp tác nhưng các điều khoản cụ thể vẫn cần tiếp tục tiến hành thảo luận.

Sau khi bàn bạc tương đối, tôi thu tài liệu. “Bill, hai ngày tới tôi sẽ bảo trợ lý thảo hợp đồng cho anh xem, nếu không có vấn đề gì, tôi hy vọng chúng ta nhanh chóng ký kết để dự án sớm được khởi động.”

“Được.” Bill nhận lời ngay, nhìn đồng hồ. “Buổi tối cô có rảnh không? Hay là chúng ta cùng ăn cơm, nhân tiện thảo luận vấn đề chi tiết.”

Về lý mà nói, cùng ăn cơm, trò chuyện với đối tác sẽ khiến việc hợp tác càng vui vẻ và thuận lợi hơn nhưng ánh mắt Bill nhìn tôi luôn có vẻ vượt quá quan hệ làm ăn. Điều này khiến mỗi khi tiếp xúc riêng với anh ta, tôi luôn hết sức cảnh giác, đặc biệt là buổi tối.

“Rất xin lỗi, tối nay tôi có hẹn với bạn rồi. Để hôm khác đi, hôm khác tôi mời anh.”

“Bạn? Tê Thiếu phải không?” Bill nói bằng thứ tiếng Trung ngọng ngịu.

“...Ừ.”

“Được thôi, chúc hai người vui vẻ!” Bill rất phong độ tạm biệt tôi, một người từ nhỏ chịu sự giáo dục truyền thống của Trung Quốc như tôi không cho rằng đàn ông thom lên má phụ nữ là phép lịch sự.

Vừa đuổi khéo Bill, Tề Lâm lại đến quây rầy. Anh bảo tôi cùng tới một buổi tụ họp của người bạn. Tề Lâm luôn miệng than vẫn không tìm được cô gái nào đi cùng.

“Anh Tề đẹp trai của chúng ta cũng có lúc không kiếm được mỹ nhân đi cùng? Anh nói đùa kiểu gì vậy?”

Tề Lâm thân nhiên trả lời: “Xảy ra sự cố bất ngờ, người đẹp anh hẹn cho anh “leo cây”, thế nên anh mới nhờ em giúp đỡ. Không phải em không có nghĩa khí, việc cón con này cũng chẳng chịu giúp đâu chứ?”

“Em có thể giúp anh nhưng vẫn là quy tắc cũ, em không uống rượu, về nhà trước mười giờ đêm.”

“Không thành vấn đề.” Tề Lâm liếc qua bộ đồ công sở trên người tôi. “Có điều, em phải nghe anh trong chuyện trang phục. Đi thôi, anh đưa em đi mua quần áo trước.”

Vốn tưởng bây giờ đã là mùa đông. Tề Lâm sẽ không chọn loại váy hở ngực, hở lưng cho tôi nên tôi mới đồng ý để anh dẫn đi mua đồ. Nào ngờ, thẩm mỹ của anh vẫn tầm thường như vậy, mùa đông cũng có kiểu váy tiết kiệm vải, bó sát...

Trước ngực có hai chiếc cúc, căng chặt đến mức có thể bung ra bất cứ lúc nào. Tôi thật sự nghi ngờ, không hiểu Tề Lâm học ngành nghệ thuật gì ở Ý, không phải là nghệ thuật về hành vi nào đó đấy chứ?

“Có số to hơn không?” Tôi hỏi nhân viên bán hàng.

“Rất vừa, tôi lấy bộ váy này.” Không đợi tôi phản đối, Tề Lâm đã cà thẻ thanh toán tiền. “Ngôn Ngôn, hãy tin tưởng con mắt của anh, em sẽ nhanh chóng cảm kích vì anh giúp em chọn bộ váy này.”

Cảm kích ư?

Tôi nhất thời không có phản ứng, cho đến khi Tề Lâm đi vào phòng VIP, nhìn thấy Cảnh Mặc Vũ đã ngồi ở đó, tôi mới hiểu tại sao hôm nay Tề Lâm bắt tôi đi cùng anh, còn tích cực chọn váy cho tôi. Thì ra, quân tử báo thù ba năm không muộn.

Nếu tôi không nhầm, buổi tụ họp này là để chào đón Cảnh Mặc Vũ, vì vậy phần lớn đám người có mặt ở đây đều là bạn bè của anh, tất nhiên họ cũng biết tôi. Nhìn thấy tôi và Tề Lâm sánh đôi đi vào cửa, biểu cảm của họ ở giây phút đó vô cùng phong phú. Có mấy người liếc qua Cảnh Mặc Vũ nhưng anh chẳng thèm nhướng mắt, tựa hồ anh và tôi chỉ là người xa lạ. Mà thật ra tôi và anh bây giờ vốn chẳng có quan hệ gì.

Tề Lâm chẳng kiêng dè, kéo tôi tới chỗ trống đối diện Cảnh Mặc Vũ, nhiệt tình giúp tôi cởi áo khoác ngoài, sau đó đặt hai tay lên vai tôi, ấn tôi ngồi xuống. Tôi vô tình đưa mắt về phía Cảnh Mặc Vũ, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh.

Chưa kịp nắm bắt bất cứ tâm trạng nào trong đáy mắt anh, anh đã cúi đầu xem quyền thực đơn.

Cảnh Mạc Vũ giở quyển thực đơn từ trang đầu đến trang cuối, lại lật từ trang cuối về trang đầu nhưng vẫn không gọi được món. Nhân viên phục vụ nhẩn nại đứng bên cạnh, chẳng dám nói một lời. Tề Lâm mất hết kiên nhẫn, cướp quyển thực đơn từ tay anh.

“Xem lâu như vậy vẫn chẳng gọi nổi món gì, có phải anh ăn cơm Tây quen rồi nên quên mất mùi vị món ăn Trung Quốc? Để tôi gọi cho.” Nói xong, Tề Lâm giở đến một trang, giở quyển thực đơn hỏi tôi: “Món này... canh gà nấu măng tươi, rau cuộn phỉ thúy, không tỏi, chắc chắn hợp khẩu vị của em.”

Tôi ngồi thẳng người, cố tình nói rộng khoảng cách với Tề Lâm. “Anh muốn gọi gì thì gọi đi, em đều thích hết.”

“Những món anh gọi em đều thích ăn...” Tề Lâm lặp lại câu nói của tôi, nhưng ý tứ khác hoàn toàn. Tôi cúi đầu uống trà, không lên tiếng.

Tề Lâm gọi một bàn toàn rau cho tôi.

Cảnh Mạc Vũ nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười vẫn làm người khác điên đảo như ngày nào. “Hai năm không gặp, khẩu vị của Tề thiếu nhạt đi không ít.”

“Con người ai cũng sẽ thay đổi.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, không nói thêm câu gì.

Câu nói “rượu gặp tri kỷ ngàn chén còn ít” quả nhiên không sai. Những người đàn ông có tử lượng không tôi lâu ngày gặp nhau, uống rượu như

nước lã, cạn hết ly này đến ly khác. Mấy chai rượu mạnh nhìn thấy đáy lúc nào không hay.

Khói thuốc lá trong phòng VIP ngày càng nồng nặc, thêm vào đó là bộ váy bó sát khiến tôi cảm thấy thở cũng khó khăn. Tôi viện cớ đi nhà vệ sinh, chuồn ra ngoài cho thoáng.

Tôi nhắm mắt, tựa vào thành sofa ở khu vực nghỉ ngơi, không khí lạnh thấm vào da thịt tôi. Không chịu nổi cảm giác giá lạnh, tôi đứng dậy, chuẩn bị về phòng ăn. Vừa quay người, tôi bất ngờ nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ đứng ngay sau lưng tôi.

Tôi ngây người kinh ngạc, nhất thời quên phải mở miệng.

Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, cất giọng chế giễu: “Sao thế? Không quen tôi à?”

Không quen ư? Dù anh hóa thành tro bụi tôi cũng nhận ra.

Cười khan hai tiếng, tôi tìm câu mở đầu mà tôi cho rằng không tồi: “Lâu rồi không gặp!”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi: “Chúng ta mới gặp nhau sáng nay.”

“...” Anh vẫn không thay đổi, lúc nào cũng có thể khiến tôi cứng họng.

“Chúc mừng anh đã giành được quyền khai thác núi đất đó. A, đúng rồi...” Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra đề tài nói chuyện. “Cần phải làm thủ tục sang tên, anh tìm trợ lý Kim là được. Ba đã ủy thác anh ta toàn quyền xử lý.”

“Tôi biết rồi, chiều nay anh ta đã tìm tôi và giao hợp đồng chuyển nhượng.”

“...Vậy thì tốt.”

Lại là một sự yên lặng ngượng ngập, Cảnh Mạc Vũ không có ý rời đi, tôi cũng đứng nguyên một chỗ. Những lời muốn nói cứ tắc nghẹn nơi cổ họng, tôi không biết nên mở miệng như thế nào. Cảnh Mạc Vũ dường như nhìn ra tâm tư của tôi. “Có chuyện gì, em cứ nói thẳng ra đi!”

Không rõ có phải là ảo giác, giọng nói của anh như có vẻ chờ mong.

“Bao giờ rảnh, anh có thể về thăm ba hay không? Hai năm nay, ba luôn nhớ anh...”

Nhắc đến ba tôi, ánh mắt anh trở nên u tối. “Đợi khi nào có thời gian, tôi sẽ về.”

Đương nhiên tôi nhận ra đây là câu trả lời lấy lệ, tôi biết nói nhiều cũng vô ích. “Ừm, được thôi!”

Cảnh Mạc Vũ vừa định mở miệng liền bị Tề Lâm cắt ngang: “Ngôn Ngôn...Hai anh em đang nói chuyện à? Vậy anh không làm phiền, hai người cứ tiếp tục đi!”

“Tề Lâm, em hơi mệt, anh đưa em về nhà được không?”

“Bây giờ?...Ừ, được thôi!”

Trên đường về nhà, tôi hỏi Tề Lâm: “Tại sao anh không nói sớm cho em biết tối nay có cả Cảnh Mạc Vũ?”

“Nếu nói với em, liệu em có đi không?”

“...”

“Sao thế? Em vẫn không thể tha thứ cho anh ta à?”

Tôi lắc đầu. “Có gì mà tha thứ với không tha thứ, em chưa bao giờ trách anh ấy. Tề Lâm, anh biết không, từ trái nghĩa với “yêu” không phải là “hận” mà là “dửng dưng”, bởi còn hận có nghĩa vẫn còn yêu. Em và Cảnh Mạc Vũ đã là chuyện của quá khứ, không còn tình yêu, làm sao có thể nói là hận...”

Tề Lâm liếc xéo tôi, cười cười. “Nếu như em không còn chút tình cảm gì với anh ta, chi bằng em hãy nghĩ đến chuyện bao năm qua anh khổ sở giữ gìn, nhận lời lấy anh đi!”

“Khổ sở giữ gìn? mấy ngày trước em còn nhìn thấy anh và một mỹ nhân ôm nhau thắm thiết. Nếu đây chính là “khổ sở giữ gìn”, em nghĩ chắc anh chỉ mong khổ sở cả đời.”

“Ngôn Ngôn, vẫn là em hiểu anh nhất!”

Chương 27: Đêm dài

Hai ngày sau đó, vì thủ tục chuyển nhượng núi đất đỏ tương đối phức tạp, nhiều lúc cần sự có mặt của tôi nên tôi thường xuyên gặp Cảnh Mạc Vũ. Nhưng tôi không nói với anh một câu thừa thãi, hoàn tất những việc cần làm, tôi lập tức rời khỏi đó.

Có lúc, tôi cũng cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Dù đã ly hôn nhưng dù sao chúng tôi cũng từng là anh em, không đến nỗi như người dưng, có điều tôi thật sự sợ hãi, sợ thường xuyên gặp anh, thường xuyên nói chuyện với anh, tôi sẽ nhớ đến những chuyện trước kia, nhớ đến mỗi giây phút tôi trải qua trong nhớ nhung và đau khổ khi anh ra đi.

Tôi chỉ còn cách trốn tránh, cách ly anh ở bên ngoài thế giới của tôi.

Tôi tưởng một khi lánh mặt Cảnh Mạc Vũ, anh sẽ nhận ra ý đồ của tôi, không cưỡng ép tôi. Nào ngờ, chuyện không nên xảy ra vẫn cứ xảy ra.

Hôm đó, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của thư ký của Cảnh Mạc Vũ khi đang vui vẻ trò chuyện với Bill. Cô thư ký nói, Cảnh Mạc Vũ mời tôi ăn cơm ở phòng VIP của câu lạc bộ tư nhân Hội Hiên. Trước khi tắt điện thoại, cô ta còn cố ý nhấn mạnh Cảnh Mạc Vũ chỉ đặt hai chỗ ngồi, hình như sợ tôi dẫn người khác đi cùng để xem trò vui.

Tôi đi một vòng quanh trung tâm thương mại, chọn một bộ đồ phù hợp với gu thẩm mỹ của anh, sau đó làm tóc và trang điểm nhẹ nhàng. Tôi đứng trước gương quan sát mình thật kỹ, xác định dấu vết của việc đêm qua mất ngủ đã được che giấu hoàn toàn, tôi mới xuất phát tới Hội Hiên.

Tôi theo cô lễ tân xinh đẹp đi qua đại sảnh tới hành lang nước. Cô lễ tân đưa tôi đến phòng VIP cuối cùng, gõ cửa hai tiếng rồi giúp tôi đẩy cửa.

“Cảnh tiểu thư, mời!”

“Cảm ơn!”

Bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã, gian phòng được trang trí một màu gỗ trắc, Cảnh Mạc Vũ đang đứng trước khung cửa sổ hé mở. Anh đặt tay lên thành cửa sổ, trên tay là điếu thuốc cháy dở, khói thuốc nhàn nhạt bị khí lạnh thổi tan, không lưu lại chút dấu vết.

Trong ký ức của tôi, anh không bao giờ hút thuốc.

Thấy tôi đi vào, Cảnh Mạc Vũ dập điếu thuốc, nhẹ nhàng đóng cửa sổ. Hình như anh ngày càng biết cách che giấu tâm tư của mình, tôi không nắm bắt được một tia vui buồn, hài lòng hay tức giận trên gương mặt anh. Vì vậy tôi không thể ngờ anh hẹn tôi đến nơi này với ý đồ khác, càng không ngờ anh lại ôm tôi lên giường lúc tôi uống say. Tôi còn có ý định nhân cơ hội này khuyên anh về nhà thăm ba, vì vậy tôi mới chủ động nâng cốc với anh, uống hết ly này đến ly khác.

Sau đó, tôi say khướt, đầu óc hỗn độn. Không biết Cảnh Mạc Vũ tới ngồi bên cạnh tôi từ lúc nào. Mùi hương quen thuộc pha lẫn mùi rượu brandy xộc vào mũi tôi, đó là mùi hương có sức quyến rũ tôi nhất. Tôi thật sự say rồi, ngất ngây vì mùi đàn ông của anh.

“Gần đây sức khỏe của ba không tốt lắm. Ông thường nhắc đến anh...” Tôi thành khẩn nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ muốn khuyên anh về nhà mà quên mất ở khoảng cách này, dùng ánh mắt như vậy có sức quyến rũ đối với người đàn ông thế nào.

“Vậy à?” Giọng anh vẫn lạnh nhạt như ngày nào, tôi không nhận ra tâm tình của anh.

“Ba rất nhớ anh...Dù trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, anh mãi mãi vẫn là con trai ông.”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc, cúi đầu nhìn ly rượu.

“Ba luôn coi anh là con trai ruột, ông còn muốn giao cả sản nghiệp của Cảnh gia cho anh...Mấy ngày trước, ông bị đột quỵ. Lúc rời khỏi phòng cấp cứu, tinh thần không tỉnh táo, ông không ngừng gọi tên anh...” Nhớ đến gương mặt trắng bệch và ánh mắt đờ đẫn, mắt hờn của ba khi rời khỏi phòng cấp cứu, giọng tôi nghẹn ngào. “Anh...hãy về nhà thăm ba đi!”

“Về nhà?” Cảnh Mạc Vũ giờ tay về phía tôi, ngón tay lạnh giá của anh chạm vào giọt nước mắt nóng hổi trên mặt tôi. “Em đang cầu xin tôi về nhà sao, Ngôn Ngôn?”

Tôi gật đầu. “Vâng, coi như tôi cầu xin anh.”

Anh nhếch môi cười khó hiểu. Ngón tay anh lướt qua má, mắt và mái tóc lòa xòa trước mặt tôi. “Được...Vậy em có thể cho tôi thứ tôi muốn?”

Tôi nhất thời ngây người. Đến khi anh bế tôi lên giường, tôi mới ý thức được rằng tình thế không ổn. Tôi lê tấm thân mềm nhũn lùi về phía sau, Cảnh Mạc Vũ túm hai chân tôi, kéo tôi trở lại, ấn người tôi xuống giường.

“Cảnh Mạc Vũ, rốt cuộc anh muốn gì hả?” Tôi hoảng hốt hét lên.

Cảnh Mạc Vũ cười từng chiếc cúc áo. “Tôi đã nói rồi, những thứ tôi đã mất, rồi cũng có ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ. Em còn nhớ không?”

Tất nhiên tôi nhớ. Trong hai năm qua, câu nói lạnh lùng này luôn là cơn ác mộng của tôi. Trong giấc mơ, anh không ngừng tiến lại gần tôi, buộc tôi phải lùi. Nhưng khi giật mình tỉnh giấc, một mình ngồi trong bóng tối, tôi không cảm thấy vui mừng vì thoát khỏi cơn ác mộng mà chỉ có một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Có lẽ vì thường xuyên nghe câu này trong cơn ác mộng hoặc giả chất cồn làm tê liệt sự sợ hãi của tôi, tôi vô cùng bình tĩnh. “Tôi nhớ, tôi nhớ rất nhiều chuyện...”

Tôi nhớ đến chuyện anh bảo chú Mã đưa Hứa Tiểu Nặc đi.

Tôi còn nhớ bác sĩ điều trị bảo tôi cố gắng đừng để tâm trạng xúc động, đối với tôi mà nói, yêu và hận đều là đòn trí mạng...

Tôi vẫn nhớ trong bảy trăm hai mươi tư ngày qua, tôi làm thế nào để ép bản thân đối diện với cuộc sống không có anh.

Nhưng anh dường như đã quên rất nhiều chuyện.

Cảnh Mạc Vũ cởi áo, sau đó anh dùng sức kéo áo sơ mi dẹt kim của tôi, cổ áo bị anh lôi về đằng sau, làm cổ tôi đau điếng.

Biết hôm nay khó tránh khỏi kiếp nạn, tôi quyết định không phản kháng vô ích. Tôi túm tay anh, cố gắng giữ nhịp thở ổn định. “Để tôi tự làm!”

Cảnh Mạc Vũ hơi sững sờ, lập tức dừng động tác.

Mang tâm trạng oán hận và cam chịu số phận, tôi lần lượt cởi quần áo trên người ngay trước mặt Cảnh Mạc Vũ. Anh nhẫn nại theo dõi và chờ đợi. Đến khi chiếc ao lót rời khỏi bờ vai tôi rơi xuống đất, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên giơ tay kéo tôi vào lòng.

Như con dã thú lao đến con mồi mà nó đã chờ đợi từ lâu...

Tôi yên lặng để mặc anh ôm, từ tốn mở miệng: “Tôi sẽ cho anh tất cả những thứ anh muốn...Chỉ cần anh nhận lời quay về Cảnh gia.”

Cảnh Mạc Vũ lập tức buông tay khỏi người tôi. “Tại sao em đột nhiên muốn tôi quay về Cảnh gia?”

“Đây là việc của tôi, không liên quan gì đến anh.” Tôi thản nhiên đón ánh mắt dò xét của anh, nói chậm rãi từng từ một để anh nghe rõ. “Nếu anh nhận lời, ngày mai tôi sẽ nhường ngay chức tổng giám đốc Cảnh Thiên cho anh...Nếu anh không nhận lời, dù có phải hủy hoại Cảnh gia, tôi cũng không để anh đạt được mục đích.”

“Em tưởng bây giờ tôi vẫn còn bận tâm đến công ty Cảnh Thiên hay sao?”

Tôi cười nhạt. “Anh không bận tâm? Vậy thì tại sao anh bỏ ra ba trăm triệu để mua lại núi đất đỏ? Chắc anh cũng biết nó không đáng giá đến mức đó. Anh đừng nói với tôi, Ngô gia nhà anh lắm tiền, không có chỗ để tiêu? Hay là anh muốn ủng hộ ngành khoáng sản trong nước...”

Sống với nhau hai mươi năm, tôi thừa hiểu tính Cảnh Mạc Vũ. Anh nói sẽ đòi về những thứ anh mất đi, anh nhất định sẽ làm được. Bất luận có muốn hay không, một khi nói ra, chắc chắn anh sẽ thực hiện.

“Nếu tôi nói, tôi vì em mới làm vậy, em có tin không?” Cảnh Mạc Vũ từ từ tiến lại gần tôi, nắm bàn tay đang che ngực của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay tôi.

Còn chưa kịp suy nghĩ vấn đề tin hay không, cảm giác tê tê từ đầu ngón tay tôi truyền vào lồng ngực. Tim tôi nhói đau từng cơn, hơi thở của tôi

không ổn định, giống như điềm báo phát bệnh tim, cũng giống như điềm báo tình cảm bị kìm nén quá lâu đột nhiên bùng nổ.

Bất kể là điềm báo nào, kết quả đều là tôi không thể chịu đựng nổi.

Tôi vội vàng rút tay về, cơ thể lùi lại theo phản xạ nhưng Cảnh Mạc Vũ đã nhanh chóng áp sát, bờ môi mềm mại của anh dừng lại ở vành tai tôi. Tôi liền ngoảnh mặt, né tránh sự khiêu khích của anh.

Nhận ra sự phản kháng của tôi, Cảnh Mạc Vũ giơ một tay tìm hai cổ tay tôi, giữ trên đỉnh đầu.

“Em sợ gì chứ? Chúng ta đâu phải là lần đầu tiên.” Bàn tay còn lại vuốt ve bụng tôi khiến tôi run rẩy.

“Anh nói tôi còn có thể sợ điều gì?” Tôi thốt ra những lời tự đáy lòng. “Lần nào anh chẳng làm tôi sống không bằng chết.”

“Em đang oán trách tôi không dịu dàng?”

“Tôi...”

Cảnh Mạc Vũ cúi đầu, ngậm nụ hoa mềm mại trên ngực tôi. Cơ thể đã lâu không có sự đụng chạm làm sao chịu nổi sự kích thích trực tiếp đó, toàn thân tôi như có dòng điện chạy qua, những lời mỉa mai, châm biếm bay biến hết, cổ họng tôi phát ra tiếng rên khẽ.

Đầu lưỡi ướt át và hàm răng của anh không ngừng kích thích điềm nhạy cảm trên ngực tôi. Khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể kéo theo một cảm giác trống rỗng cần được lấp đầy. Tôi đấu tranh tư tưởng, cự tuyệt nhưng cũng đành hèn hạ.

Nhận ra sự hưởng ứng của tôi, Cảnh Mạc Vũ tháo thắt lưng da, cởi quần, sau đó, anh từ tốn lột sạch đồ còn lại trên người tôi, giống như bóc gói quà tặng.

Thật ra, nếu Cảnh Mạc Vũ muốn tôi vào lúc này, tôi cũng không có sức lực phản kháng nhưng anh dường như không vội chiếm hữu cơ thể tôi mà chỉ đảo mắt một lượt, ngón tay thuận theo ánh mắt lướt từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại giữa hai đùi tôi. Đầu ngón tay thâm nhập vào nơi bí ẩn của tôi, khẽ vuốt ve.

Khi ngón tay anh đi vào nơi ướt át, tôi vô thức kháng cự, đáng tiếc hai tay bị anh khóa chặt, hai chân cũng bị đùi anh đè lên. Sự phản kháng yếu ớt không những vô tác dụng mà ngược lại giống như thay đổi tư thế, hòa theo động tác của anh.

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười buông tay phải đang cố định hai tay tôi. Tôi muốn đẩy anh, đầu ngón tay dừng lại trên làn da trơn láng và nóng bỏng của anh. Hồn hợp còn và máu dồn vào tim khiến bàn tay tôi cứng đờ trên ngực anh.

“Ngôn Ngôn, em vẫn phong tình như ngày nào...”

Tôi trừng mắt với Cảnh Mạc Vũ. “Thảo nào vừa gặp mặt, anh đã muốn kéo tôi lên giường. Thì ra người tình bé nhỏ, mềm mại như nước của anh kém quá, khiến anh thêm thường mùi vị phong tình.”

“Em...” Không còn gì để nói, Cảnh Mạc Vũ chọn cách im lặng, dùng nụ hôn chặn miệng tôi. Môi lưỡi hòa quyện đến đau rát. Hơi thở quen thuộc từ khoang miệng tràn ngập mọi giác quan của tôi. Tuy trong đó có vị brandy

mát lạnh nhưng đó vẫn là hơi thở quen thuộc nhất, khiến tôi yên lòng và cũng mê đắm nhất.

Tôi gần như chìm trong cảm giác tiêu hồn đó, bất giác duỗi thẳng người, đón hơi thở gấp gáp của anh, để anh ôm tôi chặt hơn. Nhưng khi đầu lưỡi của anh tìm đến nơi sâu nhất, lồng ngực bỗng đau nhói khiến tôi tỉnh táo. Tôi dùng hết sức đẩy Cảnh Mạc Vũ nhưng anh rất khỏe, hai cánh tay khóa cứng người tôi trong lòng. Tôi nhắm mắt cắn mạnh.

Kích tình lập tức biến thành dã tính và máu tanh...

Cảnh Mạc Vũ lau vết máu bên khóe miệng, ánh mắt anh trở nên u tối. “Tại sao?”

Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại kháng cự nụ hôn của anh, trong đầu chợt xuất hiện một câu thoại trong phim, thế là tôi thốt ra miệng: “Nụ hôn của người phụ nữ chỉ để dành cho người đàn ông cô ấy thích và tự nguyện trao gửi...”

Khóe miệng còn đang rỉ máu của Cảnh Mạc Vũ nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng. “Em định dành nụ hôn cho ai? Là Văn Triết Lỗi hôn mê trên giường bệnh hai năm hay là Bill, người dốc hết sức giúp em cứu Cảnh Thiên?”

“Là ai cũng không liên quan đến anh.”

Một chút kiềm chế còn sót lại đã bị tôi quét sạch, Cảnh Mạc Vũ bất chấp sự phản kháng của tôi, giữ chặt hai đầu gối, tách đùi tôi.

Sau đó, anh giữ eo tôi, vật đàn ông đã sớm nóng bỏng sau màn dạo đầu đam thẳng vào nơi sâu trong người tôi.

Mọi sự lạnh nhạt đều tan biến khi hai cơ thể hợp nhất, khoái cảm đến như vũ bão khiến tôi không thể chịu đựng...

Tôi cắn môi, không muốn để anh nghe thấy tiếng rên rỉ hưng phấn, nhưng cảm giác được lấp đầy vừa quen thuộc vừa xa lạ đó khiến từ nơi sâu trong cổ họng tôi bật ra tiếng rên, nghe mềm mại như có thể hóa thành nước. Anh cũng thở mạnh đầy khoan khoái. Theo động tác ra vào của cơ thể, hơi thở của anh càng lúc càng nặng nề, rối loạn.

Cuộc hoan ái bị kìm nén từ rất lâu khiến Cảnh Mạc Vũ không thể nào bình tĩnh. Anh ngậm vành tai tôi, trong cơn mê loạn thì thầm: “Ngôn Ngôn, anh rất nhớ mùi hương của em, đêm đêm đều nhớ...”

Tôi ngoảnh mặt, nhìn đi chỗ khác.

Rèm cửa sổ dày màu gỗ tử đàn đóng kín. Tôi không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, chỉ thấy ánh sáng đỏ rực chiếu vào khung cửa, có lẽ là ánh hoàng hôn nhuộm màu khắp không gian.

Mặc dù không nhìn rõ sắc trời bên ngoài nhưng tôi biết vẫn còn sớm. Đêm nay sẽ kéo dài vô tận...

Đúng là đêm nay rất dài.

Sau khi kết thúc ở trên giường, Cảnh Mạc Vũ bế tôi vào phòng tắm. Nước nóng chảy qua nơi bí ẩn đã sưng tấy và đau rát, vậy mà anh vẫn không chịu buông tha cho tôi. Anh ấn tôi vào tường nhà tắm, tiếp tục đòi hỏi vô độ, như muốn hành hạ tôi, khiến tôi sống không bằng chết...

Cũng không biết đến mấy giờ, tôi mơ màng thiếp đi, Cảnh Mạc Vũ mới dừng lại, nói nhỏ bên tai tôi: “Ngôn Ngôn, anh rất nhớ em!”

Tôi nhìn lên trần nhà trong bóng tối, cất giọng vô cùng lạnh lùng: “Cảnh Mạc Vũ, tôi đã cho anh thứ anh muốn. Thứ tôi cần thì sao?”

Cảnh Mạc Vũ chạm vào hõm vai tôi, thở nặng nề. “Bệnh của ba nặng lắm à?”

“Ung thư xương giai đoạn cuối, chỉ có thể sống vài tháng...Ba vẫn chưa biết sự thật.”

Cảnh Mạc Vũ chột ngắc đầu. Do trời tối nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ cảm thấy anh siết chặt tay tôi.

“Tôi chỉ muốn ba yên lòng nhắm mắt...”

Cảnh Mạc Vũ im lặng, mặc quần áo rời khỏi phòng ngủ.

Tôi quá mệt mỏi, từ từ chìm vào giấc ngủ. Tỉnh dậy lúc sáng sớm, tôi đẩy cửa phòng ngủ, thấy Cảnh Mạc Vũ đứng bên cửa sổ hút thuốc. Con gió từ bên ngoài thổi qua cánh cửa hé mở, mang theo hơi lạnh khiến người đông cứng.

Tôi đi đến, đóng chặt cửa sổ, cất giọng lạnh nhạt: “Tôi không bị bệnh phổi, chịu được mùi thuốc lá.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, dập tắt điếu thuốc trong tay. “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

Ô tô của Cảnh Mạc Vũ đi đến cổng ngôi biệt thự. Nhìn thấy anh, người bảo vệ lập tức vui mừng mở cổng. “Cảnh thiếu gia, cậu về rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu, bảo lái xe chạy thẳng vào trong.

Ô tô dừng lại trước cửa nhà, Cảnh Mạc Vũ vừa định xuống xe, tôi vội kéo anh lại. “Sức khỏe của ba không chịu nổi sự kích thích, anh đừng khiến ba kích động.”

“Em yên tâm đi, anh bảo đảm khiến em hài lòng. Có điều...” Cảnh Mạc Vũ quay người, ôm eo tôi, ép tôi nép vào lòng anh và ngẩng mặt đón ánh mắt anh. “Không biết liệu em có thể khiến anh hài lòng?”

“Anh yên tâm. Anh cứ đóng tốt vai của anh, tôi sẽ diễn tốt vai của mình.”

“Được! Anh sẽ chờ xem sao!”

Lúc tôi khoát tay Cảnh Mạc Vũ đi vào nhà, ba tôi đang uống nước. Ông vừa ngẩng đầu, cốc nước tuột khỏi tay, rơi xuống nền gạch đá hoa vỡ tan tành.

“Mạc Vũ...”

Ba tôi chổng tay xuống thành sofa định đứng dậy nhưng lão đảo rồi ngã xuống.

“Ba!”

Tôi còn chưa kịp lao tới, Cảnh Mạc Vũ đã nhanh hơn một bước, chạy lại đỡ lấy thân hình không còn cao lớn, trắng kiện như ngày nào của ông. “Ba...”

Một tiếng gọi khiến người cha cả đời mạnh mẽ của tôi giàn giụa nước mắt, ông giờ ngón tay run run sờ mặt Cảnh Mạc Vũ. “Mạc Vũ, là anh thật sao? Anh về rồi à?”

“Ba, con xin lỗi, con trở về quá muộn.”

Ba tôi gật đầu. “Đúng vậy, anh nên trở về sớm hơn, Ngôn Ngôn vẫn luôn đợi anh...”

Ba quay đầu nhìn tôi. Tôi không thể kiềm chế nụ cười giấu cợt. Ba tôi luôn tin tưởng tôi đang đợi Cảnh Mạc Vũ. Kỳ thực, kể từ quyết định buông tay, tôi đã để anh đi khỏi cuộc đời tôi.

Tôi không nói một câu, nửa ngời nửa quỳ trên mặt đất, nhặt mảnh thủy tinh vỡ. Có một số chuyện, một số thứ giống như cốc nước, một khi đã vỡ tan tành thì không có cách nào bù đắp, cũng không thể hàn gắn như cũ.

Ba tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ, khóe mắt ngân ngấn nước.

Đây chính là con trai của ông, người con trai ông nuôi hai mươi lăm năm và đối xử như con trai ruột.

Đến bây giờ, tôi thật sự không biết, tình cha con giữa họ có bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu căm hận, bao nhiêu hối hận, bao nhiêu oán trách...

Nhưng tôi có thể nhận ra, trong khóe mắt già nua của ba tôi, nổi nhớ nhung càng lúc càng da diết. Bất kể quá khứ đã xảy ra chuyện gì, tình yêu

của người cha dành cho con trai cũng không thay đổi.

Chương 28: Đóng kịch

Cảnh Mạc Vũ ngồi xổm xuống cạnh tôi, kéo tay tôi ngón tay anh dịu dàng, giọng nói của anh còn dịu dàng hơn: “Đề anh, cẩn thận kéo tay em bị thương đây...”

“Không cần...” Tôi vô thức rút tay về. Vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt vui mừng của ba, tôi đành nuốt nửa câu nói sau cùng, nở nụ cười dịu dàng với Cảnh Mạc Vũ. “Ồ, anh cũng cẩn thận đây!”

Nhặt xong mảnh thủy tinh vỡ, Cảnh Mạc Vũ lại rót một cốc nước đặt vào tay ba tôi, đỡ bàn tay run run của ông để ông uống vài ngụm, thể hiện tốt vai diễn “một người con trai hiếu thảo”. Tôi thậm chí có ảo giác, những chuyện xảy ra trong quá khứ chỉ là một giấc mơ. Chúng tôi chưa từng kết hôn, Hứa Tiểu Nặc và Văn Triết Lỗi chưa từng xuất hiện, cũng không có Ngô gia. Anh vẫn là Cảnh Mạc Vũ, cậu con trai ngoan của ba tôi và là anh trai yêu thương tôi nhất.

“Mạc Vũ”. Giọng ba tôi nhẹ nhàng chứa chan tình cảm. “Hai năm qua, anh sống ở Ngô gia có tốt không?”

“Tốt ạ!” Cảnh Mạc Vũ đến bên tôi, một bàn tay anh đan vào năm đầu ngón tay của tôi. “Chỉ là gặp hoàn cảnh mới nên có nhiều thứ con cần phải thích ứng.”

“Ba nghe nói, nhân sự của Ngô gia hai năm nay có biến động rất lớn...”
Ba tôi hỏi dò.

Việc biến động nhân sự ở tổng công ty Ngô thị được coi là một cuộc “tẩy bài” về quyền lực kinh thiên động địa. Nhiều người biết rõ nội tình nói, Ngô Cẩm Mân muốn đưa con trai ruột vào Ngô thị nhưng bị không ít nguyên lão phản đối, dẫn đến nội bộ bất hòa. Cũng có người tiết lộ, lần này Ngô Cẩm Mân bằng mọi giá thay đổi nhân sự, nhằm mục đích xóa bỏ thế lực của em trai ở Ngô thị, củng cố địa vị của con trai ruột.

Chân tướng sự việc thế nào, chỉ có người của Ngô gia mới biết rõ.

“Chỉ là điều chỉnh nhân sự cho hợp lý hơn, bây giờ tình hình đã ổn định. Một số dự án quan trọng của Ngô thị đều giao cho con phụ trách.”

“Thế thì tốt quá!” Ba tôi vui vẻ gật đầu. Nhận ra Cảnh Mạc Vũ không muốn nhắc tới chuyện này, ông cũng không hỏi nhiều mà chuyển sang đề tài khác: “Lần này anh về thành phố A là để bàn công chuyện à?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười. Dưới cái nhìn chăm chú của ba tôi, anh cố ý ôm bờ vai cứng ngắc của tôi, quay sang tôi, ánh mắt nhu tình như nước khiến lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi lạnh.

Sợ anh nói ra câu gì đó chấn động lòng người, tôi vội vàng trả lời thay anh: “Nghe nói ba bị ốm nên anh ấy về đây thăm ba.”

“Thăm ba?”

“Vâng ạ!” Bất gặp ánh mắt ra hiệu của tôi, Cảnh Mạc Vũ tiếp lời. “Vài ngày trước đọc tin tức Cảnh Thiên bán đấu giá đất đỏ trên báo chí, con mới biết tin ba bị bệnh, Cảnh Thiên cũng gặp khó khăn về tài chính... Dù thế

nào, ba và Ngôn Ngôn cũng là người thân của con, làm sao con có thể khoanh tay đứng nhìn!”

Vừa nói, Cảnh Mạc Vũ vừa rút ra một tập tài liệu liên quan đến quyền khai thác núi đất đỏ, đặt vào tay ba tôi. “Con đã mua lại quyền khai thác núi đất đỏ. Đây là tài sản của Cảnh gia chúng ta, con tuyệt đối không để nó rơi vào tay người khác.”

“Mạc Vũ.” Nhìn tập tài liệu trong tay, mắt ba tôi lại ươn ướt. “Ba thật không ngờ, ba đã gây ra nhiều chuyện như vậy mà anh còn...”

Cảnh Mạc Vũ im lặng một lát mới mở miệng: “Ba, ba không làm sai điều gì hết. Con đã âm thầm điều tra kẻ đứng sau chỉ đạo vụ bắt cóc con năm đó, là chú hai của con. Người ra lệnh cho kẻ bắt cóc giết con tin cũng là chú ấy. Nếu năm đó ba trả lại con cho Ngô gia, chắc con cũng không thể sống tới ngày hôm nay.”

“...” Ba tôi kinh ngạc nhìn gương mặt bình tĩnh của Cảnh Mạc Vũ như không tin lời anh nói.

Nếu hai năm trước nghe sự thật này, có lẽ tôi cũng không thể tin tiền bạc và quyền lực có thể hủy hoại nhân tính đến mức đó. Nhưng bây giờ, tôi đã gặp quá nhiều điều vô tình vô nghĩa trong giới làm ăn, đối với chuyện tranh quyền đoạt thế, kẻ thắng làm vua như vậy, tôi chỉ cảm thấy tê tái cõi lòng, cũng lĩnh hội một cách sâu sắc tại sao Cảnh Mạc Vũ của hiện tại còn lạnh lùng, thâm hiểm hơn hai năm trước.

Cảnh Mạc Vũ nói tiếp: “Con xin lỗi! Con không nên trách ba, càng không nên rời xa ba và Ngôn Ngôn. Ba, con muốn quay về Cảnh gia.”

Một dự cảm chẳng lành dội vào lòng tôi, toàn thân tôi run rẩy. Tôi muốn nhích ra xa người Cảnh Mạc Vũ nhưng anh ôm tôi chặt hơn. “Con muốn tái hôn với Ngôn Ngôn.”

Tái hôn? Tôi hoàn toàn sửng sốt.

Tại sao Cảnh Mạc Vũ muốn tái hôn?

Là vì anh muốn đoạt lại quyền thừa kế Cảnh Thiên, đoạt lại những thứ anh đã mất? Hay vì muốn diễn tốt vai người con trai hiếu thảo? Hoặc giả... anh muốn trả thù vì tôi đã phản bội anh, đến với Văn Triết Lỗi?

Anh có thể dùng thủ đoạn tốt hơn để đạt mục đích, tại sao anh lại lựa chọn tái hôn với tôi?

Trong đầu tôi vụt qua hình ảnh xảy ra tối ngày hôm qua. Cảnh Mạc Vũ ôm tôi từ phía sau, hôn lên cổ tôi, nói nhỏ: “Anh rất nhớ em...”

Lẽ nào anh vẫn còn quyến luyến tôi...

Ý nghĩa này vừa xuất hiện, đầu ngón tay tôi lạnh buốt. Mọi dòng máu trong người dồn về tim, để bảo vệ quả tim đã bị anh làm tổn thương đến mức chức năng không còn hoàn chỉnh.

Tôi nhớ một chuyên gia tim mạch nào đó đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh từng nói, con người trong lúc sợ hãi sẽ có phản ứng sinh lý này. Mà loại phản ứng sẽ trở thành áp lực lớn đối với quả tim.

Tôi thật sự sợ hãi, sợ tất cả chỉ là sự lừa dối, giả tạo, sợ tôi đánh mất bản thân, lại một lần nữa rơi vào bước đường cùng khi yêu anh...

“Hai đứa muốn tái hôn?” Ba tôi mừng rỡ nhìn tôi, chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi vừa định phản đối, Cảnh Mạc Vũ đã cướp lời: “Vâng ạ, Ngôn Ngôn đã đồng ý tái hôn với con.”

Nghe câu nói này, gương mặt ba tôi không che giấu nỗi niềm vui, nhưng trong niềm vui vẫn bộc lộ sự lo lắng, bất an. Làm sao Cảnh Mạc Vũ không nhận ra nỗi lo lắng của ba tôi, anh lập tức mở miệng: “Ba, trước đây con không hiểu rõ tình cảm của mình, khiến Ngôn Ngôn bị tổn thương... Hai năm nay, con đã nghĩ thông suốt nhiều điều... Ngôn Ngôn nói đúng, cuộc hôn nhân của chúng con quá vội vàng. Con không nhận rõ tình cảm của mình, chỉ vì trách nhiệm mới quyết tâm sống cùng cô ấy cả đời. Con cố gắng làm một người chồng tốt, con cho rằng những chuyện nên làm, con đều làm cả rồi, nhưng con không biết Ngôn Ngôn thật sự cần điều gì, để cô ấy ngày càng hiểu lầm con... Ba, con thật lòng yêu Ngôn Ngôn, con không muốn mất cô ấy.”

Tôi biết rõ những lời nói này chỉ là giả dối nhưng nhìn giọt nước mắt cảm động trong khóe mắt của ba tôi, bàn tay già nua của ông run run khi cầm cổ tay tôi, tôi thật sự không muốn vạch trần lời nói dối của anh.

Chỉ cần ba tôi yên lòng, bất kể mục đích thật sự của Cảnh Mạc Vũ là gì, bất kể kết quả như thế nào, tôi cũng bằng lòng cùng anh diễn tiếp màn kịch này.

Trò chuyện với Cảnh Mạc Vũ một lúc, ba tôi hơi mệt nên anh đỡ ông về phòng đi ngủ. Gương mặt ông trong giấc ngủ đã có vẻ an lòng.

Tôi đắp chăn cho ba rồi rời khỏi phòng.

Không có mặt ba, tôi liền thu lại nụ cười giả tạo, lôi điện thoại gọi về công ty, hỏi trợ lý xem Bill có ý kiến gì về hợp đồng mới.

Người trợ lý nói, Bill vẫn còn lẩn cán một điều khoản, muốn hẹn gặp tôi bàn kĩ.

“Ồ, tôi biết rồi.” Nghĩ đến chuyện phải chơi trò vòng vo với Bill, người rõ ràng có ý đồ khác, tôi bực bội cau mày. “Đã định thời gian và địa điểm chưa?”

“Tối nay.” Người trợ lý ngập ngừng một lát mới nói địa điểm. “Anh ta nhất định đòi gặp Giám đốc ở Passion Pub.”

“Passion?”

Tuy không ít đàn ông thích bàn chuyện làm ăn ở những nơi như thế này nhưng hành vi của Cảnh Mạc Vũ trong quá khứ khiến tôi có thành kiến muôn đời với Passion Pub. Tôi luôn cảm thấy, đàn ông đưa phụ nữ đến nơi đó đều không có ý đồ tốt.

Nhận ra sự lưỡng lự của tôi, người trợ lý vội nói: “Tôi sẽ từ chối giúp Giám đốc.”

“Khỏi cần. Tôi sẽ đến Passion lúc sáu giờ tối như đã hẹn.”

Cảnh Mạc Vũ đang đi xuống tầng một. Nghe tôi nói vậy anh lập tức dừng bước, quay người nhìn tôi, vẻ mặt rất không vui. “Hắn hẹn em đi Passion?”

Tôi cúp điện thoại, thản nhiên đi qua anh. “Có liên quan đến anh sao? Anh đừng quên chúng ta đã ly hôn, anh trai!”

“Anh nhớ, em đã nhận lời tái hôn với anh trước mặt ba.”

“Tái hôn? Đừng nói anh không nhận ra tôi đang đóng kịch đấy nhé!” Tôi nhếch miệng cười mỉa mai. “Nói thật lòng, diễn xuất của anh không phải tốt bình thường. Anh đóng vai một người con trai hiếu thảo rất xuất sắc, có thể đi tranh giải Ảnh đế Kim Mã^[1] được rồi.”

[1] Kim Mã là tên giải thưởng điện ảnh lớn nhất của Đài Loan.

“Nếu anh nói... anh không phải đóng kịch?”

Nếu tôi qua anh không ép tôi lên giường cùng anh, có lẽ tôi sẽ tin lời anh nói. Nhưng bây giờ, tôi chỉ nhướn mày, nở nụ cười rạn rỡ. “Anh trai, anh đừng đóng kịch trước mặt tôi nữa. Anh có thể lừa ba nhưng không lừa nổi tôi đâu...”

“Vậy sao?” Cảnh Mạc Vũ đột nhiên mỉm cười. Anh giơ tay vuốt sợi tóc lòa xòa trước trán tôi, đặt lên đó một nụ hôn ngay trước mặt vú Ngọc và chú Tài. Sau đó, anh kéo tôi về căn phòng của chúng tôi trước kia, đè tôi vào bức tường lạnh ngắt.

Tôi không có đường trốn chạy, giống một con cừ non chờ bị ăn thịt, để mặc anh thò tay vào trong áo, đầu ngón tay chạm vào nơi nhạy cảm khiến tôi rùng mình. Tôi nghiến răng, không tiếp tục né tránh.

Có vẻ rất hài lòng về thái độ ngoan ngoãn của tôi. Cảnh Mạc Vũ cúi đầu, điên cuồng chiếm hữu cổ tôi như con dã thú gặm nhấm con mồi.

Hôn một lúc, thấy tôi không phản kháng cũng không hưởng ứng, Cảnh Mạc Vũ liền dừng lại, giơ tay nâng cằm tôi. “Sao thế? Em không bằng lòng

à?”

Khóe miệng anh nở nụ cười thích thú, dường như tôi chỉ là món đồ chơi của anh. Trong mắt anh, mọi tâm trạng vui buồn của tôi chỉ là một trò đùa thú vị.

Tôi quay đi chỗ khác, không muốn nhìn mặt anh.

“Diễn xuất của em đúng là chẳng ra sao!”

Nhận ra ý tứ châm chọc của anh, tôi cười nhạt. “Rất xin lỗi, luận về diễn xuất, tất nhiên tôi không thể sánh bằng người tình xuất thân từ Học viện Điện ảnh của anh. Nếu cảm thấy tôi vô vị, anh có thể đi tìm cô ta.”

Cảnh Mạc Vũ bóp mạnh cằm tôi, tôi tưởng anh định nghiền nát nó. Nhưng vài giây sau, anh bật cười. “Diễn xuất tệ cũng chẳng sao. Thời buổi này, chỉ cần coi hết đồ, phim vẫn hay như thường.”

“Anh...”

“Em định tự mình coi đồ hay là để anh giúp em?”

Tôi cúi đầu, hít vài hơi thật sâu, sau đó mới ngẩng mặt tươi cười, cất giọng hồn nhiên: “Từ tối hôm qua đến giờ tôi chưa ăn gì cả. Bây giờ tôi đói đến mức chẳng còn sức lực. Hay là chúng ta ra ngoài ăn chút gì trước đã.”

Ý cười trên khóe mắt Cảnh Mạc Vũ càng sâu hơn. Anh véo má tôi, động tác yêu chiều giống trong kí ức lúc tôi còn nhỏ. “Em thích hợp theo trường phái diễn xuất thực lực hơn.”

“Tôi theo trường phái có bản sắc riêng.” Tôi thật sự đói cồn cào. “Chúng ta đi ăn gì bây giờ?”

“Canh xương Hình Ký được không?”

Đối với động vật ăn thịt là tôi, canh xương ở quán Hình Ký luôn là món tôi yêu thích nhất. Cảnh Mạc Vũ không thích ăn nhiều dầu mỡ nên mỗi lần đến đó, anh chỉ gọi mấy món rau nhấm nháp, phần lớn thời gian cầm khăn ướt giúp tôi lau miệng và hai bàn tay bóng loáng. Một lần, tôi phát huy tinh thần một mình vui chi bằng kéo thiên hạ vui cùng, cố nhét miếng tủy vào miệng Cảnh Mạc Vũ, bắt anh nếm thử. Kết quả, anh chết mê chết mệt món đó, thỉnh thoảng kéo tôi đi ăn, tôi ăn thịt, còn anh ăn tủy...

Lâu rồi không thưởng thức, tôi nhớ mùi vị thơm phức đó.

“Được!”

Anh mỉm cười, giúp tôi chỉnh lại áo khoác ngoài xộc xệch.

Khi đi khỏi cửa nhà, tôi mới lĩnh hội một cách sâu sắc, thời buổi này, đối với phụ nữ mà nói, diễn xuất giỏi là điều quan trọng biết bao.

Chương 29: U mê

Lâu rồi không đến Hình Ký, quán ăn lâu đời không chút thay đổi, vẫn là mặt tiền xập xệ, những bộ bàn ghế cũ kỹ, vẫn là mùi thịt thơm khiến thực khách thèm chảy nước miếng... Bà chủ quán vẫn nhiệt tình như ngày nào, thấy tôi và Cảnh Mạc Vũ đi vào, bà liền mời hai vị khách đang chuẩn bị

ngồi vào bàn đi chỗ khác, nhường vị trí bên cửa sổ cho chúng tôi, bởi đối diện cửa sổ là trường tiểu học tôi và Cảnh Mạc Vũ từng theo học. Vì thế mỗi lần đến đây ăn cơm, chúng tôi đều chọn vị trí này, vừa nhăm nháp vừa hồi tưởng lại quãng thời gian trong sáng nhất.

Giờ lên lớp, trên sân trường rộng rãi chỉ có mấy thân cây lẻ loi.

Sau trận mưa tuyết, mây mù tan biến, bầu trời trong xanh hiếm thấy. Tôi dường như nhìn thấy một bé gái non nớt đứng thẫn thờ dưới gốc cây, đôi mắt đen láy dõi theo bóng một người mẹ và cô con gái đi vào quán ăn, bóng lưng của người mẹ ấy vô cùng đẹp đẽ.

Một cậu thiếu niên mặc đồng phục giống cô bé đúng lúc đó đi ngang qua, đứng bên bé gái hồi lâu vẫn không khiến cô chú ý. Cậu thiếu niên ra sức lắc cành cây khô, những bông tuyết trên cánh cây rơi xuống người bé gái.

Tuyết trắng tan chảy trên mặt buốt đến tận xương tủy khiến cô bé bưng tỉnh. Cô bé tức giận, quay đầu định mắng người nghịch ngợm, nhưng vừa nhìn thấy ý cười rạng rỡ trên gương mặt cậu thiếu niên, đôi mắt tức giận của bé gái lập tức cong lên, cô chạy đến bên cậu. “Anh, anh lại bắt nạt người ta rồi!”

Cậu thiếu niên chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng phủi bông tuyết trên tóc bé gái rồi lại lau đi giọt nước trên mặt cô. Có nhiều bạn nhỏ đi ngang qua, nhìn họ bằng ánh mắt với vô vàn tâm trạng khác nhau, nhưng cô bé không hề bận tâm, trong mắt chỉ có hình ảnh cậu thiếu niên trong ánh nắng vàng lấp lánh.

“Em nghĩ gì mà thẫn thờ vậy?” Cậu thiếu niên hỏi.

Bé gái chớp mắt, chỉ tay về quán canh xương Hình Ký ở phía đối diện. “Đồ ăn ở đó có vẻ rất ngon.”

Tôi ra sức chớp chớp đôi mắt khô mồi mới phát hiện hàng cây nhỏ trong sân trường đã trở thành hàng cây đại thụ. Dưới bóng cây cũng không có cậu thiếu niên tắm trong ánh nắng vàng mà chỉ có sân trường vắng lặng.

Nếu có thể vượt không gian và thời gian, tôi rất muốn quay về quá khứ, nói với tôi lúc đó: “Hạnh phúc thật sự là cả cuộc đời này làm người em gái anh nâng niu trong tay. Kiên trì tình cảm thuộc về mình gọi là cố chấp, kiên trì tình cảm vốn không thuộc về mình là u mê. Cuối cùng sẽ khiến bản thân bị tổn thương và làm đối phương tổn thương hơn...”

Cũng không biết tôi thất thân bao lâu, lúc bừng tỉnh, trước mặt đã bày đĩa, bao tay nilon... Cốc trà nóng bốc khói, là loại trà Thiết Quan Âm có tác dụng giảm béo mà tôi thích nhất.

Tôi cầm cốc trà lắc lắc, mùi hương dịu dịu bay vào mũi. Trái tim tôi đã bị kích thích đến co thắt, nếu uống cốc trà này, không biết nhịp tim còn đập loạn đến mức nào.

Đúng lúc nhân viên phục vụ đi qua, tôi gọi anh ta: “Phiền anh đổi cho tôi cốc nước lọc.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, có lẽ anh tưởng tôi cố tình chà đạp tâm ý của anh nhưng anh không hỏi, tôi cũng không giải thích.

Một đĩa xương thơm lừng được đưa lên. Vì đói đến mức sắp tắt thở, tôi lập tức chọn miếng to nhất, nhét đầy miệng. Mùi vị của món ăn rõ ràng không thay đổi nhưng miếng thịt thơm và béo ngậy không kích thích cảm

giác thèm ăn của tôi. Tôi miễn cưỡng ăn thêm vài miếng nữa, tôi thật sự nuốt không trôi...

Hóa ra, thời gian có thể thay đổi nhiều thứ, bao gồm cả sở thích.

Thấy tôi bỏ miếng xương mới gặm một nửa, chuyển sang ăn rau, Cảnh Mạc Vũ không kìm được, hỏi tôi: “Em sao thế? Canh xương hôm nay không ngon à?”

“Không phải, là sở thích của tôi đã thay đổi...” Có những lời nói, biết rõ sẽ làm tổn thương người khác nhưng tôi vẫn muốn nói với anh. Tôi không muốn thấy phản ứng của anh, quay mặt về sân trường phía đối diện, “Bây giờ tôi chỉ thích đồ ăn nhạt, thích nước lọc không mùi vị, thích mùi thuốc khử trùng trong phòng bệnh...”

Chiếc cốc thủy tinh trong tay Cảnh Mạc Vũ vỡ vụn, máu tươi trào ra từ lòng bàn tay anh, nhuộm đỏ cả mảnh vỡ thủy tinh.

“Anh...”

Thấy tôi vô cùng hoảng sợ, Cảnh Mạc Vũ lập tức cuộn bàn tay, để mặc những mảnh thủy tinh nhỏ găm sâu vào da thịt.

“Anh!” Tôi hét hoảng gỡ những ngón tay đang nắm chặt của anh. “Anh đang làm gì vậy?”

Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, cười lạnh lùng. “Chẳng phải em thích mùi thuốc khử trùng hay sao?”

Đau quá hóa hận, tôi hét lên với anh: “Nếu tôi thích mùi nhà xác, có phải anh sẽ lập tức đi chết?”

“Anh sẽ đưa tên Văn Triết Lỗi vào đó trước.”

“...” Tôi há miệng nhưng không thể thốt ra bất cứ lời nào.

Đứng ở một góc phòng khám bệnh, tôi tựa lưng vào tường, lặng lẽ theo dõi bác sĩ gấp từng mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay nhầy nhụa máu của Cảnh Mạc Vũ. Mỗi lần cái nhíp thọc sâu vào da thịt anh lại giống như đâm vào trái tim tôi vậy.

Tôi không thể nhìn tiếp, ôm ngực rời khỏi phòng khám. Chống tay lên tường, tôi hít một hơi thật sâu. Xộc vào mũi tôi đều là mùi thuốc khử trùng nồng nặc, Nếu mục đích của Cảnh Mạc Vũ là khiến tôi ghét mùi thuốc khử trùng vậy thì anh đã rất thành công.

Điện thoại di động đổ chuông vài lần tôi mới nghe thấy. Tôi bực bội rút máy ra xem, là bác sĩ chủ trị của Văn Triết Lỗi. “Cảnh tiểu thư, người nhà của Văn Triết Lỗi đã đến bệnh viện làm thủ tục xuất viện...”

“Xuất viện? Anh ấy tỉnh rồi à?”

“Chưa tỉnh. Người nhà cậu ấy nói chuyển sang bệnh viện khác chữa trị.”

Đó là bệnh viện tốt nhất thành phố, hơn nữa Văn Triết Lỗi còn nằm ở đó hai năm, tình trạng của anh ta cũng có chuyển biến rõ rệt. “Tại sao lại chuyển viện?”

“Điều này tôi cũng không rõ. Tôi gọi điện cho cô chỉ muốn thông báo cho cô biết, khi nào có thời gian, cô hãy tới bệnh viện quyết toán, nhận lại tiền đặt cọc còn thừa.”

“Được, cảm ơn ông, bác sĩ Lưu.”

Cúp điện thoại, tôi lập tức gọi cho dì Văn, nhưng bà tắt máy...

Hai năm qua, tuy dì Văn rất lạnh nhạt với tôi nhưng do không trả nổi khoản chữa trị cao ngất, bà bắt buộc phải chấp nhận để tôi thanh toán chi phí điều trị cho Văn Triết Lỗi. Bây giờ bệnh tình của Văn Triết Lỗi có chuyển biến tốt, tại sao đột nhiên bà lại chuyển viện, hơn nữa còn vội vàng, không báo cho tôi biết?

Lẽ nào... Có người ép bà? Người ép dì Văn lúc này hình như chỉ có một mà thôi.

“Thế nào? Mùi thuốc khử trùng có dễ ngủ không?” Giọng của Cảnh Mạc Vũ đột nhiên vang lên sau lưng tôi.

Tôi lại hít vài hơi thật sâu để tâm trạng ổn định, quay lại, nói: “Văn Triết Lỗi chuyển viện rồi, anh có biết không?”

Sự trầm mặc của anh chứng thực suy đoán của tôi.

“Là anh ép dì Văn làm vậy?”

“Anh không ép bà ta, anh chỉ sai người đưa bà ta một khoản tiền lớn để Văn Triết Lỗi có thể đến một bệnh viện tốt hơn.” Hóa ra Cảnh Mạc Vũ đã hoàn toàn thay đổi, giọng nói của anh cũng thay đổi, đến ánh mắt cũng trở nên nham hiểm... Tôi gần như không thể liên tưởng người đàn ông trước mặt tôi với ba từ “Cảnh Mạc Vũ”.

“Tại sao? Anh ấy đã hôn mê bất tỉnh, tại sao anh còn không tha cho anh ấy?” Rốt cuộc thù hận sâu sắc đến mức nào mới khiến anh trở nên lạnh lùng

như vậy?

“Bởi vì...” Cảnh Mạc Vũ tiến lại gần tôi, cúi xuống gần mặt tôi, ánh mắt toát ra vẻ chiếm hữu không giấu giếm. “Anh không muốn em lại bị lợi dụng.”

“Tôi còn giá trị lợi dụng sao? Ba bị bệnh nặng Cảnh Thiên thì nợ nần chồng chất, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, còn có gì đáng để người khác lợi dụng?”

“Em còn có anh...”

Em còn có anh, bốn từ này làm rối loạn lý trí của tôi, khiến tôi có cảm giác bất lực khi rơi vào con ác mộng, tôi vô thức lùi lại.

Trước phản ứng của tôi, khóe miệng Cảnh Mạc Vũ nhếch lên thành nụ cười chua xót.

Trên đường về, đầu óc tôi từ đầu đến cuối là một mớ hỗn loạn, bên tai quanh quẩn câu nói của anh: “Em còn có anh...” Tôi tưởng lần này trở về, anh chỉ muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về anh nhưng bây giờ xem ra tình hình không đơn giản như vậy.

Tôi nghĩ mãi cũng không đoán ra ý đồ của anh, thậm chí đến lúc Cảnh Mạc Vũ dừng xe, xuống xe mở cửa cho tôi, tôi vẫn chưa định thần lại được.

“Xuống xe đi!” Anh nhắc nhở.

Tôi đưa mắt nhìn, phát hiện phía trước là bãi đỗ xe của Cảnh Thiên, càng cảm thấy hoang mang. “Đây là...”

Nhận ra sự nghi hoặc của tôi, Cảnh Mạc Vũ cất giọng lãnh đạm: “Chẳng phải em nói nhường lại chức tổng giám đốc cho anh?”

Tôi ngây người nhìn anh. Tôi thật sự ngày càng không thể hiểu nổi người đàn ông đã cùng tôi trưởng thành. “Chẳng phải... anh nói anh không quan tâm sao?”

“Nhưng anh không nói anh không nhận.”

“Ồ...” Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ. “Bây giờ đã là hai giờ chiều, chỉ e không kịp mở cuộc họp hội đồng quản trị.”

“Vậy anh tới văn phòng em trước. Em hãy giới thiệu sơ qua cho anh tình hình hiện tại của Cảnh Thiên.”

Đối diện với bộ dạng hùng hổ dọa người của anh, tôi không còn cách nào phản bác, đành gật đầu. “Được thôi!”

Cùng Cảnh Mạc Vũ sóng đôi đi vào công ty, không cần nghĩ tôi cũng biết cảnh tượng này gây chấn động đến mức nào.

Nhân viên có thâm niên hai năm trở lên đều dừng công việc đang làm, kinh ngạc nhìn Cảnh Mạc Vũ đi bên cạnh tôi.

Tôi cố ý nện mạnh gót giày cao gót xuống nền nhà, bọn họ lập tức biết ý, quay trở lại với công việc.

Tất nhiên, khi tôi và Cảnh Mạc Vũ đi qua, bọn họ lập tức chụm đầu bàn tán nguyên nhân khiến tôi và Cảnh Mạc Vũ cùng xuất hiện. Vô tình lọt vào tai tôi chỉ là những lời suy đoán, phần lớn đám nhân viên ủng hộ tôi và Cảnh Mạc Vũ “nối lại tình xưa”.

Cũng khó trách bọn họ hiểu nhầm, mối “thù mới hận cũ” giữa tôi và Cảnh Mạc Vũ đến ba tôi còn không rõ, huống hồ là người ngoài.

Hành lang dài dằng dặc cuối cùng cũng đến điểm dừng. lúc chúng tôi đi qua văn phòng của trợ lý Kim, đúng lúc anh ta đẩy cửa đi ra ngoài. Là người trưởng thành, tính cách điềm đạm, trợ lý Kim rõ ràng bình tĩnh hơn những người khác. Thấy Cảnh Mạc Vũ, anh ta chỉ hơi kinh ngạc, sau đó cúi đầu thay lời chào. Tiếp theo, anh ta ngập ngừng hỏi tôi: “Giám đốc, cuộc hẹn tối nay...”

“Không sao, tôi sẽ đến đúng hẹn.” Tôi nói. “Anh hãy sắp xếp lại tài liệu dự án thời gian gần đây rồi mang tới văn phòng tôi.”

“Được ạ! Nửa tiếng sau tôi sẽ đưa đến văn phòng Giám đốc.”

“Được.”

Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, lúc đi qua trợ lý Kim, tôi như nhìn thấy anh ta chăm chú quan sát sắc mặt của Cảnh Mạc Vũ.

Chương 30: Dị mộng

Cả buổi chiều, Cảnh Mạc Vũ độc chiếm vị trí của tôi, nghiên cứu hồ sơ dự án của công ty Cảnh Thiên thời gian gần đây. Đặc biệt là hợp đồng vụ đầu tư của Bill, anh xem rất tỉ mỉ, gần như là nghiền ngẫm từng câu từng chữ, lông mày nhíu chặt.

Vốn có thái độ nghiêm túc với dự án này, tôi lặng lẽ rót đầy ly cà phê của anh, nhân tiện liếc trang tài liệu anh đang tập trung nghiên cứu. Đó chính là vấn đề mạng lưới tiêu thụ và thiết bị khai thác dầu thô loại hình mới mà tôi và Bill mãi vẫn không thể đi đến thống nhất. Bill hy vọng công ty DMS của anh ta toàn quyền tiêu thụ, đồng thời sẽ nhượng mức lợi nhuận hợp lý cho Cảnh Thiên. Còn tôi kiên quyết giữ ý định để Cảnh Thiên phụ trách thị trường.

Cảnh Mạc Vũ theo thói quen cầm tách cà phê nhấp một ngụm. Anh hơi ngây người, ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi thừa dịp hỏi ý kiến anh: “Anh xem tôi có nên nhượng bộ? Thật ra trong hơn một năm qua, tôi đã cố gắng mở rộng thị trường, đầu tư không ít tiền nhưng vẫn không nhận được đơn đặt hàng... Anh cũng biết đấy, thị trường ngành dầu khí có hạn, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, mà toàn là cạnh tranh không lành mạnh.”

Nói trắng ra, chẳng ai xem mặt hàng của bạn có tốt không chỉ xem quan hệ của bạn có cứng không.

“Vậy tại sao em lại từ chối để DMS làm đại lý tiêu thụ?”

“Tôi không muốn Cảnh Thiên trở thành công xưởng làm thuê cho doanh nghiệp nước ngoài.” Tôi không nói với Cảnh Mạc Vũ, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì dự án này do anh khởi xướng hai năm trước. Đối với tôi, từ đầu đến cuối anh mới là chủ nhân của nó. “Nếu là anh, liệu anh có nhượng quyền tiêu thụ?”

“Anh sẽ nhượng. Cảnh Thiên không có thực lực phát triển thị trường tiêu thụ loại sản phẩm này. Có điều, anh sẽ không kí hợp đồng hợp tác.” Cảnh Mạc Vũ tiện tay ném tập tài liệu vào thùng rác, “Bởi vì DMS không có

thành ý hợp tác với Cảnh Thiên, bọn họ một lòng muốn độc chiếm thị trường.”

Làm sao tôi không biết ý đồ của họ nhưng ngoài DMS không còn công ty nào chịu bỏ vốn đầu tư vào dự án mạo hiểm này. “Bọn họ là nhà đầu tư duy nhất chịu bỏ tiền...”

“Nếu Ngô thị có ý đầu tư thì sao?”

“Ngô thị?”

Cảnh Mạc Vũ muốn đầu tư vào dự án? Phản ứng đầu tiên của tôi là nghi ngờ ý đồ của anh. Anh đã mua quyền khai thác núi đất đỏ, dự án này là canh bạc cuối cùng của tôi. Một khi để anh ngồi vào vị trí tổng giám đốc Cảnh Thiên, lại để Ngô thị rót vốn đầu tư, anh sẽ dễ dàng nuốt trọn dự án. Đến lúc đó, Cảnh Thiên còn lại thứ gì? Một cái vỏ rỗng gánh một món nợ lớn mà thôi.

Năm mươi một phần trăm cổ phần trong tay ba tôi chỉ e càng trở nên hư vô.

Nghĩ đến đây, sống lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

“Không sai.” Cảnh Mạc Vũ xoay chiếc ghế, giờ tay kéo tôi vào lòng. Anh cất giọng mờ ám bên tai tôi: “Đêm nay, em có nên đổi đổi tượng “đàm phán” thành anh không nhỉ?”

Trong đầu tôi vụt qua hình ảnh nóng bỏng ở Passion hơn hai năm trước, tôi kiên định lắc đầu. “Không, tôi tuyệt đối không hợp tác cùng với anh.”

Giọng anh lạnh hắt. “Tại sao?”

“Bill cùng lắm muốn thôn tính dự án. Còn anh... sẽ nuốt trọn Cảnh Thiên...” Tôi ngừng một giây. “... và cả tôi nữa.”

Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra phiền não vì bị tôi vạch trần tâm tư. Ngược lại, anh còn mỉm cười, đặt bàn tay không bị thương lên eo tôi, nhẹ nhàng vuốt ve. “Cảnh Thiên sớm muộn cũng là của anh. Em sớm muộn cũng thuộc về anh...”

Ngón tay anh dừng lại ở nơi nhạy cảm. Tôi rùng mình, hoảng hốt nhảy ra khỏi người anh. Vì quá dùng sức, tôi suýt ngã sõng soài, phải lùi lại vài bước mới đứng vững.

“Không! Không thể nào!” Tôi hùng hổ nói với anh, “Anh sẽ chẳng giành được thứ gì hết.”

Miệng nói vậy nhưng trong lòng tôi biết, chỉ cần có tiền, thế giới này chẳng có gì là không thể, chẳng thứ gì không giành được.

Chạng vạng, sắp đến giờ hẹn với Bill. Tôi thay bộ đồ công sở tương đối mô phạm rồi quay sang Cảnh Mạc Vũ. “Tôi phải đi gặp Bill.”

Tôi không còn nhiều thời gian. Tối nay, tôi nhất định phải đạt được thỏa thuận với Bill. Tôi phải nhanh chóng ký kết hợp đồng nhân lúc tôi còn có thể chống đỡ.

Mặc dù không thể ngăn cản Cảnh Mạc Vũ thôn tính Cảnh Thiên nhưng nếu có sự ủng hộ của Bill, ít nhất tôi cũng có cơ hội giành phần thắng.

Tôi tưởng Cảnh Mạc Vũ sẽ nhận ra tâm tư của tôi mà ngăn cản tôi. Tôi đã nghĩ đến các đối sách, thậm chí bảo chú Tài giúp tôi giải quyết bằng vũ

lực, ai ngờ Cảnh Mạc Vũ không những không ngăn cản, còn nói: “Anh đi cùng em.”

Thấy tôi hơi do dự, anh cất giọng lãnh đạm: “Em cũng biết, ở một nơi như Passion, cho dù em bị cưỡng bức trong phòng cũng không ai vào cứu em.”

Điều này... tôi đã được lĩnh giáo. Nhưng ngộ nhỡ anh muốn phá hoại việc hợp tác giữa tôi và Bill thì sao?

Cảnh Mạc Vũ nhanh chóng đọc ra suy nghĩ của tôi. “Em yên tâm đi, anh sẽ không ngăn cản vụ hợp tác của em, làm những chuyện ảnh hưởng đến thân phận của mình.”

Ngẫm đi nghĩ lại, những lời anh nói cũng có lý. Bây giờ anh là thái tử của Ngô thị, mang bộ mặt của Ngô gia, anh tuyệt đối không nói những lời thất thố trước mặt người đại diện khu vực Trung Quốc của DMS. Hơn nữa, tôi biết Bill thật lòng muốn hợp tác với Cảnh Thiên, anh ta sẽ không vì sự phá hoại của Cảnh Mạc Vũ mà bỏ cuộc.

Tôi cầm áo khoác đưa cho anh. “Chúng ta đi thôi!”

Hai năm không đến Passion Pub, nơi này vẫn không thay đổi nhiều, vẫn phô trương ánh đèn và âm thanh kích tình.

Đi nhanh trên hành lang dài, tôi đến văn phòng VIP mà Bill đặt trước, đẩy cửa bước vào.

Bill đã chờ sẵn trong phòng, thư thái cầm ly rượu, thưởng thức bản nhạc giao hưởng. Nói thật lòng, Bill là người đàn ông Mỹ hấp dẫn, với mái tóc ngắn màu nâu, sống mũi cao như tượng đá, thân hình cao lớn thể hiện vẻ

đẹp của đàn ông ngoại quốc. Đáng tiếc, đôi mắt màu xanh lam của anh ta chứa đầy dự vọng không thể che giấu. Anh ta luôn nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng.

Thấy tôi đẩy cửa, thân hình cao lớn nhanh như cắt xông đến trước mặt tôi, đồng thời tặng tôi quà gặp mặt truyền thống của người Mỹ, đó là vòng tay ôm nồng nhiệt.

Tuy ôm nhau là phép xã giao của người Mỹ nhưng anh ta hơi siết chặt tay. Tôi dùng sức cũng không thoát khỏi vòng tay của anh ta, đành giả bộ nhiệt tình ôm lại, cố chịu đựng mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, lên tiếng chào hỏi: “Hi, Bill!”

Tiếng động ở cửa có vẻ hơi mạnh. Không cần nhìn tôi cũng biết là Cảnh Mạc Vũ.

“Bill, tôi muốn giới thiệu với anh...” Tôi thừa dịp đẩy người Bill, chỉ tay về phía Cảnh Mạc Vũ đang đứng ở cửa. “Đây là...”

“Vincent?” Bill hưng phấn reo lên rồi lập tức chạy tới ôm Cảnh Mạc Vũ. Sau đó, anh ta xúc động hỏi Cảnh Mạc Vũ đến Trung Quốc từ lúc nào, tại sao lại ở đây. Xem ra, mối quan hệ giữa hai người đàn ông này không phải thân thiết bình thường.

Cảnh Mạc Vũ trả lời bằng tiếng Anh: “Vừa rồi nghe Ngôn Ngôn nói hẹn anh bàn bạc hợp đồng, tôi đi cùng cô ấy... đương nhiên để giúp cô ấy đàm phán.”

Tuy là người Mỹ nhưng Bill đã làm việc ở Trung Quốc nhiều năm, anh ta hiểu phép xã giao của người Trung Quốc. “Nếu Vincent đã ra mặt, mọi việc sẽ dễ giải quyết thôi.”

“Cám ơn anh!” Cảnh Mạc Vũ vỗ vai anh ta, kéo tay tôi ngồi xuống chiếc sofa phía đối diện.

Bill rót đầy hai ly rượu vang cho chúng tôi. Anh ta cùng Cảnh Mạc Vũ nâng ly, trò chuyện về tình hình gần đây của hai người một lúc, mới chợt nhớ ra sự tồn tại của tôi. “Này, Vincent, cậu và Cảnh tiểu thư có quan hệ gì vậy?”

“Cô ấy là...”

“Tôi là em gái của anh ấy.” Tôi trả lời thay Cảnh Mạc Vũ.

“Em gái? Chẳng phải cậu họ Ngô sao?”

Cảnh Mạc Vũ nâng ly rượu, nhấp một ngụm, nụ cười trên khóe miệng đầy ẩn ý.

Bill chợt ngộ ra: “À, tôi hiểu rồi.”

“Vincent, em gái anh xinh đẹp và đáng yêu thật đấy...” Ánh mắt anh ta lại vụt qua tia đục vọng. Có thể ở nước Mỹ, đây là một lời tán dương bình thường, nhưng tôi không quen nổi.

“Đúng vậy.” Cảnh Mạc Vũ mỉm cười nhìn tôi, vòng tay qua eo tôi, bờ môi chạm vào tóc mai của tôi. “Tôi luôn yêu cô ấy.”

Tôi không nghe nhầm, Cảnh Mạc Vũ vừa nói “yêu” (love). Tôi tưởng cả cuộc đời sẽ không bao giờ được nghe anh thốt ra từ này. Biết rõ anh cố ý tuyên bố chủ quyền với Bill, khiến Bill tưởng tôi thuộc về anh, tôi vẫn luôn cảm thấy hoang mang, cổ họng khô khốc.

Tôi cầm ly rượu vang trước mặt, uống một ngụm rượu lớn. Vị chua cay kích thích vị giác của tôi. Có người nói, từ trong vị chua cay của rượu vang thẩm thấu vị ngọt ngào, đó chính là mùi vị của tình yêu. Tôi chưa từng thử qua, không biết do rượu tôi từng uống chẳng phải hàng cực phẩm hay do tôi không biết cách thưởng thức...

Cảnh Mạc Vũ giật lấy ly rượu trong tay tôi. “Ngôn Ngôn, đây là ly của anh.”

Nói xong, anh cố ý đặt môi lên miệng ly, nơi có dấu son của tôi, uống cạn chỗ rượu còn lại. “Bill, nể tình bạn giữa chúng ta, anh chiếu cố cô em gái đáng yêu của tôi đúng không?”

“Đó là lẽ dĩ nhiên.”

Đi vào chủ đề chính, tôi chọn thời cơ bày tỏ thành ý hợp tác với Bill, sau đó đề xuất ý kiến với ý định thăm dò, tôi đồng ý nhường quyền tiêu thụ cho DMS, nhưng không phải độc quyền, hỏi liệu anh ta có chấp nhận.

Bill nhìn Cảnh Mạc Vũ bằng ánh mắt khó xử. “Việc này...”

Cảnh Mạc Vũ không xen ngang. Anh cầm ly rượu, tao nhã tựa vào thành ghế, từ từ thưởng thức. Một bàn tay anh đặt lên đùi tôi, trông có vẻ tự nhiên nhưng bộc lộ sự mờ ám khó diễn tả.

Bill nhìn chằm chằm vào cánh tay anh một lúc. “Được, nể mặt Vincent, tôi đồng ý.”

Cảnh Mạc Vũ cười cười nhìn tôi. Tôi ra sức ấn hai huyết thái dương đau buốt, mọi tia hy vọng đều tan biến.

Tiếp xúc với Bill một thời gian không phải là ngắn, tôi hiểu anh ta là người luôn đặt lợi ích lên hàng đầu và chưa từng nhượng bộ về mặt lợi ích. Hôm nay, anh ta chịu nhượng bộ Cảnh mạc Vũ, chỉ e là ngày mai, anh ta có thể vì Mạc Cảnh Vũ mà bán đứng Cảnh Thiên.

Tôi vẫn gửi gắm hy vọng vào Bill, nôn nóng muốn ký hợp đồng với anh ta nhưng bây giờ mới thấy, tôi đã quá ngây thơ. Tất cả mọi việc đều trong tầm kiểm soát của Cảnh Mạc Vũ.

Sau khi kết thúc buổi gặp xã giao với Bill, chúng tôi về đến nhà đã là nửa đêm. Cửa sổ phòng khách vẫn sáng đèn, nhất định là ba tôi đang đợi chúng tôi về.

Cảnh Mạc Vũ dừng trước nhà, xuống xe mở cửa cho tôi. Tôi tưởng anh cho tôi xuống xe trước rồi mới lái ô tô vào nhà để xe tầng ngầm. Nào ngờ tôi vừa đặt chân xuống đất, Cảnh Mạc Vũ một tay chống cửa xe, một tay chống lên thân xe, giam tôi trong tầm nhìn của anh.

Tôi cảnh giác cúi gầm mặt, né tránh bờ môi đang áp sát. “Anh...”

“Ba đang ở cửa sổ kia kìa. Em không muốn khiến ông thất vọng đấy chứ?”

Đảo mắt qua hình bóng mờ mờ trước cửa sổ, tôi liền nở nụ cười yêu mị, vòng hai tay qua cổ anh, chủ động hôn anh,

Trong đêm tối vắng lặng, nụ hôn mãnh liệt của chúng tôi rất có tính thưởng thức. Trong lúc môi lưỡi giao hòa, tay anh luồn vào tóc tôi, dịu dàng vuốt ve. Tay tôi thuận theo đường nét cương nghị trên lưng anh, từng chút một...

Một nụ hôn không mất đi vẻ thâm tình. Sự xâm chiếm và né tránh giữa hai bờ môi có mùi vị kích thích khó diễn tả.

Trong nụ hôn triền miên và động tác vuốt ve ở đầu ngón tay Cảnh Mạc Vũ, tôi không phải không nhận ra khao khát của anh, nhưng tôi không dám đón nhận. Bất kể anh thật lòng hay giả dối, tôi đều không muốn anh xích lại gần, bởi khi tôi và Cảnh Mạc Vũ ở bên nhau, tôi không nhìn thấy tương lai. Tôi không xác định điều gì chờ đón tôi ở điểm cuối cuộc đời: là hạnh phúc hay bi thương, là sống hay chết...

Năm hai mươi tuổi, tôi còn trẻ nên dám dùng hôn nhân để đánh cược, thậm chí không tiếc đánh cược cả mạng sống của mình, chỉ mong đổi lấy chút lưu luyến của anh. Kết quả, tôi đổi được gì?

Sự tuyệt vọng vì trái tim ngừng đập, nỗi đau bị tước đi cốt nhục sống không bằng chết và lần cuối cùng gặp mặt thứ anh xé rách không chỉ là quần áo, mà còn cả tình yêu của tôi dành cho anh... Tôi mất hai năm để làm quen với cuộc sống không có anh, để coi nhẹ tình cảm nam nữ, để chữa lành trái tim bị tổn thương...

Tôi chỉ muốn tiếp tục sống vì ba tôi, vì Cảnh gia, không yêu bất cứ người nào, không hận bất cứ ai...

Sau khi kết thúc nộ hôn cuồng nhiệt, tôi chỉnh lại đầu tóc, quần áo rồi đi vào nhà. Quả nhiên ba tôi đang ngồi trước cửa sổ, tuy gương mặt của ông không thể hiện điều gì nhưng khóe miệng hơi nhếch lên.

“Ba, ba vẫn chưa ngủ sao?” Tôi cố tình tỏ vẻ kinh ngạc, đi đến bên ông, kéo tấm chăn dưới đầu gối đắp lên người ông. “Sau này ba đừng ngồi gần cửa sổ nữa, ở đây gió to lắm.”

“Ba đã bảo vú Ngọc chuẩn bị đồ ăn đêm cho hai đứa.” Ông đưa mắt ra sau lưng tôi. “Mạc Vũ đâu rồi? Nó không về cùng con à?”

“Anh ấy đi đỗ xe ạ!”

“Ồ.”

Ba tôi gọi vú Ngọc, bảo dọn đồ ăn đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

Đều là món Cảnh Mạc Vũ thích nhất. Cảnh Mạc Vũ chậm rãi thưởng thức hồi lâu. Ba tôi chẳng hề động đũa, từ đầu đến cuối chỉ quan sát nét mặt của anh.

Từ nhỏ đến lớn, tôi đều tưởng ba tôi thiên vị, ông dành hết tình yêu thương cho tôi. Bây giờ tôi mới biết, ông dành cho tôi tình yêu còn thứ ông dành cho Cảnh Mạc Vũ... là sự kỳ vọng và gửi gắm một đời.

Không phải ông muốn mất người con trai này, mà là không chịu nổi sự mất mát. Có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai. Giả sử tôi không ép Cảnh Mạc Vũ bỏ đi, có thể nào ba tôi sẽ không đổ bệnh nặng như vậy?

Ăn xong, tôi và Cảnh Mạc Vũ về phòng, đóng cửa dưới ánh mắt khẩn thiết của ba tôi.

Tôi quá mệt mỏi, thả mình xuống giường, chỉ muốn ngủ một giấc thật say.

Thấy Cảnh Mạc Vũ lên giường ôm tôi, tôi thành thực nói: “Tôi thật sự mệt mỏi lắm rồi, không còn sức để cùng anh đóng kịch, cũng không còn sức lực phản kháng. Anh muốn làm gì thì tùy anh.”

“Được.”

Anh bắt đầu cởi áo tôi. Tôi liền nhắm nghiền hai mắt.

Trong lúc mơ màng, tất cả quần áo đều rời khỏi cơ thể tôi. Sau đó, một chiếc khăn mặt ấm đặt lên người tôi, cuốn đi mọi nhóp nháp khó chịu, để lại cảm giác mát mẻ, dễ chịu. Tiếp theo, một thứ mềm mại, ấm nóng lướt trên làn da tôi, có lúc dịu dàng như chuồn chuồn đập nước, có lúc điên cuồng như dông bão...

Cuối cùng, tôi nằm trong vòng tay ấm áp vô cùng.

“Ngôn Ngôn... Anh rất nhớ mùi hương trên người em.” Một giọng nói thâm tình vang lên bên tai tôi.

Tôi lặng lẽ mở mắt. Bên ngoài là bóng tối không có tận cùng, người bên cạnh và tôi ôm nhau không một khe hở.

Cuộc sống quả là thú vị. Lúc kết hôn, chúng tôi đồng sàng dị mộng^[1]. Sau khi ly hôn, chúng tôi dị mộng đồng sàng...

[1] Đồng sàng dị mộng: nằm cùng một giường nhưng giấc mơ khác nhau. Nghĩa bóng là sống gần nhau nhưng không cùng chí hướng tình cảm.

Tôi cười khở rồi nhắm nghiền cặp mắt ngân ngân nước.

Chương 31: Vãn hồi

Ban đêm, tôi chìm trong những giấc mơ lộn xộn nhưng vô cùng chân thực. Tôi mơ thấy tôi và Cảnh Mạc Vũ tái hôn. Tôi đang chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật, anh lại đề xuất ly hôn, đồng thời được nhận hai mươi lăm phần trăm cổ phần của Cảnh Thiên.

Tôi còn mơ thấy Cảnh Mạc Vũ và Bill liên kết, khiến dự án rơi vào cục diện khó khăn. DMS đột nhiên rút vốn đầu tư, tôi bị ngân hàng đòi nợ, không thanh toán nổi tiền viện phí của ba...

Giấc mơ cuối cùng là cảnh trời xanh biển biếc, hoa tươi rực rỡ vô cùng quen thuộc. Nhưng nơi đó không phải tổ chức đám cưới của tôi mà là đám cưới của Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc. Tôi đứng trong rừng cây, dõi theo

bóng lưng của họ ở phía xa. Đến lúc này tôi mới phát hiện ra mình vẫn còn yêu Cảnh Mạc Vũ nên không đành lòng. Tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, chẳng cần đến thẻ điện, đẩy đám đông xông đến giữa anh và Hứa Tiểu Nặc. Tôi lớn tiếng nói với anh: “Cảnh Mạc Vũ, anh là của em, dù không yêu em, anh cũng không thể yêu người phụ nữ khác!”

Tôi thừa nhận mình không có lý lẽ. Nhưng tình yêu vốn chẳng tuân theo bất cứ lý lẽ nào. Tôi có thể chịu đựng cuộc sống không có anh nhưng tôi không thể chấp nhận anh cưới Hứa Tiểu Nặc.

“Ngôn Ngôn... Tôi xin lỗi!” Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc đan tay vào nhau, đi qua tôi.

Chân tay tôi tê liệt đến mức không thể động đậy, nhịp đập trái tim ngày càng hư vô, cơ thể tôi mất trọng lượng, rơi xuống vực sâu không đáy.

Tôi lập tức mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ, Cảnh Mạc Vũ ngủ rất say bên cạnh tôi. Ánh ban mai chiếu sáng cặp lông mi đang rung rung và khóe miệng hơi cong lên của anh. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt cơ thể tôi, giống mỗi buổi sáng sớm khi chúng tôi mới cưới.

Tôi cố gắng kéo đầu óc về thực tại mới nhớ ra thời gian trôi qua thật nhanh, chúng tôi đã ly hôn hai năm. Tối qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, Cảnh Mạc Vũ còn nói “rất nhớ mùi hương trên người tôi”. Tôi không cho anh biết, thật ra tôi cũng nhớ mùi hương trên cơ thể anh.

Mặt hơi ngứa ngứa, tôi đưa tay chạm vào, hóa ra là nước mắt.

Tôi đã quyết định buông tay, đã quen với cuộc sống không có anh, vậy tại sao vẫn còn vì anh mà đau lòng, vì anh mà rơi lệ? Tại sao tôi vẫn không

thể chấp nhận một người phụ nữ khác ở bên cạnh anh? Đúng, nhất định là ghen tị, là không cam lòng. Tôi ghen với “kẻ thứ 3” đê tiện, bỉ ổi như Hứa Tiểu Nặc cũng có thể thành công, không cam lòng khi mình thua sạch sành sanh.

Lông mày Cảnh Mạc Vũ động đậy, anh mở cặp mắt mơ màng. Mặc dù tôi nhanh chóng lau đi vết nước mắt còn đọng trên má nhưng vẫn không lọt qua đôi mắt sắc bén của anh.

“Ngôn Ngôn, tại sao em khóc? Xảy ra chuyện gì vậy?” Cảnh Mạc Vũ lập tức ôm tôi chặt hơn, anh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Nếu tôi nói cho anh biết, tôi khóc vì mơ thấy anh cưới người phụ nữ khác, không biết anh sẽ nghĩ gì. “Rơi vào tình cảnh hằng ngày phải ngủ cùng anh, tôi không khóc, lẽ nào nên cười?”

“Ồ.” Cảnh Mạc Vũ thở phào. “Không sao, em sẽ nhanh chóng quen thôi.”

Đây mới là điều tôi lo lắng nhất.

Tôi không sợ Cảnh Mạc Vũ đoạt mất Cảnh Thiên, đâu sao công ty vốn thuộc về anh. Tôi chỉ sợ mình giẫm lên vết xe đổ, sợ cảnh tượng trong cơn ác mộng sẽ ứng nghiệm.

Sau khi cùng ba tôi ăn sáng và đợi bác sĩ khám lại cho ông, tôi mới cùng Cảnh Mạc Vũ tới công ty. Trong phòng hội nghị công ty Cảnh Thiên, tôi nhìn đồng hồ lần thứ n. Tôi đã đợi suốt một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy bóng dáng của các cổ đông. Tôi đã sớm quen cảnh các thành viên “khai quốc công thần” của hội đồng quản trị khệnh khạng ra về ta đây, vừa xem báo cáo tài chính tháng này, tôi vừa nhẩn nại chờ đợi.

Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra sốt ruột, vì kể từ lúc anh mở máy di động, chuông điện thoại không ngừng reo vang, nghe qua có vẻ đều là những vụ làm ăn ghé gớm, cần xin ý kiến của anh. Cảnh Mạc Vũ không hề thay đổi sắc mặt, xử lý quyết đoán, ôn hòa.

Trong số đó có một cuộc điện thoại rất kỳ lạ. Cảnh Mạc Vũ nghe máy chỉ nói một câu: “Ừm, tôi biết rồi”, rồi tắt máy.

Lại một tiếng đồng hồ trôi qua, không một cổ đông nào xuất hiện, tôi bắt đầu cảm thấy sự việc không bình thường. Tôi đang định gọi điện cho trợ lý Kim hỏi tình hình, cửa phòng hội nghị mở ra, trợ lý Kim cầm túi văn kiện đi vào. Anh ta đi thẳng đến bên Cảnh Mạc Vũ. Cảnh Mạc Vũ nhận tập tài liệu, bình thản xem một lượt rồi nở nụ cười nhạt. “Ồ, làm rất tốt!”

Đầu óc tôi như nổ tung, ly nước trong tay tôi sóng sánh, nước nóng đổ vào tay tôi.

Tôi mặc kệ cánh tay bỏng rát, giật tập tài liệu trong tay Cảnh Mạc Vũ. Giấy trắng mực đen rất rõ ràng, bảy vị cổ đông của Cảnh Thiên và Cảnh Mạc Vũ ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần. Bản hợp đồng đầu tiên được ký kết vào ba ngày trước, cũng là hôm Cảnh Mạc Vũ giành được quyền khai thác núi đất đỏ.

Tôi không ngờ anh có thể mua lại một nửa Cảnh Thiên trong ba ngày. Mà người đứng ra tiến hành vụ mua bán lại là trợ lý Kim mà tôi tin tưởng nhất.

Tâm trạng phần nộ, kinh ngạc dội lên trong lòng tôi nhưng lớn nhất vẫn là cảm giác thất vọng về bản thân. Tôi nên sớm đoán ra, Kim Triển Bằng là trợ lý trước đây của Cảnh Mạc Vũ, sau khi Cảnh Mạc Vũ bị tôi ép rời khỏi công ty, rất nhiều nhân viên của Cảnh Thiên chủ động xin thôi việc, còn anh ta vẫn ở lại giúp tôi...

Vào thời khắc “mịt mờ khói thuốc súng” này, Cảnh Mạc Vũ lại túm lấy tay tôi, chăm chú nhìn vết bồng trên làn da tôi. “Sao em chẳng cẩn thận gì cả!”

Tôi giật tay khỏi tay anh, bóp vàng trán đau buốt.

Không sao, chỉ là bốn mươi chín phần trăm cổ phần, số cổ phần do tôi sở hữu quá một nửa, Cảnh Thiên vẫn thuộc về ba tôi, không ai có thể cướp mất. Tôi cố gắng an ủi bản thân như vậy. Sau khi tâm trạng ổn định trở lại, tôi chống tay xuống thành ghế, ngồi về vị trí của mình, nhìn thẳng vào Cảnh Mạc Vũ. “Anh nắm bốn mươi chín phần trăm cổ phần của Cảnh Thiên thì sao? Quyền quyết định vẫn nằm trong tay tôi.”

Cảnh Mạc Vũ phát tay, Kim Triển Bằng lui ra ngoài, đóng cửa phòng hội nghị. Cả quá trình đó, anh ta không hề nhìn tôi một lần. Cảnh Mạc Vũ thông thả tựa vào thành ghế, nhìn quanh phòng hội nghị trống không. “Em không cảm thấy như vậy rất tốt sao? Cảnh Thiên bây giờ thuộc về hai chúng ta. Dù chúng ta có quyết định thế nào cũng không phải thông báo bàn bạc với người khác.”

Tôi cười nhạt. “Rốt cuộc anh muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi, Tổng giám đốc Ngô!”

“Ngôn Ngôn, anh không có ý gì khác. Anh chỉ không muốn nhìn thấy mấy ông già đó chỉ tay năm ngón, nói nhăng nói cuội với em...”

“Xin hãy nói vào trọng điểm.”

Cảnh Mạc Vũ thở dài. “Anh đã xem qua sổ sách tài vụ của công ty. Cảnh Thiên hiện đang đối diện với nguy cơ rất lớn. Anh phải trở thành cổ đông của Cảnh Thiên thì mới thuận lợi rót vốn đầu tư vào Cảnh Thiên, giúp Cảnh Thiên vượt qua khó khăn.” Anh đưa một tập tài liệu cho tôi.” Đây là kế hoạch đầu tư và bản hợp tác với Ngô thị. Anh hy vọng em hãy suy nghĩ lại.”

Bất gặp ánh mắt cảnh giác của tôi, anh nói tiếp: “Anh biết em lo ngại anh mượn việc đầu tư để đánh đổ Cảnh Thiên. Nhưng em nghĩ xem, nếu muốn đánh đổ Cảnh Thiên, việc gì anh phải bỏ ra nhiều tiền mua lại bốn mươi chín phần trăm cổ phần? Làm vậy anh có lợi ích gì chứ?”

Tôi nhất thời không biết trả lời thế nào. Cảnh Mạc Vũ nói đúng, nếu muốn đánh đổ Cảnh Thiên, việc gì anh phải bỏ số tiền lớn mua cổ phần. Đợi Cảnh Thiên bị phá sản, anh muốn mua bao nhiêu cũng hết sức dễ dàng.

Nếu anh muốn chiếm Cảnh Thiên thông qua sở hữu cổ phần, con số bốn mươi chín phần trăm cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Hoặc là tái hôn với tôi, anh sẽ có cơ hội được chia thêm cổ phần. Nhưng lúc này, làm sao tôi có thể đồng ý tái hôn với anh?

Rốt cuộc Cảnh Mạc Vũ đang tính toán điều gì, tôi thật sự không đoán ra.

Thấy tôi trầm mặc, Cảnh Mạc Vũ nói tiếp: “Anh biết, hiện tại Cảnh Thiên đang đứng trước nguy cơ rất lớn. Dự án này quyết định sự sống chết của Cảnh Thiên. Không sai, bây giờ Bill đồng ý bỏ vốn đầu tư thì dự án có thể khởi động như kế hoạch. Nhưng em tưởng anh ta muốn giúp em thật

sao? Anh ta hy vọng Cảnh Thiên sớm phá sản hơn bất cứ ai để anh ta có thể mua kỹ thuật và thiết bị của chúng ta với giá rẻ...”

“Anh thì sao? Đừng nói với tôi, anh không nghĩ như vậy nhé?”

Cảnh Mạc Vũ đi đến bên tôi, nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi. Một bàn tay anh còn quần vải băng, tỏa ra mùi thuốc khử trùng thoang thoang. “Ngôn Ngôn, anh phải nói thế nào để em tin, anh làm tất cả những chuyện này vì em. Anh không muốn chứng kiến Cảnh Thiên sụp đổ, không muốn em vì Cảnh gia mà phải bôn ba vất vả. Ngôn Ngôn, hãy đọc kỹ bản hợp đồng này, rồi em sẽ hiểu, anh thật lòng muốn giúp em.”

Tôi đảo mắt qua bản hợp đồng, lập tức bị nội dung của nó thu hút. Tôi vội vàng cầm tập tài liệu đọc kỹ một lượt. Không thể phủ nhận, mỗi điều khoản trong bản hợp đồng đều nhằm mục đích khiến dự án tiến hành thuận lợi. Câu chữ vô cùng kín kẽ, được cân nhắc kỹ càng, đều có lợi cho Cảnh Thiên.

Gập bản hợp đồng lại, tôi gật đầu: “Được, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc.”

Rời khỏi phòng hội nghị, tôi đi qua văn phòng của trợ lý Kim để về phòng mình. Cách lớp tường kính trong suốt, tôi nhìn thấy Kim Triển Bằng đang cắm cúi làm việc. Hai năm nay, tôi thật sự cảm kích anh ta. Lúc mới vào Cảnh Thiên, tôi sút đầu mẻ trán bởi công việc vô cùng bẽ bộn, anh ta đều nói cặn kẽ cho tôi biết, Cảnh Mạc Vũ làm thế nào để giải quyết những rối rắm này. Anh ta cũng thường ở lại công ty làm thêm với tôi đến tận đêm khuya, toàn tâm toàn lực giúp đỡ tôi quản lý Cảnh Thiên. Có lẽ tôi không phải một tổng giám đốc giỏi, nhưng Kim Triển Bằng chắc chắn là một người trợ lý xuất sắc, dù anh ta đã bán đứng tôi.

Nhìn thấy tôi, Kim Triển Bằng lập tức đứng dậy mở cửa cho tôi. Thái độ của anh ta vẫn cung kính như ngày nào, như không có chuyện gì xảy ra. “Giám đốc Cảnh, cô tìm tôi có việc sao?”

Tôi gật đầu, đi vào phòng của anh ta.

Kim Triển Bằng kéo rèm cửa sổ, ngăn những ánh mắt tò mò bên ngoài.

“Tôi có lỗi gì với anh sao?”

“Không phải.” Anh ta trả lời rất dứt khoát.

“Vậy tại sao anh bán đứng Cảnh Thiên?”

“Tôi không bán đứng Cảnh Thiên, việc chuyển nhượng cổ phần trong nội bộ công ty không ảnh hưởng đến lợi ích của công ty. Ngược lại, tôi cho rằng Ngô Tổng trở thành cổ đông lớn sẽ rất có lợi đối với sự phát triển của Cảnh Thiên trong tương lai.” Câu trả lời của Kim Triển Bằng rõ ràng đã có sự chuẩn bị trước, giọng rất hùng hồn.

“Nhưng anh lại giấu tôi cả quá trình diễn ra chuyện đó.” Có lẽ anh ta không phản bội Cảnh Thiên, mà là phản bội tôi.

Kim Triển Bằng im lặng.

Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không còn sức lực vòng vo với anh ta, liền hỏi thẳng: “Anh bị Cảnh Mặc Vũ mua chuộc từ khi nào?”

Anh ta cũng không quanh co. “Hai năm trước. Lúc ra đi, Cảnh Tổng tặng tôi một ngôi nhà. Anh ấy nói, nếu trong vòng ba năm, Cảnh Thiên không tuyên bố phá sản, ngôi nhà đó sẽ thuộc về tôi.”

Tôi nở nụ cười tự giễu. “Anh ta hiểu tôi thật đấy, biết Cảnh Thiên rơi vào tay tôi sẽ không chống đỡ nổi trong ba năm.”

“Không phải vậy, là Cảnh Tổng ra đi không đúng lúc. Cảnh Thiên lúc bấy giờ ôm món nợ với ngân hàng tới con số trăm triệu, chỉ còn cái vỏ trống rỗng và một bản kế hoạch dự án. Công, nhân viên của công ty lần lượt từ chức, thêm vào đó, Chủ tịch Cảnh đang gặp phiền phức... Cảnh tổng sợ cô không thể ứng phó nên mới bảo tôi ở lại giúp cô.”

“Giúp tôi...” Tôi cúi đầu, bàn tay vô thức ôm ngực. Tôi muốn xoa bóp trái tim đau đớn nhưng không thể chạm tới, nghe Kim Triển Bằng nói tiếp: “Cảnh Tổng nói anh ấy chỉ tạm thời ra đi. Chắc chắn anh ấy sẽ trở về sau ba năm.”

Hỏi xong những điều muốn biết, tôi chống tay vào sofa đứng dậy, nói với Kim Triển Bằng câu cuối cùng: “Kể từ ngày hôm nay, anh ta là tổng giám đốc của công ty, sau này theo anh ta làm việc, anh nhất định sẽ có tương lai sáng.”

“Giám đốc Cảnh!” Kim Triển Bằng do dự một lát rồi mở miệng. “Dù thế nào thì việc Cảnh Tổng mua lại cổ phần của Cảnh Thiên cũng là giúp Cảnh Thiên vượt qua khó khăn.”

“Ồ, tôi hiểu rồi!”

Tôi nói tôi đã hiểu nhưng thực ra tôi hiểu điều gì, hiểu như thế nào, tôi nhất thời mù mịt. Tôi chỉ cảm thấy Cảnh Mặc Vũ vẫn là tấm lưới quấn chặt lấy tôi, khiến tôi không thể thoát ra cũng không thể né tránh.

Từ lúc rời khỏi văn phòng của trợ lý Kim, ngực tôi càng lúc càng đau buốt. Tôi tưởng mình lại phát bệnh, nhân tiện đi bệnh viện lấy thuốc cho ba, tôi đăng ký khám tim. Sau cuộc kiểm tra kỹ lưỡng, kết quả nằm ngoài dự liệu của tôi. Bác sĩ nói, tim tôi hồi phục rất tốt, chức năng tim đã như của người bình thường, chỉ cần giữ tâm trạng ổn định, chú ý vấn đề ăn ở, tránh vận động mạnh thì tôi hoàn toàn có thể sống cuộc sống bình thường.

Tôi không chắc chắn nên hỏi lại lần nữa: “Bệnh tim của tôi không tái phát thật sao? Tại sao gần đây tôi luôn cảm thấy lồng ngực đau buốt?”

Bác sĩ lại kiểm tra một lượt cho tôi, sau đó kết luận: “Đúng là chẳng có vấn đề gì cả.”

Tuy bác sĩ là một chuyên gia có tiếng nhưng tôi vẫn không mấy tin tưởng kết luận của ông ta. Vì vậy, tôi vẫn đề nghị bác sĩ kê cho tôi mấy lọ thuốc Nitroglycerin để dự phòng. Cầm thuốc rời bệnh viện, tôi chợt nhớ tới Văn Triết Lỗi.

Cảnh Mạc Vũ cho rằng anh ta đã lừa dối tình cảm của tôi, hại chết con của chúng tôi. Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, tôi có hỏi vài bác sĩ, bọn họ đều cho tôi biết, kiến nghị của Văn Triết Lỗi lúc bấy giờ là hoàn toàn chính xác. Tình trạng sức khỏe của tôi không cho phép tôi giữ đứa bé. Nếu tôi miễn cưỡng giữ bào thai, không những con tôi không sống nổi, ngay cả tôi cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

Dù thế nào, Văn Triết Lỗi cũng là một bác sĩ có trách nhiệm, cũng giống như Cảnh Mạc Vũ trước kia là người anh trai tốt không có gì đáng chê trách.

Cũng có thể sự việc phát triển tới ngày hôm nay, không ai trong chúng tôi có lỗi, chỉ do lập trường, thân phận của chúng tôi.

Suy đi tính lại, bớt đi gánh nặng Cảnh Thiên chẳng có gì không tốt với tôi. Ít nhất, tôi không cần phiền não vì chuyện vốn đầu tư, có thể dành nhiều thời gian chăm sóc ba. Lúc tôi về nhà, ba tôi vừa ăn cơm xong, chuẩn bị nghỉ ngơi. Thấy tôi, ông rất vui, nói đang muốn hít thở không khí trong lành, bắt tôi cùng ông đi dạo ngoài sân vườn.

Tôi khoác cho ba chiếc áo khoác dày rồi đỡ ông ra cửa.

Những năm qua, có rất nhiều thứ thay đổi nhưng từng cái cây, ngọn cỏ trong ngôi biệt thự vẫn như ngày xưa, vẫn là cảnh sắc trong ký ức lúc nhỏ, vẫn là cảnh sắc trước khi mẹ tôi qua đời. Đến bây giờ tôi mới hiểu, thế nào là tình yêu đến chết cũng không đổi thay.

Vịn tay vào cành cây khô, ba tôi nói: “Có lẽ ba đã già thật rồi, gần đây thường nhớ nhớ đến quãng thời gian con và Mạc Vũ còn nhỏ. Lúc đó, cả ngày con quán lấy nó, đến lúc đi ngủ cũng đòi ngủ cùng nó. Ba thường nghĩ, nếu Mạc Vũ rời xa con, không biết con sẽ ra sao.”

“Ba, con đã không còn là một cô bé nữa.”

Ba vuốt tóc tôi, đáy mắt đục mờ do bệnh tật hành hạ chứa đầy vẻ không đành lòng và lưu luyến. “Đối với ba, con lúc nào cũng chỉ là một cô bé, cần người khác che chở, bảo vệ.”

Chớp chớp đôi mắt cay cay, tôi vội vàng nhìn đi chỗ khác, không để ba thấy giọt lệ trong mắt tôi.

“Ngôn Ngôn, con và Mạc Vũ định khi nào tái hôn?”

“Tái hôn?” Tôi thật sự không hiểu. Việc chúng tôi vội vàng kết hôn là một sai lầm, tại sao người cha hết mực thương yêu tôi lại mong muốn tôi và Cảnh Mạc Vũ giẫm lên vết xe đổ như vậy?

Thái độ trầm mặc của tôi khiến ba tôi lo lắng. “Sao thế? Con không muốn tái hôn với Mạc Vũ?”

“Không phải.” Tôi không muốn tiếp tục phạm phải sai lầm, cũng không muốn làm ba tôi thất vọng. Tôi nghĩ, chuyện Cảnh Mạc Vũ mua lại cổ phần của Cảnh Thiên sớm muộn ba tôi cũng biết, chỉ bằng nhân dịp này thăm dò quan điểm của ông. “Ba, ba biết không, Cảnh Mạc Vũ đã mua hết cổ phần trong tay chú Tề, chú Diệu...”

“Vậy sao?”

“Con nghe mọi người bàn tán sau lưng, nói lần này anh ấy trở về là có ý đồ khác.” Thấy ba tôi chau mày, tôi lập tức nhấn mạnh: “Đều là lời đồn đại của những người không liên quan.”

“Ngôn Ngôn, con hãy mặc kệ người khác nói gì thì nói. Ba nuôi Mạc Vũ đến lúc trưởng thành, nó là người thế nào nào, ba biết rõ nhất. Nó tuyệt đối không làm chuyện khiến con bị tổn thương...”

Ba là người hiếm khi tâm sự, vậy mà buổi trưa hôm đó ông kéo tay tôi ngồi xuống chiếc ghế dài, nói với tôi rất nhiều chuyện. Ngoài trời gió lạnh nhưng lòng bàn tay ông vô cùng ấm áp.

Ba nói, ông sống hơn sáu mươi năm, tuy không phải người trí tuệ nhưng chắc chắn có thể nhìn thấu người nào đáng tin cậy, người nào gian dối, người nào đáng để ông gửi gắm con gái yêu... Vì vậy, năm đó ông mới bất chấp thủ đoạn ép Cảnh Mạc Vũ cưới tôi.

Tuy cuộc hôn nhân của tôi cuối cùng thất bại, tuy Cảnh Mạc Vũ đã quay về Ngô gia nhưng ông chưa từng hối hận vì gả tôi cho anh. Điều duy nhất khiến ông hối hận là ông không nên chiều theo ý tôi, để mặc tôi ra tòa ly hôn, bởi trong thời gian tôi mất tích, ông đã chứng kiến Cảnh Mạc Vũ lo lắng khổ sở và quan tâm đến tôi như thế nào.

Hôm chúng tôi ly hôn, vẻ mặt đau khổ và ân hận của Cảnh Mạc Vũ lúc về nhà, ông đều thấy hết. Chỉ đáng tiếc, ông không thể cứu vãn tình thế.

Bây giờ, Cảnh Mạc Vũ đã trở về. Anh thay đổi nhiều so với hai năm trước nhưng ánh mắt anh nhìn tôi vẫn không thay đổi. Ông hy vọng tôi không bỏ lỡ hạnh phúc trong tầm tay một lần nữa.

Không biết Cảnh Mạc Vũ diễn xuất quá giỏi khiến ba tôi bị lừa hay là tôi từ đầu đến cuối đều lừa mình dối người?

Tôi đột nhiên cảm thấy mù mờ.

Ngắm cảnh cây hợp hoan trổ trái trong vườn nhà, tôi bất chợt nhớ đến ánh mắt Cảnh Mạc Vũ dõi theo tôi lúc tôi rời khỏi phòng hội nghị. Hình như ánh mắt ấy vẫn không thay đổi, vẫn là sự sâu thẳm và bất lực không che giấu như trước khi anh ra đi.

Lẽ nào tôi đã nghĩ sai? Tôi tưởng hai năm trôi qua, Cảnh Mạc Vũ đã xem nhẹ mọi chuyện, bao gồm cả mối quan hệ của chúng tôi. Tôi cũng có thể từ bỏ sự cố chấp của mình, tập trung cùng anh diễn một vở kịch để ba tôi có thể yên tâm ra đi. Sau đó, tôi vẫn là tôi, anh vẫn là anh, chúng tôi không bao giờ dây dưa với nhau nữa.

Nhưng tôi không ngờ, Cảnh Mạc Vũ mới chỉ quay về được ba ngày ngắn ngủi, cuộc sống bình lặng của tôi đã bị đảo lộn hoàn toàn. Từ bữa uống rượu rồi lên giường đến việc ba tôi khuyên tôi “tái hôn” ngày hôm nay, mọi tình tiết trong vở kịch đã chệch khỏi kịch bản của tôi, phát triển theo nội dung mà Cảnh Mạc Vũ sắp đặt. Trong khi đó, tôi không biết kết cục câu chuyện của anh sẽ như thế nào. Có lẽ cuộc đời vốn không có kịch bản, không ai có thể biết được kết thúc.

Tầm chạng vạng, Cảnh Mạc Vũ gọi điện về nhà, nói buổi tối anh có việc vẫn giải quyết, có lẽ sẽ về muộn một chút.

Câu “muộn một chút” của anh khiến ba tôi đợi đến nửa đêm. Tôi phải tốn bao công sức mới có thể dỗ ông đi ngủ. Trước khi đi ngủ, ông cầm tay tôi, không ngừng khuyên nhủ: “Ngôn Ngôn, lần này con đừng bướng bỉnh nữa, hãy cho Mạc Vũ một cơ hội.”

Tôi gật đầu, về phòng lại bị mất ngủ. Tôi lấy một chiếc hòm được khóa chặt từ trong tủ ra, thổi lớp bụi rồi chậm rãi mở ra. Bên trong là áo ngủ cũ, sơ mi cũ, còn có cả khung ảnh cũ của Cảnh Mạc Vũ. Đây đều là những thứ anh thích nhất, lúc đi quá vội vàng nên anh không mang theo.

Tôi không biết Cảnh Mạc Vũ còn để ý đến đồng hồ cũ này nữa không nhưng tôi vẫn giữ lại tất cả.

Bên ngoài có tiếng động cơ ô tô. Tôi vội vàng thu dọn đồ, tắt đèn lên giường nằm. Tại sao tôi lại tắt đèn, tôi cũng không rõ. Có lẽ tôi không muốn Cảnh Mạc Vũ nghĩ tôi đang đợi anh. Không bao lâu sau, cửa phòng khẽ mở, tôi nằm trên giường, không nhúc nhích. Một làn khí lạnh mang theo hơi rượu tràn vào, tôi bất giác rùng mình, cơ thể hơi run rẩy. Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi, giúp tôi kéo chiếc chăn mỏng đang đắp ngang bụng lên vai. Sau đó, anh không nằm xuống cũng không bỏ đi, chỉ ngồi yên lặng

ở đó. Bên cạnh là người đàn ông không rõ tâm ý, tôi không ngủ được trong lòng rối bời.

Không biết bao lâu sau, vì nằm một tư thế quá lâu, nửa người tôi hơi tê. Tôi đang suy nghĩ xem có nên trở mình không thì cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng có động tĩnh, nhưng anh không nằm xuống mà bật đèn đầu giường. “Em đã không ngủ được thì đừng ngủ nữa, dậy pha cho anh một cốc trà giải rượu đi!”

Tôi thật sự cảm thấy ý kiến này không tồi, ít nhất tôi có thể cử động một chút. Thế là tôi xoa bóp cánh tay tê cứng, ngồi dậy. Tôi liếc Cảnh Mạc Vũ một cái qua ánh đèn mờ lung. Ánh mắt anh rất tỉnh táo, chẳng có vẻ gì là say rượu. “Anh uống rượu đấy à?”

“Ừ, anh uống không nhiều nhưng cũng đủ để gây ra hành vi “bừa bãi”...”

Không đợi anh nói xong, tôi đã phi xuống giường tới phòng bếp.

“Nhớ cho thêm mật ong.” Giọng điệu mang đầy ý cười của anh truyền tới, giống như trước kia.

Kỹ thuật “nhiều năm không tu sửa” của tôi không còn như xưa. Tôi lọ mọ trong phòng bếp một lúc lâu, ngây ngốc không biết bao nhiêu lần mới pha xong một cốc trà giải rượu có mùi quái dị. Tôi cũng không nhớ phải cho bao nhiêu nguyên liệu, điều duy nhất còn nhớ là cho thêm nhiều mật ong.

Pha trà xong, tôi quay về phòng, mùi dầu tắm trà xanh và cây cỏ tràn ngập trong phòng, xộc vào mũi tôi.

Cảnh Mạc Vũ tắm xong, lên giường nằm, anh đang nói chuyện điện thoại: "... Một thời gian nữa... Vâng, con biết rồi... Sức khỏe của ba thế nào rồi ạ? Con sẽ cố gắng quay về sớm."

Tôi âm thầm tính toán chênh lệch múi giờ, không khó đoán ra cuộc điện thoại này đến từ nước Mỹ. Tôi cũng dễ dàng đoán ra ở Mỹ cũng có người đang sốt ruột mong Cảnh Mạc Vũ quay về.

Sau khi cúp điện thoại, anh nhận cốc trà trong tay tôi, tiện thể kéo tôi vào lòng. Dù không muốn nhưng tôi không thể tránh khỏi tình trạng bị bao vây trong mùi hương quen thuộc.

Mùi hương quen thuộc len lỏi vào mũi, gợi lại trong tôi nhiều hồi ức. Tôi nghĩ đến lần đầu tiên Cảnh Mạc Vũ vùi mặt xuống cổ tôi, nói anh thích mùi hương này. Tôi cũng nhớ lúc chúng tôi quấn lấy nhau, anh nói: "Anh thích mùi hương của em... Trước đây người cảm thấy ấm áp, bây giờ người thấy càng mê hoặc..."

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện tình thế không ổn. Nhưng đáng tiếc... tôi tỉnh ngộ quá muộn màng.

Cảnh Mạc Vũ đã đặt cốc trà chỉ còn non nửa xuống chiếc tủ đầu giường rồi lật người đè tôi xuống. Sợi tóc đen lòa xòa của anh rủ xuống một bên má tôi, giọt nước lạnh chảy xuống mặt tôi.

Lòng tôi chùng xuống, tôi hỏi anh: "Rốt cuộc anh muốn gì?"

Cảnh Mạc Vũ thản nhiên trả lời: "Làm theo lời em nói, anh đóng tốt vai diễn của mình, em sẽ cho anh thứ anh muốn."

“Nhưng anh muốn gì mới được chứ!” Không muốn tốn công sức đoán mò, tôi hỏi thẳng. “Cảnh Thiên, hay là tôi?”

“Nếu muốn công ty như Cảnh Thiên, anh có thể tùy tiện đăng ký cả chục ấy chứ!” Ánh mắt anh đảo một lượt từ trên xuống dưới cơ thể tôi, thể hiện ý đồ rõ ràng.

Tôi cam chịu số phận, nhắm nghiền hai mắt.

Chuyện xảy ra sau đó không nói cũng biết, dù nên hay không cũng đã xảy ra.

Sau một hồi quán quýt, Cảnh Mạc Vũ miễn cưỡng ôm tôi chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, tôi vẫn lơ mơ hiểu ra một chuyện, thứ “đã mất đi” mà anh muốn lấy lại chính là tôi.

Tôi nên sớm nghĩ đến điều này...

Mặt trời mọc rồi lại lặn, một tháng trôi qua rất nhanh, Cảnh Mạc Vũ vẫn không rời khỏi Cảnh gia.

Một lần ở trong văn phòng lật quyển lịch, đêm ngày tháng, tôi bỗng phát hiện thời gian này, tôi như đang sống trong mộng ước của thuở mới biết yêu.

Mỗi tối, tôi và anh ôm nhau ngủ, buổi sáng mở mắt đều có thể nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của anh. Ánh nắng ban mai chiếu vào khóe miệng hơi nhếch lên của anh. Chúng tôi cùng nhau ăn sáng, cùng tới công ty làm việc. Tuy phần lớn công việc do Cảnh Mạc Vũ xử lý nhưng tôi vẫn phải phụ trách không ít việc vụn vặt. Ví dụ cùng anh tiếp khách hàng, giúp anh sắp xếp tài liệu, rót cà phê và mua cơm trưa cho anh...

Nhân viên của Cảnh Thiên gặp tôi vẫn chào: “Giám đốc Cảnh” nhưng tôi biết địa vị của tôi đã rớt xuống ngàn trượng từ lâu.

Thỉnh thoảng, Cảnh Mạc Vũ cùng tôi xem phim truyền hình khi anh rảnh rỗi. Đặc biệt, những bộ phim về tình yêu, anh còn xem chăm chú hơn tôi.

Trong ấn tượng của tôi, Cảnh Mạc Vũ trước kia chỉ xem tin tức và chương trình thể thao.

“Anh thích thể loại phim tình yêu từ lúc nào vậy?” Một lần anh dẫn tôi đi xem buổi chiếu ra mắt một bộ phim điện ảnh về chủ đề tình yêu, cuối cùng tôi cũng không thể kìm nén sự hiếu kỳ hỏi anh.

Cảnh Mạc Vũ tựa vào thành ghế sofa dành cho khách VIP, ánh mắt không rời màn hình lớn, giọng nhàn nhạt: “Bắt đầu từ lúc bị em bỏ rơi.”

Tuy không đồng tình với cách sử dụng câu từ của anh nhưng tôi vẫn động lòng trắc ẩn. “Xem những bộ phim như thế này anh sẽ thấy dễ chịu sao?”

“Không.” Cảnh Mạc Vũ trả lời. “Nhưng sẽ giúp anh học được cách giành lại người phụ nữ anh yêu.”

Nếu người phụ nữ anh yêu là tôi, vậy thì: “... Hình như anh vẫn chưa học được.”

Có lúc, Cảnh Mạc Vũ nổi hứng dẫn tôi tới một hòn đảo ở Thái Lan tắm suối nước nóng, hay đưa tôi lên Thiên Sơn, ở nơi ngàn năm tuyết rơi dày đặc, nhần nại chờ tôi chủ động lao vào vòng tay anh cho đỡ lạnh. Có lúc anh đưa tôi tới Tây Hồ, vừa uống trà vừa nói chuyện lý tưởng và cuộc đời,

nhân tiện hỏi tôi: “Em định lúc nào tái hôn với anh đây, ba giục anh không dưới một lần rồi.”

Tôi cố gắng nuốt ngụm trà nóng trong cổ họng, nói: “Chúng ta có thể làm chứng nhận kết hôn giả.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi, sắc mặt không thay đổi. “Em muốn thế nào cũng được. Có điều nhất định phải tổ chức tiệc cưới. Ba mẹ anh và chú bác ở bên Mỹ đều về dự. Lúc đó, khả năng báo chí sẽ đưa tin...”

Rầm rộ thế chắc chắn mọi người đều biết. Ngô nhỡ bị giới truyền thông vạch trần chúng tôi làm giấy kết hôn giả, mặt mũi của Ngô gia để vào đâu? Tôi ngập ngừng: “Ồ, để tôi suy nghĩ lại.”

“Em cứ từ từ suy nghĩ đi!” Cảnh Mạc Vũ cúi đầu uống ngụm trà, hỏi tôi: “Chu kỳ của em tháng này hình như chậm vài ngày rồi thì phải.”

Tôi gờ ngón tay nhắm tính, quả nhiên chậm năm ngày. Rõ ràng tôi đã bắt anh dùng biện pháp an toàn vào thời kỳ an toàn, lẽ nào anh... Thảo nào trong mấy ngày đưa tôi đi nghỉ ở Thái Lan, anh chỉ chuyên tâm giày vò tôi mà chẳng làm gì khác. Người đàn ông này quả nhiên ngày càng thâm hiểm.

Tôi bất an đặt tay lên bụng. Nhớ đến đứa con từng bị mất, lòng tôi lại nhói đau.

Chương 32: Tha thứ

Sống trong tâm trạng bất an mất mấy ngày, tôi cầm quyển lịch trên bàn làm việc nhâm tính, hôm nay đã muộn chẵn mười ngày. “Bà di” của tôi vẫn chưa đến thăm tôi, điều này khiến tôi càng thấp thỏm, lo âu.

“Xin hỏi, ở đây có người gọi cơm hộp phải không ạ?” Bên ngoài vọng vào tiếng người đàn ông vang vang.

Thư ký của tôi lớn tiếng trách móc: “Ông đừng nói to như vậy, ở đây không ai gọi cơm cả.”

“Tôi xin lỗi! Thật ngại quá, chắc tôi đi nhầm phòng rồi!” Nghe giọng nói có vẻ quen quen, tôi liền đẩy cửa, thấy người đàn ông trung niên cầm hai túi cơm hộp, nhìn ngó xung quanh.

Tôi nhìn kĩ bộ dạng của người đàn ông đó, đó là người từng cứu tôi ở công viên Lục Hồ.

Cô thư ký vừa định lên tiếng, tôi liền giơ tay ngăn lại. “Không có chuyện gì, cô mau đi làm việc đi!”

Bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của cô thư ký, tôi nhận túi đồ ăn trong tay người đàn ông, hỏi: “Chú, chú định đưa đồ ăn đến phòng nào, để cháu đưa giúp chú!”

Trước sự nhiệt tình của tôi, người đàn ông ngây người, nhất thời không có phản ứng.

Biết ông ấy không nhớ ra tôi, tôi đành nhắc nhở: “Chú, chú quên rồi à? Hơn hai năm trước, chú từng cứu cháu ở công viên Lục Hồ. Hôm đó trời mưa rất lớn... Chú còn nhớ không?”

“À, cháu gái, thì ra là cháu.”

“Vâng ạ!”

Lúc đưa ông xuống tầng một, ông ấy vỗ bàn tay dính đầy dầu mỡ lên vai tôi, cất giọng thân thiện: “Bệnh tim của cháu đã khỏi chưa?”

“Cũng ổn định rồi ạ, hai năm nay cháu không bị phát bệnh.”

“Cháu phải cẩn thận đấy, lúc cháu phát bệnh trông cháu rất đáng sợ...”

“Vâng ạ! Lần trước may mà gặp được chú...”

Trong lúc trò chuyện với ông ấy, tôi cúi đầu nhìn tên quán ăn in trên túi nylon, là “Mùi vị ngon”. Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là một quán ăn nhỏ trên con đường đối diện công ty chúng tôi.

“Hiện tại chú chuyên đưa đồ ăn cho quán này à?” Tôi hỏi.

“Đó là quán chú tự mở, mới khai trương hai ngày trước. Tuy chỉ là quán nhỏ nhưng tuyệt đối không dùng dầu ăn phế thải.” Ông cười, nói. “Lúc nào rảnh, nhớ đến ủng hộ chú nhé!”

“Được ạ!”

Tôi ghi nhớ tên quán ăn này. Trong đầu mãi nghĩ làm thế nào để giúp đỡ quán ăn của người đàn ông tốt bụng, tôi nhất thời không để ý một người đàn ông đứng sau lưng.

Sau khi tiễn ông ấy, tôi đi lên văn phòng làm việc của Cảnh Mạc Vũ, hỏi xem anh có thử đặt bữa trưa ở “Mùi vị ngon” không. Văn phòng không một

bóng người, tôi quay đầu hỏi thư ký: “Tổng giám đốc vẫn chưa họp xong à?”

“Xong rồi ạ! Tổng giám đốc vừa đi ra ngoài, hình như có việc rất gấp.”

“VẬY HẢ?” Tôi không để tâm, chỉ dặn dò thư ký: “Đi bảo với phòng Hành chính, từ nay về sau, công ty sẽ thống nhất đặt cơm trưa ở quán “Mùi vị ngon” bên đường đối diện, hãy nhớ, một đồng cũng không được bớt của người ta.”

“Vâng ạ!”

Sau khi quay về văn phòng, tôi không có cách nào để tập trung vào công việc. Đọc tài liệu một lúc, tôi lại không nhin nổi, liếc quyền lịch trên bàn, trong lòng không rõ là chờ mong hay lo lắng, tóm lại rất nôn nóng muốn biết kết quả. Cuối cùng, trong một giây phút không thể kiềm chế, tôi liền tới hiệu thuốc mua que thử thai đủ các nhãn hiệu. Về đến văn phòng, tôi vội vàng vào nhà vệ sinh. Mười phút sau, mấy que thử thai có hai vạch đỏ rõ ràng trước mặt tôi. Dù kết quả nằm trong dự liệu nhưng vẫn khiến tôi thần thờ hồi lâu. Cho đến khi điện thoại di động đổ chuông, tôi mới định thần.

Là cô thư ký gọi đến. Cô ta sốt ruột báo cho tôi biết, khách hàng Cảnh Mạc Vũ hẹn gặp hôm nay đã tới, nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu, điện thoại di động thì tắt máy.

Bình thường, Cảnh Mạc Vũ đều cho tôi biết lịch trình của anh. Hôm nay, chắc anh đã gặp chuyện gì đó.

“Trợ lý Kim có ở đó không? Chị thử hỏi xem anh ta biết Cảnh Tổng đi đâu không.”

“Tôi cũng không tìm thấy trợ lý Kim. Tôi vừa gọi cho anh ấy nhưng anh ấy tắt máy.”

Một người luôn lấy công việc làm trọng như Cảnh Mạc Vũ lại chơi trò mất tích? Điều này chẳng giống phong cách của anh chút nào. “Chị đã gọi vào số máy cá nhân của Cảnh Tổng chưa?”

“Tôi gọi rồi, số đó cũng tắt máy.”

“Cũng tắt máy sao?” Điện thoại cá nhân của Cảnh Mạc Vũ không bao giờ tắt máy, trừ khi không nằm trong vùng phủ sóng.

Chẳng có thời gian suy đoán xem anh đi đâu, tôi nói với thư ký: “Chị hãy đưa khách hàng đến văn phòng của tôi trước. Tôi sẽ về ngay.”

“Được ạ!”

“Còn nữa, chị hãy đưa lịch trình làm việc buổi chiều hôm nay của Cảnh Tổng sang cho tôi.”

Tôi vội vàng về văn phòng làm việc, cô thư ký lập tức đưa cho tôi thời gian biểu dày đặc, nhìn mà hoa mắt chóng mặt.”Hãy thông báo Tổng giám sát Từ, lát nữa đến văn phòng của tôi.”

“Vâng ạ!”

Bận rộn cả buổi chiều, lại trải qua một buổi tiếp khách mệt mỏi, tôi cũng coi như miễn cưỡng hoàn thành công việc của Cảnh Mạc Vũ theo lịch trình.

Ánh trăng nhàn nhạt trên bầu trời, đèn đường sáng không có điểm dừng càng tôn thêm vẻ diêm dúa của bóng đêm.

Tôi đi khỏi nhà hàng, con đường không có ánh sáng trở nên rất dài, tiếng bước chân cũng có vẻ đơn điệu.

Chú Tài giúp tôi mở cửa xe ô tô đỗ bên lề đường, hỏi tôi muốn đi đâu, tôi đáp: “Chú đưa cháu về nhà đi ạ!”

Ô tô lao rất nhanh trên phố, tôi cuộn người trên ghế da, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng. Xúc cảm mềm mại khiến bao mệt mỏi và băn khoăn tan biến trong giây lát, khóe miệng tôi bất giác cong lên. Nghĩ đến bộ dạng, vui mừng của ba tôi khi nhận được tin này, nụ cười trên môi càng lúc càng tươi tắn. Sau đó, tự nhiên nghĩ đến người cha lòng dạ thâm sâu của con tôi, tâm trạng tôi trở nên nặng nề.

Một tháng trở lại đây, Cảnh Mạc Vũ mỗi ngày như xa như gần, đều ở nơi tôi có thể chạm tới. Có lúc anh bá đạo ôm tôi vào lòng, khiến hơi thở của tôi đều là mùi của anh. Có lúc anh lại dịu dàng giúp tôi kéo cao cổ áo để che đi cơn gió lạnh mùa đông. Có lúc anh dịu dàng hôn lên trán tôi. Có lúc anh đè tôi xuống giường, hoàn toàn không cho tôi cơ hội hít thở...

Tôi biết anh đã bước chín trăm chín mươi chín bước, chỉ đợi tôi tiến bước cuối cùng về phía anh. Nhưng từ đầu đến cuối, tôi vẫn không chịu đi bước cuối cùng đó. Nỗi tuyệt vọng và đau khổ trong quá khứ luôn khiến tôi cảm thấy mình đang đứng trên đỉnh núi sương mù dày đặc. Tôi phải dè dặt dò từng bước một vì chỉ cần sơ sẩy là rơi xuống vực sâu.

Nhưng bây giờ, tôi buộc phải thực hiện bước cuối cùng này bởi tôi quá hiểu Cảnh Mạc Vũ. Dù tôi có khả năng là một người mẹ đơn thân, anh cũng tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ quyền nuôi dưỡng. Vì vậy, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, dù phía trước là vực sâu vạn trượng, tôi cũng phải bước bước này.

Mãi chìm trong suy nghĩ, tôi bất giác về đến nhà lúc nào không hay. Đèn ở phòng khách sáng trưng, nổi bật trong đêm tối cô độc. Ba tôi vẫn ngồi bên cửa sổ như thường lệ. Mái tóc dày của ông giờ chỉ còn vài sợi thưa, sắc mặt ngày càng kém. Chỉ khi thấy tôi và Cảnh Mạc Vũ về nhà, cặp lông mày nhíu chặt của ông mới dần ra.

“Ngôn Ngôn, con về rồi à? Có lạnh không con? Mau uống cốc nước nóng cho ấm bụng.”

“Ba!” Tôi đi đến trước mặt ông, quỳ xuống trước ghế ông đang ngồi. “Con muốn báo cho ba một tin vui.”

Bắt gặp bộ mặt tươi cười rạng rỡ của tôi, đôi mắt đục mờ của ông vụt qua một tia sáng. “Lẽ nào...”

Tôi nói chậm rãi: “Con có thai rồi.”

Tôi khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Kể từ khi bị ngã bệnh, tôi rất ít khi thấy ông vui như hôm nay. Ông còn nghĩ đến chuyện đặt tên cho đứa bé: “Gọi là Cảnh... À không, cháu của ba phải mang họ Ngô...”

“Nếu ba thích họ Cảnh thì cứ đặt họ Cảnh đi, chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi.”

“Họ gì cũng được, chỉ cần gọi ba một tiếng ông là được rồi.”

“Vâng ạ!” Dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng không quan trọng bằng tâm trạng vui vẻ của ba tôi.

Trò chuyện đến tận đêm khuya, tôi mới dỗ được ba đi ngủ. Sau đó tôi xuống nhà một mình ngồi trên sofa xem ti vi. Vô tình nhắm mắt, tôi liền bắt gặp hình bóng không biết đứng ở cửa từ bao giờ. Người đó nhìn tôi chăm chú, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng.

Tôi sợ đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên. Tôi trừng mắt, cất giọng trách móc: “Nửa đêm nửa hôm anh muốn dọa chết người hay sao?”

Có lẽ thấy phản ứng của tôi hơi quá khích, Cảnh Mạc Vũ tưởng tôi bị dọa chết khiếp. Anh nói bằng một giọng khản trương và quan tâm: “Anh làm em sợ à? Em không sao chứ?”

“Không sao! Sau này anh đừng dọa người như vậy, sẽ có án mạng đó.” Tôi nửa đùa nửa thật.

Cảnh Mạc Vũ không hề mỉm cười, sắc mặt nặng nề, ánh mắt u tối. Nhận ra sự bất thường của anh, tôi thấy hơi bất an. “Anh sao thế? Chiều nay anh đi đâu? Tại sao điện thoại không mở máy?”

“Anh đến thành phố T một chuyến, trên máy bay không được mở di động.”

“Ồ.” Tôi trầm mặc một, hai giây rồi mỉm cười nói với anh: “Chúng ta tái hôn đi!”

“...” Cảnh Mạc Vũ dùng tất cả sức lực ôm tôi vào lòng. Thời khắc này, không có điều gì chân thực và thỏa mãn như vòng tay của anh.

“Bởi vì... em có thai rồi!”

“Có thai?”

Người anh cứng đờ. Tôi không bắt được tia hưng phấn trong đáy mắt anh như tôi nghĩ. Mặc dù anh cũng cố gắng làm vẻ mặt vui mừng nhưng nhìn vẫn rất miễn cưỡng.

“Anh sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

“Hôm nay anh đến bệnh viện thành phố T.”

Sau giây phút hoảng hốt ngăn ngủi, tôi như nhìn thấy nỗi đau đang bị kìm nén tới cực hạn trong lòng anh.

“Ngôn Ngôn, tại sao em không nói cho anh biết em bị bệnh tim? Tại sao em không nói với anh, chức năng tim của em không bình thường, em không thể sinh con? Tại sao em không cho anh biết, lúc phá thai, em đã phát bệnh và suýt nữa chết trong phòng cấp cứu?”

“Sao anh biết?”

“Nếu không phải anh tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa em và người đàn ông bán cơm hộp ở công ty, có phải em định giấu anh cả đời?”

“Em...” Tôi đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ của ba tôi. “Chúng ta về phòng nói chuyện đi!”

Tôi kéo Cảnh Mạc Vũ về phòng, khóa trái cửa.

Cảnh Mạc Vũ kể với tôi, anh vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa tôi và người đàn ông đó nên mới biết tôi bị mắc bệnh tim nhưng giấu anh. Sau đó, anh suy đoán, Văn Triết Lỗi là bác sĩ khoa tim mạch ở bệnh viện thành

phố T, anh lập tức bay tới thành phố T. Ở bệnh viện thành phố T, anh đã tìm thấy bệnh án của tôi bị Văn Triết Lỗi giấu đi. Anh cũng gặp bác sĩ khoa phụ sản, người phá thai cho tôi năm đó.

Lúc đó anh mới biết, trong mấy tháng chúng tôi kết hôn, tôi đã phải trải qua chuyện gì.

Thật ra bây giờ nhớ lại, tôi cảm thấy những chuyện tôi từng trải qua trong quá khứ không còn quan trọng. Quan trọng là tôi vẫn còn tình cảm với anh, vẫn yêu anh. Hơn nữa, chúng tôi đã có con. Bất kể tương lai như thế nào, chúng tôi cũng sẽ không buông tay đối phương.

“Ngôn Ngôn, chúng ta có thể không cần đứa con này...” Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định chưa từng thấy.

“Em đã khỏi bệnh rồi, bác sĩ nói em có thể sinh con.” Thấy anh không tin tôi hơi sốt ruột. “Lần này em thực sự không nói dối anh. Hai năm nay, sức khỏe của em hồi phục rất tốt.”

“Anh vừa mời một chuyên gia tim mạch có tiếng ở Mỹ. Ngày mai ông ấy sẽ đến thành phố A và kiểm tra toàn diện cho em.”

Tuy tôi cho rằng bệnh tình của tôi không nghiêm trọng, chẳng cần mời chuyên gia gì đó sang khám nhưng giọng điệu căng thẳng và lo lắng của Cảnh Mạc Vũ vẫn khiến tôi cảm thấy âm lòng.

Trong đêm tối tĩnh lặng, chúng tôi trầm mặc nhìn nhau, anh không cần thốt ra bất cứ câu gì, tôi cũng nhìn ra tình cảm khác biệt trong mắt anh. Tôi đột nhiên buột miệng hỏi câu trước đây ngày nào tôi cũng hỏi một lần: “Anh có yêu em không?”

“Ồ...” Lại là đáp án như tôi suy đoán. Nhưng tôi không ngờ ngừng một, hai giây anh nói tiếp: “Anh yêu em! Sau khi rời xa em, anh mới phát hiện anh đã yêu em từ lâu, từ trước khi chúng ta kết hôn...”

“Anh... nói thật chứ?” Câu nói của anh khiến tôi cảm thấy không chân thực, cảnh vật xung quanh như biến thành ảo ảnh trong giấc mộng. Tôi cố gắng níu tay áo Cảnh Mạc Vũ, mới cảm thấy yên lòng.

“Thật đấy. Anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ kể từ lúc anh hứa sẽ mãi ở bên em, thế giới của anh hình như chỉ có một người phụ nữ là em, anh không có hứng thú với bất cứ người đàn bà nào khác. Mỗi ngày đều nhớ em, lo em bị người khác ức hiếp, lo em chỉ ăn thịt, dinh dưỡng mất cân đối... Anh chưa từng nghĩ, nếu một ngày chúng ta xa nhau, cuộc sống sẽ trở nên thế nào.”

Viên mắt tôi ướt đầm. Cảnh Mạc Vũ nâng mặt tôi, hôn giọt nước mắt đọng ở khóe mắt tôi, “Ngôn Ngôn, trải qua hai năm xa cách, anh càng tin rằng, anh không thể sống thiếu em...”

Tôi dùng sức gạt đầu, nhắm mắt tựa vào vai anh, trong lòng yên bình và thanh thản vô cùng.

Một đêm ngủ ngon giấc. Chiều ngày hôm sau, chuyên gia tim mạch quyền uy do Cảnh Mạc Vũ mời đến tiến hành kiểm tra toàn diện quả tim của tôi. Lúc có kết quả, sắc mặt của vị chuyên gia tóc nâu mắt xanh có vẻ rất khó coi.

“Bác sĩ, bệnh tình của vợ tôi có nghiêm trọng không ạ?” Cảnh Mạc Vũ cất giọng đầy lo lắng.

Vị chuyên gia liếc anh một cái, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. “Vincent, tôi biết cậu giàu có, tôi cũng biết cậu rất yêu vợ mình, nhưng phiền cậu hãy nghĩ đến cảm nhận của các bệnh nhân khác của tôi. Bọn họ có những người đang trải qua nỗi đau đớn tột cùng, có người sắp đối mặt với cái chết, đang chờ tôi cứu mạng. Vậy mà cậu mời tôi khẩn cấp sang bên này chỉ để khám bệnh cho một người quả tim gần như bình thường!”

Bị quở trách một hồi, Cảnh Mạc Vũ tựa hồ không hiểu ý của chuyên gia, anh hỏi bằng giọng nghi hoặc: “Ý của bác sĩ là, tim của vợ tôi hoàn toàn khỏe mạnh?”

Thấy Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra áy náy, vị chuyên gia quyền uy cũng không tiện nói quá nặng lời, chỉ bình thản cùng anh thảo luận về bệnh trạng của tôi: “Không thể nói là hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng kết quả kiểm tra cho thấy, chức năng tim của cô ấy bình thường, nếu không một mối quá độ và bị đá kích nặng nề, cô ấy sẽ không có vấn đề gì.”

“Vậy nếu bị đá kích hoặc mang thai và sinh con thì sao? Liệu có nguy hiểm đến tính mạng không?” Cảnh Mạc Vũ lại hỏi.

“Theo lý lẽ thông thường, tâm trạng không ổn định sẽ dẫn đến nhịp tim không đều, dùng thuốc kịp thời sẽ chẳng xảy ra vấn đề gì lớn.” Chuyên gia xem kết quả khám thai của tôi. “Về việc mang thai, tôi không dám khẳng định không có bất cứ nguy hiểm nào. Tuy nhiên, trong số những người có hoàn cảnh giống vợ cậu bây giờ, cho đến nay vẫn chưa xuất hiện một trường hợp phát bệnh tim trong quá trình mang thai và sinh con. Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?”

Đúng là chuyên gia quyền uy có khác. Lời nói của ông ta khiến bệnh nhân yên lòng hơn những câu đùn đẩy trách nhiệm của các bác sĩ thông

thường như: “Có thể nguy hiểm đến tính mạng, hy vọng cô suy nghĩ cẩn thận, tự mình quyết định...”

Tôi gật đầu, nhìn chuyên gia bằng ánh mắt cảm kích. “Tôi hiểu, cảm ơn bác sĩ.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cười cười với Cảnh Mạc Vũ. “Em đã nói không sao mà anh cứ không tin, bây giờ thì anh tin rồi chứ?”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu, nhẹ nhàng đặt tay lên tay tôi. Lúc này tôi mới phát hiện lòng bàn tay anh ướt đẫm mồ hôi. Hóa ra, người điềm đạm, bình tĩnh như Cảnh Mạc Vũ cũng có lúc căng thẳng, sợ hãi.

Chuyên gia quyền uy khám bệnh cho tôi xong, không kịp ăn bữa cơm do chúng tôi sắp xếp, lập tức lên máy bay về Mỹ để tham gia một ca mổ quan trọng. Trước khi lên đường, ông nghiêm mặt cảnh cáo người trợ lý, sau này phải hỏi rõ bệnh tình của bệnh nhân, đừng lãng phí thì giờ của ông.

Tôi chu môi nói với Cảnh Mạc Vũ: “Anh nghe rõ chưa? Người ta nói anh đó, nhà tư bản!”

“Anh cho rằng, bệnh tật không phân biệt nặng nhẹ, nên đối xử bình đẳng mới đúng!”

Từ sân bay về nhà, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên nghĩ tới một việc quan trọng.”Đúng rồi, hộ chiếu của em còn ở trong ngăn kéo phải không? Để anh cầm đi làm visa đi Mỹ cho em.”

“Visa ư? Anh định đưa em đi Mỹ?” Sức khỏe của ba tôi như vậy, tôi làm gì có tâm trạng đi Mỹ. “Chúng ta đợi một thời gian nữa rồi tính.”

“Chúng ta đi đăng kí kết hôn, sẽ không lâu đâu, hai, ba ngày là đủ rồi.”

“Đăng ký kết hôn?”

Tôi tưởng việc tái hôn của tôi và Cảnh Mạc Vũ cũng giống như lúc kết hôn, chỉ cần anh bỏ chút thời gian, cùng tôi đến Cục Dân chính điền vào bảng thông tin, làm một cuốn sổ đỏ. Cả quá trình, chúng tôi chẳng cần nói nhiều cũng có thể trở thành vợ chồng.

Hay là Cảnh Mạc Vũ không những đổi tên họ mà còn chuyển quốc tịch sang quốc tịch Mỹ nên phải đưa tôi đi Mỹ kết hôn?

Tôi lên baidu tra cứu, rõ ràng ở Trung Quốc cũng có thể làm thủ tục kết hôn. Chỉ cần đại sứ quán Mỹ cấp cho anh giấy chứng nhận độc thân bằng hai thứ tiếng Anh – Trung và hộ chiếu của anh là chúng tôi có thể đăng ký kết hôn như bình thường.

Tôi chỉ tay vào nội dung chỉ dẫn trên màn hình vi tính cho Cảnh Mạc Vũ xem nhưng anh chỉ liếc qua, lãnh đạm nói: “Kết hôn ở Trung Quốc chẳng được đảm bảo gì cả, ly hôn còn đơn giản hơn đuổi việc nhân viên. Anh thấy luật hôn nhân ở Mỹ vẫn đáng tin hơn.”

“Này, sao anh chưa kết hôn đã tính đến chuyện ly hôn rồi?”

“Đề phòng bất trắc.”

Tôi đột nhiên có ảo giác mình vừa leo lên thuyền của đạo tặc. Có điều, một khi đã lên rồi, tôi cũng không bận tâm nhiều như vậy. Tôi ngẫm nghĩ rồi nói: “Không cần làm visa. Visa em làm lần trước chắc vẫn chưa hết hạn.”

“Lần trước? Em từng đi Mỹ sao?”

Tôi vuốt mái tóc lòa xòa. “Chưa từng.”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi hồi lâu. “Tại sao?”

“Em sợ cách anh quá gần. Ở gần anh, em sẽ làm những chuyện không lý trí, quấy rầy cuộc sống bình yên của anh...” Tôi chậm rãi nói.

Năm đầu tiên sau khi Cảnh Mạc Vũ bỏ đi là năm tôi khổn khổ nhất.

Tôi bán mạng làm việc để mình không có thời gian nhớ anh. Nhưng mỗi khi nghe ai đó gọi tiếng “anh”, tôi sẽ nghĩ đến Cảnh Mạc Vũ. Có người nhắc tới “Ngô gia”, tôi lại nghĩ đến anh. Có người nói “nước Mỹ”, tôi cũng nhớ tới anh. Thậm chí có người gọi tôi là “Cảnh tổng”, tôi cũng vô thức nhìn xung quanh. Biết rõ là không thể nhưng tôi vẫn ảo tưởng, anh đang đứng đâu có gần tôi.

Một lần, công ty cần đi Washington đặt thiết bị, tôi đã làm visa để đi cùng đoàn. Ý định của tôi là tìm cơ hội gặp anh một lần, dù chỉ được nhìn anh từ xa. Cuối cùng, chỉ vì sợ làm phiền anh nên tôi đã trả lại vé máy bay. Sau đó, thời gian cứ thế trôi đi, nhớ nhưng biến thành thói quen. Tôi không cố quên anh, vậy mà anh dường như đã thật sự bước ra khỏi cuộc sống của tôi, ngày càng trở nên xa vời... Tôi tưởng mình đã thoát khỏi chiếc lồng sắt của tình yêu nhưng thật ra, đó chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Tôi đang thất thần, Cảnh Mạc Vũ đã tiến lại gần tôi. “Nếu em đã quyết định “quấy rầy”, thì hãy “quấy rầy” đến cùng đi!”

Đúng vậy, một khi đã quyết định yêu anh, bất kể đúng hay sai thế nào, cũng là sự lựa chọn của tôi. Đã yêu thì yêu đến cùng.

Chương 33: Tái hôn

“Ngày mai chúng ta đi Washington!”

Lúc Cảnh Mạc Vũ nói câu này, tôi vừa tỉnh dậy, chưa kịp đánh răng, rửa mặt. Tôi mơ hồ nhìn anh. “Anh nói gì? Ngày mai?”

“Ừ, visa của em tuần sau hết hạn rồi, nếu làm cái khác, không biết sẽ phải đợi bao lâu.”

“Đợi thì đợi, em không vội.”

“Nhưng anh vội.” Cảnh Mạc Vũ nói. “Hơn nữa, ba mẹ anh rất muốn gặp em.”

Nghe câu này, đầu óc tôi lập tức mừng rỡ tưởng cảnh cô bé Lọ Lem được gả vào nhà giàu, bị kỳ thị, coi thường trong các bộ phim truyền hình thần tượng. Tôi bất an hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Thái độ của ba mẹ anh với Cảnh gia thế nào? Họ còn trách ba em không?”

“Em yên tâm đi, ba mẹ anh đều là người tốt.”

Qua mấy lần tiếp xúc gián tiếp, tôi có thể nhận ra Ngô Cẩm Mân khí khái hơn người, nhưng dù sao ba tôi đã hại gia đình họ cốt nhục phân ly nhiều năm. Tôi không thể tưởng tượng họ nhìn nhận Cảnh gia, nhìn nhận tôi như thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy Cảnh Mạc Vũ không phải nhân vật nam chính nhu nhược trong mấy bộ phim truyền hình thần tượng. Anh dám đưa tôi đi Mỹ kết hôn, chắc anh đã chuẩn bị đầu vào đầy, không để tôi phải chịu uất ức. Hơn nữa, bây giờ tôi đã có con, mẹ dựa hơi con, đường đường nhập thất.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức đứng dậy thu dọn đồ rồi hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Anh đã đặt vé máy bay chưa?”

“Không cần đặt, ba anh cho máy bay đến đón em.”

Tôi muốn nói: “Thời buổi này xăng dầu đắt đỏ, máy bay chở khách cũng thải ít khí carbon hơn” nhưng tôi cố kìm chế, không lên tiếng.

Khi chiếc máy bay tư nhân của Ngô gia đáp xuống Washington, một trận tuyết lớn ập đến. Qua cửa kính máy bay, lớp tuyết dày và trắng toát càng khiến thành phố xa lạ thêm phần lạnh lẽo.

Cửa khoang máy bay mở ra, tôi nhìn thấy có rất nhiều người đang đứng ở lối ra, họ đều mặc những bộ trang phục cao quý. Đứng đầu là một người đàn ông và một người phụ nữ có khí chất phi phàm. Tôi nheo mắt để nhìn rõ, người đàn ông trông có vẻ giống Ngô Cẩm Mân.

Lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng trong tình huống bất ngờ, còn là người đứng đầu gia tộc Ngô thị nghe danh đã lâu, tôi thấp thỏm khoác tay Cảnh Mạc Vũ xuống máy bay, đi đến trước mặt họ, nhận ánh mắt dò xét của mọi người.

“Ngôn Ngôn, đây là ba mẹ anh.” Lần đầu tiên trong đời, tôi có dịp quan sát kĩ lưỡng Ngô phu nhân trong truyền thuyết. Bà đúng là người phụ nữ giỏi giang, mang vẻ đẹp không kiêu kỳ.

“Bác trai, bác gái... Con chào hai bác!”

Họ mỉm cười gật đầu.

Quả nhiên, tình tiết “cầu huyết” trong phim truyền hình không xuất hiện. Thái độ của Ngô Cẩm Mân và phu nhân đối với tôi rất nhã nhặn, khiến người đối diện không hề cảm thấy giả tạo. Đặc biệt là Ngô phu nhân, không đợi Cảnh Mạc Vũ giới thiệu, bà đã tiến lên vài bước, nhiệt tình nắm tay tôi, cất giọng thân thiết: “Ngôn Ngôn...”

Bàn tay được chăm sóc cẩn thận của bà mang lại cảm giác dễ chịu như người mẹ. Tôi thích bà từ lúc đó.

“Sắc mặt con không tốt lắm, có phải trong người khó chịu?” Bà hỏi.

Nhận ra sự quan tâm chân thành của bà, tôi cũng không giả bộ ứng phó: “Cũng hơi hơi, nhưng xuống máy bay con đã đỡ nhiều rồi ạ!”

“Có phải máy bay nhỏ quá nên không dễ chịu?”

“Không phải đâu ạ, con thấy rất dễ chịu.” Tôi vội lắc đầu, chỉ có hai chúng tôi ngồi trên chiếc máy bay đủ chứa mười mấy người, quả thực không nhỏ.

“Không phải do máy bay.” Cảnh Mạc Vũ nói giúp tôi. “Cô ấy đang có thai nên bị nghén.”

“Có thai?”

“Có thai?”

Hai vợ chồng Ngô Căn Mân đồng thanh kêu lên vẻ kinh ngạc, sau đó mừng rỡ đưa mắt nhìn nhau rồi nở nụ cười rạng rỡ, có thể thấy tin tức này khiến họ rất vui mừng.

Tôi lờm Cảnh Mạc Vũ, dùng ánh mắt hỏi anh: “Anh vẫn chưa cho ba mẹ anh biết chuyện em mang thai?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười với tôi, sau đó, anh kéo tôi đi gặp những người khác. “Ngôn Ngôn, đây là chú hai của anh.”

Đây là chú hai Ngô Căn Hoa, người từng bày mưu tính kế hãm hại Cảnh Mạc Vũ? Tôi quan sát kỹ lưỡng, đó là người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, tràn đầy vẻ ngang ngược.

Ngô Căn Hoa vỗ vai Cảnh Mạc Vũ. “Vincent, cuối cùng cháu cũng đạt được ước nguyện rồi nhé!”

Có thể do ông ta ngày xưa qua tốt, tôi không hề nhìn ra vẻ thâm hiểm, tàn nhẫn, đến cháu ruột của mình cũng không bỏ qua từ nụ cười của ông ta. Ngược lại, trông ông ta tương đối hòa nhã, thân thiện.

Dinh thự của Ngô Căn Mân không xa hoa như trong tưởng tượng của tôi, nói đúng hơn, xa hoa ngoài sức tưởng tượng của tôi. Ngôi biệt thự nằm ở vị trí sau là núi, trước là hồ nước, trông giống như một vương phủ trang nhã, đẹp đẽ và khác biệt. Cả khu biệt thự mang phong cách kiến trúc Gothic, nhà của Ngô gia như miếng ngọc đẹp đẽ, trắng lợt, nguy nga hiếm thấy.

Tôi bất giác cảm thán một câu: “Đẹp quá!” Ngô phu nhân nói cho tôi biết, đây là Ngô Căn Mân mời kiến trúc sư Trung Quốc mà ông thích nhất thiết kế. Tính đến quy hoạch tổng thể của cả khu vực, chính quyền địa phương không cho Ngô gia xây dựng khi biệt thự mang phong cách Trung

Quốc khác biệt này nhưng Ngô Cẩm Mân kiên quyết muốn cho người phương Tây biết thế nào là phong cách kiến trúc cổ xưa của Trung Quốc. Ông tốn rất nhiều công sức mới đạt được ý nguyện.

Sau đó, Ngô phu nhân lại nói: “Vincent có nhiều điểm giống ông ấy. Đặc biệt là tính cách, chỉ cần quyết định một điều gì đó thì sẽ không bao giờ thay đổi...”

Thấy tôi không hiểu thâm ý trong câu nói của bà, Ngô phu nhân cười cười. “Đi thôi, để bác đưa con đi thăm phòng ngủ của Vincent. Hai năm trước nó đã trang trí theo ý mình, thay đổi hoàn toàn thiết kế ba nó thích nhất.”

Tôi lặng lẽ đi theo Ngô phu nhân vào phòng của Cảnh Mặc Vũ. Khi nhìn thấy căn phòng ngủ có phong cách ấm áp lãng mạn, hoàn toàn khác phong cách của vương phủ, tôi không khỏi ngỡ ngàng, tưởng đây chỉ là ảo giác. Trước mắt tôi chính là căn phòng của tôi, nói đúng hơn là phòng của tôi và Cảnh Mặc Vũ ở Trung Quốc. Giấy dán tường màu hồng phấn, đèn pha lê màu tím nhạt, rèm cửa màu ngà, chiếc giường đôi màu trắng muốt, cả kệ tủ đựng đầy những chiếc cốc mà tôi sưu tầm, tất nhiên có cả bộ cốc dạ quang tôi yêu thích...

Những chiếc cốc dạ quang trước mắt trở nên mơ hồ.

Ngô phu nhân nhẹ nhàng nắm tay tôi. “Ngôn Ngôn, Ngô Cẩm Mân nói hai năm trước có một cô gái gửi email cho ông ấy, trong đó toàn là ảnh Vincent lúc nhỏ. Cô gái còn nói cho ông ấy biết Vincent đang ở thành phố A... Cô gái đó là con phải không?”

Tôi lặng lẽ gật đầu.

“Trước đây, bác nghĩ mãi cũng không ra, tại sao con lại giấu Vincent, nói sự thật cho chúng ta biết. Sau đó, Vincent bảo con vì hiểu nhầm mà kiên quyết rời xa nó, còn bất chấp tất cả đòi ly hôn. Bây giờ bác mới hiểu, con muốn Vincent ra đi mà không vướng bận điều gì...”

Ngôn phu nhân dừng lại. Lần này, tôi đã hiểu thâm ý của bà. Tuy tôi làm nhiều chuyện như vậy nhưng Cảnh Mạc Vũ chưa bao giờ quên Cảnh gia, từng chi tiết nhỏ trong căn phòng này là minh chứng hoàn hảo nhất.

Đăng ký kết hôn ở Mỹ không phải chuyện dễ dàng. Nhân viên làm thủ tục xét duyệt hồ sơ của chúng tôi vô cùng nghiêm khắc, hết nói hộ chiếu, visa của tôi không hợp lệ lại nói có khả năng kết hôn giả để di dân, cứ như tôi muốn kết hôn ở nơi này lắm. Tôi trừng mắt với kẻ đầu trâu. “Đây chính là luật hôn nhân đáng tin mà anh nói đấy à? Kết hôn còn khó hơn ly hôn.”

“... Anh sẽ giải quyết.”

May mà Cảnh Mạc Vũ đã có sự chuẩn bị từ trước, gọi luật sư đến.

Sau khi luật sư vừa giải thích vừa đưa ra bằng chứng hợp tình hợp lý, nhân viên làm thủ tục mới tin tôi và Cảnh Mạc Vũ đã trải qua một cuộc sinh ly tử biệt oanh liệt, khó khăn lắm mới có thể đến được với nhau, tu thành chính quả.

Với sự tôn trọng tình yêu chân chính, nhân viên làm thủ tục thận trọng đóng dấu cho chúng tôi, còn chúc chúng tôi hạnh phúc.

Nhận tờ chứng nhận kết hôn, tôi nhìn cái tên xa lạ trên đó: “Ngô Dục, Vincent Wu”, rồi lại quay sang người đàn ông bên cạnh. Đúng là anh, người đàn ông tôi yêu tám năm, chờ đợi suốt tám năm. Lúc này, tôi mới yên tâm khoác tay chồng mới cười, rời khỏi nơi đăng ký kết hôn.

Bởi chúng tôi mất nhiều thời gian làm thủ tục nên sắc trời đã dần tối, bên ngoài tuyết lất phất rơi. Tôi không rành đường phố ở Washington, do đó, khi Cảnh Mạc Vũ dừng xe trước một quảng trường tối đen, xuống xe, mở cửa cho tôi, tôi thấy hoàn toàn mờ mịt. “Đây là đâu vậy?”

“Em xuống xe rồi sẽ biết ngay.”

Tôi vừa xuống xe, đèn trên quảng trường đột nhiên bật sáng. Khi ánh đèn bừng lên trong đêm tối, tôi mới nhìn rõ quảng trường được trải thảm đỏ. Tám thảm đỏ trải dài tới một bụi cao thần thánh. Cha cố đứng ở trên, đợi chúng tôi qua bên đó, đón nhận lời chúc phúc của Thượng Đế.

Hai bên thảm đỏ có rất nhiều người ăn mặc chỉnh tề, rất nhiều người qua đường cũng dừng bước, tiến lại gần theo dõi.

Khách sạn phía đối diện bật đèn nhấp nháy từ khi nào. Có rất nhiều người đang chờ đợi chứng kiến tình yêu của chúng tôi đơm hoa kết trái.

Niềm vui bất ngờ khiến tôi luống cuống.

Sau đó, một bàn tay nắm chặt tay tôi. Cảm giác không phải Cảnh Mạc Vũ, tôi lập tức quay đầu, bắt gặp gương mặt tươi cười rạng rỡ của ba tôi.

“Ba, sao ba lại đến đây?” Tôi vui mừng khôn xiết, nhào vào lòng ông.

“Con gái yêu quý của ba lấy chồng, ba có thể không đến sao?” Ba tôi vừa cười vừa vỗ lưng tôi. Ông kéo tay tôi giao cho Cảnh Mạc Vũ. “Lần này, ba thật sự yên tâm rồi.”

“Con đã nói, con sẽ không buông tay cô ấy... Con nói được, nhất định sẽ làm được.” Cảnh Mạc Vũ nâng tay tôi, đeo nhẫn bạch kim năm nào vào ngón áp út của tôi.

“Ngôn Ngôn, anh yêu em!”

Khúc nhạc cưới không biết vang lên từ bao giờ, pháo hoa nổ tung trên bầu trời, rực rỡ một vùng.

Dường như hoa tuyết trên không trung đều được thắp sáng, giống từng giọt pha lê nhiều màu sắc rơi xuống chốn phàm trần, chỉ để làm chứng cho câu: “Anh yêu em” của Cảnh Mạc Vũ.

Buổi lễ kết thúc, dạ tiệc bắt đầu, Cảnh Mạc Vũ ôm tôi đi mời rượu khách. Tôi gần như không quen khách dự tiệc cưới, ngoài Bill và một bóng người màu trắng ở góc phòng tiệc. Bill vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt xuyên thấu. Tôi né tránh cái nhìn nóng bỏng của anh ta, tình cờ bắt gặp một hình bóng đứng trong góc phòng.

Ban đầu, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm. Tôi bất giác nhìn kĩ hơn, người đó đúng là Hứa Tiểu Nặc, âm hồn không tan.

Lại một lần nữa gặp cô ta trong đám cưới, Cảnh Mạc Vũ vẫn là chú rể, tôi vẫn là cô dâu. Còn cô ta, dung mạo khuynh thành ngày nào biến mất, thay vào đó là vẻ tiêu tụy khó coi. Chiếc gai nhọn cô ta để lại trong lòng tôi đã không còn tồn tại. Khoác tay chú rể luôn khiến người khác điên đảo của tôi, tôi mới hoàn toàn hiểu rõ, trong câu chuyện tình yêu này, từ đầu đến cuối tôi đều là nữ chính, không ai có thể thay thế.

“Là anh bảo người đưa cô ta đến đây”. Giọng của Cảnh Mạc Vũ vang lên bên tai tôi.

Tôi nhướn ánh mắt nghi hoặc nhìn Cảnh Mạc Vũ. “Tại sao?”

“Chẳng phải em muốn cho cô ta xem một màn kịch hấp dẫn hay sao? Thế nào, anh sắp xếp bối cảnh không tồi đấy chứ?”

Tôi đảo mắt quanh khách sạn sang trọng nhất Washington, đâu chỉ đơn giản là “không tồi”.

Cảnh Mạc Vũ cúi mặt, bờ môi mềm mại của anh phủ xuống môi tôi. Trong lúc tôi kinh ngạc hé răng, đầu lưỡi của anh đã đưa vào một cách quyết đoán.

Rất lâu sau này, mỗi khi nhớ đến nụ hôn nồng nàn tại đám cưới, tôi đều đỏ mặt, tim đập nhanh, đủ thấy buổi tối hôm đó, chúng tôi hôn cuồng nhiệt đến mức nào trước mặt mọi người. May mà người Mỹ rất thoáng, họ đều vui vẻ chứng kiến cảnh tượng nóng bỏng này.

Hôn đến khi đầy mắt Cảnh Mạc Vũ trở nên hỗn độn, anh mới buông tôi ra, giúp tôi chỉnh lại cổ áo. “Đáng tiếc là cơ thể em không tiện, không thể cho cô ta thấy thế nào là kích tình tiêu hôn thật sự”.

“Anh để cô ta sống đến ngày hôm nay, không phải vì muốn cô ta chứng kiến cảnh “kích tình tiêu hôn” đấy chứ?” Lúc đó cũng chỉ vì tức giận nên tôi mới nói những lời khiêu khích này, bảo tôi cùng Cảnh Mạc Vũ diễn thật... tôi thật sự không làm nổi.

“Anh luôn cho rằng ý kiến này không tồi”

“Anh đừng có mơ mộng viễn vông”.

Bóng lưng cô độc của Hứa Tiểu Nặc biến mất khỏi phòng tiệc. Một nhân viên phục vụ đưa cho tôi một phong thư, phảng phất mùi nước hoa của Hứa Tiểu Nặc.

Tôi mở ra, bên trong viết:

Cảnh An Ngôn, kể từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã biết, ngoài cô ra, trong mắt anh ấy không thể có bất cứ người phụ nữ nào khác.

Con người bi ai nhất chính là khi tất cả mọi người đều thấy cô rất hạnh phúc, duy nhất bản thân cô không nhìn thấy.

Tôi cầm lá thư đuổi theo. Nhưng Hứa Tiểu Nặc và một bóng lưng cao lớn đã cùng biến mất trong đêm tuyết rơi của Washington. Cảnh Mạc Vũ đuổi theo tôi, giúp tôi mặc áo khoác dày, phủi đi tuyết trên tóc tôi.

“Anh biết, em luôn trách anh quá nhân từ với cô ta. Thật ra, anh chỉ cảm thấy cô ta không đáng để ý tới, đến mức anh thường xuyên quên mất sự tồn tại của cô ta...”

“Nhưng cô ta vẫn luôn để ý anh”.

“Em yên tâm. Lần này cô ta sẽ thực sự biến mất. Em sẽ không bao giờ phải gặp lại cô ta hay nghe bất cứ tin tức gì về cô ta. Dù cô ta có chết ở đâu đường, cũng chẳng liên quan đến anh.”

“Anh đưa cô ta đến Mỹ là để cô ta tham dự hôn lễ của anh?”

Cảnh Mạc Vũ nở nụ cười nhạt. “Đầu tiên, anh xin đính chính lại, người đưa cô ta đến nước Mỹ không phải anh, mà là chú Mã.”

“Có khác biệt sao?”

“Em còn nhớ lần chúng ta tổ chức tiệc ở thành phố A không? Hứa Tiểu Nặc đột nhiên xuất hiện, ba sai người đưa cô ta đi ấy.”

Làm sao tôi có thể quên. Cuối cùng, anh vẫn không đành lòng nên cứu cô ta.

“Anh biết ba sẽ không tha cho cô ta nhưng anh không muốn can thiệp. Cô ta đã dám từ Mỹ trở về, chắc cũng biết sẽ phải đối mặt với chuyện gì. Không ngờ chú Mã giấu anh cứu cô ta...”

“Chú Mã ư?”

“Đúng vậy. Sau đó anh bảo chú ấy giao Hứa Tiểu Nặc cho anh. Chú ấy cầu xin anh tha cho ta một lần, chú ấy nói, trước đây chú ấy có một cô con gái qua đời vì bệnh tật. Hứa Tiểu Nặc giống con gái chú ấy, cũng đáng thương như vậy... Chú ấy còn nói, chỉ cần anh tha cho cô ta, chú ấy bảo đảm sẽ không để cô ta xuất hiện trước mặt anh. Chú Mã theo anh lâu như vậy nhưng chưa từng cầu xin anh điều gì, vì thế anh đã đồng ý. Nhưng dù sao chú ấy cũng phản bội anh, mà chuyện phản bội, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.”

Tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện khác, liền hỏi anh: “Sau đó, chú Mã đã đưa Hứa Tiểu Nặc ra khỏi Hội Hiên, còn đưa cô ta đi Mỹ. Anh có biết vụ này không?”

“Mãi sau này anh mới biết. Lúc đó anh bận tìm em, làm gì có tâm trạng quan tâm đến bọn họ. Sau khi đến Mỹ, anh mới sai người đi tìm bọn họ. Hôm đó anh muốn kết thúc với Hứa Tiểu Nặc nhưng khi nhìn thấy cô ta phải dựa vào máy hô hấp mới duy trì mạng sống trong phòng bệnh, đột

nhiên anh cảm thấy, cái chết đối với cô ta là một sự giải thoát. Cô ta tưởng cô ta đã thắng, cô ta cho rằng em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh...”

Tuyết rơi ngập trời, tôi không còn nhìn thấy bóng lưng Hứa Tiểu Nặc, tôi không biết cô ta đi đâu nhưng tôi hi vọng vô ta sống tốt, vì cả cuộc đời cô ta là bi kịch, tôi hi vọng cô ta có thể hiểu rõ ý nghĩa của cuộc sống ở thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, mẹ chồng tôi đã cất giọng đầy quan tâm: “Mẹ thấy Ngôn Ngôn hơi mệt rồi, con đưa vợ con về nhà trước đi, để ba mẹ và chú hai tiếp khách là được, không sao đâu.”

Nhắc đến chú hai của Cảnh Mạc Vũ, tôi lại đưa mắt về phía Ngô Cẩm Hoa đang bận rộn tiếp khách. Sau hai ngày tiếp xúc, tôi phát hiện ông ấy rất giống Cảnh Mạc Vũ, bề ngoài lạnh lùng, bá đạo nhưng giàu lòng trắc ẩn.

Một lần nhìn thấy một con chó hoang ở gần Ngô gia, ông ấy lập tức gọi điện đến trung tâm cứu giúp động vật, bảo người ta tới đưa con chó đi. Tôi rất khó tưởng tượng người như ông ấy vì quyền lực hãm hại cháu ruột của mình.

Trên đường về nhà, tôi hỏi dò Cảnh Mạc Vũ: “Hình như chú hai của anh luôn bảo vệ anh?”

Cảnh Mạc Vũ đổi mắt về phía trước, trả lời: “Ừ, hai năm nay ba anh gặp nhiều trở ngại, ở Ngô gia lại có nhiều kỳ hủ nên không tiện bảo vệ anh. Toàn là chú hai dạy anh xử lý công việc làm ăn của Ngô thị. Nếu không có chú ấy, anh không thể nhanh chóng đứng vững ở Ngô thị như bây giờ.”

“Tại sao chú ấy làm vậy?”

“Có lẽ chú ấy cho rằng, anh thích hợp quản lý Ngô gia hơn Tim.”

Tôi gật đầu. Nói xa nói gần đã nhiều, tôi hỏi thẳng vấn đề muốn biết: “Anh từng nói với ba, người bắt cóc anh do chú hai sai khiến, là anh nói dối ba phải không?”

Chương 34: Kết thúc

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười nhìn tôi. “Ngôn Ngôn, từ trước đến nay, em luôn là người hiểu anh nhất.”

“Em như vậy mà được coi là hiểu anh, có phải anh bị ai quá không...” Nếu tôi thật sự hiểu anh, ngay từ đầu tôi đã không hiểu nhầm anh thích Hứa Tiểu Nặc, cũng không nghĩ anh chỉ vì trách nhiệm nên mới cưới tôi, càng không cho rằng một khi tôi nhấn tâm ép anh rời khỏi Cảnh gia, khiến anh trắng tay là anh có thể dứt bỏ hết tình cảm với Cảnh gia, trở về bên ba mẹ anh.

Cảnh Mạc Vũ nhú mày, không để bụng lời tôi nói. “Không sao cả, chúng ta còn thời gian một đời, nếu em có điều gì chưa hiểu, em cứ từ từ tìm hiểu.”

Một đời? Nghe ra có vẻ rất dài. Tôi ngoảnh đầu quan sát kỹ người đàn ông ở bên cạnh, nghĩ đến chuyện sống cùng anh trọn đời, chứng kiến anh ngày một già đi, trong lòng dội lên một cảm giác thật khó diễn tả.

“Sao em lại nhìn anh như vậy?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

“Em đang nghĩ, lúc về già, không biết anh còn đẹp trai không.”

Cảnh Mạc Vũ buông một tay khỏi vô lăng, véo má tôi. “Ngoài vẻ đẹp trai, em còn thích anh ở điểm gì?”

Vấn đề này có vẻ sâu xa. Tôi ngẫm nghĩ rất lâu nhưng không nghĩ ra rốt cuộc tôi thích anh điểm gì. Hình như rất nhiều điểm nhưng hình như tất cả đều không quan trọng, tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi.

“Vậy anh thích em ở điểm gì?” Tôi hỏi ngược lại, chờ đợi anh nêu ra ưu điểm của tôi.

“Anh thích... ôm em ngủ...”

“...”

Bầu trời Washington đầy hoa tuyết, xe của Cảnh Mạc Vũ chuyển hướng vào khu vực nội thành, dừng lại trước một nhà hàng Trung Quốc tao nhã.

Anh nói: “Anh thấy buổi tối em không ăn gì, chắc đói bụng rồi. Món thịt của nhà hàng này không tồi, chúng ta nếm thử nhé.”

Không nếm không biết, món thịt của nhà hàng này đúng là mỹ vị, thơm mà không ngán.

Tôi chẳng hề e ngại, chén sạch các món ăn trên bàn. Sau khi no căng bụng, tư duy trở nên nhạy bén, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra vấn đề vừa rồi tôi còn mờ mịt. Tôi thích Cảnh Mạc Vũ là bởi anh có thể thỏa mãn mọi dục vọng của tôi, ngoài sắc dục còn bao gồm cả “thực dục^[1]”...

[1] Thực dục: thèm ăn.

Lại là một đêm đông phòng hoa chúc, lại là căn phòng trang trí y hệt trước kia, lại là bồn tắm với những cánh hoa hồng rực rỡ, lại là ánh đèn dịu dàng... Tất cả như một vòng luân hồi, quay về điểm xuất phát.

Lần này, ông chồng mới cưới của tôi rõ ràng lĩnh hội sâu sắc chân lý một đêm đáng giá ngàn vàng. Anh nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi kéo tôi lên giường.

Dưới tấm chăn mỏng, ngón tay lạnh giá của anh dừng lại ở cúc áo trên cổ tôi. Tôi hé mắt, bắt gặp đôi mắt đen lấp lánh của anh nhìn chằm chằm vào ngực tôi. Ở bên nhau lâu như vậy, sao tôi không đọc ra hàm ý trong mắt anh. Tôi đập vào tay anh. “Sao thế? Mới có mấy ngày đã không nhìn được rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ lật người đè tôi xuống dưới, khóe miệng tràn đầy ý cười của anh áp sát. Tôi định nghiêng mặt né tránh nhưng anh đã sớm đoán ra, giờ một tay đỡ gáy tôi, một tay ôm eo tôi rồi phủ môi xuống.

Một thời gian dài chúng tôi không trao nhau nụ hôn nồng nàn như vậy. Đầu lưỡi Cảnh Mạc Vũ tiến sâu vào, hơi thở ấm áp của anh mang theo ý chòng ghẹo, trong dục vọng mạnh mẽ của anh ẩn hiện sự kìm nén và thương yêu, đốt cháy ngọn lửa đam mê, khiến lý trí của tôi sụp đổ hoàn toàn. Tôi mềm nhũn người, để mặc anh trao cho tôi cảm giác đắm say như mộng ảo.

Áo ngủ trên người đã bị Cảnh Mạc Vũ lột sạch. Nụ hôn nhẹ nhàng như giọt mưa rơi trên vành tai nhạy cảm của tôi, rơi xuống cổ tôi... Hơi thở của anh nặng nề, cũng rất nhẹ nhàng phả vào làn da tôi như ngọn lửa cháy bỏng, một đường từ trên xuống dưới, dừng lại ở trái chín căng mọng trước ngực

tôi. Đầu lưỡi và hàm răng anh lúc nặng lúc nhẹ cọ xát vào vô số sợi dây thần kinh nhạy cảm trên đó...

“Ừm... ừm...” Theo tiếng rên rỉ yêu kiều, ngón tay tôi vùi sâu vào mái tóc ướt của Cảnh Mặc Vũ. Toàn thân như được đốt cháy, cảm giác ướt át, nóng bỏng dâng tràn trong chốc lát. Tôi chỉ muốn lập tức được lấp đầy, được nở rộ dưới thân anh.

Thế là tôi đưa tay cởi áo ngủ của Cảnh Mặc Vũ. Dù biết rõ tôi đang ở thời kỳ nguy hiểm, không thể dùng phương thức truyền thống để giải phóng dục vọng của bản thân, tôi vẫn khao khát hơi ấm từ cơ thể anh...

Cảnh Mặc Vũ một tay nắm bàn tay đang cởi áo của tôi, một tay tiến vào nơi đã ướt át giữa hai đùi tôi. Thần kinh nhạy cảm của tôi không chịu nổi sự tiếp xúc đó, tôi cong người khao khát anh tiếp tục xâm nhập sâu hơn. Nhưng Cảnh Mặc Vũ đã rút ngón tay đưa đến trước mặt tôi.

Ánh mắt anh đầy ý cười trêu chọc. “Sao thế? Mới có vài ngày đã không nhìn được rồi à?”

“Anh...”

Tôi nghiêng rằng, hạ quyết tâm, lật người nằm đè lên anh, hôn anh ngẫu nhiên. Sau đó, tôi diễn lại từ đầu đến cuối động tác anh vừa làm với tôi.

Từ trước đến nay, trả thù vốn là chuyện “địch tổn thất mười, ta tổn thất tám”. Sau một hồi giằng vò, ai có thể toàn vẹn cơ thể mà rút lui? Do đó, trong đêm động phòng hoa chúc, chúng tôi lăn qua lăn lại, cuối cùng cả hai đều bị tổn thất, cả hai đều hạ vũ khí đầu hàng...

Mùa đông trôi qua, mùa xuân đến, cây hoa hợp hoan nhú lên chồi non xanh biếc.

Sự thay đổi của các mùa cũng như quá trình sinh trưởng và héo úa của sinh mệnh, đều là tuần hoàn tự nhiên.

Qua ba tháng nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, em bé trong bụng tôi ngày một lớn lên. Tuy việc ồm ughén khiến tôi khó chịu nhưng vào mỗi thời khắc yên tĩnh, tôi đều cảm nhận được nhịp tim mạnh khỏe, rõ ràng của đứa con trong bụng. Điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Trong khi đó, sức khỏe của ba tôi ngày càng kém. Bác sĩ không còn cách nào khác ngoài việc cho ông dùng thuốc giảm đau liều mạnh để giảm bớt sự đau đớn.

Tôi không rõ ba tôi biết bao nhiêu phần sự thật về bệnh tình của ông, chỉ biết ông sống vui vẻ mỗi ngày. Ông rất hiếm khi ở nhà dưỡng bệnh. Có lúc ông đi một vòng quanh núi đất đỏ, dặn dò người phụ trách lưu ý đến vấn đề an toàn lao động. Có lúc ông đến tòa nhà công ty Cảnh Thiên, nghe Cảnh Mạc Vũ báo cáo về tiến triển của dự án năng lượng mới. Những lúc nhàn rỗi, ông gọi điện cho bạn bè cũ, khoe với họ rằng cháu ông rất khỏe mạnh. Có lúc ông thích cùng tôi ngồi phơi nắng ngoài sân, hỏi chuyện cháu ông không biết chán: “Nhóc con bao giờ mới ra đời? Ông mong sớm được bày tiệc đầy tháng của cháu để nhận phong bao của mọi người.”

Tôi cười, nói: “Tại sao phải đợi đến đầy tháng hả ba? Bây giờ em bé đã được hơn ba tháng, bác sĩ nói thai nhi phát triển rất ổn định. Chúng ta có thể mở tiệc mừng, mời các chú, các bác đến chung vui.”

Mất ba tôi sáng ngày. “Ồ nhỉ?” Nói xong, ông vội vàng đi gọi điện cho bạn bè.

Trong bữa tiệc, ba tôi gặp lại nhiều bạn cũ lâu ngày không gặp nên ông rất vui. Ông liên tục nâng ly với đám anh em cùng vào sinh ra tử trước kia, không say không ngừng. Bác sĩ dặn ba tôi không được uống rượu, tôi muốn can ngăn ông nhưng Cảnh Mạc Vũ nói: “Em cứ để ba uống đi. Việc ba vui vẻ quan trọng hơn bất cứ điều gì.”

Tôi nhẹ nhàng vuốt ve chiếc bụng đã hơi nhô lên, ngồi xuống ghế. Con người khi sinh ra, số phận đã định sẽ có lúc kết thúc. Mấy chục năm ngắn ngủi trải qua buồn vui, yêu hận của cõi trần, thứ con người theo đuổi không phải sinh mệnh vô biên vô tận mà là sự thỏa mãn trong lòng. Trong cuộc đời này, ba tôi còn mấy lần được mãn nguyện, vui vẻ như lúc này, sao tôi phải khiến ông cụt hứng chứ.

Nhưng sức khỏe của ba tôi dù sao cũng không tốt. Mới uống vài chén, ông đã không thể gắng gượng. Ông gọi Cảnh Mạc Vũ uống giúp ông. Sau đó, Cảnh Mạc Vũ cũng ngà ngà say. Cuối cùng, đám đàn ông đã sống qua nửa đời người đều say khướt, ôm nhau kể chuyện “gió giục mây vờn” từ bốn mươi năm trước, cảm thán thời gian trôi qua vô ích. Đôi mắt ba tôi cũng bộc lộ sự cảm khái.

Thời gian cũng không còn sớm, lại cảm thấy hơi mệt mỏi nên tôi vịn vào thành sofa đứng dậy, bảo người trông nom ở bên cạnh đưa tôi đi nghỉ. Đi qua hành lang, tôi nghe đằng sau vọng tới tiếng bước chân dồn dập. Tôi đoán là Cảnh Mạc Vũ đuổi theo, vừa định quay đầu, hai cánh tay nóng bỏng đã ôm lấy eo tôi, kéo tôi vào lồng ngực ấm áp.

“Em định đi đâu vậy?” Hơi thở của anh phảng phất mùi rượu.

“Em thấy mọi người còn lâu mới giải tán nên tìm chỗ nghỉ ngơi trước.”

“Em mệt rồi à?”

Tôi lắc đầu. “Ở đây hơi ồn ào.”

“Ồ...” Hơi thở nóng hổi của Cảnh Mạc Vũ phả vào sau tai tôi. Tôi vô thức né tránh vào lối ra an toàn ở bên cạnh. Anh thuận đà kéo tôi qua bên đó, vào một góc tối, bờ môi mềm mại của anh chạm vào môi tôi.

“Không, không được.” Tôi hốt hoảng ngó xung quanh, tìm camera theo dõi.

Cảnh Mạc Vũ ghé sát, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai tôi: “Bác sĩ nói qua ba tháng là có thể...”

Dù có thể nhưng cũng không nên ở đây. Hơn nữa, xung quanh nơi này không biết lắp mấy chiếc camera theo dõi. Tôi vừa định giãy giụa, Cảnh Mạc Vũ lại ôm chặt cơ thể tôi, thò tay vào trong áo, vuốt ve eo của tôi. “Em đang tìm gì thế? Sợ ai nhìn thấy à?”

Tôi thẫn thờ dài. Con người Cảnh Mạc Vũ bình thường tương đối ôn hòa, trầm tĩnh nhưng ở một phương diện nào đó anh đặc biệt cứng rắn, bá đạo, càng nói không được, anh càng làm tới. Nhất là khi say rượu, thật sự chuyện gì anh cũng có thể làm.

“Anh muốn em, chi bằng...” Tôi đưa hai tay ôm vai anh, ghé sát, nũng nịu. “Chúng ta về nhà đi. Ở đó không lo bị ai quấy rầy, anh muốn sao cũng được...” Để tăng thêm hiệu quả, tôi nghiêng đầu nhìn anh, để anh có thể thấy rõ vẻ căm dỗ mờ ám trong đáy mắt tôi...

Dưới ánh sáng mờ mờ, tôi và Cảnh Mạc Vũ mắt đối mắt. Đôi mắt đen của anh không che giấu sự chiếm hữu mãnh liệt. Nhưng không biết có phải

do ảo giác, tôi không nhìn thấy dự vọng không thể khống chế trong đáy mắt anh, thậm chí anh không hề có vẻ say rượu đến mức đánh mất lý trí.

Tôi đang cảm thấy khó hiểu, ở cầu thang phía đối diện bất chợt có một bóng đen vụt đến, lao vào Cảnh Mạc Vũ ở trước mặt tôi với tốc độ rất nhanh. Tôi giật mình, hét lên theo bản năng: “A... Có người.”

Tiếng hét của tôi còn chưa dứt, một đám người đột nhiên xuất hiện, túm lấy bóng đen vừa chạy đến, bịt miệng hắn, lôi hắn ra ngoài. Tất cả những chuyện này âm thầm xảy ra trong bóng tối, ngay trước mắt tôi. Cảnh Mạc Vũ dường như không thấy, anh đặt một nụ hôn lên má tôi. “Có đúng là em sao cũng được không hả?”

“Gì cơ?” Tôi còn chưa kịp định thần, giờ ngón tay cứng đờ chỉ về phía sau lưng anh. “Vừa rồi anh có nhìn thấy không? Có người...”

Trong không khí tản mát mùi đặc trưng mà tôi rất quen thuộc. Tôi hít một hơi thật sâu, cuối cùng nhận ra đó là mùi thuốc khử trùng. Tôi lập tức nghĩ đến hình bóng vừa rồi. Người này cao lớn, hơi gầy, rất giống...

“Là anh ta?” Suy đoán đó khiến tôi hóa đá. “Người vừa rồi là Văn Triết Lỗi? Anh ta tỉnh rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ lạnh lẽo nhìn tôi, ý cười trên khóe miệng từ từ biến mất.

Tôi chợt tỉnh ngộ trong giây lát. Thảo nào ánh mắt Cảnh Mạc Vũ không che giấu sự chiếm hữu nhưng không hề xuất hiện dự vọng không thể kiềm chế. Nhất định là anh đã nhìn thấy Văn Triết Lỗi, hoặc giả anh cho rằng tôi cũng nhìn thấy Văn Triết Lỗi nên lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc đến đây gặp riêng anh ta. Nghĩ đến khả năng này, sống lưng tôi đổ mồ hôi lạnh.

Cảnh Mạc Vũ vuốt ve bờ vai run rẩy của tôi. Giọng anh nhẹ như gió thoảng: “Em đang sợ hãi? Sợ anh giết chết hẳn đúng không?”

“Anh định làm gì anh ta?”

Cảnh Mạc Vũ lạnh lùng liếc tôi một cái. Anh không trả lời mà quay người đi ra đại sảnh. Tôi vội kéo áo anh. “Dù anh ta đã gây ra nhiều chuyện nhưng anh ta cũng từng cứu mạng em...”

Cảnh Mạc Vũ dừng bước, tôi tiếp tục lên tiếng: “Anh ta là người tốt. Anh ta hận anh và ba nhưng chưa từng làm chuyện tổn hại đến em. Em biết, anh luôn nghĩ rằng Văn Triết Lỗi lừa gạt tình cảm của em, anh tưởng em ly hôn với anh là bởi em yêu anh ta. Nhưng thực tế, em đã lừa anh, em và anh ta từ đầu đến cuối chỉ là quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân. Em cảm kích anh ta nhưng chưa bao giờ yêu anh ta...”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc vài giây rồi quay đầu mỉm cười với tôi. Nụ cười của anh vô cùng cuốn hút. “Nếu anh muốn lấy mạng hẳn, hai năm trước hẳn đã chết trong bệnh viện, làm gì còn sống đến ngày hôm nay.”

Tôi cũng mỉm cười, đi đến ôm cánh tay anh. “Em biết anh sẽ không làm vậy. Anh là tín đồ Cơ Đốc giáo, giết người sẽ bị ông trời trừng phạt.”

“Anh không sợ bị ông trời trừng phạt, anh chỉ sợ em đau lòng...”

Tôi chợt nhớ đến chuyện xảy ra hai năm trước ở bên ngoài cổng bệnh viện T trước khi Cảnh Mạc Vũ ra đi. Lúc đó, xe của anh đỗ trong tuyết. Tôi nghĩ, anh đã có ý định hoàn thành một việc trước khi anh đi. Nhưng cuối cùng, anh vẫn tha cho Văn Triết Lỗi. Trước giờ tôi đều không biết nguyên nhân. Đến bây giờ tôi mới hiểu, đó là vì dấu chân hư vô và hỗn loạn của tôi in trên tuyết.

Tôi muốn hỏi Cảnh Mạc Vũ, một khi Văn Triết Lỗi tỉnh lại, liệu anh ta có gây chuyện bất lợi với ba tôi. Nhưng vừa định mở miệng, Cảnh Mạc Vũ đã dấn dò cấp dưới ở bên cạnh: “Chuẩn bị xe.”

“Anh định đi đâu?”

Cảnh Mạc Vũ nhíu mày, khóe miệng cong lên đầy mờ ám. “Tất nhiên là về nhà...”

Sống lưng tôi càng lạnh toát.

Đêm tối tĩnh mịch, cô nam quả nữ, căn phòng tràn ngập mùi hương thơm ngát.

Tôi thu mình trong lòng Cảnh Mạc Vũ, dán mặt vào bờ vai trần của anh, làn da tiếp xúc tạo ra dòng điện khác thường. Sau một hồi âu yếm, lúc tôi tưởng tôi không thể chịu đựng nổi, lúc anh không cần tiếp tục nhẫn nhịn, anh lại sợ không thể khống chế bản thân, sợ tôi không chịu nổi kích thích, quyến luyến buông thân hình đầy đặn của tôi, thở dài một hơi. “Em không ngủ được à? Anh đi pha cho em cốc sữa.”

Tôi ôm gối ngắm nhìn cơ thể trắng kiện với bộ ngực màu đồng của anh, chớp mắt ai oán. “Được thôi.”

Cảnh Mạc Vũ lập tức xuống giường, động tác nhanh như chớp. Tôi chỉ còn cách nhắm mắt, đắp tấm chăn vẫn còn hơi ấm, ngoan ngoãn đi ngủ.

Thực tế chứng minh, Cảnh Mạc Vũ làm chồng không mấy đạt yêu cầu nhưng làm cha thì chắc chắn đạt một trăm điểm.

Sau bữa tiệc náo nhiệt đó, Cảnh gia lại trở về yên tĩnh nhưng tôi không thực sự an lòng. Thứ nhất, sức khỏe của ba tôi ngày một kém, còn nữa, việc Văn Triết Lỗi đột nhiên xuất hiện ở bữa tiệc khiến tôi luôn cảm thấy bất an. Lúc anh ta hôn mê, tôi chỉ mong anh ta sớm tỉnh lại. Nhưng bây giờ anh ta tỉnh lại, tôi lại sợ anh ta gây sóng gió cho Cảnh gia.

Tuy nhiên, một tháng trôi qua, Văn Triết Lỗi không xuất đầu lộ diện thêm lần nào nữa, tôi cũng không nghe thấy tin tức gì liên quan đến anh ta. Anh ta dường như biến mất khỏi thế giới này, dường như chưa từng xuất hiện trên cõi đời. Có lần tôi không kìm nổi, hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Anh hãy nói thật cho em biết, rốt cuộc anh đã làm gì Văn Triết Lỗi? Tại sao anh ta đột nhiên biến mất?”

Cảnh Mạc Vũ uống một ngụm trà, liếc tôi một cái qua làn hơi nước mờ mờ. “Sao vậy? Em muốn gặp hắn?”

Tôi lập tức cười tươi. “Đâu có. Em chỉ lo anh ta làm việc gì bất lợi cho ba.”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười gật đầu. “Ngôn Ngôn, em có thời gian rảnh thì lo cho bản thân đi. Em xem mấy ngày nay em chẳng ăn gì, người gầy rộc đi rồi.”

“Em đâu có gầy, lại tăng cân rồi đây.”

Nhận ra Cảnh Mạc Vũ cố ý né tránh vấn đề này, tôi cũng không hỏi nhiều. Chỉ là không ngờ, khi tôi tưởng Văn Triết Lỗi hoàn toàn biến mất, anh ta lại đột nhiên xuất hiện.

Hôm đó, Cảnh Mạc Vũ đi gặp khách hàng. Trước khi ra cửa, anh dặn tôi không có việc gì thì đừng đi lung tung, hãy ở nhà tĩnh dưỡng. Nhưng ba tôi

không hiểu bị làm sao, đột nhiên lục hết tủ quần áo dù bình thường ông không hề để ý đến hình thức bên ngoài. Ông chê áo này màu sắc quá đậm, chê áo kia lỗi thời, đòi đi mua quần áo mới.

Tôi hỏi ông: “Rốt cuộc ba muốn quần áo kiểu gì?”

“Ba muốn mua một bộ com lê màu trắng. Mẹ con nói, ba mặc com lê màu trắng là oách nhất.” Ba tôi trả lời.

Tôi đi dạo ở trung tâm thương mại một lúc lâu mới chọn được bộ com lê thích hợp nhất cho ba tôi. Khi tôi lên xe để về nhà, trời đã hơi tối, ánh chiều tà đỏ rực cuối chân trời.

Đường Bàn Sơn không một bóng người, một chiếc ô tô dừng bên lề đường, cách xe của tôi không xa. Khi hình bóng quen thuộc vụt qua, tôi vội vàng kêu lên: “Chú Tài, dừng xe.”

Chú Tài đỗ xe bên lề đường, tôi đẩy cửa xuống xe, lập tức nhìn thấy Văn Triết Lỗi đứng dưới ánh hoàng hôn. Gương mặt anh ta trắng bệch, tuy có chút sắc hồng hơn lúc nằm viện nhưng trông anh ta vẫn rất ốm yếu. Anh ta gầy rộc, mặc áo sơ mi trắng nho nhã như lần đầu tiên gặp gỡ, nhưng không còn vẻ nhanh nhẹn và phong độ, chỉ có cảm giác vô hồn, thê lương.

Thứ duy nhất có sức sống trên người Văn Triết Lỗi là đôi mắt đang nhìn tôi chăm chú.

“Anh có khỏe không?” Ngoài câu này ra, tôi thật sự không biết giữa chúng tôi có chuyện gì để nói.

“Tôi khỏe, cô thì sao? Chúc năng tim đã khôi phục bình thường chưa?” Văn Triết Lỗi cười cười, ánh mắt đảo qua bụng tôi, giọng vẫn chuyên

nghiệp như lần đầu gặp gỡ.

“Rồi.”

Chúng tôi im lặng. Cuối cùng, Văn Triết Lỗi nói một câu: “Bảo trọng.” rồi đi về phía xe của mình, tựa hồ anh ta và tôi không còn bất cứ quan hệ gì, càng không tồn tại thù cũ hận mới.

“Văn Triết Lỗi...” Tôi đuổi theo anh ta. Anh ta dừng lại, tôi cũng dừng bước. “Ba tôi già rồi, bất kể...”

“Cô không cần nói nữa.” Văn Triết Lỗi cắt ngang lời tôi. “Tôi biết cô muốn nói điều gì. Cô yên tâm đi, tôi đã nhận lời chồng cô. Món nợ giữa hai gia đình chúng ta, tôi sẽ từ từ tính sổ với anh ta, không liên quan đến người khác.”

Tôi còn muốn hỏi một câu nhưng chú Tài đã nhận ra Văn Triết Lỗi, lập tức xuống xe rồi đi nhanh về phía tôi. “Tiểu thư.”

“Không có chuyện gì đâu ạ.” Thấy Văn Triết Lỗi lên ô tô, tôi cũng cùng chú Tài rời khỏi đó. Trên con đường Bàn Sơn lạnh lẽo, chúng tôi đi lướt qua nhau.

Tôi biết, tôi sẽ không bao giờ còn dính dáng đến Văn Triết Lỗi, bởi tôi hiểu Cảnh Mạc Vũ, một khi anh đã gánh vác trách nhiệm, nhất định anh sẽ xử lý rất tốt, không để cuộc sống của tôi gặp phiền phức.

Ráng chiều rực rỡ nhuộm đỏ cả khoảng trời trước mặt.

Tôi đột nhiên hiểu rõ một vấn đề mà từ trước đến nay tôi không có câu trả lời: Thế nào là tình yêu?

Từ nhỏ đến lớn, tôi đều yêu Cảnh Mạc Vũ. Tôi yêu anh như ngọn lửa rực cháy, yêu bằng tất cả sự nhiệt tình và sôi nổi, nhưng cũng đau tận đáy lòng. Tôi cho rằng, anh nên đáp lại tôi bằng tình cảm tương tự, mới coi như anh thật sự yêu tôi.

Kỳ thực, tình yêu trong hôn nhân vốn không cần những lời thề non hẹn biển, càng không cần thể hiện bằng sự bi tráng của sinh ly tử biệt. Đó chẳng qua chỉ là một cuộc sống yên bình như nước.

Tình yêu trong hôn nhân là khi bạn muốn thứ gì, không cần mở miệng, chỉ cầm tờ tạp chí liếc qua, đối phương sẽ lập tức mua cho bạn, bất kể là chiếc nhẫn bạch kim hay là đồ trang trí nội thất sáng tạo, hoặc một thanh sô cô la trông rất ngon, dù là đồ do công ty chuyển phát nhanh gửi đến hay chẳng được đóng gói đẹp đẽ... Đó chính là tình yêu.

Tình yêu trong hôn nhân là rõ ràng nên mua vé máy bay vào sáng sớm ngày hôm sau nhưng đối phương cứ cố mua vé chuyến mười một giờ đêm hôm trước, dù về nhà vào lúc hai giờ sáng, đánh thức giấc ngủ của bạn nhưng đối phương không hề cảm thấy áy náy... Đó chính là tình yêu.

Tình yêu trong hôn nhân là lúc đi ngủ, bạn như con bạch tuộc quấn chặt lấy đối phương, nước miếng chảy đầy xuống ngực đối phương nhưng đối phương không đẩy bạn ra, để bạn có thể ngon giấc đến ngày mai.

Tình yêu trong hôn nhân chính là đối phương nửa đêm về nhà, phát hiện một người đàn ông ngồi trên giường của bạn. Đối phương tức giận đến mức đập vỡ tất cả những thứ người đàn ông kia chạm vào nhưng không hề động đến một sợi lông của bạn.

...

Không phải Cảnh Mạc Vũ chưa từng trao cho tôi tình yêu của anh mà tôi luôn nghĩ nó quá xa vời, đau khổ triền miên... Vì vậy, khi tình yêu đến một cách âm thầm, lặng lẽ, tôi không hề nhận ra, suýt nữa đã khiến nó chết một cách thê lương.

Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ: Nguyên tội

Nếu phải có một người chịu trách nhiệm về tội lỗi của Cảnh gia, anh hy vọng người đó là anh...

Năm đó anh mới hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp đại học trở về nước.

Dưới biển hiệu đang nhấp nháy tại một khách sạn nào đó, Cảnh Mạc Vũ quan sát một người đàn ông trung niên và hai nhà báo nổi tiếng của thành phố A vui vẻ rời khỏi khách sạn qua cửa kính ô tô. Nếu anh nhớ không nhầm, người đàn ông đó là trợ thủ đắc lực của ông chủ Triệu, người đang dần tiến vào ngành khai thác khoáng sản thời gian gần đây.

Tài xế Mã Huy ngồi ở ghế lái, quay lại nói: “Ông chủ Cảnh không muốn thiếu gia nhúng tay vào vụ này.” Nói xong, ông ta nín thở chờ anh lên tiếng.

Trầm mặc trong giây lát, Cảnh Mạc Vũ hỏi: “Bên mỏ quặng chết bao nhiêu người?”

“Hai người, là hai cha con.”

Cảnh Mạc Vũ giơ tay day day hai hàng lông mày.

Đây không phải lần đầu tiên xảy ra sự cố này. Anh cũng không dưới một lần khuyên ba anh, khai thác khoáng sản nhất định cần phải dựa vào bản vẽ, không thể xem thường các biện pháp an toàn, nhưng Cảnh Thiên Hạo đều bỏ ngoài tai lời khuyên của anh, người phụ trách mỏ quặng không hề có ý thức về vấn đề an toàn. Bây giờ quả nhiên xảy ra chuyện.

“Gia quyến người chết đòi bao nhiêu tiền?” Anh hỏi.

“Họ không nhắc đến tiền bạc, chỉ nói muốn đòi công bằng. Bên trên bắt chúng ta phải giải quyết êm thấm vụ này. May mà hai cha con nhà đó là người ngoại tỉnh, trong nhà chỉ có một bà già và một người phụ nữ đang mang thai. Ông chủ Cảnh đã sai người khống chế bọn họ rồi, tạm thời chưa tiết lộ tin tức ra ngoài, nhưng nếu...” Chú Mã đưa mắt dõi theo hình bóng hai phóng viên đã đi xa. “Nếu để hai tay nhà báo đó gặp gia quyến người chết, chỉ e vụ này không giấu nổi.”

“Không chế? Cha cháu lại giam lỏng người ta à?”

Chú Mã do dự vài giây, gật đầu: “Ông chủ Cảnh sợ thông tin bị lộ ra ngoài, ngộ nhờ chính quyền cử tổ chuyên án đến điều tra thì sẽ moi ra nhiều chuyện trước kia.”

“Làm vậy có thể bùng bít hay sao?”

Có lẽ quen sống trong giới hắc đạo nhiều năm, ba anh luôn cho rằng bạo lực và uy hiếp có thể giải quyết mọi vấn đề. Chỉ cần giới lãnh đạo mắt nhắm mắt mở thì ông có thể một tay che trời, có thể ngông cuồng làm điều xằng bậy. Nhưng ông không biết thời đại đã thay đổi, bây giờ internet phổ biến đến mọi ngóc ngách trên thế giới, phương tiện truyền thông có ở bất cứ đâu, không ai có thể che hết mặt trời.

Cảnh Mạc Vũ còn nhớ cách đây không lâu, một viện sĩ trẻ tuổi nhất của Viện Khoa học Trung Quốc, người kế nhiệm chức viện trưởng Viện Khoa học tương lai lên lút hện hò với nhân tình tại một khách sạn ở đảo Tân Hoàng, bị cảnh sát bắt gian ngay tại hiện trường. Tin tức vừa lan truyền, ngay lập tức chấn động toàn quốc. Viện Khoa học cố gắng bùng bít vụ scandal này, phong tỏa vô số tin tức, nhưng chỉ sau một đêm, mọi người dân đều biết chuyện, làm giới học thuật Trung Quốc mất hết thể diện.

Ở thời đại tin tức phát triển với tốc độ cao như hiện nay, quan chức nhà nước còn thường xuyên xảy ra scandal, bọn họ đương nhiên chỉ lo thân mình. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Cảnh gia cũng rơi vào đường cùng.

“Ba cháu định thế nào?” Cảnh Mạc Vũ hỏi. “Giam lỏng họ cả đời? Hay giết người diệt khẩu?”

“Ông chủ Cảnh muốn thương lượng để bồi thường, nếu họ không đồng ý...”

Cảnh Mạc Vũ bắt lực tựa vào ghế. Rốt cuộc ba anh còn cần bao nhiêu mạng người để đổi lấy sự bình an của ông?

“Cháu muốn đi gặp gia quyến người chết.” Anh nói.

“Nhưng Cảnh lão gia nói...”

Cảnh Mạc Vũ ra lệnh bằng giọng không dễ phản bác: “Lái xe đi...”

Ô tô ra đến vùng ngoại ô. Nơi này không có đèn đường, màn đêm như xoáy nước, cuốn trôi tất cả ánh sáng và những gì tươi đẹp.

Trên con đường tĩnh mạch chỉ có ánh đèn pha ô tô đơn độc phát sáng.

Cảnh Mạc Vũ sờ mặt dây chuyền hình chữ thập trong tay...

Trong tín ngưỡng tôn giáo hay pháp luật của nhà nước, mạng sống con người là thứ không thể cướp đoạt, cũng không thể xâm phạm. Còn trong mắt ba anh, đó chỉ là cọng rom cọng rác muốn lấy lúc nào thì lấy.

Nhìn bề ngoài, nhiều người đều nghĩ Cảnh gia hết sức hào nhoáng. Cảnh Thiên Hạo xuất thân từ một tên côn đồ đầu đường xó chợ, đến ngày hôm nay có trong tay mỏ quặng quý giá, còn có cả công ty Cảnh Thiên lớn mạnh. Nhắc đến ba từ Cảnh Thiên Hạo, từ người già đến trẻ em ở thành phố A đều kính sợ. Nhưng cái giá phải trả cho sự hào nhoáng này là bao nhiêu thù hận và chết choc, anh đều tận mắt chứng kiến hoặc đích thân trải qua.

Lúc còn nhỏ, mỗi ngày anh và em gái đều sống trong tâm trạng nơm nớp lo sợ. Chỉ cần bị nhiều người chú ý, hai em đều lập tức né tránh. Rất nhiều lần anh tỉnh giấc lúc nửa đêm, vội vàng chạy đi xác nhận sự an toàn của em gái. Lần nào cũng thấy em gái anh ôm chần ngồi ở góc giường, nửa mê nửa tỉnh. Thấy anh vào phòng, em gái lập tức lao vào lòng anh, ôm chặt cổ anh không chịu buông. Anh biết cô mơ thấy ác mộng, mơ thấy cô ở trong lồng sắt, đàn chó hoang ở bên ngoài nhe răng sủa ầm ĩ như muốn thưởng thức mùi vị của cô.

Anh ôm cơ thể bé nhỏ đang run bần bật của em gái, kể truyện cổ tích, dỗ em gái ngủ tiếp. Từ tận sâu trong tâm hồn, anh vô cùng chán ghét sự tàn nhẫn và tanh máu của hắc đạo. Nhiều lúc anh chỉ hận không thể hủy diệt Cảnh gia để đòi lấy sự bình yên cho em gái.

Năm mười tám tuổi, một viên đạn sượt qua lồng ngực anh, đau đớn không tả xiết. Máu tươi nhuộm đỏ áo sơ mi trắng của anh. Anh nắm chặt tay em gái, lòng bàn tay họ nhom nhóp máu tanh.

Anh nhìn thấy em gái kêu gào thảm thiết, nhìn thấy em gái khóc nức nở, nhưng anh chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh nào... Anh tuyệt vọng nhắm nghiền mắt.

Cảnh Mạc Vũ cho rằng phải có một người gánh những tội lỗi của Cảnh gia. Anh cảm thấy may mắn khi người chịu trách nhiệm là anh chứ không phải cô em gái ngây thơ, đáng yêu của anh.

Viên đạn sượt qua ngực bay ra ngoài, Cảnh Mạc Vũ may mắn thoát chết. Sau đó, anh thề sẽ không bao giờ đi theo con đường của ba, tuyệt đối không để người anh yêu thương sống trong nỗi sợ hãi và chết chóc. Anh thi đỗ vào trường đại học tốt nhất thế giới. Thời gian ở Mỹ, anh theo Cơ Đốc giáo, anh muốn chuộc tội thay Cảnh gia, muốn mỗi đồng tiền Cảnh gia kiếm được đều trong sạch, không nhuộm máu và tội ác.

Sau khi tốt nghiệp hai ngành kinh tế và kỹ thuật ở Mỹ, Cảnh Mạc Vũ về nước. Anh quản lý Cảnh Thiên theo phương thức của anh, làm ăn theo cách riêng của anh. Vậy mà trong mắt ba, từ đầu đến cuối anh chỉ là người đàn ông nhu nhược, dễ mềm lòng, không dám làm dám chịu, khó làm việc lớn...

Người đàn ông bá đạo một đời sao có thể hiểu, anh không phải không có hoài bão, chỉ là anh hy vọng ba anh có thể an hưởng tuổi già, cô em gái anh yêu quý nhất có thể sống bình an, vui vẻ...

Ô tô dừng lại trước một tòa nhà cũ kỹ, dòng suy nghĩ của Cảnh Mạc Vũ bị cắt đứt.

Anh đi vào trong ngôi nhà có ánh đèn điện tù mù. Một bà lão tóc bạc trắng ăn mặc quê mùa, bộ dạng thật thà ngồi trên ghế. Một người phụ nữ trẻ tuổi nằm trên giường, bụng nhô cao...

Tiếng mở cửa làm kinh động đến những người trong nhà. Thấy Cảnh Mạc Vũ đi vào, bà lão ngậy ra một phút rồi đột nhiên xông đến, ôm chân anh khóc thất thanh: “Mau trả lại chồng tôi, trả lại con trai tôi... Tôi không cần tiền, tôi muốn các người trả chồng tôi, con trai tôi...”

Cảnh Mạc Vũ đứng bất động, anh không mở miệng khuyên nhủ mà để mặc bà lão ôm chân mình khóc nức nở.

Bà lão ôm chân anh khóc đúng hai tiếng đồng hồ, chỉ lặp đi lặp lại câu: “Mau trả lại con trai tôi, trả lại chồng tôi...”

Người phụ nữ ôm bụng nằm sát vào bên trong giường.

Đến khi bà lão không còn sức để khóc, Cảnh Mạc Vũ mới đỡ bà dậy. “Bà đừng quên, bà vẫn còn cháu nội. Đó cũng là huyết thống của gia đình bà...”

Bà lão lập tức chạy đến bên giường, dùng tám thân gầy gò để bảo vệ người phụ nữ trên giường.

Đó là cốt nhục tình thân, dù anh chưa từng trải qua nhưng vẫn có thể cảm nhận được bản năng nguyên thủy sinh tất cả để bảo vệ.

Trên đường về, Cảnh Mạc Vũ gọi điện cho chính ủy Cục Công an Dư Kiệt: “... Có tiện nói chuyện không? Tôi có chút việc muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Nếu là chuyện của ba cậu thì khỏi nói, tôi không thể giúp.”

“Anh biết rồi à?”

Giọng nói của Dư Kiệt vừa tức giận vừa bất lực: “Cậu tưởng chúng tôi bất tài lắm hay sao? Nếu không phải bên trên có chỉ thị, chúng tôi đi giải quyết từ lâu rồi.”

“Lâu lắm anh em không gặp nhau, ra ngoài uống một chén đi!”

“... Được thôi!”

Một tuần sau, Cảnh Mạc Vũ biểu hai tay phóng viên năm mươi vạn. Gia quyến người chết cũng nhận một khoản tiền trợ cấp của “chính phủ”, hứa sẽ không truy cứu, sau đó sẽ về quê đẻ con, nuôi cháu.

Gia quyến người chết vừa đi, Dư Kiệt lập tức trùng mắt với Cảnh Mạc Vũ. “Nếu không phải nể tình anh em, tôi sẽ chẳng quản mấy chuyện chán đời này.”

“Tôi biết!” Cảnh Mạc Vũ đẩy chiếc chìa khóa ô tô mới đến trước mặt Dư Kiệt: “Vụ chú Diêu lần trước tôi còn chưa cảm ơn anh... Cái này tặng cho “người mới” của anh đi! Nghe nói gần đây cô ấy bám lấy anh đòi mua ô tô.”

Con người Dư Kiệt phương diện nào cũng tốt, chỉ có điều rất háo sắc. Bên cạnh anh ta, “người mới” vĩnh viễn thắng “tình cũ”.

Dư Kiệt không thèm nhìn, lạnh nhạt nói: “Cảnh gia các cậu bây giờ không thiếu tiền, chỉ thiếu đức, bảo ông già nhà cậu tích đức đi!”

“Chẳng phải tôi đang tích đức còn gì? À đúng rồi, Cục Công an các anh có thiếu tiền phúc lợi phát cho nhân viên vào ngày lễ tết không? Tôi sẽ tài trợ một ít.”

“Thôi khỏi, chúng tôi sợ bản tay.”

Cảnh Mạc Vũ cười cười, nhét chìa khóa xe vào tay Dư Kiệt. “Anh yên tâm đi, tiền mua chiếc xe này rất sạch sẽ. Đây là tiền mồ hôi nước mắt tôi kiếm từng đồng lúc còn ở Mỹ.”

Dư Kiệt nhìn chiếc chìa khóa trong tay, thở dài. “Chắc chắn kiếp trước cậu thiếu nợ Cảnh gia.”

Cảnh Mạc Vũ lắc đầu. “Là kiếp này thì đúng hơn.”

“Cậu cứ làm trâu làm ngựa cho bọn họ mãi sao?”

“...”

Hai người đang trò chuyện sôi nổi, chú Mã đi đến nói nhỏ vào tai anh: “Hứa Tiểu Nặc phát bệnh, đang được đưa đến bệnh viện, bác sĩ Lưu hỏi ý thiếu gia.”

Cảnh Mạc Vũ hiểu ý bác sĩ Lưu. Hứa Tiểu Nặc sống hay chết chỉ dựa vào một câu nói của anh. Anh đã nhận lời chăm sóc, bảo vệ, ở bên cô cho đến khi cô qua đời. Nửa năm qua, anh đều tuân thủ lời hứa.

“Bảo bác sĩ Lưu, đợi cháu tới ký tên...”

Chú Mã vội vàng đi ra ngoài. Cảnh Mạc Vũ cầm chén trà, nhẹ nhàng thổi mùi hương ấm áp trên miệng chén, từ tốn thưởng thức một ngụm.

“Hứa Tiểu Nặc?” Dư Kiệt nhíu mày, gương mặt lộ vẻ hứng thú. “Bây giờ cô ta theo cậu à?”

“Không, tôi giúp cô ta chữa bệnh, coi như tích đức.”

“Ồ.”

Định thưởng thức hết chén trà rồi mới đi nhưng cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng không uống hết.

Anh bỏ lại nửa chén trà, lên xe tới bệnh viện. Hứa Tiểu Nặc nằm trên giường bệnh, thở một cách khó khăn nhưng đôi mắt không rời khỏi cửa ra vào. Thấy Cảnh Mạc Vũ đi vào phòng, cô nhướn miệng cười, đáy mắt tràn ngập vẻ thư thái, mãn nguyện.

Cảnh Mạc Vũ đi đến bên giường bệnh. Hứa Tiểu Nặc đột nhiên túm lấy tay anh, đôi môi khó nhọc hé mở, cô lắp bắp nói ra ba từ. Dù không phát ra âm thanh nhưng anh có thể hiểu được.

Cảnh Mạc Vũ gật đầu, ý nói đã hiểu ý cô.

Hứa Tiểu Nặc để lộ nụ cười vô cùng đẹp đẽ, tay cô không còn chút sức lực, buông lỏng...

Vì ba anh, vì Cảnh gia, anh biết anh phải nhẫn tâm, để mọi chuyện kết thúc. Nhưng người con gái trên giường bệnh còn rất trẻ, chỉ tầm tuổi em gái anh. Cô cũng đơn thuần, dịu dàng, vô tội như vậy.

Chỉ vì yêu anh, chỉ vì muốn giúp anh, ngay cả lúc sắp chết cô vẫn gắng gượng đến hơi thở cuối cùng để nói câu “em yêu anh” với anh. Vậy mà anh tàn nhẫn mong chờ cô mau chết...

Có người đưa tờ giấy đến trước mặt Cảnh Mạc Vũ. Anh ngẩng đầu nhìn bác sĩ Lưu ở bên cạnh.

“Cảnh thiếu, cậu ký tên đi... Vẫn có thể cứu sống.”

Anh nhận bút, ký tên.

Anh không yêu cô, cũng không phải anh chưa từng tỏ ra “bất nhân” với cô nhưng thực ra, đối với người con gái đáng thương này, anh từng thương xót, từng cảm động, cũng từng cảm kích... Anh thật sự hy vọng có thể bảo vệ cô cho đến lúc anh không còn khả năng.

Anh biết rõ điều này sẽ mang lại nhiều phiền phức trong tương lai nhưng anh sẽ không hối hận với lương tâm.

Nhưng anh cũng quên rằng, phụ nữ dễ thay đổi. Một cô gái mềm yếu, đơn thuần, trong ba năm bị bệnh tật hành hạ ngày càng suy tính thiệt hơn, ngày càng sống cực đoan. Thậm chí cô ta đã chuyển nỗi oán hận anh sang vợ anh...

Cảnh Mặc Vũ có thể khoan dung, có thể tha thứ bất cứ điều gì nhưng anh tuyệt đối không tha thứ việc cô ta gây tổn thương cho Ngôn Ngôn và cốt nhục của anh.

Hôm Cảnh Mặc Vũ quyết định kết thúc với Hứa Tiểu Nặc là một buổi sáng sớm. Ngọn gió buổi sáng của ngày thu muôn lạnh thấu xương.

Anh nhận được điện thoại của Hứa Tiểu Nặc. Cô ta nói: “Em đợi anh ở Hội Hiên. Nếu đến chín giờ vẫn không thấy anh, vậy thì anh hãy đợi gặp em ở Viện Kiểm sát đi!”

Hứa Tiểu Nặc không biết lúc nhận điện thoại, Cảnh Mặc Vũ đang trên đường tới Hội Hiên. Anh nhìn đồng hồ, mới tám giờ hai mươi phút. Sau khi

cúp điện thoại, anh không định để cô ta đợi đến chín giờ, nhưng khi anh sắp tới Hội Hiền, điện thoại riêng của anh đổ chuông.

“Ông chủ, chúng tôi đã kiếm được thứ anh cần.” Cảnh Mạc Vũ nhận ra giọng nói trong điện thoại là tay thám tử tư anh thuê cách đây không lâu.

“Anh đang ở đâu?”

“Tòa cao ốc Cảnh Thiên.”

Người ở đầu máy bên kia vừa nói xong, Cảnh Mạc Vũ lập tức ra lệnh quay đầu xe, đi thẳng đến Cảnh Thiên.

Dừng trước tòa nhà Cảnh Thiên, Cảnh Mạc Vũ mở cửa kính ô tô, liền nhìn thấy hai người đàn ông đội mũ lưỡi trai từ phía xa đi tới. Anh bất giác nắm chặt điện thoại, đã gần chín giờ.

Hai người đàn ông tiến lại gần, đưa cho Cảnh Mạc Vũ một chiếc phong bì.

Cảnh Mạc Vũ mở ra, bên trong là túi nylon trong suốt đựng hai sợi tóc. Một sợi tóc ngắn bạc một nửa và một sợi tóc dài hơi xoắn.

“Có chắc chắn là họ không?” Anh hỏi.

“Chúng tôi làm việc tuyệt đối chính xác.”

Cảnh Mạc Vũ đưa cho họ một tám ngàn phiếu. “Đây là một nửa, sau khi xác nhận, tôi sẽ trả cho các anh nửa còn lại.”

“Anh yên tâm đi, chắc chắn không sai đâu.”

Đóng cửa xe, Cảnh Mạc Vũ dứt một sợi tóc của mình bỏ vào trong phong bì, dán chặt chiếc phong bì nhãn nhúm. “Tiểu Lâm, mau đến trung tâm xét nghiệm máu.”

Trên đường đi, Cảnh Mạc Vũ lại lấy hai sợi tóc trong phong bì, ngắt mỗi sợi một nửa rồi bỏ vào ví tiền, dự định sẽ tới thành phố khác giám định. Bây giờ, anh không thể tin bất cứ người nào của Cảnh gia, trừ Ngôn Ngôn của anh.

Tại trung tâm xét nghiệm máu, Cảnh Mạc Vũ tự tay giao phong bì cho một người bạn anh đã liên hệ từ trước, nhìn người bạn đưa vào phòng giám định theo trình tự. Anh còn dặn sau khi có kết quả xét nghiệm ADN, người bạn phải liên lạc với anh ngay, không cho bất cứ người nào xem kết quả.

Xử lý xong mọi việc, Cảnh Mạc Vũ vội vàng tới Hội Hiến. Đúng chín giờ, anh bước vào phòng nghỉ đã mở cửa sẵn, tiện tay khóa trái cửa.

Trong phòng không một bóng người, nhưng phòng tắm bật đèn sáng, bên trong tỏa ra mùi hương ấm áp và tiếng nước chảy mờ ám. Cảnh Mạc Vũ nhẹ nhàng cởi áo khoác, đặt lên thành ghế. Anh cởi cúc tay áo, vừa tiến về cửa phòng tắm vừa từ từ xắn tay áo...

Trước khi đẩy cửa phòng tắm, bên tai anh phảng phất vang lên giọng nói bình thản: “Mạc Vũ, hãy ghi nhớ lời chú Hàn, hắc đạo là một con đường không có đường lùi, một khi mắc sai lầm, cháu sẽ phạm phải hết sai lầm này đến sai lầm khác, rất khó quay đầu...”

Người nói với anh câu này là một người bạn của ba anh. Ông từng là đại ca nổi tiếng một thời trong giới hắc đạo Hồng Kông, cuối cùng rơi vào kết

cục tha hương, không thể trở về quê cũ. Anh tình cờ gặp ông trong một dịp ở Mỹ, ông đã khuyên anh câu này.

Cảnh Mạc Vũ lắc đầu, cho dù phía trước là con đường không thể quay đầu, cho dù đó là đường xuống địa ngục anh cũng không để Hứa Tiểu Nặc lớn vồn trước mặt Ngôn Ngôn một lần nữa...

Ngôn Ngôn đột nhiên xuất hiện, Cảnh Mạc Vũ không cảm thấy bất ngờ. Lão Mã phản bội anh, anh cũng không bất ngờ. Một điều nằm ngoài dự kiến của anh là, anh và cô có tình anh em trong hai mươi năm, tình vợ chồng trong mấy tháng, vậy mà cô... lại không tin anh.

Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ: Bệnh tim

Quá khứ đã bỏ lỡ không thể quay lại, nhưng không hề gì, chúng ta còn có hiện tại...

“Bệnh tim của cháu đã khỏi chưa?”

“Cũng ổn định rồi ạ, hai năm nay cháu không bị phát bệnh.”

“Cháu phải cẩn thận đấy, lúc phát bệnh trông cháu rất đáng sợ...”

“Vâng ạ! Lần trước may gặp được chú...”

“...”

Âm thanh quen thuộc và xa lạ mỗi lúc một xa, Cảnh Mạc Vũ vẫn đứng ở lối ra cầu thang tĩnh mịch. Đến lúc này, anh vẫn cảm thấy từng câu từng chữ vang lên bên tai, có thể xuyên thủng màng nhĩ. Đặc biệt, hai từ “bệnh tim” khiến đầu ngón tay anh run run, mãi không thể bình tĩnh lại được.

Lối đi không có ánh sáng đột nhiên biến thành màu trắng toát, mùi máu tanh phảng phất quanh đây. Cảnh Mạc Vũ dường như nhìn thấy cảnh ly biệt bi thương nhất trong ký ức của anh, nhìn thấy hơi thở của người mẹ nuôi ngày càng yếu ớt, đôi mắt dịu dàng của bà ngân ngấn nước, ngón tay thon dài giơ lên trong không trung, muốn tóm lấy thế giới mà bà vẫn còn lưu luyến nhưng cuối cùng, bàn tay đó bất lực buông rơi.

Lúc bấy giờ, Cảnh Mạc Vũ mới năm tuổi. Lần đầu tiên trong đời, anh trải qua cảnh ly biệt đau thương, cũng là lần đầu tiên trong đời anh nghe nói, trên thế gian tồn tại một căn bệnh có thể đột ngột cướp đi sinh mạng con người. Dù ba nuôi của anh giỏi giang cỡ nào cũng không thể giành được người ông yêu thương từ tay thần Chết.

Bệnh đó gọi là “bệnh tim”.

Vì vậy, kể từ lúc đó, anh rất lo những người xung quanh mắc phải căn bệnh này, đặc biệt là cô em gái anh yêu thương nhất. May mà lúc nhỏ, Ngôn Ngôn ăn được, ngủ được, cơ thể khỏe mạnh hơn những đứa trẻ bình thường. Thỉnh thoảng, cô mắc bệnh cảm cúm gì đó nên mới bị sốt. Mỗi lần đưa cô đi bệnh viện, anh đều tóm tay áo bác sĩ, hỏi đi hỏi lại một câu: “Có phải em gái cháu bị bệnh tim không?”

Bác sĩ cười, xoa đầu anh. “Không phải, em gái cháu chỉ bị cảm cúm, tiêm vài mũi là khỏe lại ngay.”

Thấy anh không tin, bác sĩ cầm điện tâm đồ vừa được in ra, đưa cho anh xem. “Cháu xem này, nhịp tim của em gái cháu hoàn toàn bình thường.”

Cảnh Mạc Vũ không hiểu điện tâm đồ nhưng thái độ ôn hòa của bác sĩ khiến anh yên lòng.

Sau đó, Ngôn Ngôn lớn lên, cơ thể ngày càng mạnh khỏe, đến bệnh cảm cúm cũng không mắc phải nữa. Cảnh Mạc Vũ tìm hiểu kiến thức cơ bản về bệnh tim, biết tỷ lệ mắc bệnh tim ở Ngôn Ngôn không cao. Người mắc bệnh tim đa phần khí huyết suy yếu, dễ mệt mỏi, vận động nhẹ mà cũng thở hồng hộc. Ngoảnh đầu nhìn cô em gái yêu quý của mình hoạt bát, lanh lợi, chạy đi chạy lại khắp sân cũng không đỏ mặt, không thở dốc, lúc này anh mới thực sự yên tâm.

Anh không còn lo rằng cô sẽ ra đi đột ngột như mẹ nuôi của anh nữa.

Cho đến hai năm trước, vụ kiện ly hôn đã kết thúc cuộc hôn nhân của hai người. Không bao lâu sau, Cảnh Mạc Vũ nghe nói ba nuôi anh bị bắt vì hoạt động khai thác khoáng sản trái phép. Bên trên trực tiếp cử tổ chuyên án điều tra, ở thành phố A không người nào có thể ra mặt, cũng không ai biết rõ nội tình cuộc điều tra đó.

Cảnh Mạc Vũ biết Hứa Tiểu Nặc không có năng lực bày trò, nhất định có kẻ ngầm sắp đặt. Nhưng anh không ngờ, người đó là Văn Triết Lỗi, con trai Phó Hạ Dương, bác sĩ nổi tiếng ở bệnh viện thành phố T, cũng là chuyên gia khoa Tim mạch.

Ngoài chuyện đau lòng vì Ngôn Ngôn bị người đàn ông vô sỉ đó lợi dụng và lừa dối, anh cũng đã lo lắng Ngôn Ngôn giấu anh điều gì đó.

Cảnh Mạc Vũ cử người điều tra hồ sơ bệnh án của Ngôn Ngôn ở thành phố T. Ngoài một tờ ghi chép tình trạng sức khỏe, bao gồm cả nhịp tim bình thường, chỉ có bệnh án cô phá thai bằng thuốc ở khoa Phụ sản. Trên bệnh án ghi rõ, trong quá trình phá thai, cô bị mất rất nhiều máu, phải cấp cứu hơn bốn mươi phút... Ở cột ký tên người nhà bệnh nhân cấp cứu là chữ ký của Văn Triết Lỗi.

Ánh chiều tà đỏ như màu máu, nhuộm đỏ đáy mắt Cảnh Mạc Vũ. Tập bệnh án trong tay anh bị vò nát.

Cuối cùng, Cảnh Mạc Vũ đã hiểu tại sao cô lại tuyệt tình rời xa anh như vậy, bởi tình yêu cô dành cho anh đã khô cạn. Nếu còn có chút tình cảm với anh, sao cô không chịu gặp mặt anh, cũng không chịu để anh ở bên cạnh cô lúc cô gặp nguy hiểm đến tính mạng?

Dù biết duyên phận đã hết, Cảnh Mạc Vũ vẫn muốn cho Ngôn Ngôn biết sự thật, Văn Triết Lỗi chỉ lừa dối cô, lợi dụng cô, thậm chí hại chết con của cô và anh, khiến hai người hiểu lầm sâu sắc. Một khi nhìn rõ tất cả, cô sẽ không tiếp tục cố chấp mà mê muội.

Nào ngờ, cuối cùng cô thà ở bên Văn Triết Lỗi đã hôn mê bất tỉnh cũng không muốn quay về bên anh.

Nghe được cuộc nói chuyện giữa Ngôn Ngôn và người đàn ông xa lạ kia, Cảnh Mạc Vũ bỗng hoài nghi, sự việc xảy ra hai năm trước không như anh nghĩ.

Cảnh Mạc Vũ vội vàng quay về văn phòng, gọi điện ra lệnh bảo vệ giữ người đàn ông trung niên đưa com hộp. Anh dặn dò bảo vệ, nhất định phải giữ thái độ lịch sự với người đàn ông đó.

Không bao lâu sau, bảo vệ gọi điện tới, nói đã mời người đàn ông trung niên vào phòng bảo vệ. Cảnh Mạc Vũ cúp điện thoại, lập tức đi xuống.

Trong phòng bảo vệ tĩnh mịch, Cảnh Mạc Vũ rút tờ danh thiếp, viết số điện thoại cá nhân, đưa cho người đàn ông. “Tôi nghe nói chú từng cứu vợ tôi. Rất cảm ơn chú... Đây là danh thiếp của tôi. Sau này nếu chú gặp phải chuyện gì, chỉ cần cầm danh thiếp đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp chú...”

“Vợ cậu? Cô bé đó? Chuyện này...” Người đàn ông không giỏi ăn nói vội vàng xua tay. “Tôi cũng có làm gì đâu. Lúc đó tôi thấy cô bé rất đáng thương nên mới đưa đi bệnh viện, không phải tôi trông mong được báo đáp.”

“Tôi biết.” Cảnh Mạc Vũ nhét tấm danh thiếp vào tay ông ấy. “Sống trên đời, ai cũng có lúc gặp khó khăn, chú hãy giữ danh thiếp này, biết đâu có lúc cần dùng đến.”

Người đàn ông nhận ra thành ý của Cảnh Mạc Vũ, ngập ngừng nhận tờ danh thiếp, liên tục nói cảm ơn.

Sau đó, Cảnh Mạc Vũ khéo léo hỏi thăm chuyện đã xảy ra. Người đàn ông tính tình thẳng thắn, lập tức kể lại theo ký ức mơ hồ của mình.

Cảnh Mạc Vũ im lặng lắng nghe người đàn ông kể lại buổi tối mưa to gió lớn như thế nào, công viên không một bóng người, tối đen đến mức nào, cô gái trẻ nằm bất tỉnh bên chiếc ghế xích đu ướt từ đầu đến chân, trông thảm thương như thế nào, còn nữa, lúc ông đội mưa cõng cô gái đến bệnh viện ở gần đấy, cô nức nở trong cơn mê man: “Anh, anh đã đến rồi... Em biết, em nhất định đợi được anh...” Còn nữa, bác sĩ ở bệnh viện phải cấp cứu hơn một tiếng đồng hồ mới có thể cứu cô thoát chết.

Nói xong, ông ta mới phát hiện, nơi đáy mắt của chàng trai tuần tú, khí chất phi phàm trước mặt đã đỏ hoe từ bao giờ. Bàn tay đặt trên bàn nắm chặt, ông mới ý thức có lẽ mình đã nói quá nhiều. Ông vội vàng an ủi: “Dù sao vợ cậu vẫn còn sống, hai người vẫn có thể ở bên nhau...”

Lúc này Cảnh Mạc Vũ mới mở miệng, giọng khản đặc: “Cháu rất cảm ơn chú!”

Nếu hôm nay anh không vô tình nghe thấy, nếu người đàn ông tốt bụng không kể với anh chuyện xảy ra trong quá khứ, có lẽ cả đời này anh sẽ không biết, vào buổi tối mưa gió, bão bùng đó, lúc cô đang vùng vẫy giữa sự sống và cái chết, anh lại ở bên giường của một người phụ nữ không quan trọng, để mặc cô một mình chịu đựng với bệnh tật.

Cảnh Mạc Vũ càng nắm chặt tay, dường như chỉ nỗi đau thể xác mới có thể làm giảm nhẹ cảm giác đau đớn trong lòng anh.

Sau khi người đàn ông ra về, Cảnh Mạc Vũ gọi trợ lý Kim: “Anh có biết Ngôn Ngôn bị bệnh tim không?”

Trợ lý Kim ngạc nhiên. “Bệnh tim?”

“Năm đó tôi bảo anh điều tra xem cô ấy quen Văn Triết Lỗi như thế nào, sao anh không nói cho tôi biết cô ấy mắc bệnh tim?”

“Chẳng phải họ quen nhau trong lúc khám bệnh hay sao? Hơn nữa tôi đã điều tra bệnh án, đúng là kết quả kiểm tra bình thường, sao Cảnh tiểu thư có thể mắc bệnh tim?”

Cảnh Mạc Vũ bóp trán, cố gắng giữ tâm trạng ổn định. Trợ lý Kim theo anh bao nhiêu năm nay, năng lực giải quyết công việc chắc chắn không có

vấn đề. Đến anh ta cũng không điều tra ra, chứng tỏ có người cố ý sửa bệnh án và thông tin về bệnh nhân.

Anh không biết là Ngôn Ngôn không muốn cho anh biết hay Văn Triết Lỗi cố ý không để anh biết, dẫn đến sự hiểu lầm giữa anh và Ngôn Ngôn.

“Anh hãy liên hệ với người ở thành phố T, tôi muốn điều tra bệnh án của tất cả các bệnh nhân Văn Triết Lỗi từng khám và chữa trị. Còn nữa, tôi muốn gặp bác sĩ đã tiến hành phá thai cho Ngôn Ngôn.”

“Vâng, tôi sẽ đi liên hệ ngay.”

Chiếc máy bay xuyên qua tầng mây, hạ cánh xuống thành phố T.

Vừa xuống máy bay, Cảnh Mạc Vũ và trợ lý Kim liền nhận được điện thoại, nhờ người quen ở bệnh viện thành phố T mà đã liên hệ được với bác sĩ khoa Phụ sản đó. Bác sĩ cũng rảnh rồi, có thể gặp mặt ngay...

Sau khi nói chuyện riêng với bác sĩ phụ sản hơn một tiếng đồng hồ, lại tìm ra bệnh án của một bệnh nhân tên “An Nhiên” trong những tư liệu bệnh nhân của Văn Triết Lỗi, cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng nắm được rất nhiều chuyện trước kia anh không hề hay biết.

Hóa ra, hai năm trước, Ngôn Ngôn mắc bệnh viêm cơ tim nghiêm trọng. Vì không kịp thời chữa trị, tâm trạng thất thường, bệnh tình của cô trở nên vô cùng nghiêm trọng, đến mức tim cô có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Tình trạng sức khỏe không cho phép cô mang thai, vậy mà cô giấu anh, định sinh đứa con đó.

Để việc sinh nở thuận lợi, cô từng nằm viện một tuần. Lúc anh đến thành phố T tìm cô, cô vừa xuất viện. Anh còn nhớ rõ, tuy sắc mặt cô nhợt nhạt

nhưng nụ cười vô cùng rạng rỡ, không hề có dấu hiệu của bệnh tật.

Sau đó, cô mất đi đứa bé trong bụng, bệnh tình càng nặng thêm, cô đã giấu anh tới thành phố T chữa trị.

Thời gian đó, Cảnh Mạc Vũ đến khắp các bệnh viện cũng không tìm thấy cô là bởi Văn Triết Lỗi giúp cô dùng tên giả để làm thủ tục nhập viện. Có thể thấy anh ta rắp tâm khoét sâu sự hiểu lầm giữa anh và Ngôn Ngôn.

Đến mức không thể cứu vãn...

Lúc Cảnh Mạc Vũ rời khỏi bệnh viện, đêm đã khuya, đèn hai bên đường sáng rực.

Một mình anh bước đi trên phố xá huyên náo, bước chân hơi loạng choạng.

Anh không biết rõ phương hướng, cũng không nhìn thấy điểm tận cùng của con đường. Anh chưa bao giờ muốn ôm cô như lúc này, dùng tất cả sức lực để ôm cô, nói với cô: “Anh đã học được cách yêu một người. Anh sẽ dùng cả cuộc đời để yêu em!”

Trên thực tế, đời người rất ngắn, không tới vạn năm, thậm chí chưa tới trăm năm, nhưng không sao cả...

Hiện tại là đủ rồi...

Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ

Action 1: Tuyết ở Washington

Ngày cô bỏ đi cũng là một ngày mùa đông, tuyết rơi đầy trời. Sau đó, mùa đông không qua đi, tuyết cũng không ngừng rơi...

Đêm Bình an^[1] tối mù mịt, Washington phủ một màu tuyết trắng xóa. Tiếng cười nói và nhạc Giáng sinh vui vẻ tràn ngập không gian. Tuyết bám trên cửa sổ và mái hiên thỉnh thoảng rơi xuống.

[1] Đêm Bình an: Đêm ngày Hai mươi tư tháng Mười hai.

Cả buổi tối vùi đầu vào tập tài liệu dày cộp, đến lúc này anh mới day day huyết thái dương rồi cầm cốc cà phê ở bên cạnh đưa lên miệng. Anh phát hiện trong cốc chỉ còn lại giọt cà phê cuối cùng, theo thành cốc rơi xuống.

Anh nâng chiếc cốc cà phê trống không một lúc lâu mới có thể kìm nén nỗi đau đột ngột trào lên trong lồng ngực. Anh lại quên mất, cô không còn ở bên anh, sẽ không còn ai lặng lẽ rót đầy cốc cà phê nóng cho anh những lúc anh chuyên tâm làm việc. Lúc bấy giờ, anh tưởng cà phê trong cốc uống mãi không cạn, giống như tình yêu của cô dành cho anh là vô hạn.

Hóa ra, cốc cà phê cũng có ngày uống cạn, tình yêu của cô cũng có ngày kết thúc.

Đặt chiếc cốc xuống bàn, anh tiếp tục xem tài liệu. Thế nhưng, những hàng chữ tiếng Anh trên văn kiện đột nhiên trở nên hỗn loạn, anh buồn bực đóng tập tài liệu, cởi áo đi vào nhà tắm.

Dòng nước xối xả gột rửa làn da, mang lại cảm giác đau rát.

Dầu tắm có mùi cây cỏ lẫn mùi trà xanh dưới tác động của nước nóng dần lan tỏa khắp phòng tắm. Anh hít một hơi thật sâu, lặng lẽ ngửi mùi hương đó. Mùi dầu tắm rất thơm, rất giống mùi hương trong ký ức, chỉ là thiếu vị ngọt ngào đặc biệt.

Anh không nhớ rõ bao nhiêu năm trước, anh chỉ nhớ lúc đó cô vẫn là thiếu nữ tuổi vị thành niên nhưng đã mang vẻ đẹp lung linh, đôi mắt long lanh như hồ nước, lúc nào cũng tràn ngập ý cười.

Một buổi tối, anh lê tắm thân mệt mỏi về nhà, cô đang ngồi trên sofa xem ti vi. Hình như cô vừa tắm xong. Bộ váy ngủ màu vàng nhạt làm tôn lên gương mặt trái xoan yêu kiều, giống tia nắng ấm áp chiếu xuống biển sâu lạnh lẽo, xua tan sự hiu quạnh ở nơi sâu nhất trong trái tim con người.

Anh ngồi xuống cạnh cô, véo bờ má non mềm của cô. “Muộn như vậy rồi vẫn chưa ngủ? Em lại không nghe lời rồi.”

“Người ta đang đợi anh mà, đúng là đồ vô lương tâm!” Cô trừng mắt với anh nhưng trong đôi đồng tử đen láy vẫn là ý cười phơ phới.

Một mùi hương ngọt ngào anh chưa từng ngửi thấy tỏa ra từ người cô khiến anh có cảm giác chạnh choáng. Anh giơ tay kéo cô vào lòng, gí mũi vào cổ cô hít một hơi thật sâu. “Thơm quá, là mùi gì vậy?”

Cô cúi xuống ngửi ngửi cổ áo mình. “Dầu tắm em mới mua, anh thích mùi này à?”

Anh lại hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. “Ừ, anh thích.”

Kể từ lúc đó, trên người cô vĩnh viễn có mùi thơm này. Mùi hương quen thuộc đến mức anh thậm chí không cần nhìn cũng biết cô đang ở bên cạnh

anh.

Sau khi ra đi, anh không còn ngửi thấy mùi hương đó nữa. Anh có cảm giác mình giống một con nghiện không tìm ra thuốc phiện. Anh cho người đi mua tất cả các loại dầu tắm có trên thị trường, từ Chanel, Dior, Lancome... Các loại dầu tắm thuộc các nhãn hiệu nổi tiếng anh đều ngửi qua nhưng không đúng loại cô thường dùng.

Anh còn tự mình đi siêu thị và trung tâm thương mại tìm kiếm nhưng vẫn không tìm ra mùi hương trên cơ thể cô.

Lúc này anh mới hiểu tại sao tình yêu của cô lại khô cạn. Cô có thể vì một câu anh tùy tiện nói ra “anh thích” mà hết ngày này qua ngày khác, hết năm này qua năm khác chỉ dùng một loại dầu tắm, trong khi anh chưa từng chú ý đến nhãn hiệu của nó.

Không phải anh không yêu cô. Chỉ là trong mối quan hệ tình cảm bất bình đẳng này, cô và anh giống lửa và băng. Ngọn lửa của cô đã lui tàn nhưng đổi lại là sự tan chảy của anh. Cô nói cô đã thua, thật ra không có ai thua, ai thắng, vì cả hai đều thương tích đầy mình.

Sau đó có một ngày, anh vô tình ngửi thấy mùi hương đó ở trên đường. Anh đi tìm suốt hai con phố. Cuối cùng, một cô gái Trung Quốc xa lạ nói cho anh biết, đó là nhãn hiệu dầu tắm của Trung Quốc, có mùi cam thảo và trà xanh, một chai chưa đến mười nghìn đồng.

Tắm xong, anh mặc áo choàng tắm rồi ngồi xuống sofa.

Mùi hương trên người vẫn chưa bay hết, anh mơ hồ cảm thấy cô đang ở bên cạnh mình. Giống một đêm anh hoàn toàn đánh mất lý trí, ra sức chiếm

đoạt cô. Sau trận kích tình, cô yên lặng nằm trên sofa, gồi đầu lên đùi anh, để mặc anh sấy khô mái tóc dài của cô.

Sau đó, cô từ từ chìm vào giấc ngủ. Cô đã khóc trong giấc mơ, giọt nước mắt nóng hổi của cô chảy xuống đầu gối anh.

Anh biết cô rơi lệ vì mình. Anh muốn giúp cô thôi khô nước mắt nhưng anh càng thôi, mắt cô càng đầm lệ.

Trong lòng cô đột nhiên rung động, anh nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô. Nước mắt thấm vào đầu lưỡi anh, có vị đắng chát và một nỗi bi thương không thể nói thành lời.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bế cô lên giường, nằm xuống ôm cô.

Kể từ đêm hôm đó, anh thật sự coi cô là một người phụ nữ, người phụ nữ của anh.

Hoa tuyết óng ánh bay khắp không trung. Căn phòng trống không càng trở nên lạnh lẽo trong đêm Bình an.

Anh châm một điếu thuốc.

Đóm lửa trên đầu ngón tay chập chờn. Anh hít một hơi thật sâu để điếu thuốc làm tê liệt sự đau đớn trong từng tế bào thần kinh trên người anh.

Điện thoại di động đổ chuông. Anh bắt máy, đầu kia vọng đến giọng tiếng Anh kiểu Mỹ rất chuẩn của Ngô Khâu: “Anh họ, ra ngoài chơi đi. Đêm nay là đêm “Christmas baby”, đảm bảo anh sẽ có một đêm Bình an cả đời khó quên.”

Anh trả lời bằng một giọng lãnh đạm: “Anh không có hứng thú với con gái Mỹ, mọi người cứ chơi đi.”

“Có cả gái châu Á, mỹ nhân Hàn Quốc...”

“Khỏi, anh không đi đâu, tài liệu chú hai đưa, anh vẫn chưa xem xong.”

Nghe giọng nói không chút hứng thú của anh, Ngô Khâu không bắt ép, hậm hực cúp điện thoại.

Anh tắt điều thuốc, quay về thư phòng, mở tập tài liệu vừa nãy, tiếp tục nghiên cứu.

Mấy tháng nay, người của Ngô gia đã hiểu quá rõ năng lực của anh, thế nhưng không ai biết, anh phải nỗ lực như thế nào trong mỗi đêm cô tịch.

Cô nói: “Cảnh Mạc Vũ. Đợi đến ngày có bản lĩnh đòi về, anh hãy đến nói với tôi câu này.”

Câu nói của cô đến bây giờ vẫn như cây kim cắm vào trái tim anh, thường xuyên nhắc nhở anh: đợi đến ngày anh có năng lực, anh nhất định sẽ đứng trước mặt cô, đòi lại tình yêu, tình thân và cả sự tôn nghiêm anh đã đánh mất.

Chắc chắn sẽ có ngày đó, anh xin thề là như vậy.

Action 2: Đêm giáng sinh

Washington, nước Mỹ.

Đêm Giáng sinh, cả thành phố phủ một màu tuyết trắng, chìm trong không khí tung bừng, nhộn nhịp, suốt đêm không ngủ. Anh ngồi một mình trong một quán cà phê nhỏ, nghe nhạc Giáng sinh, hít mùi vị cà phê.

Hôm nay anh đã ngồi ở quán cà phê này một ngày, uống không biết bao cốc cà phê, không phải vì mùi vị cà phê đặc biệt, chỉ là do nhân viên phục vụ ở đây sẽ liên tục rót cà phê cho khách. Chỉ cần ly cà phê của khách trống không, nhân viên sẽ tự động đi đến rót đầy.

Vì vậy, anh mới quên cả chuyện rời đi.

Một bé gái tóc đen, mắt đen đi qua cửa sổ đóng đầy tuyết. Dường như thấy hình bóng anh, cô bé ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn anh. Gương mặt trắng trẻo, mái tóc tơ mềm, bàn tay nhỏ nhắn, mồm mĩm của bé gái lập tức chạm vào nơi mềm mại nhất ở tận đáy sâu trái tim anh.

Không gian như lùi về hai mươi năm trước, anh đứng ngoài cửa phòng học của một trường mẫu giáo ở thành phố A. Bên trong lớp học, đám trẻ nô đùa ầm ĩ, cô ngồi một mình, yên lặng ở góc lớp. Cô cúi thấp đầu, mái tóc mềm mại che khuất gương mặt.

Anh đi vào trong, khẽ vén mái tóc cô. “Ngôn Ngôn, em sao vậy? Bạn nào bắt nạt em phải không?”

Cô nhướn mày, đôi mắt to tròn ngân ngấn nước.

“Anh, tại sao các bạn đều có mẹ, còn em không có? Hay là mẹ không cần em nữa? Tại sao mẹ lại bỏ rơi em?”

Lúc đó anh mới chín tuổi, lần đầu tiên nếm trải cảm giác đau thắt ruột gan. “Ngôn Ngôn, không phải mẹ không cần em, mà mẹ đi đến một nơi rất xa. Trước khi đi, mẹ còn nắm chặt tay em, nói không nỡ xa em, nhưng mẹ không thể không đi...”

Cô chớp mắt, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu. “Mẹ chết rồi đúng không anh? Giống chú Lưu ấy, một khi nhắm mắt, không bao giờ có thể mở ra...”

“Đúng vậy.”

Cô lại cụp mi mắt, bàn tay nhỏ nắm chặt gấu váy. Anh tưởng cô sẽ khóc nhưng cô không hề rơi nước mắt. Lúc cô ngẩng đầu, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, giọt lệ như hạt thủy tinh vẫn đọng trong viền mắt đỏ ửng. Cô không để nước mắt chảy xuống. “Thế anh có rời xa em không?”

Anh cảm thấy hàm răng của cô không phải giày vò đôi môi cô mà là trái tim anh.

Anh dang hai tay, ôm chặt cơ thể mềm mại của cô, từ tốn trả lời: “Anh sẽ không rời xa em, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh Ngôn Ngôn...”

Lúc đó, anh không hiểu hai từ “mãi mãi” có ý nghĩa như thế nào, càng chưa từng nghĩ hai từ “mãi mãi” đã trở thành tâm nguyện không thể thay thế trong lòng cô gái nhỏ.

Cô luôn tin tưởng vào lời hứa “mãi mãi” của anh. Cô luôn chờ đợi lời hứa “mãi mãi” của anh. Vậy mà anh lại dứt khoát từ chối khi cô lấy hết dũng khí bày tỏ tình cảm với anh.

Cô phải đấu tranh tư tưởng rất lâu mới có dũng khí để đứng trước mặt anh trai của cô, nói câu đó: “Người em yêu chính là anh.”

Thế nhưng anh không những cự tuyệt mà còn hết lần này đến lần khác chứng minh cho cô thấy, anh chỉ coi cô là em gái, anh không thể yêu cô. Anh tưởng làm vậy là tốt cho cô. Thái độ lạnh lùng của anh đối với tình yêu đã khiến biết bao người con gái bị tổn thương, anh sợ sẽ làm tổn thương cô...

Cho đến khi cô tin lời anh, chấp nhận buông tay, cho đến khi cô thản nhiên nói: “Em không cần anh nữa, anh đi đi...”

Lúc đó, anh mới hoảng hốt nhận ra, không một người anh trai nào có thể mãi mãi ở bên cạnh em gái của mình, chỉ có một người đàn ông mới có thể vĩnh viễn ở bên người phụ nữ của anh ta. Trong hai mươi năm cuộc đời, không một cô gái nào đủ khả năng làm tan chảy trái tim băng giá của anh, cũng không phải vì anh sinh ra đã lạnh lùng, mà vì trái tim anh đã bị một người con gái chiếm trọn từ lâu.

Kể từ lúc thốt ra lời hứa “mãi mãi”, từ đáy lòng anh đã thích cô, muốn bảo vệ cô, không muốn cô bị tổn thương. Có lẽ đó không phải tình yêu nam nữ thuần túy nhưng cũng không hẳn là tình cảm anh em.

Điều bi ai nhất trong cuộc đời không phải sau khi đánh mất cô mới hối hận, mà lúc anh trân trọng cô hơn cả tính mạng của mình, anh lại không hề phát hiện ra điều đó, vì vậy cô cũng không biết...

Điện thoại di động đổ chuông, là mẹ anh gọi điện giục anh về nhà ăn cơm. Lúc này anh mới nhớ ra, lễ Giáng sinh là đêm đoàn tụ quan trọng nhất của người Mỹ, người nhà đã đợi anh rất lâu.

Nhét tờ một trăm đô la Mỹ vào tay cô nhân viên phục vụ chuẩn bị rót cà phê cho mình, anh nói không cần trả lại tiền thừa rồi lập tức lao vào con giá

lạnh.

Đạp chân trên lớp tuyết mỏng, anh bỗng cảm thấy căm ghét đất nước này, căm ghét khí hậu Washington, bởi thời tiết giá lạnh sẽ khiến anh nhớ đến bàn tay ấm áp nhất.

Trong đêm tuyết rơi, cô lạnh đến mức toàn thân run rẩy nhưng vẫn nắm chặt hai tay anh, đưa lên miệng thổi phù phù. “Anh có lạnh không?”

Anh lắc đầu, mở vạt áo, ôm cả người cô vào lòng.

Lúc đó, dù trời giá rét đến mấy, anh cũng không cảm thấy lạnh.

Có những tình yêu, lúc yêu thì sôi nổi, thề gắn bó keo sơn nhưng đến lúc hạ màn thì trong lòng chẳng lưu lại vết tích, cùng lắm là trở thành câu chuyện cười của buổi trà dư tửu hậu.

Có những tình yêu, lúc yêu hết sức nhẹ nhàng, tĩnh lặng như nước, nhưng sau khi chia tay sẽ trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa, dù không chạm vào cũng cảm thấy nhói buốt trong lòng.

Anh sẽ không vĩnh viễn ở lại mảnh đất Washington lạnh lẽo này. Rồi sẽ có ngày anh quay về, quay về tìm lại cảm giác ấm áp trong trái tim anh.

Ngoại truyện về Hứa Tiểu Nặc: Bí mật không thể nói ra

Có tình yêu giống như pháo hoa, đột nhiên bùng cháy nhưng sau khoảnh khắc rực rỡ ngắn ngủi, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Hứa Tiểu Nặc yêu Dương Sơn, không phải vì lúc nhỏ cô thích tới Dương Sơn ngắm sao trời, cũng không phải vì đây là khu vực nhà giàu ở thành phố A, mà vì lần đầu tiên cô gặp Cảnh Mạc Vũ là ở Dương Sơn.

Đó là một buổi chiều giữa thu, bầu trời xanh biếc, lá vàng rơi khắp nơi. Cảnh Mạc Vũ đứng ở đó, bóng lưng màu đen của anh khiến cả thành phố trở nên trống trải, phong cảnh trở nên ảm đạm...

Hứa Tiểu Nặc cảm thấy anh rất giống bầu trời Dương Sơn, trong vắt, bao la, xa xôi... Dù anh ở ngay trước mắt, cũng không thể chạm tới.

Trái tim cô loạn nhịp trong giây lát. Cô đột nhiên có một cảm giác mong ngóng không nói thành lời, cô muốn làm quen với anh, tìm hiểu về anh.

Hứa Tiểu Nặc đứng yên một chỗ, không dám tiến về phía trước dù chỉ một bước, sợ làm phiền anh. Nhưng anh vẫn nghe thấy tiếng động nên từ từ quay lại. Không thể không công nhận, ngũ quan của anh rất hoàn hảo, các đường nét trên khuôn mặt cương nghị rõ ràng, lông mày lưỡi mác đẹp đẽ, đôi mắt sâu hun hút, bờ môi mỏng lạnh lùng... Có điều, so với khí chất tao nhã và cao quý bẩm sinh toát ra từ người anh, ngoại hình tuấn tú của anh dễ bị người khác bỏ qua.

Cô mỉm cười với anh. Nụ cười dịu dàng của cô từng cướp đi hồn phách của không biết bao nhiêu người đàn ông, vậy mà anh vẫn không có bất cứ biểu cảm nào. Ánh mắt anh thậm chí không dừng ở chỗ cô mà lặng lẽ hướng đi chỗ khác.

Tựa như cô chỉ là không khí ở Dương Sơn, không hình dạng, không màu sắc...

Có tình yêu chỉ là một thoáng lướt qua nhau nhưng đã trở thành số mệnh, không thể nào thoát khỏi.

Trong phòng nghỉ đặc biệt của câu lạc bộ cao cấp Hội Hiên, các cô gái hầu rượu đang trang điểm. Họ đều là những cô gái xinh đẹp đủ khiến trái tim đàn ông loạn nhịp. Họ soi gương, trang điểm tỉ mỉ, chỉ lo mình không đủ gợi cảm, không đủ thu hút. Hứa Tiểu Nặc như người ngoài cuộc. Cô mặc bộ váy ngắn màu trắng đơn giản, gương mặt không trang điểm, ngồi ở một góc xem phim qua điện thoại. Tiếng cười nói trong phòng đều không liên quan tới cô.

Giám đốc Ngụy, người phụ trách nghiệp vụ giải trí của câu lạc bộ vội vàng đi vào, chọn mấy cô gái xinh đẹp nhất của Hội Hiên rồi đưa họ đi ra ngoài. Trong đó, tất nhiên có cả Hứa Tiểu Nặc, bởi dù không trang điểm nhưng cô vẫn xinh đẹp hơn bất cứ người nào ở đây.

Trước khi vào phòng VIP, Giám đốc Ngụy lại dặn dò một lần nữa, nói khách trong phòng vô cùng quan trọng, dù khách đưa ra yêu cầu gì cũng phải đáp ứng, không được khiến họ mất vui. Anh ta còn đặc biệt dặn riêng Hứa Tiểu Nặc: “Tiểu Nặc, cô đi vào phục vụ vị khách ở góc trái trong cùng, nhất định không được ngúng nguẩy đâu đấy, cô nhớ kỹ chưa?”

Cũng khó trách Giám đốc Ngụy lo lắng như vậy. Hứa Tiểu Nặc là người có nguyên tắc nổi tiếng ở Hội Hiên. Cùng khách ca hát, trò chuyện, uống rượu, thỉnh thoảng khách mượn hơi rượu sờ soạng, chỉ cần nhiều tiền bo, cô cũng dễ mặc. Nhưng cô có giới hạn của mình, tuyệt đối không “đi khách”.

Vì giới hạn này, Hứa Tiểu Nặc đắc tội với không ít khách hàng, cũng gây không ít phiền phức cho Giám đốc Ngụy. Nếu là người khác, Giám đốc

Ngụy đã đuổi việc từ lâu, nhưng Hứa Tiểu Nặc có cá tính và vẻ đẹp riêng nên khá được lòng anh ta.

Thấy cô có vẻ không tình nguyện, Giám đốc Ngụy nói nhỏ: “Coi như cô giúp tôi đi, xong việc tôi sẽ thưởng hậu hĩnh cho cô.”

Bắt gặp ánh mắt căng thẳng của Giám đốc, Hứa Tiểu Nặc nhận lời nhưng bỏ sung một câu: “Dù thế nào, em cũng không đi khách.”

“Cô yên tâm đi, cậu ấy tuyệt đối không làm gì cô.”

Vừa bước vào phòng VIP, Hứa Tiểu Nặc lập tức sững sờ. Người đàn ông mấy tháng trước cô tình cờ gặp ở Dương Sơn, người không biết bao lần cô tìm kiếm trong đám đông, không ngờ anh lại xuất hiện ở một nơi bề ngoài tao nhã, thực chất thì sa đọa như thế này. Cô càng không thể ngờ, anh chính là người đàn ông ngồi góc trái trong cùng mà Giám đốc kêu cô phục vụ.

Tất cả đều giống câu chuyện tình yêu lãng mạn trong phim ảnh.

Hứa Tiểu Nặc che giấu niềm vui từ tận sâu tâm hồn, ngồi xuống cạnh anh. Cô không biết nên mở miệng thế nào, còn anh cũng không lên tiếng. Khó khăn lắm cô mới có dũng khí nâng cốc với anh, anh lại liếc mắt về phía một khách hàng ngồi đối diện đang nhìn cô chằm chằm. Hứa Tiểu Nặc biết ý, do dự một lúc mới đi sang phía đối diện.

Vị khách đó để ý Hứa Tiểu Nặc từ lúc cô mới vào phòng. Thấy cô đi sang bên này, anh ta như được tắm gió xuân, liên tục nâng cốc với cô. Rượu mạnh cay sè cổ họng rồi xộc lên mũi, Hứa Tiểu Nặc uống liền mấy cốc, đột nhiên cảm thấy khó thở. Sau đó cô ngất lịm đi.

Lúc tỉnh lại, Hứa Tiểu Nặc phát hiện mình đang ở trong bệnh viện. Anh đứng bên cạnh giường bệnh của cô, bình thản dặn dò Giám đốc Ngụy xử lý tiền viện phí của cô. Giám đốc Ngụy gật đầu vâng dạ.

Thấy cô tỉnh lại, anh cất cao giọng nhẹ nhàng: “Cô thấy đỡ hơn chưa?”

Không còn sức lực để nói chuyện, Hứa Tiểu Nặc gật đầu.

“Cô cứ yên tâm dưỡng bệnh, Giám đốc Ngụy sẽ cử người chăm sóc cô.” Giọng anh rất ôn hòa, giống như con người anh. “Sau này gặp khó khăn gì, cô hãy tìm Giám đốc Ngụy, anh ta sẽ giúp cô.”

Nhìn theo bóng anh cho đến lúc anh đi khuất, Hứa Tiểu Nặc mới lưu luyến không nhìn theo.

“Đẹp trai không?” Giám đốc Ngụy cười, hỏi.

Người đàn ông như anh, đâu chỉ dùng từ “đẹp trai” để hình dung.

“Là anh ấy đưa em đến bệnh viện?” Cô hỏi. Điều đó có nghĩa anh không lạnh nhạt với cô như biểu hiện bên ngoài, có lẽ anh cũng có cảm tình với cô.

“Đúng vậy.” Giám đốc Ngụy nói. “Cô biết cậu ấy là ai không? Là Cảnh Mạc Vũ, ông chủ Hội Hiên, tổng giám đốc mới nhậm chức của Cảnh Thiên.”

“Cảnh Mạc Vũ?” Hóa ra anh là Cảnh Mạc Vũ. Thành phố A tuy không nhỏ nhưng cũng không phải lớn, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài gia tộc giàu có. Ở Hội Hiên, đề tài đàm nhân viên mỗi khi tụ tập buôn chuyện nhiều nhất chính là mấy nhân vật có tiền đó.

Cách đây không lâu, Hứa Tiểu Nặc nghe một người kể, cậu con trai hai mươi hai tuổi của Cảnh Thiên Hạo vừa từ Mỹ trở về, tiếp quản công ty Cảnh Thiên. Cô còn tưởng anh là công tử bột, không ngờ lại là một người đàn ông thâm trầm như vậy.

“Tiểu Nặc, cô thật may mắn.” Giám đốc Ngụy nói. “Vừa rồi, lúc cô đang cấp cứu, tôi đã kể sơ qua tình hình của cô với Cảnh Mạc Vũ. Cậu ấy rất thương cảm trước cảnh ngộ của cô, cậu ấy còn nói sẽ chi trả tất cả viện phí cho cô. Cậu ấy bảo tôi chuyển lời đến cô, sau này cô gặp khó khăn gì, có thể nhờ cậu ấy giúp đỡ.”

“Anh ấy nói như vậy thật sao?” Cô rất vui mừng nhưng cũng không tránh khỏi nghi hoặc. “Tại sao anh ấy lại giúp em?”

Nhận ra sự ngờ vực của Hứa Tiểu Nặc, Giám đốc Ngụy mỉm cười. “Cô yên tâm, cậu ấy tuyệt đối không có ý đồ gì với cô. Con người cậu ấy, cô đừng chỉ nhìn bề ngoài lạnh lùng. Thật ra cậu ấy rất tốt bụng, mỗi năm đều quyên rất nhiều tiền cho trại trẻ mồ côi, còn bỏ không biết bao nhiêu tiền cho học sinh nghèo có điều kiện đi học. Thanh toán tiền viện phí cho cô, đối với cậu ấy chỉ là tiện tay mà thôi.”

Hứa Tiểu Nặc từng gặp không ít đàn ông, có người là quan chức cấp cao hễ mở miệng là nhắc đến “dân sinh” mà không hề biết “dân sinh” là cái gì; có người là thương gia giàu có suốt ngày thích khoe khoang của cải; còn có kẻ tự xưng là phần tử trí thức mở miệng là đạo đức, chính nghĩa... Những người này, bề ngoài hào nhoáng nhưng cuối cùng cũng chỉ là nô lệ của quyền lợi và dục vọng mà thôi.

Cô không ngờ, trên thế giới đen bạc này vẫn tồn tại người đàn ông như vậy, vẻ bề ngoài băng giá nhưng lại có một trái tim ấm áp...

Khoảng thời gian sau đó, Hứa Tiểu Nặc ngày ngày chỉ mong được nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ ở Hội Hiên, vậy mà khi gặp mặt, cô không biết làm thế nào để tiến lại gần, chỉ có thể ngắm nhìn anh từ xa. Mỗi lần tình cờ chạm ánh mắt, anh chỉ hơi gật đầu là cô đã rất mãn nguyện.

Chị em ở Hội Hiên đều nhận ra tâm tư của cô. Họ khuyên cô đừng nên mơ mộng hão huyền. Dù chỉ muốn người đàn ông như anh để ý một lần cũng là điều xa xỉ.

Hứa Tiểu Nặc làm sao không hiểu. Cô cũng từng thấy những người phụ nữ si ngốc như mình ở bên cạnh Cảnh Mạc Vũ. Ban đầu, bọn họ đều rất quyết tâm nhưng cuối cùng vẫn bị thái độ lạnh lùng của Cảnh Mạc Vũ làm cho trái tim tan nát, nản lòng thoái chí.

Nhưng từ xưa đến nay, tình cảm không phải thứ có thể dùng lý trí để khống chế. Biết rõ không có khả năng nhưng cô vẫn không thể kiềm chế bản thân dõi theo hình bóng anh trong biển người.

Có lúc Hứa Tiểu Nặc nghĩ, có lẽ những người phụ nữ kia quá bình thường, với khí chất hơn người, cô cũng có thể khiến trái tim anh rung động, chỉ là cô chưa gặp thời cơ để có thể xuất hiện bên cạnh anh, từ từ tiến lại gần anh...

Cô không nghĩ đến một vấn đề, mỗi người phụ nữ đều tưởng bản thân khác người nhưng kỳ thực họ đều là phụ nữ.

Sau đó, Hứa Tiểu Nặc thường xuyên tìm cơ hội tiếp cận Cảnh Mạc Vũ, nhưng anh mãi mãi là bầu trời mà cô chỉ có thể ngược nhìn, khát khao. Một ngày, cơ hội Hứa Tiểu Nặc chờ đợi cuối cùng cũng đến. Hôm đó, cựu Cục trưởng Cục Khoáng sản Phó Hạ Dương lại đến Hội Hiên tìm cô. Ông ta

mang theo một chiếc hộp pha lê, bên trong đặt một sợi dây chuyền mặt ruby, hẹn cô cùng ăn cơm.

Hứa Tiểu Nặc biết sợi dây chuyền đó rất đắt tiền nên từ chối thẳng: “Cục trưởng Phó, sợi dây chuyền đẹp lắm, phu nhân của ông chắc sẽ rất thích. Xin lỗi ông, tối nay tôi còn có việc.”

Phó Hạ Dương nói ngay: “Tôi đã bảo Giám đốc Ngụy rồi. Tối nay cậu ta không sắp xếp em tiếp khách.”

“Tuy anh ấy không sắp xếp nhưng có khả năng khách sẽ gọi tôi bất cứ lúc nào, tôi phải đợi ở đây.”

Bản tính của đàn ông là thích chinh phục. Hứa Tiểu Nặc càng lạnh lùng với Phó Hạ Dương, ông ta càng tươi cười lấy lòng. “VẬY TÔI NGỒI ĐÂY CÙNG EM... NẶC NẶC, SỢI DÂY CHUYỀN NÀY TÔI ĐẶT TẶN NAM PHI, DÀNH RIÊNG CHO EM, EM ĐEO VÀO NHẤT ĐỊNH SẼ RẤT ĐẸP.”

Ông ta nhét sợi dây chuyền vào tay cô. Cô mặt kiên nhẫn, lập tức trả lại.

Trong lúc đẩy đi đẩy lại, sợi dây chuyền rơi xuống đất. Đúng lúc Cảnh Mạc Vũ đi ngang qua. Anh cúi xuống nhặt sợi dây chuyền, miệng nở nụ cười nhiệt tình mà Hứa Tiểu Nặc chưa từng thấy. “CHÚ PHÓ CÓ CON MẮT THẬT TỈNH TƯỜNG, BẤT LUẬN CHỌN DÂY CHUYỀN HAY CHỌN NGƯỜI...” Cảnh Mạc Vũ vừa nói vừa dò xét cô từ trên xuống dưới, giống như đây là lần đầu tiên gặp cô.

Phó Hạ Dương cười ngoác miệng, nếp nhăn ở khóe mắt càng sâu hơn. “CHÁU LẠI NÓI MÓC CHÚ PHÓ RỒI. LÂU RỒI KHÔNG GẶP BA CHÁU, NGHE NÓI BÂY GIỜ ÔNG ẤY Ở NHÀ HƯỞNG PHÚC PHẢI KHÔNG?”

“Ba cháu già rồi, sức khỏe không được như trước, đâu giống chú Phó, vẫn có thể hưởng thụ cuộc đời.”

Phó Hạ Dương cười ha hả.

Cảnh Mạc Vũ cũng cười tươi với ông ta. “Chú Phó, ba cháu đã giao Cảnh Thiên cho cháu. Chú cần gì cứ nói với cháu, đừng khách sáo.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi.”

Hai người nhiệt tình trò chuyện vài câu rồi Cảnh Mạc Vũ viện cớ bỏ đi. Trước khi đi, anh còn đặc biệt dặn dò nhân viên phục vụ, chỉ tiêu của Phó Hạ Dương ghi hết tên anh. Phó Hạ Dương không hề khách khí, ông ta lấy phòng VIP tốt nhất, gọi loại rượu và đồ ăn đắt tiền nhất. Ngoài ra, ông ta còn bắt Hứa Tiểu Nặc cùng uống rượu với ông ta.

Khi Phó Hạ Dương uống say, Hứa Tiểu Nặc hỏi ông ta, tại sao Cảnh Mạc Vũ lại lễ phép với ông ta như vậy. Lòng ham hư vinh nổi lên, ông ta bắt đầu khoe khoang mình có địa vị thế nào, đến người nông cuồng, tự cao tự đại như Cảnh Thiên Hạo gặp ông ta cũng phải cúi đầu, huống hồ là thằng nhãi ranh vặt mũi chưa sạch Cảnh Mạc Vũ.

Hứa Tiểu Nặc nhả nãi moi tin đến tận nửa đêm mới đại khái nắm được chút thông tin về công ty Cảnh Thiên. Trước đây, Cảnh Thiên Hạo xuất thân từ xã hội đen. Sau này, nhờ sự giúp đỡ của Phó Hạ Dương lúc còn làm cục trưởng Cục Khoáng sản, Cảnh Thiên Hạo mới xin được quyền khai thác khoáng sản ở núi đất đỏ với giá rẻ mạt. Cảnh Thiên Hạo kiếm được rất nhiều tiền từ cuộc làm ăn này, từ đó chính thức chuyển sang kinh doanh chân chính.

Nhưng “đen” mãi mãi là đen, dù được nhuộm trắng thì vẫn để lại vết ó quá khứ không thể che đậy.

Mà quá khứ này, không ai lật lại thì không sao, một khi sờ tới, không biết bao nhiêu người sẽ phải sống nửa đời còn lại trong nhà tù.

Tuy Phó Hạ Dương giấu kín như bưng mối quan hệ giữa ông ta và cha con Cảnh Thiên Hạo nhưng Hứa Tiểu Nặc có thể đoán ra, đằng sau bọn họ có bí mật không thể để người khác biết. Nếu không, Cảnh Mạc Vũ sẽ không kiêng dè Phó Hạ Dương, Phó Hạ Dương cũng không đến nổi vênh váo như vậy.

Ngày hôm sau, suy đoán của Hứa Tiểu Nặc đã được chứng thực bởi Cảnh Mạc Vũ chủ động hẹn gặp cô tại một nhà hàng đồ Tây tĩnh lặng bên bờ biển.

Trong tiếng dương cầm du dương, bên ngoài là biển xanh không bờ bến, anh chủ động trò chuyện với cô, hỏi thăm bệnh tình và người nhà của cô.

Trong lúc trò chuyện, anh làm như vô tình hỏi về Phó Hạ Dương. Hứa Tiểu Nặc thật thà nói cho anh biết, cô và Phó Hạ Dương quen nhau từ hai năm trước. Lúc đó cô vẫn là sinh viên Học viện Điện ảnh, tất nhiên không để ý đến người đàn ông đã qua nửa đời người này. Sau đó, do căn bệnh phát tác, cô xin thôi học, đến Hội Hiến làm việc. Phó Hạ Dương thường tới Hội Hiến bám lấy cô nhằng nhẵng. Ông ta tưởng cô có thể vì đồng tiền mà làm gái hầu rượu thì cũng có thể vì đồng tiền mà chịu làm người tình của ông ta, nhưng cô luôn cự tuyệt.

“Ông ta có lòng với cô, tại sao cô không đi theo ông ta?” Anh hỏi.

“Em có thể làm gái, nhưng không làm “tiểu tam”.”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười. Nụ cười của anh như ngọn gió tháng Tư, yên tĩnh và âm áp, vẻ lạnh lùng khó tiếp cận hoàn toàn biến mất. Hứa Tiểu Nặc không uống rượu nhưng cũng cảm thấy đầu óc ngất ngây.

Khi bữa ăn sắp kết thúc, Cảnh Mạc Vũ hỏi cô: “Cô cần nhất thứ gì?”

Hứa Tiểu Nặc hiểu ý anh. Cô rất muốn nói cho anh biết: Em cần nhất... là anh.

Nhưng cô biết anh không thể đáp ứng yêu cầu này của cô.

Cô thở dài, lắc đầu. “Thứ em cần, anh không thể cho em.”

Cảnh Mạc Vũ không nói thêm câu nào.

Kể từ buổi tối hôm đó, Cảnh Mạc Vũ không đến tìm cô.

Vốn là người thông minh, cô tỏ thái độ lúc nóng lúc lạnh với Phó Hạ Dương, còn cố ý kể bệnh tình của bà nội ngày một nặng hơn, cần một nơi có điều kiện tốt để an dưỡng. Phó Hạ Dương lập tức sai người đón bà nội cô vào viện dưỡng lão tốt nhất.

Một buổi tối, vừa ra khỏi cổng viện dưỡng lão, Hứa Tiểu Nặc nhìn thấy một chiếc ô tô đỗ bên lề đường. Cô nhận ra, đó là xe của Cảnh Mạc Vũ.

Lái xe giúp cô mở cửa sau để cô bước vào trong. Lần đầu tiên cô ở gần anh như vậy, thậm chí cô có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ người anh. Hứa Tiểu Nặc biết rõ, cơ hội của cô đã tới.

Ô tô lạng lẽ lăn bánh trong thành phố mà không có đích đến. Cảnh Mạc Vũ bình thản kể câu chuyện cuộc đời anh như ôn kỷ niệm xưa với người bạn cũ.

Anh nói, lúc nhỏ anh là trẻ mồ côi, được Cảnh gia nhận nuôi. Cảnh Thiên Hạo coi anh như con trai ruột, cho anh những thứ tốt nhất, đưa anh đến trường học tốt nhất, còn giao cả sự nghiệp một tay ông gây dựng cho anh... Anh không biết làm thế nào để báo đáp ông, chỉ hy vọng ông xóa sạch quá khứ đen tối, yên lòng an hưởng tuổi già.

Cô hỏi: “Anh muốn em làm gì giúp anh?”

Cảnh Mạc Vũ nói: “Trong tay Phó Hạ Dương có một tập tài liệu, ba tôi hy vọng tập tài liệu này vĩnh viễn không xuất hiện trước mắt người khác. Nếu cô giúp tôi, bất kể cô đưa ra yêu cầu gì, tôi đều có thể đáp ứng.”

“Yêu cầu gì cũng được?”

“Đúng vậy.”

Hứa Tiểu Nặc ngáp ngừng hồi lâu mới mở miệng: “Bác sĩ nói, cùng lắm em chỉ có thể sống thêm ba năm nữa. Có lúc, em thật sự rất mệt mỏi. Em muốn có một người đàn ông, lúc em cần có thể chăm sóc em, bảo vệ em, ở bên em, cho đến khi em rời khỏi thế giới này.”

“Phó Hạ Dương không phải nhân vật đơn giản, cô hãy cẩn thận.” Đây là câu trả lời của anh.

Không đơn giản thì sao? Nói cho cùng ông ta cũng chỉ là người đàn ông già nua, sa đọa trong quyền lợi và dục vọng.

Hai năm học ở trường Điện ảnh không hề lãng phí, Hứa Tiểu Nặc tự biên tự diễn một màn kịch hay.

Đầu tiên, cô vì từ chối tiếp khách nên bị đuổi khỏi Hội Hiên. Sau đó, bà nội cô bệnh nặng, cô không có tiền trả viện phí, lâm vào bước đường cùng. Đây là những tình tiết tương đối “cầu huyết” nhưng cô diễn rất chân thật, khiến Phó Hạ Dương cũng chìm đắm trong vở kịch của cô.

Hai tháng sau, mối tình “vong niên” không được người đời chấp nhận đến giai đoạn cao trào. Phó Hạ Dương cuối cùng cũng được cô trao lần đầu tiên như ý nguyện.

Đêm hôm đó, Hứa Tiểu Nặc nhắm mắt từ đầu đến cuối. Nỗi đau thể xác không thể sánh bằng nỗi tuyệt vọng từ đáy sâu tâm hồn. Trong đầu cô vụt qua nụ cười nhàn nhạt của Cảnh Mạc Vũ, giọng nói dịu dàng của anh: “Cô thấy đỡ hơn chưa?... Cô cứ yên tâm dưỡng bệnh...”

Cô tự hỏi, cô trả một cái giá lớn như vậy để xích lại gần anh, liệu có đáng không? Nhưng dù không đáng, cô cũng không còn đường lùi.

Sau cuộc ái ân, Phó Hạ Dương bị vợ con gọi về nhà. Hứa Tiểu Nặc vừa khóc vừa gọi điện cho Cảnh Mạc Vũ: “Em muốn gặp anh.”

Nửa tiếng sau, Cảnh Mạc Vũ đến nơi. Nhìn căn phòng bừa bộn, lại nhìn vết máu đỏ trên tấm ga trải giường, anh trầm mặc khoác áo lên cơ thể nhợt nhạt của cô.

Cô khóc nức nở, giơ tay đánh anh. Năm đám hối hận không ngừng đập vào ngực anh. “Anh có biết không, nếu không phải vì anh, có chết em cũng không làm vậy... Tại sao... tại sao em lại gặp anh ở Dương Sơn? Tại sao anh đưa em đi bệnh viện lúc em bị ngất? Tại sao em lại yêu anh? Biết rõ

anh không yêu em nhưng em vẫn cam tâm tình nguyện vì anh mà làm chuyện bẩn thỉu này...”

Một lúc lâu sau, Cảnh Mạc Vũ mới mở miệng: “Tiểu Nặc, điều tôi đã hứa với em, tôi nhất định sẽ thực hiện.”

Vào một đêm của nhiều tháng sau, ngoài trời gió rít âm âm, Hứa Tiểu Nặc nửa đêm tỉnh giấc, phát hiện cơ thể Phó Hạ Dương ở bên cạnh cô đã cứng đờ từ bao giờ.

Phó Hạ Dương chết ngay trên giường do rượu thuốc quá độ, sinh hoạt tình dục quá độ, thêm vào đó là một ít ma túy trong máu.

Hứa Tiểu Nặc vô cùng sợ hãi, vội vàng gọi cho Cảnh Mạc Vũ. Cảnh Mạc Vũ nhanh chóng đến nơi, giúp cô thu dọn tất cả đồ đạc, không để lại một chút dấu vết. Anh không quên lục tung ngôi nhà nhưng cũng không tìm thấy thứ anh cần.

Hứa Tiểu Nặc không nói cho anh biết, cách đây không lâu, sau khi Phó Hạ Dương uống thuốc gây ảo giác mà cô đưa, ông ta đã kể rất nhiều chuyện. Ông ta nói, ông ta định đòi Cảnh Mạc Vũ một khoản tiền lớn rồi đưa cô ra nước ngoài mua nhà, ngày ngày có thể ở bên nhau.

Cô hỏi ông ta, tại sao Cảnh Mạc Vũ lại chịu đưa tiền cho ông ta?

Ông ta cười nói, trong két bảo hiểm ở ngân hàng ZG có một tập tài liệu. Đó là bản hợp đồng Cảnh Thiên Hạo ký với ông ta về vấn đề chia lợi nhuận từ núi đất đỏ. Trong đó còn có chứng cứ công ty Cảnh Thiên giúp ông ta và một số quan chức rửa tiền. Tất nhiên bao gồm nhiều bí mật của Cảnh gia mà không ai biết. Chỉ cần một tờ giấy trong tập tài liệu đó cũng đủ để Cảnh Thiên Hạo ngồi tù suốt quãng đời còn lại.

Phó Hạ Dương còn lấy chìa khóa kết bảo hiểm cho cô xem.

Hứa Tiểu Nặc vốn định lập tức báo cho Cảnh Mạc Vũ nhưng lúc gặp anh, cô quyết định không mở miệng bởi cô không chắc liệu anh có giữ lời hứa, kiểu gì cô cũng phải để lại một con đường lùi cho bản thân.

Do đó, Hứa Tiểu Nặc đã lấy chìa khóa kết bảo hiểm trước khi Cảnh Mạc Vũ đến nơi.

Vì Cảnh Mạc Vũ sắp xếp ổn thỏa, nguyên nhân cái chết của Phó Hạ Dương được coi là phát bệnh cấp tính nên không ai tiến hành điều tra. Nghe nói sau khi Phó Hạ Dương qua đời, ngày hôm sau Cảnh Thiên Hạo mời bạn bè ăn nhậu suốt một ngày, vô cùng sảng khoái.

Tuy Cảnh Mạc Vũ không tìm ra tài liệu anh cần nhưng anh vẫn giữ lời hứa, chăm sóc Hứa Tiểu Nặc chu đáo. Anh mua biệt thự ở Dương Sơn cho cô, tìm bác sĩ giỏi nhất chữa bệnh cho cô, thỉnh thoảng anh còn đến ngôi biệt thự thăm cô... Có lúc, Hứa Tiểu Nặc bất giác nghĩ thầm, rốt cuộc Cảnh Mạc Vũ đã giữ lời hứa, hay là anh đã đoán ra tài liệu ở trong tay cô...

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là cô đã bước vào cuộc sống của anh. Bên cạnh anh không có bất cứ người phụ nữ nào, cô tưởng rằng đến một ngày nào đó, anh sẽ động lòng với cô. Nào ngờ, số mệnh lại một lần nữa trêu đùa cô, anh đột nhiên nói cho cô biết, anh sắp kết hôn. Để tránh gây hiểu lầm cho bà xã của anh, anh sẽ đưa cô sang Mỹ chữa bệnh.

Hôm anh kết hôn, Hứa Tiểu Nặc đã gặp cô dâu. Tuy cô không chỉ một lần nhìn thấy ảnh cô dâu trong ví tiền của Cảnh Mạc Vũ nhưng nụ cười rạng rỡ trên gương mặt cô dâu khiến đôi mắt cô nhói đau.

Cô dâu dường như cũng nhìn cô, trong một giây thất thần đã giẫm phải váy cưới. May mà Cảnh Mạc Vũ ở bên cạnh kịp thời đỡ eo vợ anh, ôm cô vào lòng. Anh hơi cúi mặt, đáy mắt tràn ngập yêu thương...

Cho đến ngày dung nhan khô héo, sinh mệnh suy kiệt, Hứa Tiểu Nặc vô vọng nhắm mắt, vẫn có thể nhìn thấy tình cảm dịu dàng nơi đáy mắt anh hôm đó. Chỉ đáng tiếc, người trong mắt anh không phải là cô, chưa bao giờ là cô.

Ngoại truyện: Tình yêu chân thành

Action 1: Về nhà

Lúc tờ mờ sáng, cả thành phố chìm trong giấc ngủ say, không một tiếng động. Con gió đêm hiu quạnh bắt được một người đàn ông đang về nhà, cố hết sức để chui vào người anh, như muốn hút một chút hơi ấm.

Cảnh Mạc Vũ kéo chặt vạt áo khoác nhưng vẫn không thể ngăn cản nhiệt độ cơ thể bị gió lạnh cuốn đi. Nhưng nghĩ đến chuyện sắp được ôm người phụ nữ ấm áp ấy ở trên giường, gió lạnh đến mức nào cũng không thể dập tắt ngọn lửa đang cháy hừng hực trong tim anh.

Cảnh Mạc Vũ âm thầm vào nhà. Tuy mệt mỏi đến mức đầu óc hỗn loạn, anh vẫn vào phòng tắm trước, gột rửa khí lạnh trên người rồi mới lạng lẽ lên tầng trên.

Đẩy cửa phòng trẻ sơ sinh, nhờ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, anh yên lặng ngắm nhìn em bé đang ngủ say trên giường. Gương mặt trắng nõn, múp míp, hơi thở nhẹ nhẹ, ngón cái ngậm trong miệng, cái miệng nhỏ không ngừng mút chùn chụt.

“Con giống hệt mẹ con lúc còn nhỏ.” Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, rút ngón tay ra khỏi miệng con trai, bỏ vào trong chăn rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Về phòng ngủ, anh dễ dàng đi đến bên giường, chui vào chăn, nằm xuống dù trong phòng không có ánh sáng. Anh còn chưa nằm tử tế, thân hình mềm mại, ấm áp ở bên cạnh không hề cự tuyệt cơ thể giá lạnh của anh, xoay người áp sát vào anh. Cô không hỏi anh tại sao về muộn, bởi cô đã biết nguyên nhân.

Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ nhắm mắt. Anh còn nhớ đêm đầu tiên anh và cô ôm nhau ngủ như thế này, đó là đêm thứ ba sau khi họ kết hôn. Lúc bấy giờ, anh đang chìm vào giấc ngủ, cô âm thầm áp sát vào người anh. Cơ thể ấm áp và mùi hương dịu dịu của cô khiến anh đột nhiên có một cảm giác đặc biệt. Tối hôm đó, anh không hề chớp mắt. Anh cho rằng, hằng ngày được ôm người phụ nữ này qua đêm dài dằng dặc, dù bị mất ngủ cũng không đến nỗi khó chịu.

Action 2: Baby đính ước

Một ngày nọ, ông bố chỉ hận đến mức không thể hái mặt trăng trên trời xuống làm đồ chơi cho con trai. Tâm trạng của anh rất tốt, anh bế con trai, hôn lên gương mặt tròn xoe của cậu bé. “Nghe nói bây giờ tỷ lệ nam nữ mất

cân đối nghiêm trọng, hai mươi năm sau đàn ông tìm vợ rất khó. Vì vậy, ba sẽ kiểm tra cho con một cô vợ xinh đẹp...”

Bà mẹ nào đó vội giằng lấy con trai, lên tiếng phản đối việc con trai bị mất quyền tự do yêu đương: “Bây giờ là thời đại nào rồi mà anh còn bày trò đính ước từ nhỏ? Anh rảnh thì làm việc nghiêm chỉnh đi, có được không?”

“Anh cũng chỉ là đề phòng bắt trộm. Hơn nữa, con gái của Dương Lam Hàng rất đáng yêu. Nếu nhìn thấy, chắc chắn em sẽ thích...”

“Thật không?” Nghĩ đến khí chất phi phàm của vị giáo sư nào đó, đôi mắt bà mẹ nào đó sáng rực, con gái của vị giáo sư kia, không cần nhìn cũng biết rất đáng yêu.

“Ngôn Ngôn, em đi đâu thế?”

“Nói miệng không ăn thua, em phải đi tìm tín vật mới được.”

Phần kết

Đầu mùa hạ, hoa cúc dại nở vàng rực khắp ngọn đồi.

Tôi và Cảnh Mạc Vũ đẩy xe lăn của ba tôi, đứng trước ngôi mộ phủ đầy hoa cúc dại. Hình ảnh mẹ tôi trên bia mộ vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Ba tôi chống tay lên thành xe lăn, đứng dậy. Tôi muốn đỡ ông nhưng Cảnh Mạc Vũ kéo tay tôi lại. Cơ thể yếu ớt của ba tôi được cây gậy chống đỡ. Ông chậm rãi đi đến gần ngôi mộ, đặt bàn tay khô héo lên tấm bia, khoe

miệng cong lên. Đó là nụ cười vui vẻ hiếm thấy trên gương mặt ba tôi. Hôm nay, dường như ba tôi cố ý để mẹ tôi nhìn thấy dáng vẻ phong độ của ông. Ông mặc bộ com lê trắng mới mua, tóc nhuộm đen nhánh, trông rất nổi bật.

Tôi còn nhớ lúc nhỏ, khi ba dẫn tôi đến thăm mẹ, ông không chỉ một lần nói với tôi: “Mẹ con thích nhất nơi này. Ba đã hứa với mẹ con, đợi ba giải quyết xong những việc cần làm, nhất định ba sẽ cùng mẹ con đến ngắm mặt trời mọc và mặt trời lặn ở đây mỗi ngày. Không có máu tanh, tránh xa thù hận, chỉ có ba và mẹ con sống yên bình... Nhưng bây giờ ba vẫn còn nhiều chuyện phải làm, con và Mạc Vũ còn nhỏ, ba không yên tâm...”

Bây giờ, nụ cười của ba nói cho tôi biết, cuối cùng ông cũng yên tâm về tôi và Cảnh Mạc Vũ.

Đứng trước ngôi mộ một lúc lâu, ba tôi mới lưu luyến ngồi lại xe lăn.

“Ba, ba mệt rồi, chúng ta về thôi.” Tôi nói.

Ba tôi lắc đầu. “Ngôn Ngôn, Mạc Vũ, ba biết các con không bận tâm ba để tài sản cho người nào. Nhưng ba vẫn lập di chúc ở chỗ luật sư Trần. Ba quyết định để lại Cảnh Thiên cho Mạc Vũ. Còn nhà cửa, cổ phiếu và tiền mặt, ba để lại cho Ngôn Ngôn.”

Nói xong, ông lấy từ chỗ tựa xe lăn một tập tài liệu, đưa cho chúng tôi. Giá trị tài sản và bất động sản sau khi được đánh giá trong tập tài liệu khiến tôi giật mình. “Sao nhiều như vậy?”

“Ba vất vả quá nửa đời người, đương nhiên tích lũy được chút ít.”

“Vậy tại sao ba không nói cho con biết?” Sớm biết trong tay ba tôi có nhiều tiền như vậy, tôi đã không cần vì vấn đề tài chính của Cảnh Thiên gặp

nguy cơ, vất vả chạy đông chạy tây tìm người giúp đỡ, tìm người đầu tư, càng không cần bán đầu giá mỏ quặng ở núi đất đỏ.

Ba tôi liếc Cảnh Mạc Vũ, ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Ông cười, nói: “Nếu ba không để lại đồng đồ nát cho con, liệu Mạc Vũ có quay về sớm như vậy không?”

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra vấn đề. Thì ra tất cả đều là kế hoạch của ba tôi, ông cố ý đẩy tôi vào bước đường cùng, chỉ còn cách dựa dẫm vào Cảnh Mạc Vũ.

“Sao ba biết anh ấy sẽ quay về?”

“Vì ba rất hiểu nó. Dù con không còn là em gái, không còn là vợ nó, con vẫn luôn là người quan trọng nhất trong lòng nó, là người nó nhớ thương nhất.”

Tôi ngồi xuống trước mặt ba, nhẹ nhàng ngả đầu lên đùi ông. “Ba, con cảm ơn ba.”

“Ngôn Ngôn, ba có thể nghĩ cách để Mạc Vũ cưới con hai lần, nhưng không có lần thứ ba đâu. Sau này, ba không thể giúp con...”

“Ba yên tâm, sẽ không có lần thứ ba đâu ạ.” Tôi và Cảnh Mạc Vũ đồng thanh đáp.

Làn gió thổi qua, mang theo mùi hương hoa cúc nhàn nhạt, dịu dàng như bàn tay người mẹ. Tuy trong ký ức của tôi không có kỷ niệm về sự dịu dàng của mẹ nhưng tôi tin, đó nhất định là cảm giác mềm mại nhất, ấm áp nhất trên cõi đời này, có thể chạm tới tận đáy sâu lòng người.

Cảnh Mạc Vũ nắm chặt tay tôi, kiên định không rời.

Ngoại truyện 100 câu hỏi

Nguồn: <http://kites.vn/>

By DinhDinh

Phiên ngoại đặc biệt của HNKTY mà TT dành tặng cho các độc giả yêu thích anh em nhà họ Cảnh + tham mưu Diệp + giáo sư Dương & Trác nhị thiếu. Phiên ngoại này gồm 100 câu hỏi do các độc giả TQ đưa ra, hiện tại TT đã trả lời đến câu 62 & sẽ tiếp tục giải đáp những thắc mắc của các bạn ^^

100 câu hỏi của HNKTY bắt đầu nào!

Người chủ trì (MC): Tâm Tâm

Khách mời: Cảnh ca ca, Ngôn muội muội

Cameo: Diệp Chính Thần, giáo sư Dương, Trác nhị thiếu

1. Tôi hỏi câu đầu tiên nhé! Tôi muốn hỏi Ngôn Ngôn, nếu như không có Cảnh ca ca, chị sẽ chọn kiểu người như Tề Lâm hay là bác sĩ Văn? (Cảm thấy lạnh lạnh sống lưng... Mạc Vũ, anh đừng có lờm em! Em không phải là đàn ông mà, anh đừng đối xử với em như với người họ Văn nào đó!...

Việt Việt, Cảnh Mạc Vũ thật đáng sợ! Em sợ lắm!) (Ghi chú của mình: bạn độc giả này bị cực thích Việt Việt, mong các bạn hết sức thông cảm!)

- Việt Việt “bất hạnh” nhìn về phía Mộc Mộc: Không phải việc của tôi. Tôi không thân thiết với người đẹp đây.

- MC Tâm Tâm: Đừng có chen ngang! Ngôn Ngôn, ta thấy Tề Lâm cũng được lắm, ta đã từng muốn cho cậu ấy lên thay vai chính đây, con cảm thấy thế nào?

- Ngôn Ngôn: Nếu như không có Cảnh ca ca, tôi vẫn sẽ thích kiểu đàn ông giống như anh ấy.

- Tâm Tâm: Người đàn ông lạnh như kem vậy á? Khẩu vị của con kiểu gì thế hả?

- Ngôn Ngôn: Đó là bởi vì mọi người còn chưa cảm nhận được sự nhiệt tình của anh ấy thôi...

- Tâm Tâm: Ách, cái kiểu “nhiệt tình” của cậu ta không cần thiết phải cảm nhận đâu!

2. Xin hỏi Cảnh ca ca, 2 năm trời không trở về, anh có từng lo lắng Ngôn Ngôn sẽ thích người khác không? Lúc nhìn thấy Ngôn Ngôn ở bên người đàn ông khác, bề ngoài anh tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong thâm tâm có phải là đang có “lớp lớp sóng ngầm” hay không? Nếu như cho anh cơ hội được lựa chọn lại, liệu anh có giống như 2 năm trước, vẫn rời xa Ngôn Ngôn, để cô ấy lại một mình, để cô ấy tự mình đối mặt với nhiều biến cố như vậy không?

- Tâm Tâm (đau buồn lật giở đồng câu hỏi trong tay): Trời ạ, đây là 100 câu hỏi ư? Giáo viên dạy toán hồi tiểu học của Tiểu Khôi Khôi (bạn này là người giúp Tâm Tâm thu thập 100 câu hỏi ý mà :D) cũng thật là “xuất sắc” quá đi!

- Cảnh ca ca: Tôi không lo lắng cô ấy sẽ thích người khác, bởi vì tôi cho rằng cô ấy trước sau vẫn không từ bỏ nổi cái người thực vật kia. Nhưng cũng chẳng sao cả, bất luận cô ấy thích ai, số mệnh kiếp này của cô ấy là phải làm Cảnh phu nhân rồi. Còn việc nhìn thấy cô ấy ở bên người đàn ông khác, trong thâm tâm có phải là đang có “lớp lớp sóng ngầm” hay không, vấn đề này tôi tin là câu trả lời của tất cả đàn ông trên đời này, ngay cả vị giáo sư đức cao vọng trọng cũng đều như nhau cả thôi, có phải không, giáo sư Dương?

Vị giáo sư nào đó lãnh đạm sửa lại tay áo, nhàn nhã nhả ra một chữ: “Phải!”

- Cảnh ca ca: Nếu như cho tôi cơ hội lựa chọn lại một lần nữa, tôi vẫn sẽ rời đi, để cô ấy học cách tự mình đối mặt với mọi việc, để cô ấy hiểu ra thế nào mới là tình yêu đích thực.

- Tâm Tâm: Tác phẩm tiếp theo tôi sẽ không viết mấy cái tình tiết xa cách “cẩu huyết” kiểu này nữa, tôi sẽ để cho bọn họ dù có đau khổ cũng phải “dính” lấy nhau, haha.

3. Tôi muốn hỏi Cảnh ca ca, trước đây anh đã từng có tình cảm gì khác ngoài tình anh em dành cho Ngôn Ngôn chưa, có từng nghĩ làm mấy việc đen tối với cô ấy không? *xấu hổ-ing*

- Tâm Tâm: Câu này bạn có hỏi cậu ấy cũng như không. Cho đến bây giờ cậu ấy vẫn không phân định được rõ ràng đâu là tình yêu nam nữ, đâu là

tình anh em nữa. Thôi để tôi công bố đáp án chuẩn mực này: kì thực tình cảm mà Cảnh ca ca dành cho Ngôn Ngôn căn bản là không hề đơn thuần, không thì sao lại không có cô gái nào vừa mắt cậu ấy được nhỉ? Tình cảm cậu ấy dành cho Ngôn Ngôn từ đầu chí cuối đều là “yêu hết mình”, thương yêu, chiều chuộng, yêu say đắm. Còn về việc đã từng có suy nghĩ “gì gì” hay chưa, không phải là cậu ấy không nghĩ tới, chỉ là không dám nghĩ mà thôi, nhé!

4. Cảnh ca ca, sau khi ly hôn anh giải quyết “nhu cầu cá nhân” thế nào? Còn nữa, đêm đầu tiên chung giường sao anh có thể làm Liễu Hạ Huệ được vậy? Tôi vẫn luôn tò mò đấy!

- Cảnh ca ca: Lúc ở Mỹ áp lực rất lớn, ngày nào cũng sức cùng lực kiệt, đến thời gian ngủ còn chẳng đủ thì làm gì có thời gian mà nghĩ đến “nhu cầu cá nhân” kia chứ!

- Tâm Tâm: Ồ, câu trả lời thật là “bao quát”!

- Cảnh ca ca: Đêm đầu tiên chung giường, tuy rằng tôi không nhớ rõ lắm, nhưng hình như những việc nên làm và cả việc không nên làm thì tôi đều đã làm cả rồi.

- Tâm Tâm: Ta nghĩ là bạn ấy muốn hỏi về đêm thứ 3 sau khi kết hôn ấy.

- Cảnh ca ca (hồi tưởng lại một lúc): Kì thực, ôm “viên ngọc mềm mại” trong lòng, không cần làm gì cả, cũng đã là một kiểu hưởng thụ rồi.

- Tâm Tâm: Đàn ông ấy à, nhìn ai cũng đạo mạo thần nhiên, nhưng cởi bỏ quần áo thì đều như nhau cả thôi!

5. Xin hỏi Cảnh ca ca, lúc ở bên ngoài phòng đấu giá, nhìn thấy người con gái mà mình ngày nhớ đêm mong đang tiếp điện thoại của một soái ca tây, anh có suy nghĩ gì?

- Cảnh ca ca: Làm thế nào để cái gã tên Bill ấy biến mất.

6. Xin hỏi, Cảnh ca ca thích được nghe Ngôn Ngôn gọi mình là gì nhất? Điều gì mà Ngôn Ngôn nói khiến anh cảm thấy bẽ tắc nhất? Sau khi biết về bệnh tim của Ngôn Ngôn, cảm thấy mỗi tuần mấy lần là hợp lý?

- Cảnh ca ca: Tôi vẫn thích nghe cô ấy gọi tôi “anh trai”, bao nhiêu năm nay tôi đã quen rồi. Lúc Ngôn Ngôn không nói gì là lúc khiến tôi cảm thấy bẽ tắc nhất, không biết được là cô ấy đang nghĩ gì nữa. Còn về vấn đề phía sau, bác sĩ kiến nghị mỗi tuần 1 đến 2 lần, tôi cho rằng... số lần không quan trọng, điều quan trọng là không để cô ấy phải quá vất vả thôi.

7. Ngôn Ngôn, kể một chút về ưu điểm và khuyết điểm của ông xã nhà chị đi! Xin hỏi Tâm Tâm, mẹ có nhiều cháu như thế (bé con nhà giáo sư Dương, baby nhà Diệp tử, con của Việt Việt, bé con nhà Mạc Vũ ca ca, nhiều khả năng là còn có cả con của tiểu Trịnh nữa), sau này bé nào sẽ được ghép đôi với nhau đây?

- Ngôn Ngôn: Ông xã nhà tôi nhiều ưu điểm lắm (đoạn này lược bớt khoảng 1000 chữ). Tôi yêu nhất là tính trách nhiệm của anh ấy, đó là điều cần phải có ở một ông chồng tốt. Còn khuyết điểm ư? Tôi vẫn chưa tìm ra.

- Tâm Tâm: Đúng là những người đang yêu đều bị tình yêu làm cho mờ mắt mà! Nếu để tôi nói về khuyết điểm của cậu ta thì phải giản lược cả nghìn chữ ấy chứ!

- Tâm Tâm (tiếp): Còn về chuyện đời sau thì tôi vẫn chưa nghĩ xong. Tôi đang đề ý đến con gái nhà giáo sư Dương với con trai của Diệp Chính Thần. Còn nhà Việt Việt với Mạc Vũ ca ca, tôi hy vọng sẽ đều là con trai cả. Ít, có chút loạn rồi! Nghĩ không kĩ sẽ phát sinh mối tình tay ba hoặc là BL (đam mĩ) mất, để tôi suy nghĩ thêm đã!

8. Lúc ba Cảnh bắt gặp Ngôn Ngôn và Cảnh ca ca đang “gì đó”, tâm trạng của ba người có thể được miêu tả thế nào? Trong buổi tiệc công khai mối quan hệ của Ngôn Ngôn và Cảnh ca ca, tâm lí của mọi người ra sao?

- Tâm Tâm: *đỏ mề hời* Cái vấn đề này, chỉ có thể nghĩ được mà không tài nào thốt nên lời... Tâm lí của mọi người trong buổi tiệc chắc chắn là không giống nhau rồi, có người không ngờ được, cũng có người đã sớm đoán ra rồi, bạn cứ phát huy trí tưởng tượng của mình đi nhé!

9. Lúc ba Cảnh đứng bên cửa sổ chứng kiến cảnh Cảnh ca ca hôn Ngôn Ngôn, tâm trạng của Ngôn Ngôn khi đó thế nào?

- Tâm Tâm: Tôi thích nhất là 4 chữ “Muốn đừng không được”.

10. Cảnh ca ca, anh biết thế nào là yêu từ khi nào?

Ngôn Ngôn chớp chớp đôi mắt long lanh, hết sức tập trung tinh thần lắng nghe.

- Cảnh ca ca (đắm chìm trong hồi ức): Có lẽ là từ cái đêm ở thành phố T, cô ấy gối trên đùi tôi ngủ ngon lành, từ lúc ấy tôi đã hiểu ra rằng, cô ấy đã không còn là em gái của tôi nữa rồi, cô ấy là Cảnh phu nhân. Ngoài người chồng hợp pháp là tôi ra, sẽ không có bất kì người đàn ông nào khác có thể yêu cô ấy, có thể cho cô ấy tương lai...

11. Xin hỏi Mạc Vũ ca ca, anh có cảm thấy anh là nam chính bị ngược tâm nhất không? Em nghĩ là như vậy. Theo anh thì Tâm Tâm là mẹ đẻ hay là mẹ ghẻ? Mong anh hãy trả lời thành thật! (A, Tâm Tâm, xin đừng đánh em, em chỉ nói sự thật thôi mà...)

- Cảnh ca ca: So với nhiều nam chính khác, tôi nghĩ mình vẫn chưa phải là người bị ngược tâm nhất. Về vấn đề mẹ đẻ ấy à, theo tôi được biết thì có bà “mẹ đẻ” nào đó vẫn luôn cho rằng tôi, Diệp thiếu, Trác thiếu, còn có giáo sư Dương, Hàn đại ca và An đại ca đều là con trai mà mình dứt ruột đẻ ra, nhưng chúng tôi lại không mang cùng một họ, hơn nữa tuổi tác cũng có sự chênh lệch khá lớn, theo lẽ thường tình thì tất cả chúng tôi không thể nào đều là con trai ruột của bà ấy được, cho nên, các bạn cũng hiểu mà...

- Tâm Tâm (giơ ngón tay lên lẩm nhẩm tính toán): Có lẽ vậy, nói rất hợp logic.

12. Tôi muốn hỏi, tại sao Tâm Tâm không để cho Cảnh Mạc Vũ thích một cô gái nào đó?

- Tâm Tâm: Tại sao lại phải để cho Cảnh ca ca thích một cô gái nào đó? Người đàn ông luôn “một lòng một dạ” chẳng phải càng tốt hay sao? Nếu như người đàn ông mà tôi thích lại đi thích một người con gái khác, trong lòng tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu.

13. Tại sao phải 3 năm sau Cảnh ca ca mới từ Mỹ trở về? Người muốn giết anh ấy năm đó là ai?

- Tâm Tâm: Chẳng phải lúc bọn họ ly hôn Ngôn Ngôn đã từng nói, đợi đến khi nào cậu ấy có khả năng lấy lại mọi thứ thì hãy trở về đó sao? Cho nên cậu ấy luôn cố gắng không ngừng. Còn về người năm đó muốn giết cậu

ấy, cá nhân tôi cho rằng có rất nhiều khả năng, chưa biết chừng chính là chú hai của cậu ấy cũng nên!

14. Cảnh ca ca có hay xài QQ không? Có hay ngoáy mũi không? (hết cái để hỏi rồi hay sao?? =)))))

- Cảnh ca ca: Tôi thường hay dùng MSN. Động tác ngoáy mũi thật quá đáng yêu, có vẻ hợp với Ngôn Ngôn hơn đây!

15. Cảnh ca ca, anh cảm thấy Ngôn Ngôn sinh con trai hay con gái tốt hơn?

- Cảnh ca ca: Tôi hy vọng cô ấy sinh con trai trước, sau này có thể chăm sóc cho em gái.

- Ngôn Ngôn: Đàn ông lúc nào cũng cho rằng càng nhiều càng tốt, bởi vì bọn họ không thể hiểu được để sinh được đứa con người phụ nữ phải vất vả tới mức nào!

16. Lúc Ngôn Ngôn tỏ tình với Cảnh ca ca, khi ấy Cảnh ca ca nghĩ sao?

- Cảnh ca ca: Tôi cho rằng cô ấy quá trẻ con, không hiểu thế nào là yêu, nhầm tưởng tình thân thành tình yêu, thì ra người không hiểu lại chính là tôi.

17. Xin hỏi Cảnh ca ca, tại sao sau 2 năm mới gặp lại Ngôn Ngôn đã vội vàng bức cô ấy lên giường rồi?

- Cảnh ca ca: Bởi vì có người nào đó thích nhất là mấy cảnh giường chiếu, không lên giường thì chẳng biết phải viết cái gì cả.

- Người nào đó nghiêm túc phản kháng: Không phải như vậy! Là bởi vì... mọi người đều thích đọc mà, phải không nào?

Im lặng như tờ

- Người nào đó mờ hồi tuôn trào: Lúc có “thịt” để xơi mấy người đâu có yên lặng như thế này đâu! Tác phẩm tiếp theo tôi nhất định sẽ viết nên một mối tình thật thuần khiết, ngọt ngào và ấm áp, ngay đến tên tôi cũng đã nghĩ ra rồi, là “Trèo cao”.

- Ngôn Ngôn: Nghe có vẻ thật thuần khiết, thật ngọt ngào, thật ấm áp đấy!

18. Bỗng nhiên muốn hỏi Cảnh ca ca, nếu có thể quay ngược thời gian, nếu như anh sớm phát hiện ra rằng mình đã yêu Ngôn Ngôn rồi, vậy anh sẽ bộc bạch với Ngôn Ngôn vào lúc nào? (Câu hỏi này có phải là quá nhạt nhẽo hay không?)

- Tâm Tâm: Yên tâm đi, câu hỏi này chưa phải là câu nhạt nhẽo nhất đâu! Ách, ý của tôi là, khá là có chiều sâu đấy.

- Cảnh ca ca: Tôi nghĩ có lẽ là vào lúc tôi 8 tuổi, khi ấy tôi sẽ nói với cô ấy: Em sẽ là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời anh!

19. Cảnh ca ca, bình thường vào lúc anh hoặc Ngôn Ngôn bị bệnh, nhu cầu sinh lý phải giải quyết thế nào?

- Tâm Tâm: Tôi phát hiện ra rằng thắc mắc của mọi người càng ngày càng “đặc biệt” đấy! Cảnh ca ca, giao cho anh đấy!

- Cảnh ca ca: Chúng tôi rất ít khi bị bệnh, thỉnh thoảng mắc chút bệnh vẫn có thể nhẫn nhịn được, chút năng lực kiềm chế này thì tôi có.

20. Tôi muốn biết nếu như ba Cảnh không lập mưu thì Cảnh ca ca liệu có cưới Ngôn Ngôn hay không? Trước khi kết hôn Cảnh ca ca đã hiểu được tình cảm của mình dành cho Ngôn Ngôn hay chưa?

- Tâm Tâm: Tất nhiên là vẫn lấy rồi, nhưng sẽ phải đi thêm một đoạn đường dài ngoằn ngoèo, tôi sẽ phải viết tối thiểu là 10 vạn (100,000) chữ, nhưng không biết chừng câu chuyện sẽ càng hấp dẫn hơn đây!

- Cảnh ca ca: ... May mà có người đã chọn cách đơn giản.

- Tâm Tâm: Ách, để tôi trả lời câu hỏi đã. Trước khi kết hôn Cảnh ca ca vẫn chưa hiểu được tình cảm của mình dành cho Ngôn Ngôn đâu, nếu không thì vào đêm tân hôn trong lòng cậu ấy đã chẳng phải khó chịu, nói ra những lời không nên nói.

21. Xin hỏi Cảnh ca ca nhà ta, anh và Ngôn Ngôn thích nhất là “làm nhàu ga trải giường” bằng tư thế nào? Còn nữa, có ấn tượng sâu sắc nhất là khi “yêu” ở đâu? (Che mặt bỏ chạy) (Ghi chú: câu này là do bạn Tiểu Khôi Khôi – người giúp Tâm Tâm tổng hợp 100 câu hỏi và rất hay thắc mắc những câu hỏi rất chi là “...” nhất – đưa ra ý mà =.=)

- Tâm Tâm: Không cần phải che mặt đâu! Bạn có che mặt lại thì chúng tôi cũng vẫn đoán ra được là ai đã hỏi một câu hỏi có “khẩu vị nặng” như thế này ấy mà. Vả lại, lẽ nào bạn đã quên rồi sao, Cảnh ca ca đã từng nói, anh ấy thích các tư thế khác nhau...

- Cảnh ca ca: Ấn tượng sâu sắc nhất không phải ở địa điểm, mà là ở cảm giác. Lần khó quên nhất với tôi là lúc “cửu biệt trùng phùng” (gặp lại sau

một thời gian dài xa cách).

22. Nếu như đêm đó không “ở cùng” Ngôn Ngôn, anh đã từng nghĩ sẽ ở bên cái người mang họ Hứa kia hay không?

- Tâm Tâm: Tất nhiên là không rồi! Nếu Cảnh ca ca muốn ở bên Hứa Tiểu Nặc thì sớm đã bên nhau rồi, sao còn phải chờ đợi đến 3 năm? Hơn nữa, nếu như cậu ấy muốn ở cùng Hứa Tiểu Nặc thì đã chẳng làm ra những việc như thế với cô ta.

23. Vào ngày cưới, tại sao Cảnh ca ca vẫn còn chạy đến chỗ Hứa Tiểu Nặc?

- Tâm Tâm: *ngất* Ai nói là cậu ấy đến đó? Rõ ràng là vào ngày cưới cậu ấy đã ở trong phòng riêng của mình mà.

24. Điều mà Cảnh ca ca tâm đắc nhất sau khi xem bao nhiêu là phim đầy lý luận tình yêu là gì?

- Cảnh ca ca: Chẳng có ai đang yêu mà không mắc phải sai lầm cả!

25. Cảnh ca ca có cái nhìn thế nào về tình yêu?

- Cảnh ca ca: Tình yêu là một thứ rất phức tạp, còn phức tạp hơn cả kinh tế học.

26. Cảnh ca ca, tại sao lại nhắm con trai của Diệp tử làm con rể vậy?

- Cảnh ca ca: Bởi vì tôi khá là thích nhân cách của Diệp thiếu, đặc biệt là thái độ của anh ấy trong chuyện tình cảm.

27. Cảnh ca ca còn nhớ cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy Ngôn Ngôn lúc mới chào đời không?

- Cảnh ca ca: Đáng yêu cực kì, giống như cây kẹo bông vậy, chỉ cần liếm nhẹ thôi cũng sẽ tan chảy.

28. Ngô phu nhân có hận ba Cảnh hay không?

- Tâm Tâm: Hại cho gia đình họ phải chia cắt tình thân suốt hai mươi mấy năm trời, sao có thể không hận được kia chứ? Nhưng bọn họ đều là những người thấu tình đạt lý, biết cách tôn trọng sự lựa chọn của Cảnh ca ca.

29. Trong này viết về Tâm Tâm mơ hồ sao lại mơ hồ đến thế? Trên thực tế thì Tâm Tâm có mơ hồ như vậy không? (Che miệng cười trộm)

- Tâm Tâm: Đúng vậy đấy, tôi chỉ diễn tự nhiên đúng với bản chất của mình mà thôi.

30. Cảnh ca ca, lúc anh và Ngôn Ngôn nói về việc ly hôn, anh có nói: "... Anh sẽ không ly hôn... Anh đã thề trước Kinh Thánh rồi..." Cảnh ca ca là tín đồ Cơ Đốc giáo sao? Em vẫn nhớ là anh có một sợi dây chuyền thập tự.

- Cảnh ca ca: Đúng vậy, bởi vì sợi dây chuyền đó là di vật của ba mẹ tôi, tôi có tình cảm đặc biệt dành cho Cơ Đốc giáo, nên từ khi còn rất nhỏ tôi đã đọc Kinh Thánh, tôn thờ đạo Cơ Đốc.

31. Lần đầu tiên của Cảnh ca ca là Ngôn Ngôn phải không?

- Tâm Tâm: Lẽ nào việc này mà mọi người cũng không nhìn ra sao? Thị lực kiêu gì vậy hả?

32. Lúc Ngôn Ngôn còn đang thực tập ở cái công ty kia, nếu những hành vi mờ ám của hai người họ bị người khác phát hiện ra thì sẽ tạo nên một “bức tranh tình yêu” như thế nào nhỉ? Hihi... (Tức là có lúc những hành vi nhỏ nhặt của họ bị người khác nhìn thấy thì tình cảnh sẽ ra sao nhỉ?)

- Tâm Tâm: Đây cũng là câu hỏi ư? Ách, bảo tôi phải trả lời sao đây? Thôi được rồi, đợi sau này tôi sẽ viết một phiên ngoại thỏa mãn “nhã hứng” của bạn.

33. Ngôn Ngôn và ca ca đã từng thử H trong bể bơi chưa? Là tư thế gì vậy? Hi hi...

- Tâm Tâm: Câu hỏi này cũng thật là “thanh tịnh” quá đi! Tôi thấy bể bơi không được sạch sẽ cho lắm, vẫn là suối nước nóng tự nhiên tốt hơn chứ nhỉ?

34. Cảnh ca ca, ban đầu khi giúp Ngôn Ngôn sấy tóc, có phải là đã có chút ý đồ gì đó với Ngôn Ngôn rồi chẳng?

- Cảnh ca ca: Tôi chỉ nhớ đó là lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng Ngôn Ngôn đã trưởng thành rồi, nhất là ở mấy chỗ nên “trưởng thành” ấy.

35. Xin hỏi Cảnh ca ca, hai người xa cách hơn 700 ngày, anh không lo lắng Ngôn Ngôn sẽ bị người khác cướp mất hay sao?

- Cảnh ca ca: Tôi không hề lo lắng, đã có “bà mẹ đẻ trong truyền thuyết” ở đây rồi mà! Tất cả nam phụ đều không thành vấn đề.

36. Tôi muốn hỏi, Cảnh ca ca bình thường có dùng “ngôn ngữ xì-tin” (mình nghĩ là ngôn ngữ mạng = ngôn ngữ xì-tin :P) để nói với Ngôn Ngôn không?

- Cảnh ca ca: Còn câu hỏi nào hay hơn không?

- Tâm Tâm: Có đấy, câu tiếp theo!

37. Xin hỏi Cảnh ca ca, anh có cho rằng thể lực của mình “ở phương diện nào đó” tốt hơn so với mấy cậu con trai trước đây của Tâm Tâm hay không? Anh cảm thấy mình có hơn được Việt Việt nhà tôi (bạn này lại là fan cuồng của Việt Việt =.) không? Hi hi...

- Cảnh ca ca: Quả nhiên là có thật! Về phương diện này chúng tôi chưa từng thử “so tài” nên cũng không rõ lắm, nhưng dù sao thì Trác thiếu cũng xuất thân từ bộ đội đặc chủng, từng được huấn luyện thể lực đặc biệt...

38. Xin hỏi Cảnh ca ca, anh có ghét mấy cô gái suốt ngày nói “người ta thể này, người ta thể nọ” không? Ví dụ như: Đáng ghét, người ta “đáng iu” (chỗ này bạn ý dùng “ngôn ngữ xì-tin” nên mình cũng xin được biến điệu đi cho nó đúng chất “xì-tin” :P) thể cơ mà!

- Cảnh ca ca: Cái đó còn phải tùy xem là ai nói.

39. Xin hỏi Cảnh ca ca, nếu như Ngôn Ngôn không tồn tại, liệu anh có thích em (bạn độc giả này bị cuồng Cảnh ca ca =.) không? (Em cực kì thích Cảnh ca ca, trước giờ chưa từng bị dao động vì chuyện của Hứa Tiểu Nặc, hy vọng Cảnh ca ca có thể trả lời em một cách nghiêm túc!)

- Cảnh ca ca: Trước tiên, xin được cảm ơn tình cảm mà bạn dành cho tôi. Tôi nghĩ, nếu không có Ngôn Ngôn, tôi có thể thích bất kì người con gái

nào, nhưng đã có Ngôn Ngôn rồi thì tôi sẽ không thích bất kì người con gái nào.

40. Em muốn hỏi Cảnh ca ca, tại sao lại đưa cả Hứa Tiểu Nặc sang Mỹ khiến Ngôn Ngôn phải suy nghĩ nhiều như vậy? Tại sao phải mất đến 3 năm dài đằng đẳng mới quay trở về? Tại sao trong khoảng thời gian đó còn xuất hiện tin đồn anh kết hôn nữa?

- Cảnh ca ca: Mẹ đẻ à, đều là nghiệp chướng do mẹ tạo ra đấy, mẹ đến mà giải quyết đi!

- Tâm Tâm: Ách, được rồi! Kì thực trước giờ Cảnh ca ca chưa từng đưa Hứa Tiểu Nặc sang Mỹ, đó chỉ là hiểu lầm mà thôi. Về việc tại sao cậu ấy lại trở về muộn như vậy, chủ yếu là do tôi đã ngăn cản cậu ấy đấy, haha! Còn về việc tin đồn, thật là nổi oan tày trời mà, tôi chưa bao giờ nhắc đến tình tiết Cảnh ca ca muốn kết hôn cả.

41. Xin hỏi Ngôn Ngôn, trước khi chị thích Cảnh ca ca, hình tượng Bạch Mã hoàng tử trong lòng chị là như thế nào?

- Ngôn Ngôn: Tất nhiên là như Cảnh ca ca rồi.

42. Tôi lại có thắc mắc rồi (lại là bạn Tiểu Khôi Khôi =.=), muốn hỏi nhiều thứ quá, hihi, thêm một câu nữa nhé! Xin hỏi Cảnh ca ca, nếu như lúc trước anh không bị đánh thuốc mê, liệu anh có yêu Ngôn Ngôn không? Liệu có chọn người con gái khác để kết hôn không? Liệu có thể chịu đựng được khi thấy cảnh Ngôn Ngôn kết hôn với người đàn ông khác hay không?

- Cảnh ca ca: Tôi sẽ từ từ phát hiện ra rằng mình yêu cô ấy. Tôi sẽ không cưới người con gái khác, tôi sợ Ngôn Ngôn sẽ nhảy lầu thật, cho dù xác suất chỉ là 1% tôi cũng không dám thử. Tôi cũng không biết liệu mình có

thể chịu đựng được khi cô ấy lấy người khác hay không, hoặc có thể sẽ phải đợi đến lúc cô ấy được gả đi rồi tôi mới hiểu ra được.

43. Xin hỏi Cảnh ca ca, sau cái đêm mà anh bị đánh thuốc, buổi sáng tỉnh dậy phát hiện ra Ngôn Ngôn đang ngủ bên cạnh mình, khi ấy chắc biểu tình của anh rất dịu dàng phải không nào? Thực ra trong lòng anh đang rộn ràng vui sướng có phải không?

- Cảnh ca ca: Tôi không có soi gương, mà nếu có soi thì chắc sẽ chỉ thấy toàn là sự hối hận mà thôi.

44. Cảnh ca ca, hãy dùng một từ để hình dung cảm giác của anh khi bị Ngôn Ngôn ly hôn!

- Cảnh ca ca: Không thể tin nổi!

45. Xin hỏi Cảnh ca ca, sau khi anh và Ngôn Ngôn kết hôn, lần đầu tiên hai người chung chăn chung gối, có phải là trong lòng anh rất căng thẳng, cho nên mới cố tình quay lưng lại giả vờ ngủ, nửa đêm cả người Ngôn Ngôn đè lên người anh, cả đêm anh không ngủ được, cứ giữ nguyên tư thế đó cho đến sáng có phải không?

- Cảnh ca ca: Hôm đó quả thật tôi rất mệt mỏi, đêm hôm trước không hề chợp mắt, bởi vì không tìm được nơi nào thích hợp để qua đêm. Ngày hôm sau lại bận công việc cả một ngày trời, sức cùng lực kiệt, chỉ muốn tìm đến cái giường êm ái ngủ một giấc thật ngon, tôi vốn nghĩ rằng mình mệt đến nỗi cho dù có chung chăn chung gối với cô ấy cũng sẽ “bình an vô sự”, ai ngờ cái đồ yêu quái bám riết lấy người đó lại... trèo lên người tôi, mà bản thân thì đã ngủ say rồi.

46. Trong 2 năm xa cách, có hôm nào mà Cảnh ca ca cực kì muốn bay về gặp Ngôn Ngôn không?

- Cảnh ca ca: Ngày nào tôi cũng muốn, nhưng tôi phải đợi đến lúc thích hợp mới có thể giành lại được Ngôn Ngôn.

47. Xin hỏi Ngôn Ngôn, Cảnh ca ca quyến rũ nhất là vào lúc nào? Khiến chị lập tức muốn “ăn thịt”?

- Ngôn Ngôn (mắt lấp lánh): Lúc anh ấy ngồi trong phòng hội nghị chăm chú lắng nghe báo cáo là quyến rũ nhất, tôi rất muốn “ăn thịt” anh ấy ngay lập tức!

- Cảnh ca ca: Vậy mà không nói sớm, lần sau anh nhất định sẽ cho em cơ hội.

- Tâm Tâm: Tôi phải lao đi viết phiên ngoại ngay thôi.

48. Cảnh ca ca, tại sao sau khi trở về, việc đầu tiên mà anh làm sau 2 năm là “yêu” Ngôn Ngôn? Phải chăng là bởi vì quá nhớ mong, chỉ có làm vậy mới có thể khiến trái tim của hai người xích lại gần nhau hơn một chút?

- Cảnh ca ca: Tôi chưa từng nghĩ tại sao lại làm vậy, chỉ cảm thấy cô ấy dường như ở rất gần mình, nhất định phải ôm cô ấy thật chặt trong lòng, phải thật gần gũi thân mật thì mới cảm nhận được rằng cô ấy vẫn là của mình.

49. Ngôn Ngôn, trong những tháng ngày xa cách sao chị không suy nghĩ về việc đi tìm một bờ vai khác để dựa dẫm? Chẳng phải cách tốt nhất để quên đi mối tình đã qua là bắt đầu một tình yêu mới đó sao?

- Ngôn Ngôn: Không phải là tôi không muốn tìm. Tôi đã rất cố gắng tìm kiếm, nhưng muốn tìm một bờ vai vững chắc hơn bờ vai của anh ấy quả thật là quá khó! Tôi đã tìm kiếm suốt 2 năm trời mà vẫn không thấy.

50. Lúc ở trên giường, trong ba người: Cảnh ca ca, Diệp tử và Trác nhị thiếu ai là người “kém cỏi” nhất? (@.@)

- Tâm Tâm: Tôi ngất! Cái này mà cũng so sánh sao? Mạc Vũ, bây giờ con xin tòng quân vẫn chưa muộn đâu!

51. Xin hỏi, Cảnh ca ca đã từng “gì gì đó” với cái cô Hứa Tiểu Nặc kia chưa?

- Tâm Tâm: Tất nhiên là chưa rồi, Cảnh ca ca đâu có thiếu phụ nữ, sao có thể cùng cô ta kia chứ!

52. Cảnh ca ca, 2 năm sau, lúc anh trở về, ở trước cửa phòng bán đấu giá, Ngôn Ngôn hỏi anh có rảnh không, anh xem đồng hồ rồi nói không, sau đó Ngôn Ngôn vội vàng rời đi, có phải khi ấy anh còn muốn nói câu tiếp theo là “nhưng buổi tối thì có rảnh” đúng không nào?

- Cảnh ca ca: Nếu như Ngôn Ngôn cũng hiểu tôi được như bạn đây thì tốt biết mấy!

- Ngôn Ngôn: Khụ! Khụ! Em thấy anh có vẻ thích cô ấy thật rồi đây!

- Cảnh ca ca: MC ơi, câu tiếp theo đi!

53. Trước khi Ngôn Ngôn tỏ tình, Cảnh ca ca đã từng hôn trộm cô ấy chưa? Hay là chỉ ở trong mơ thôi?

- Tâm Tâm: Nếu như cậu ấy có “tiền đồ” như vậy thì sao đến tận lúc kết hôn vẫn còn không biết là mình đã thích Ngôn Ngôn cơ chứ?

54. Câu hỏi cuối cùng, cực kì quan trọng (lại là bạn Tiểu Khôi Khôi)! Rốt cuộc thì Tâm Tâm mơ hồ với Trịnh ca ca có được ở bên nhau không?

- Tâm Tâm: Ồ, yên tâm đi, bọn họ sống với nhau vô cùng hạnh phúc!

55. Ngôn Ngôn ném cho Cảnh ca ca lọ sữa tắm: “Chẳng phải anh nói là nhớ nhung cái mùi hương này đó sao, cầm lấy mà ngủ đi! Anh muốn ngủ thế nào thì tùy, nhưng đừng để tôi phải ngủ được, chỉ cần ngủ thấy cái mùi này là tôi đã cảm thấy buồn nôn rồi.” Hu hu, lúc ấy ca ca chẳng nói lời nào, nhưng nếu là ở chỗ không người chắc là Cảnh ca ca đã khóc oa oa thật to rồi ấy. *đau lòng-ing*

- Tâm Tâm: Tại sao tôi chẳng tìm thấy cái dấu hỏi chấm ở đâu thế nhỉ?

- Ngôn Ngôn: Cô ấy đang muốn làm nũng ý mà.

56. Xin hỏi Cảnh ca ca, 2 năm sau lúc anh trở về “tìm lại” Ngôn Ngôn, trước thái độ lạnh nhạt của cô ấy, trong lòng anh có lo sợ sẽ cứ như vậy mà vuột mất Ngôn Ngôn yêu dấu hay không?

- Cảnh ca ca: Sợ chứ, nên tôi mới ép cô ấy ở bên mình suốt, như vậy mới có thể yên tâm được.

57. Lúc kỉ niệm ngày cưới Cảnh ca ca định tặng món quà gì vậy?

- Cảnh ca ca: Nếu tôi nhớ không nhầm, hình như là cô ấy mới nói muốn “ăn thịt” tôi trong phòng hợp...

- Tâm Tâm: Ta hiểu rồi, để ta đi nghiên cứu tài liệu.

58. Cảnh ca ca có cảm giác gì lúc biết được rằng sau khi ly hôn, chính Ngôn Ngôn đã tiết lộ tung tích của anh cho cha mẹ ruột anh? Còn nữa, sau khi mất đi mọi thứ ở Cảnh gia và tình yêu của Ngôn Ngôn anh có từng hận Ngôn Ngôn không?

- Tâm Tâm: Tất nhiên là cậu ấy cực kì hối tiếc rồi! Cậu ấy chưa từng hận Ngôn Ngôn. Cho dù Ngôn Ngôn có làm gì đi chăng nữa, ca ca cũng không bao giờ hận cô ấy.

59. Cảnh ca ca, nếu như lúc đầu ba Cảnh không lập mưu tính kế, có lẽ là anh đã chẳng cưới Ngôn Ngôn rồi. Vậy sau đó anh sẽ nhắm mắt cưới bừa một cô gái “môn đăng hộ đối” nào đó hay là cứ sống cô đơn một mình mãi như vậy?

- Cảnh ca ca: Tôi sẽ cưới Ngôn Ngôn, đó là việc tất lẽ dĩ ngẫu sẽ phải xảy ra, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

60. Lúc Cảnh ca ca “tống” Văn Triết Lỗi vào bệnh viện, trong lòng có đang thầm nghĩ: “Oắt con, tránh xa được bao nhiêu thì tránh ra đi, đến cái góc ngách nào mà Ngôn Ngôn bé bỏng nhà ta không thấy được ấy, tránh cho Ngôn Ngôn của ta không “phải” thích ngửi mùi thuốc khử trùng!” hay không?

- Tâm Tâm: Cho dù cậu ấy có nghĩ thế thật thì cũng chẳng nói ra đâu.

61. Xin hỏi Ngôn Ngôn, từ năm 15 tuổi chị đã bắt đầu thích Cảnh ca ca, tại sao lại là lúc 15 tuổi? Từ nhỏ chị đã biết anh ấy không phải là anh ruột của mình rồi, vậy tại sao phải đến khi 15 tuổi chị mới biết rằng đó là tình cảm nam nữ chứ không phải là tình anh em?

- Ngôn Ngôn: Lúc mới đầu tôi cũng không rõ mình coi anh ấy là anh trai hay là một người đàn ông, phải tới khi 15 tuổi tôi mới xác định chắc chắn rằng tôi muốn được gả cho anh ấy, được sống cùng anh ấy!

62. Cảnh ca ca thuộc cung Hoàng Đạo nào?

- Tâm Tâm: Tôi nghĩ là cậu ấy thuộc cung Sư Tử, mạnh mẽ, tự tin, khí chất phi phàm, có khả năng lãnh đạo, không bao giờ chịu thua, trời sinh đã mang trong mình dòng máu quý tộc, vương giả.

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>